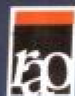
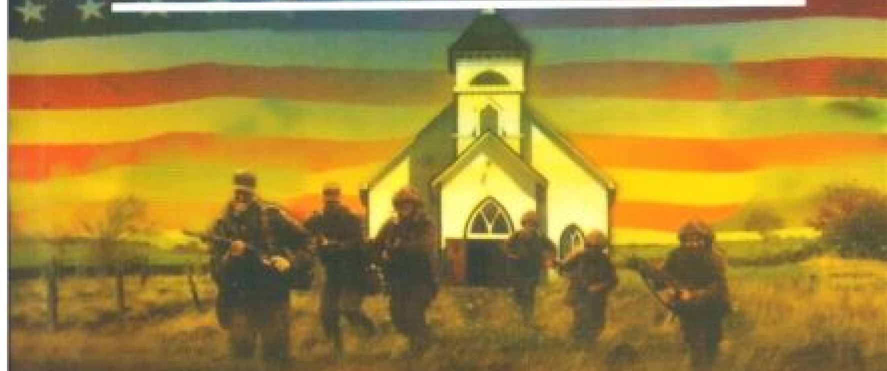
Tom CLANCY

Centrul de Comandă

Misiune de onoare

Serie creată de Tom Clancy și Steve Pieczenik
Scrisă de Jeff Rovin

Tom CLANCY

Centrul de Comandă

Misiune de onoare

Editura RAO 2012

OP-CENTER: *Mission of Honor*
2002

Mulţumiri

Dorim să le mulțumim, pentru valoroasa lor asistență, lui Martin H. Greenberg, Larry Segriff şi Robert Youdelman; lui Joel Gotler şi Alan Nevins de la Artists Management Group; şi lui Tom Colgan, editorul nostru de la Berkley Books. Dar cel mai important rol vă revine dumneavoastră, cititorilor, care urmează să stabiliți cât de reuşită a fost realizarea colectivului nostru.

TOM CLANCY ŞI STEVE PIECZENIK

1

Maun, Botswana

Luni, 4.53 A.M.

Soarele se înălța cu repeziciune deasupra câmpiei netede şi, aparent, nemărginită.

Reperele din teren se modificaseră în deceniile de când Leon Seronga, supranumit Prințul, se aflase pentru prima oară în regiune. Nici râul Khwai nu mai era la fel de adânc precum fusese odinioară. Vegetația care acoperea câmpia era ceva mai joasă, însă mult mai deasă, acoperind formele familiare ale bolovanilor şi crevaselor. Dar fostul ofițer nu avea dificultăți în a recunoaşte locul sau în a observa transformările începute în zonă.

Prima modificare consta în propria sa cultură.

A doua modificare era rodul acelei culturi, naşterea unei noi națiuni.

Şi cea de-a treia? Spera ca vizita sa din acea zi să dea startul celei mai mari schimbări de până atunci.

Odată cu începerea unei noi zile, bărbatul înalt de un metru nouăzeci şi cinci privea cum cerul de un negru profund părea să ia foc. Părea o flacără lichidă, care se ivea într-un punct, iar apoi se răspândea de-a lungul întregului orizont. Stelele, atât de sclipitoare cu numai câteva clipe în urmă, păleau şi se stingeau rapid, ca ultimele licăriri ale unui foc de artificii. Secera ascuțită a lunii, orbitor de strălucitoare, îşi diminuase doar în câteva secunde luminozitatea, aruncând acum o sclipire încețoşată. Peste tot în jurul lui, natura adormită prindea viață. Vântul porni să adie. Şoimi şi înaripate micuțe îşi luau zborul spre înaltul cerului. Muştele începeau să roiască în jurul bocancilor militari ai lui Leon. Şoarecii de câmp dădeau năvală printre ierburi, îndreptându-se spre nord.

„Asta-i adevărata putere”, gândi bărbatul uscățiv, cu alură înspăimântătoare.

Prin simpla deşteptare şi deschidere a ochiului său adormit, soarele pusese pe fugă celelalte lumini cereşti şi trezise pământul la viață. Fostul militar al Armatei Democratice, aflat acum în retragere,

îşi puse întrebarea dacă Dhamballa[1], când se deştepta dimineaţa, simţea o fărâmă din acea putere absolută. Deşi, conform programului său, era încă prea devreme. În ciuda acestui fapt, un lider, mai ales unul înnăscut, trebuia să simtă ceva din acea flacără, acea căldură, acea forţă.

Temperatura creştea rapid pe măsură ce lumina dimineţii se răspândea în cer şi peste câmpie. Orizontul de culoare roşie se îndulci către portocaliu, apoi galben, pentru ca mai târziu albastrul întunecat al zorilor să capete nuanţa bleu a zilei. Sudoarea începea să şiroiască în josul trunchiului lui Leon, de-a lungul şirei spinării şi a picioarelor. Se aduna în stropi pe pomeţii săi, sub nas şi la rădăcina părului. Leon se bucura de apariţia acelei umezeli lipicioase. Îi ferea de arsuri pielea expusă nemiloaselor raze solare. De asemenea, combătea eventualele rosături ale coapselor şi gleznelor provocate de către pantaloni şi bocanci. Era uimitor. Corpul uman ştia singur să-şi poarte de grijă.

Pe când natura continua să se dezmorţească aşa cum o făcea zi de zi, atât cu grandoare cât şi cu migală, un alt eveniment special avea loc în acea dimineaţă. Era ceva mult mai important decât ce urma Leon să întreprindă, cu toate că acţiunea lui avea să fie ieşită din comun. Deşi nu realiza încă, bărbatul aştepta de peste patruzeci de ani acea clipă. În spatele fostului colonel din armata statului Botswana mărşăluiau cincizeci şi doi de oameni, dispuşi în două coloane. Îi antrenase personal, în mare secret, şi avea deplină încredere în abilităţile lor. Îşi parcaseră camioanele pe malul râului, la peste patru sute de metri distanţă faţă de centrul de distribuţie, astfel încât să nu fie zăriţi sau auziţi.

Pentru scurt timp, peisajul şi stimulii externi îl purtară pe bărbatul de cincizeci şi şase de ani, născut în Botswana, înapoi în timp, la primul răsărit de soare pe care-l văzuse pe acea maiestuoasă câmpie.

Fusese într-o dimineaţă de august groaznic de înăbuşitoare a anului 1958. Leon avea unsprezece ani, vârstă la care băieţii din micul trib Batawana treceau pragul maturităţii. Dar Seronga, deşi i

---

[1] Dhamballa (Damballa) – una dintre cele mai importante zeităţi din mitologia Vodun, simbolizată adesea printr-un şarpe; este considerat părintele spiritelor loa, înrudite cu îngerii şi sfinţii din religia creştină. Este interesantă alegerea acestui nume pentru unul dintre personajele cărţii. (n.tr.)

se spunea că devenise bărbat, nu se simțea încă astfel.

Îşi amintea cu precizie cum mergea între tatăl şi unchiul său, doi bărbați mari şi puternici. Erau urmați de doi consăteni, ambii la fel de solizi şi de rezistenți. În mintea lui Leon, ei reprezentau bărbatul ideal: înalt şi integru. Încă nu înțelegea noțiunile de încredere şi mândrie, loialitate şi dragoste, bravură şi patriotism. Acele însuşiri aveau să vină mai târziu, ele fiind cele care modelau caracterul unui bărbat.

Pe atunci aflase că avea abilitatea şi voința de-a măcelări un animal pentru hrană, dar încă nu pricepuse că era dreptul – şi cel mai adesea responsabilitatea – unui bărbat să ucidă alți bărbați în numele onoarei sau pentru patrie.

Atât tatăl cât şi unchiul lui Leon erau vânători şi hăitaşi experimentați. Până în dimineața aceea cele mai fioroase animale pe care le prinsese băiatul erau iepurii şi şoarecii de câmp. În timp ce păşea cot la cot cu bărbații, Leon ştia că nu se putea număra printre ei.

Nu încă.

În dimineața aceea, cu aproape o jumătate de veac în urmă, cei cinci bărbați se adunaseră în fața colibei lui Seronga. Era cu mult înainte de răsăritul soarelui, când numai bebeluşii şi puii de găină se treziseră. Înainte de plecare, bărbații mâncaseră un mic dejun constând din felii de măr şi frunze de mentă amestecate cu miere încălzită, pâine nedospită şi lapte proaspăt de capră. Cu toate că fiul ei pleca în prima sa vânătoare, mama lui Leon nu ieşise să-l vadă. Era o zi exclusiv masculină. După cum spunea tatăl său, o zi a bărbaților din tribul ale cărui tradiții de vânătoare se contopeau cu începuturile rasei umane.

Armamentul bărbaților din acea dimineață nu se compara nici pe departe cu puşca FAMAS [1] purtată în prezent de către Seronga. Erau înarmați cu pumnale lungi de douăzeci şi trei de centimetri, având lama vârâtă în teci confecționate din piele de girafă, cu sulițe cu vârfuri de fier şi cu un colac de frânghie purtat pe umărul stâng, ca să nu le stânjenească brațul drept. Cu piepturile dezgolite, echipați doar cu sandale şi fâşii de pânză legate în jurul şoldurilor, bărbații îşi

---

[1] FAMAS (Fusil d’Assaut de la Manufacture d’Armes de Saint-Étienne) – puşcă automată de asalt de producție franceză, cal. 5,56 mm, intrată în serviciu în 1978. (n.tr.)

croiseră alene drum de-a lungul marginii răsăritene a câmpiei râului Khwai. La optsprezece kilometri spre nord şi douăzeci şi trei de kilometri spre sud se aflau satele Calasara şi Tamindar. Drept înainte, spre est, se afla vânatul.

Bărbații mergeau încet, pentru a-şi conserva forțele. Leon nu se îndepărtase niciodată atât de mult de satul său. Cea mai lungă călătorie o făcuse până la râul Khwai, iar pe acela îl traversaseră deja cu o oră în urmă. Se țineau departe de ierburile înalte ale câmpiei, care-i ajungeau băiatului până la umeri. Erau vipere în vizuini. Acolo se puteau ascunde şerpi veninoşi, care erau activi în primele ore ale zilei. Din acea zi Leon încă îşi amintea cu claritate zgomotul frunzelor de iarbă care se îndoiau uşor sub adierea vântului. Semăna cu sunetul scos de picăturile de ploaie când îşi croiau drum printre ramurile copacilor, spre colibele din satul său. Nu era un sunet care provenea dintr-o singură sursă, ci părea să vină de pretutindeni.

De asemenea Leon îşi amintea cu acuratețe slabul iz de mosc purtat de vântul care bătea dinspre sud-est. Tatăl său, Maurice, îi spusese că era mirosul zebrelor care dormeau. Bărbații nu vânau zebre, pentru că acele animale aveau un auz foarte fin. I-ar putea auzi pe vânători venind şi ar rupe-o la fugă. Zgomotul copitelor şi zbieretele lor atrăgeau leii.

— Iar leii atrag puricii, adăugase rapid bărbatul mai vârstnic. Însă Leon îşi dădea seama că tatăl său încerca să glumească pentru a nu-l speria cu ce urma să-i spună în continuare.

Capul familiei Seronga îi zise că leii, fiind regii câmpiei, aveau privilegiul să doarmă ceva mai mult în fiecare dimineață. Când se trezeau, după ce căscau şi îşi curățau blana, felinele porneau să vâneze zebre sau antilope, deoarece aveau multă carne, adică suficientă hrană încât să merite efortul hăituirii. Maurice îl asigură că leii îi ignoră pe oameni, exceptând cazurile când aceştia le stăteau în cale. Atunci marile feline nu ezitau să-i atace.

— Pentru o mică gustare, rânjise tatăl lui Leon, ca s-o dea puilor.

Băiatul luă avertismentul foarte în serios. O dată, Leon atârnase deasupra unui cățeluş o bucată de funie din cânepă. Animalul sărise şi-l muşcase pe el în loc să prindă funia. Rana îl duruse teribil, simțind concomitent arsuri şi înțepături. Lui Leon îi tremurau genunchii de frică. Nici nu dorea să-şi închipuie cât de agonizant era să fii trântit jos de către lei şi muşcat din toate părțile. Dar era

încredințat că așa ceva n-avea cum să se-ntâmple. Tatăl său și ceilalți bărbați urmau să-l protejeze. Exact asta era treaba adulților și a liderilor. Îi protejau pe membrii mai slabi ai familiei sau ai tribului.

Chiar și pe bărbații mai mititei, așa cum era el.

În acea măreață dimineață, vânătorii din Moremi căutau porci sălbatici. Marile ierbivore, cu blana maronie, vârstată cu dungi negre, populau zona de tranziție dintre junglă și savană. Acolo se găseau bălți cu noroi și tulpini de trestie, care le plăceau. Unul dintre vânători reperase cu o zi în urmă o familie de râmători. Porcii se deplasau în grupuri mici și deveneau activi pentru o scurtă perioadă de timp după răsărit, înainte de trezirea prădătorilor. Tatăl lui Leon îi explicase că era important să-i prindă exact când începeau să-și caute hrana. Râmătorii știau că leii încă nu se treziseră, așa că atenția lor era concentrată pe mâncare și nu pe apariția unor potențiali prădători.

Bărbații avură succes în acea dimineață. Răpuseră un mascul bătrân și gras, care se aventurase departe de grup. Sau poate că grupul se răzlețise de mascul. Poate că-l lăsaseră în urmă, sacrificându-l. Porcul fusese împuns cu sulița de către unchiul lui Leon, care se strecurase în spatele bestiei, apoi se aruncase asupra ei. Leon încă mai auzea țipetele de durere și confuzie ale animalului. Putea încă vedea cu ochii minții primul jet de sânge țâșnind din spatele umărului. Era cel mai incitant lucru pe care-l trăise vreodată.

Tatăl lui Leon se repezise înainte. Animalul muribund fu culcat pe-o rână înainte chiar ca să prindă de veste ceilalți porci. Mica turmă nici măcar nu apucase să se împrăștie până ce Maurice îngenunche lângă pradă, o țintui de sol și îi reteză gâtul. Animalul fu repede legat strâns cu una dintre funii. Avea să joace rol de garou, împiedicând sângerarea și atragerea vulturilor hoitari și a șacalilor. Totodată sângele avea să păstreze carnea fragedă cât timp leșul era cărat sub arșița soarelui.

În timp ce Maurice și fratele său opreau sângerarea, băiatul și ceilalți vânători găsiră două ramuri lungi. Le curățară rapid cu pumnalele, pentru a le folosi la transportarea prăzii. Înainte ca porcul să fie atârnat de pari, Maurice se oprise din lucru și trecuse un deget plin de sânge de-a lungul buzelor fiului său, apoi se aplecase ca să fie foarte aproape de el. Dorea ca băiatul să observe credința nestrămutată din privirea sa.

— Aminteşte-ți această clipă, fiule, rostise încet vânătorul. Aminteşte-ți acest gust. Tribul nostru nu poate supraviețui fără vărsare de sânge. Nu există trai lipsit de risc.

În mai puțin de patru ore de la plecarea din sat, animalul era atârnat între cei doi pari şi transportat pe umerii bărbaților. Leon mergea pe-o latură a grupului. Sarcina lui era să țină strâns râtul porcului. Băiatul nu-şi mai încăpea în piele de mândrie când intrară în sat cu prada atârnată de frânghii.

Fusese un porc de mărime respectabilă, cu care sătenii se hrăniseră două zile. După ce consumaseră carnea şi confecționaseră din oasele animalului brelocuri bune de vândut eventualilor turişti, un alt grup de bărbați plecase la vânătoare. Lui Leon îi păruse rău că nu mergea şi el. Deja se gândea să doboare o zebră sau o gazelă, ba poate chiar un leu. Îi povesti mamei sale despre visul său de-a ucide o felină mare. Atunci fusese momentul când îşi căpătase porecla. Bertrice Seronga îi spusese fiului ei că numai un prinț putea ajunge suficient de aproape ca să ucidă un rege.

— Eşti un prinț? întrebase femeia.

Leon răspunsese că poate era. Mama îi zâmbise şi începu să-l numească Prințul Leon.

Din acea clipă Leon luă parte, în următorii cinci ani, la peste trei sute de expediții de vânătoare. Când împlinise treisprezece ani, Prințul Leon era deja şeful cetelor de vânători. De vreme ce un fiu nu putea să-i dea ordine propriului tată, Maurice se retrăsese onorabil din rândurile vânătorilor, astfel ca Leon să învețe arta conducerii. La acea vreme, majoritatea prăzilor fuseseră ucise chiar de către el, însă n-apucase să doboare vreun leu. Dar asta nu din vina lui, considera tânărul Seronga. Era vina felinei. Regele animalelor era prea isteț ca să stea în calea suliței vânătorului.

Şi-atunci Seronga se întreba cine-l poate răpune pe leu, dacă acesta era atât de puternic şi de deştept? Răspunsul firesc era moartea. Moartea îi răpunea pe lei la fel cum îi dobora pe cei mai puternici bărbați. Leon se întreba totuşi dacă leii erau suficient de puternici încât să țină moartea la distanță. Văzuse o dată o leoaică murind după o vânătoare rarisimă, când urmărise şi ucisese singură o antilopă. Îşi pusese întrebarea dacă nu cumva leoaica se epuizase de moarte în timpul hăituielii. Ori poate ştia că i se apropia sfârşitul şi îşi amânase moartea suficient cât să savureze acea ultimă şi unică

vânătoare.

În 1963 lumea se schimbase. Leon îşi deturnase atenția de la obiceiurile animalelor la cele ale oamenilor.

Expedițiile de vânătoare deveneau mai dificile pe măsură ce membrii tribului Batawana erau nevoiți să străbată distanțe din ce în ce mai lungi în căutarea vânatului. La început consideraseră că animalele îşi modificaseră arealele de răspândire. Fulgerele din sezonul uscat provocaseră incendii care duseseră la modificarea peisajului. Ierbivorele trebuiau să migreze în zonele cu iarbă, iar carnivorele erau nevoite să le urmeze. Dar în 1962, nişte bărbați din capitala Gaborone şi de la Londra sosiră cu avionul în sătucul lor.

Pe vremea aceea Botswana era cunoscută sub numele de Bechuanaland. Din 1885 era protectorat britanic. Leon credea că era protejat față de burii[1] din Africa de Sud şi de alți agresori. Bărbații albi din Gaborone şi Londra îi informară pe membrii tribului Batawana că animalele erau vânate până la limita dispariției. Le spuseră sătenilor că trebuiau să-şi schimbe modul de viață, altfel aveau să piară.

Albii din Gaborone şi Londra aveau un plan.

Cu aprobarea Sfatului bătrânilor şi a tuturor triburilor din regiune, guvernul transformase întreaga savană şi vaste zone adiacente în Rezervația Naturală Moremi. Principala ocupație a locuitorilor din regiune avea să fie turismul, nu vânătoarea.

O sumă frumoasă de bani fusese plătită fiecărei familii. Trei săptămâni mai târziu începeau să sosească, la bordul avioanelor sau cu camioanele, primele echipe de constructori. Demolaseră vechiul sat şi ridicaseră case din lemn şi tablă. La mare distanță, acolo unde înainte nu existase nici un semn de civilizație, construiseră Cabana de Vânătoare Khwai River. Avea ziduri din piatră şi acoperiş din țigle. Săptămânal, camioanele care aprovizionau cabana aduceau hrană pe care sătenii o puteau cumpăra. Se înființaseră primele şcoli. Misiunile responsabile cu educația şi asistența medicală căpătaseră

---

[1] Burii – descendenți ai primilor colonişti europeni care s-au stabilit în Africa de Sud, majoritatea fiind de naționalitate olandeză. Între anii 1881 şi 1902 au purtat două războaie de independență împotriva Imperiului Britanic, care stăpânea, începând din 1877, acea regiune. La început au înregistrat unele succese, dar apoi puterea militară şi economică a Angliei şi-a spus cuvântul şi burii au fost învinşi. (n.tr.)

un rol tot mai mare în conducerea satelor din zonă. Vechii zei, cei ai vânătorii şi ai tunetului, fuseseră înlocuiți, apoi uitați. Radioul şi televizorul luaseră locul poveştilor spuse seara, la focul de tabără. Începeau să râvnească la hainele în stil european, bijuterii şi accesorii casnice. Traiul începea să fie mai lesnicios.

Dar şi mai plictisitor.

Animalele savanei fuseseră salvate. Şi, aşa cum li se spunea celor din tribul Batawana, odată cu ele fuseseră salvate viețile şi spiritele lor.

Leon nu fusese convins de asta. Ceea ce consătenii lui câştigaseră în securitate, pierduseră din independență. Li se oferea cunoaşterea, însă cu prețul înțelepciunii; soarta luase locul religiei. Aveau traiul asigurat, dar încetaseră să trăiască.

Când împlinise optsprezece ani, Leon plecase din sat. Citise despre un bărbat din Gaborone, Sir Seretse Khama, lider al Partidului Democratic, care lucra pentru eliberarea națiunii sale de sub controlul britanic. Tânărul se înrolase în Armata Democratică a lui Khama. Era o grupare paşnică, numărând aproape trei mii de oameni. Sarcina lor era să răspândească manifeste şi să asigure securitatea liderului partidului. Lui Leon nu-i plăcea acea activitate. El era un vânător. Împreună cu alți cinci bărbați care-i împărtăşeau opiniile, Seronga înființase unitatea Viperele. Acționau în secret, adunând informații de la oficialii britanici care ocupau posturi importante. Printre descoperirile lor se număra un complot menit să-i însceneze lui Sir Khama un proces pentru deturnare de bani din fondurile propriului Partid Democratic.

După câteva zile, şeful complotului dispărea fără urmă. Sir Khama nu avea să afle vreodată despre planul îndreptat împotriva sa sau despre dejucarea lui. Însă britanicii ştiau. Leon era foarte sigur de asta. În ciuda eforturilor discrete ale Ministerului de Externe britanic, englezul nu putuse fi găsit. Puțini străini care intrau în Mlaştina Okavango mai erau vreodată văzuți în viață. Cadavrele bărbaților cărora li se tăia gâtul de la o ureche la alta şi erau aruncate în mlaştină nu fuseseră descoperite de nimeni, niciodată. Leon îi înmânase totuşi şefului misiunii diplomatice britanice ceasul celui dispărut. Membrul tribului Batawana declarase că n-avea de gând să-nceapă colecționarea de piese englezeşti de orologerie.

Diplomatul înțelesese mesajul.

Un an mai târziu, Marea Britanie ceda controlul asupra ţării. Bechuanaland devenea Republica Botswana, cu Khama pe post de preşedinte. Schimbările deja începute erau ireversibile. Populaţia îndrăgea mărfurile de provenienţă europeană sau americană. Dar preşedintele Khama făcuse aproape imposibilă pătrunderea unor alte grupuri străine, cu idei şi distracţii noi, pe teritoriul ţării.

Abia în acel moment îşi dădură seama Leon şi colegii săi mai tineri ce responsabilitate uriaşă căpătaseră. Nu mai protejau o singură persoană.

Ca şi Khama, erau responsabili cu securitatea unei întregi naţiuni. Pe un continent zguduit de vechi rivalităţi tribale şi lupte pentru pământuri, surse de apă şi depozite minerale, se treziseră responsabili cu siguranţa unei populaţii de aproximativ o jumătate de milion de oameni. Soarta propriilor familii depindea de vigilenţa lor.

Lui Leon i se încredinţase gradul de sublocotenent şi se alăturase Forţei Naţionale de Apărare. Servise în cadrul Diviziei Nordice, o unitate de elită. Alături de alte regiuni, se aflau în aria sa de responsabilitate Batawana şi savana din Maun. Seronga contribuise la organizarea unei linii de securitate de-a lungul frontierei cu Angola, o ţară în care războiul făcea ravagii. De asemenea, îi instruise pe câţiva tineri de origine angoleză în tehnici de colectare a informaţiilor, pentru a le folosi contra portughezilor. La fel ca fraţii săi din Botswana şi Africa de Sud, dorea să-i vadă pe europeni izgoniţi din Africa.

În ciuda eforturilor depuse de către Leon şi de către preşedinte, naţiunea continua procesul de schimbare. Seronga urmărise cum populaţia ţării devenea obeză şi lipsită de vlagă. Precum porcii sălbatici pe care el şi tatăl său îi vânau cu ani în urmă, cetăţenii Botswanei deveniseră pradă pentru un nou tip de vânători: europeni care ofereau bani. Concetăţenii săi vânduseră ceea ce câştigaseră cu mare trudă: minele de cărbune, de cupru şi de diamante. Înlăturaseră jugul politic extern doar ca să depună armele în faţa unuia economic. Revoluţia lor era egală cu zero.

În acea perioadă, cea mai mare plăcere a lui era familia. Locotenentul Seronga se căsătorise când fusese detaşat la graniţa de nord. El şi soţia sa aveau patru fii, care, în timp, le aduseseră nepoţi.

Pentru binele lor luase, într-un târziu, decizia de-a se retrage din

cadrul Forței Naționale de Apărare. Pentru o vreme se mulțumise cu statutul de rezervist. Apoi, brusc, se petrecuse ceva. Găsise o nouă cauză de urmat şi o altă armată de condus.

Leon şi oamenii săi ocoliră un pâlc de tufişuri. Unii dintre foştii lui subordonați i se raliaseră. Ei constituiau forța de bază a cruciadei purtată de către Seronga. Ei îi descoperiseră şi supravegheaseră pe misionarii diaconului. Mişcarea lor era sprijinită de luptători tineri şi idealişti, precum Donald Pavant, ofițerul lui secund. Pavant era puțin cam extremist, dar asta nu conta. Tinerețea şi impulsivitatea lui erau contrabalansate de către vârsta şi înțelepciunea lui Seronga. Mulți bărbați li se alăturaseră, printre care şi nişte războinici albi din Gaborone, care credeau în cauza mişcării. Sau poate că erau atraşi de banii care puteau fi obținuți după alungarea străinilor. Indiferent de motiv, se aflau acolo, în formație.

Seronga şi unitatea sa ajunseră la un iaz familiar. Întinderea de apă era mai restrânsă decât odinioară. Sistemele de irigații schimbaseră relieful savanei, iar porcii sălbatici care se bălăceau acolo fuseseră mutați în altă zonă. Numai şoarecii de câmp şi câteva păsări nezburătoare veneau să se adape aici. Dar, fără nici un semn de îndoială, era chiar iazul unde Leon îşi începuse calea spre maturizare. În lumina soarelui care se ridica vedea cu ochii minții umbrele lungi ale tatălui şi unchiului său, ca şi ale celorlalți bărbați. Încă simțea pe buze gustul sângelui scurs din porcul sălbatic.

Şi mai era ceva. Putea încă vedea ochii negri ai părintelui său şi îi auzea vorbele: „*Tribul nostru nu poate trăi fără vărsare de sânge. Nu există trai lipsit de risc*".

Din fericire, foştii membri ai formațiunii Viperele nutreau aceleaşi gânduri ca ale vechiului lor comandant. De-a lungul anilor păstraseră legătura între ei. Când unul dintre foştii soldați îl auzise pe Dhamballa vorbind, i se oferise ocazia de a repara vechile greşeli ale trecutului. Leon se dusese la Machaneng, un sătuc din est, pentru a-i asculta un discurs. Fusese captivat de vorbele auzite. Fusese şi mai impresionat de ceea ce văzuse: un adevărat lider.

Erau nevoiți să colaboreze din nou cu europenii, numai că de data asta aşa cum trebuia. Era necesar să recupereze ceea ce pierduseră.

Departe, pe linia orizontului, deasupra ierburilor care se unduiau, îşi făcură apariția câteva construcții. Erau şase la număr,

cu pereți din lemn şi acoperişuri din țigle. Razele soarelui se reflectau dintr-o antenă parabolică de culoare albă, montată într-un luminiş, şi sclipeau pe ornamentele cromate ale maşinilor şi camionetelor garate pe locul de parcare.

Leon le făcu semn cu mâna oamenilor săi să stea aplecați, ascunşi după ierburile înalte ale savanei. Ştia că era mult mai practic să atace noaptea, pe întuneric, dar era important să vadă soarele răsărind. Pe deasupra, turiştii din complex încă nu se treziseră. Cercetaşii îi raportaseră că storurile rămâneau trase până după ora opt a dimineții. Străinilor le plăcea să doarmă.

Salvarea națiunii n-avea să fie o sarcină uşoară. Şi nici lipsită de vărsare de sânge. Dar asta era de aşteptat.

Căci aşa erau majoritatea revoluțiilor.

2

Maun, Botswana

Luni, 5.19 A.M.

Părintele Powys Bradbury deschise ochii cu o clipă înainte ca soarele să se ițească deasupra pervazului ferestrei. Surâse în timp ce privea cum pereții şi tavanul încep să se lumineze. Era bine că se întorsese.

Bărbatul, originar din Africa de Sud, se trezea de regulă la prima geană de lumină. De-a lungul celor patruzeci şi trei de ani de activitate în slujba Domnului, preotul Bradbury îşi făcuse obiceiul să-şi spună rugăciunea de dimineață la ivirea zorilor. Rugăciunea se referea la dedicarea muncii acelei noi zile Inimii Sacre a lui Iisus şi i se părea că cel mai corect era s-o spună exact când ziua începea, nu mai târziu.

Părintele, care era scund de statură, continuă să surâdă în timp ce stătea întins pe patul său dublu. Patul era înghesuit într-un colț al

camerei cu pereți de culoare albă. Singurele alte piese de mobilier erau o noptieră, un dulap de haine amplasat la capătul patului şi un birou aflat pe latura opusă a camerei. Pe birou era aşezat un laptop, pe care părintele Bradbury îl folosea în primul rând pentru expedierea şi primirea de mesaje prin e-mail. Computerul era înconjurat cu stive de cărți şi de ziare, care fuseseră aşezate şi pe podeaua micuței camere. Preotul era abonat la diverse ziare de pe tot continentul. Era dornic să afle ce gândeau africanii.

Dulapul de haine conținea două seturi de straie preoțeşti, un halat alb de baie, un hanorac pentru nopțile reci de iarnă, o pereche de blugi şi un tricou. Părintele Bradbury purta blugii şi tricoul atunci când juca fotbal împreună cu membrii congregației care aveau apucături mai sportive. Cu excepția pijamalei pe care o purta chiar atunci, acelea erau singurele haine ale preotului. Credea cu tărie în vorbele Psalmului 118:37, care spunea: „Întoarce ochii mei ca să nu vadă deşertăciunea; în Calea Ta viază-mă”.

Singura abatere a părintelui Bradbury de la canoanele traiului simplu o constituia un CD-player pus pe-o poliță amplasată deasupra biroului. În timp ce scria sau citea îi plăcea să asculte compoziții corale gregoriene.

Părintele se întinse şi căscă fără zgomot. Camerele alăturate erau pustii. Cei şapte prelați misionari aparținând Bisericii Sfintei Cruci făceau muncă de teren. Dar liniştea constituia un mod de viață pentru părintele Bradbury. Căpătase o slăbiciune pentru ea pe băncile seminarului Sfântul Ignațiu din Cape Town, unde păstrarea liniştii, excluzând orele de rugăciune, era o regulă strictă. Acolo avusese sentimentul că liniştea însemna civilizație. Un aspect ce-i separa pe oameni de animalele africane, care zbierau şi răgeau tot timpul. Niciodată nu fusese de acord cu principiul că oraşele mari, zgomotoase şi aglomerate reprezentau plăcile pivotante ale civilizației. Pentru el civilizația o reprezenta acel loc unde dragostea şi cooperarea între semeni erau mai importante decât finețurile vieții moderne.

În numai câteva clipe, toate energiile prelatului cu păr cărunt urmau să fie puse în slujba Domnului. Atenția părintelui avea să se îndrepte către locuitorii satelor din preajma complexului. Bradbury mai adăstă puțin în pat, savurând unicul moment al zilei dedicat propriei sale persoane.

Cu o seara în urmă, părintele Bradbury revenise dintr-o vizită de cinci zile făcută în arhidioceza de la Cape Town. Întotdeauna îi plăcuseră întâlnirile cu arhiepiscopul Patrick şi cu alţi preoţi misionari. Catedrala marelui oraş, cu zidurile ei strălucitoare din piatră albă, constituia un loc de inspiraţie şi de admiraţie, în care merita să lucrezi şi pe care să-l vezi. Intrarea principală era flancată de două clopotniţe, înalte de cinci etaje. Sunetul clopotelor adăpostite de ele putea fi auzit în tot oraşul. Alt subiect de inspiraţie era chiar arhiepiscopul Patrick, care încuraja mereu ideile noi de răspândire a cuvintelor Domnului în rândurile oamenilor puţin familiarizaţi cu biserica creştină şi învăţăturile ei. Cei şapte misionari se distraseră copios când se duseseră la un studio de înregistrări numit Veritas Production House pentru a imprima casete audio. Utilizând doar citate şi simple comentarii, prelaţii ieşiseră din tiparele propovăduirii. Casetele aveau să-i ajute pe misionarii din sudul Africii să atragă noi credincioşi. Spre deosebire de părintele Bradbury, care nu-şi părăsea parohia, prelaţii misionari erau cei care făceau munca de teren, mergând în sate izolate, răvăşite de sărăcie, maladii şi foamete.

Părintele Bradbury inspiră profund, apoi expiră lent aerul fierbinte şi uscat, ascultând minunata linişte din jur. Câteodată acea pace era tulburată de către babuinii chacma, care se apropiau de complex în căutare de hrană. Deşi ierburile, insectele şi fructele ce constituiau meniul lor se găseau din belşug în savană, primatele cu nasuri asemănătoare cu ale câinilor se numărau printre cele mai leneşe creaturi ale Domnului.

Astăzi nu erau maimuţe prin preajmă. Nimic nu se clintea, exceptând vântul. Liniştea era absolut delicioasă.

În oraşul natal al părintelui Bradbury atmosfera era prăfoasă şi umedă, iar străzile, chiar şi pe timp de noapte, erau tare zgomotoase. Clericul se afla în Botswana de unsprezece ani. Petrecuse şapte dintre ei lucrând ca misionar. Tălpile bătătorite ale picioarelor şi tenul ars de soare dovedeau din plin acea muncă. Ultimii patru ani îi petrecuse slujind ca preot al parohiei Bisericii Sfintei Cruci, ridicată în urmă cu patruzeci şi şapte de ani. Congregaţia sa cuprindea locuitorii satelor vecine, Maun şi Moremi. De câte ori era plecat, Bradbury ducea dorul parohiei sale. Îi lipseau teribil liniştea, slujbele sale şi, mai presus de toate, ducea dorul contactului cu membrii congregaţiei. Mulţi dintre ei cheltuiseră timp şi energie pentru a face

din biserică o extensie a familiei. Preotul adora să fie o fărâmă zilnică din viețile, gândurile şi destinele lor.

Totodată, de fiecare dată când era plecat, părintele Bradbury se gândea cu nostalgie la turişti. Din motive strict legate de prozelitism, arhiepiscopul Patrick încurajase construirea complexului turistic din vecinătatea bisericii. Săptămânal, soseau acolo aproape cincizeci de turişti din Europa, America de Nord, Orientul Mijlociu şi Asia. Turiştii adorau confortul. Căzi de baie din porțelan, parchet din lemn de tek, paturi cu tăblii din mahon, scaune din nuiele împletite căptuşite cu perne groase, plus covoare tradiționale bogat împodobite. Mâncau din farfurii de aramă, folosind tacâmuri confecționate din argint. Peste tot erau bănci făcute din trunchiuri neprelucrate de stejar. Pe paturile oaspeților erau aşternute cearşafuri scumpe din bumbac, iar fețele de masă din restaurant erau confecționate din damasc. Turiştii foloseau complexul drept loc de îmbarcare pentru expediții turistice şi safari. Mulți dintre vizitatori erau tineri, aşa că religia nu juca un rol important în existența lor. Arhiepiscopul Patrick considera că rezervația naturală, un loc cu valențe spirituale, putea să-i apropie de Creator. Din punctul de vedere al părintelui Bradbury, turiştii mai aveau o calitate, veche de secole şi nu lipsită de importanță. Era vorba de curiozitatea care-i făcea să se minuneze de toate peisajele noi întâlnite în zonă, calitate ce reafirma şi sporea mândria prelatului pentru acea regiune.

Clericul înlătură învelitoarea subțire cu care se acoperise. Chiar dacă se aflau la mare distanță față de râu, părintele Bradbury avea totuşi nevoie de o plasă contra țânțarilor. Şi era foarte fericit că dispunea de ea. Mama preotului obişnuia să spună că băiatul ei avea „venele dulci”. Țânțarii se dădeau în vânt după ele. Pe lângă aceştia, anii lungi de serviciu în care bătuse satele propovăduind învățăturile Domnului îl făcuseră să urască picioarele inflamate şi insectele parazite. În regiune se găseau din belşug muşte şi țânțari, dar nu se apropiau de el. Era suficient un duş zilnic şi folosirea unui săpun medicinal ca să le țină la distanță.

Părintele Bradbury se ridică din pat, apoi îngenunche pentru scurt timp în fața crucifixului ce atârna pe perete. Se îndreptă către baia micuță construită între camera sa şi dormitoarele diaconilor. Odată cu venirea turiştilor complexul beneficiase de apă curentă şi canalizare. Pentru presbiteriu era o dotare bine-venită.

După ce făcu un duş în micuța baie, părintele Bradbury se îmbrăcă. Apoi păşi afară, în căldura soarelui matinal. O alee marcată cu pietre ducea de la presbiteriu la micuța biserică. În spatele sanctuarului, parțial vizibil din acea poziție, se afla complexul turistic. Afacerea controlată de guvern cuprindea o clădire administrativă, bungalouri pentru turişti, o sală de recreere şi restaurant, plus o parcare. Părintele Bradbury zăbovi o clipă ca să arunce o privire, pe deasupra zidului înalt de un metru nouăzeci, la soarele care se ridica pe cer. Zidul de incintă fusese înălțat ca să țină la distanță animalele care migrau din arealul lor obişnuit. Acest lucru se petrecea de două ori pe an, în sezonul uscat şi în cel ploios. Când începea migrația, persoanele însărcinate cu prezervarea faunei soseau la complex pentru a duce animalele răzlețite într-o rezervație de lângă Maun. Făceau asta rapid, căci ierbivorele izolate atrăgeau prădătorii. Iar carnivorele înfometate aduceau acolo o mulțime de turişti dotați cu camere video.

Cerul îşi schimba culoarea de la albastru-închis la azuriu. Nu exista urmă de nor, doar silueta încețoşată a lunii, undeva deasupra orizontului de la miazănoapte. O dimineață deosebită, într-o viață la fel de frumoasă.

Câteva secunde mai târziu, atât dimineața, cât şi viața părintelui Bradbury se schimbau dramatic.

Mai întâi se auziră câteva bufnituri dinspre complexul turistic. La început, preotul crezu că o serie de ghivece cu flori căzuseră de pe polițele lor. Apoi auzi țipete. Liniştea dimineții nu fusese tulburată de câteva piese de ceramică sparte.

Părintele ocoli în fugă biserica. Sandalele sale tropăiau pe pietrele aleii. În fața bisericii se afla o grădină cu trandafiri, plantați chiar de către el. Îi amplasase acolo ca să beneficieze de soarele matinal. Mai apoi umbra bisericii îi proteja de soarele arzător al zilei. Părintele Bradbury ajunse în curtea din fața complexului turistic.

Directorul complexului, un bărbat de şaizeci şi trei de ani, se afla deja afară, îmbrăcat în pijama. Era un localnic din Maun, pe nume Tswana Ndebele. În privirea lui se putea citi o furie reținută. Ținea brațele ridicate. La trei metri în spatele lui, chiar în fața uşii clădirii administrative, erau grupați câțiva turişti şi unul dintre ghizi. Toți stăteau cu fața către poarta complexului, care era deschisă. Cu toții aveau mâinile ridicate în aer şi stăteau neclintiți.

Preotul remarcă în tocul de stejar al uşii câteva găuri de gloanțe. Se răsuci către poartă.

Poarta era confecționată din bare de fier care semănau cu sulițele tribului Batawana. Fusese dată de perete şi aproape cincizeci de oameni pătrunseseră în complex, luând poziție de-a lungul zidului de incintă. Erau îmbrăcați în ținute de camuflaj şi purtau berete negre. Fiecare om ducea o armă de foc. Nu aveau insigne sau însemne ale gradului. Nu erau soldați ai armatei guvernamentale.

— Nu, murmură părintele Bradbury. Nu aici.

Grupul semăna cu micile trupe de gherilă despre care citise în ziare. În ultimii zece ani provocaseră revoluții în Somalia, Nigeria, Sudan, Etiopia şi alte națiuni africane. Dar din 1960 în Botswana nu mai existau rebeli. Pentru că nu mai era nevoie de ei. Guvernul era ales în mod democratic, iar majoritatea populației era mulțumită de starea națiunii.

Soldații se aflau la aproximativ şaizeci de metri distanță. Preotul păşi spre ei.

— Părinte, nu te duce! îl avertiză Ndebele.

Preotul îl ignoră. Era ceva strigător la cer. Statul era condus de un guvern legitim, ales de către popor. Iar acea rezervație constituia un teritoriu sacru. Nu reprezenta doar amplasamentul unei biserici, ci era un tărâm al păcii.

Rebelii intraseră cu toții în curte. Se înşirau de la locul de parcare aflat în aripa de vest a complexului până la antena de comunicații prin satelit, amplasată în partea de est. Unul dintre soldați păşi înainte. Era un bărbat înalt şi suplu, cu un aer hotărât şi o căutătură înspăimântătoare. O puşcă de asalt îi atârna de umărul drept, iar la centură avea cartuşiere cu muniție de rezervă, un cuțit de vânătoare şi o stație radio. Era evident, nu prin felul în care era echipat, ci după ținută, că el conducea trupa de gherilă. Ochii săi negri sclipeau mai tare decât broboanele de sudoare care-i acopereau fruntea şi pomeții. Păşea cu genunchii uşor îndoiți, lăsând greutatea picioarelor pe glezne. Se deplasa fără a face vreun zgomot de-a latul terenului prăfos al spațiului de parcare.

— Sunt părintele Powys Bradbury, rosti prelatul cu o voce liniştită, dar fermă. Cei doi bărbați continuau să se apropie unul de celălalt. De ce au intrat în complexul nostru oameni înarmați?

— Ca să te luăm cu noi, răspunse liderul trupei.

— Pe mine? se miră Bradbury. Preotul se opri doar la câțiva paşi în fața bărbatului mai înalt decât el. De ce? Ce-am făcut?

— Eşti un invadator, îi zise bărbatul. Tu şi toți cei de teapa ta vor fi izgoniți.

— Cei ca mine? întrebă preotul. Eu nu sunt un invadator. Trăiesc aici de unsprezece ani...

Comandantul îi curmă vorbele cu un semn scurt adresat oamenilor din spatele său. Trei dintre soldați veniră în față în pas alergător. Doi dintre ei îl flancară pe părintele Bradbury, apucându-l de brațe. Tswana Ndebele făcu un gest de protest. Mişcarea sa fu urmată de sunetul închizătorului unei puşti care se arma.

Ndebele se opri.

— Toată lumea să rămână acolo unde se află şi nu vor fi victime, declară conducătorul formațiunii militare.

— Faceți cum vă spune, strigă părintele Bradbury. Nu se împotrivi, însă îi aruncă o privire liderului. Vă asigur că ați ales pe cine nu trebuia.

Seronga nu răspunse. Cei doi soldați continuau să-l țină bine pe preot.

— Măcar spuneți-mi unde mă duceți, îi rugă prelatul cu părul cărunt.

Cel de-al treilea soldat veni în spatele lui Bradbury şi-i trase peste cap un sac de culoare neagră. Legă strâns gura sacului în jurul gâtului bătrânului cleric. Părintele se înecă şi tuşi.

— Vă rog să nu-i faceți rău! țipă Ndebele.

Bradbury vru iarăşi să-l asigure pe director că totul va fi bine, însă nu putea nici să se mişte, nici să vorbească. Abia reuşea să respire sub masca foarte strânsă, care-l înăbuşea.

— Nu era nevoie să faceți asta! horcăi preotul. Merg de bunăvoie.

Două mâini îl îmbrânciră cu putere pe părintele Bradbury, apăsându-l pe omoplați. Se prăvăli în față. Căderea îi fu împiedicată de cei doi bărbați care-l țineau strâns de brațe. Îl luară pe sus pe prelat, ducându-l cu ei.

Părintele Bradbury nu mai rosti vreun cuvânt. Abia reuşea să respire. Căldura era teribilă, iar întunericul descurajant. Dar nu dorea să le arate acelor oameni că se temea.

Însă părintele Bradbury nu-şi putea ascunde teama în fața Domnului. Şi-n timp ce trupa de gherilă îl târa prin curtea

complexului, preotul I se adresă în şoaptă, recitând rugăciunea de dimineață, apoi se rugă pentru soarta sa. Nu-L imploră pe Dumnezeu să-i ofere scăpare, ci putere. Se rugă totodată pentru siguranța prietenilor săi lăsați în urmă şi pentru mântuirea sufletelor răpitorilor săi. Apoi se mai rugă pentru un singur lucru.

Pentru viitorul acelui ținut care-i devenise atât de drag.

3

Washington, D.C.

Marţi, 7.54 A.M.

La DiMaggio's Joe, din pricina dimineții mohorâte şi ploioase, era mai puțină aglomerație ca de obicei. Asta-i convenea de minune generalului Mike Rodgers. Reuşise să repereze un loc de parcare înainte de-a vira către cafenea. Şi mai reuşise să zărească o masă mică şi curată, aşezată într-un colț. Păşi în cafenea, trânti pe măsuță cascheta udă şi exemplarul din *Washington Post*, apoi se aşeză la coadă în fața tejghelei.

Casierul se mişca rapid şi coada avansa spornic, plus că, spre marea mirare a lui Rodgers, pe afişajul cu meniul se afla exact ce dorea el să comande. Plăti pentru o brioşă supradimensionată şi cea mai mare cană cu cafea din ofertă. Reveni la masă şi se aşeză pe bancă, cu fața către perete. Mintea sa făcea o incursiune în trecut. Trebuia să-şi reamintească de ce alesese să devină soldat. Iar acolo era exact locul potrivit pentru acea introspecție.

Renumita cafenea DiMaggio's Joe era situată în Georgetown, la intersecția dintre M Street şi Wisconsin Avenue. Localul fusese înființat în 1966 de către un newyorkez stabilit în Washington, pe nume Bronx Taylor. Taylor era un mare fan al echipei de baseball New York Yankees încă de pe vremea când clienții aveau voie să fumeze în cafenele şi Washington Senators reprezenta marea rivală a

echipei sale favorite. Rămas văduv, ieşise la pensie şi se mutase în Washington, ca să fie mai aproape de fiica sa şi ginerele său. Dar se plictisea fără să aibă nimic de făcut, aşa că luase decizia să întreprindă ceva provocator [1]. Planul îi reuşise de minune. Suporterii echipei de baseball Senators, în marea lor majoritate muncitori îmbrăcaţi în salopete albastre, veneau în local să-i facă scandal. Erau oameni de serviciu de la Universitatea Georgetown, şoferi de autobuz, frizeri, majordomi şi grădinari de la casele bogătaşilor. Bărbaţii veneau să facă mişto de cei de la Yankees în timp ce consumau suc, cârnaţi prăjiţi şi ouă ochiuri. Sau atunci când savurau o plăcintă. Ori beau cafea. Fumau câteva ţigări, apoi mai luau un rând de cafele. Taylor făcuse o avere cu acea cafenea micuţă.

Când Bronx decedase, cu patru ani în urmă, fiica sa Alexandra preluase conducerea afacerii. Localul suferise modificări severe. Femeia înlocuise plăcile albe de faianţă de pe pereţi, pătate de ketchup, cu lambriuri din lemn. În locul vechii tejghele şi a separeurilor cu mese solide, acoperite cu muşamale din material plastic, existau acum taburete din lemn şi măsuţe cu picior acoperite cu feţe de masă alunecoase, confecţionate din latex. În plus, Alexandra renunţase să servească un singur soi de cafea. Se putea chiar spune că ce servea ea nu mai era cafea, ci tot felul de amestecuri cu arome savante, toate botezate cu nume care se terminau în *é*. Rodgers continua să comande şi să bea cafea simplă, tare şi neîndulcită, chiar dacă avea un gust ciudat, de parcă era cocktail.

Cu excepţia numelui localului, Alexandra lăsase un singur lucru neschimbat. Taylor acoperise toţi cei patru pereţi cu fotografii şi pagini îngălbenite de ziar, puse în rame pătate cu stropi de cafea. Pozele înfăţişau stadionul echipei Yankees şi chipurile marilor vedete ale ligii de baseball din anii 1940 şi 1950. Titlurile cu litere aproape şterse glorificau meciuri epocale, victorii memorabile şi campionate mondiale. Alexandra le grupase pe toate pe peretele din spate al

---

[1] Localul poartă numele celebrului jucător de baseball Joseph Paulo „Joe” DiMaggio (25.11.1914-08.03.1999), care a jucat, de-a lungul celor 13 sezoane din cariera sa (1936-1942 şi 1946-1951), numai la echipa New York Yankees. DiMaggio şi Yankees au învins în repetate rânduri echipa Senators, cu sediul în Washington, aşa că gestul lui Bronx de a deschide în capitală o cafenea purtând numele marelui jucător poate fi considerat cu adevărat provocator. (n.tr.)

cafenelei. Ele constituiau unicul motiv pentru care Rodgers mai venea acolo. Imaginile reflectau exact anii din tinerețea generalului.

Rodgers crescuse în Hartford, un orăşel din Connecticut, care se afla mai aproape de Boston decât de New York. Cu toate astea era fan al echipei Yankees. „Bombardierii din Bronx” aveau strălucirea şi încrederea în sine a unor eroi. Ei erau în mare măsură responsabili pentru faptul că Mike alesese să devină soldat. Rodgers abia dacă putea lovi cu bâta o minge de baseball. După cum îi repeta de nenumărate ori fostul său prieten din copilărie şi coleg de echipă în liga de juniori, colonelul Brett August, Mike avea ochi buni, însă brațele abia dacă aveau vlagă în ele. Rodgers era totuşi un foarte bun țintaş. Începuse să se antreneze construind pistoale de jucărie, care foloseau o bandă de cauciuc bine întinsă ca să lanseze cu o precizie şi o forță surprinzător de mari proiectile mici confecționate din carton. Pe urmă avansase la puşti Daisy BB. Prima sa armă adevărată fusese Modelul 26 Spittin’ Image. Apoi tatăl său îi cumpărase o puşcă Remington Fieldmaster de calibrul 5,6 mm potrivită pentru vânarea animalelor de talie mică. Rodgers împuşca veverițe, păsări şi iepuri, pe care colegii săi de şcoală le foloseau ca material de disecție la orele de biologie. În zilele noastre asemenea apucături nu constituiau un motiv de laudă, însă la începutul anilor 1960 îi aduseseră tânărului Rodgers o mențiune scrisă din partea directorului şcolii. Interesul pentru arme îl îndemnase pe adolescent să studieze istoria. Chiar şi-n prezent armele şi istoria rămâneau cele mai mari pasiuni ale generalului.

Amintirile din copilărie, plus cele legate de New York Yankees îi veneau în minte lui Rodgers în timp ce privea fotografiile îngălbenite de vreme ale lui Mickey Mantle şi Roger Maris cu bâtele de baseball puse pe umăr.

Grație jucătorilor de la Yankees, Mike asociase ideea purtării unei uniforme cu apartenența la o echipă de elită. Însă atâta vreme cât celor de la Yankees nu le trebuia un țintaş de primă mână – exceptând momentele când jucau împotriva celor din Boston – tânărul îşi îndreptase atenția către o altă mare echipă ce purta uniformă: armata Statelor Unite. Tururile repetate de serviciu în Vietnam şi devotamentul față de meserie îl împiedicaseră pe Rodgers să aibă relații pe termen lung cu vreo femeie. Cu excepția acestui aspect, generalul în vârstă de patruzeci şi şapte de ani nu regreta nici

măcar o singură zi din viaţa pe care şi-o alesese.

Asta până-n urmă cu patru luni.

Rodgers termină de băut cafeaua. Aruncă o privire către ceas. Mai avea o grămadă de timp până să-şi înceapă programul la Centrul de Operaţiuni. Se duse la casa de marcat să comande încă o cană cu cafea.

În timp ce aştepta răbdător la scurta coadă din faţa tejghelei, generalul aruncă o privire în jur, studiind chipurile tinerilor aflaţi în cafenea. În marea majoritate erau studenţi, iar pe ici şi colo puteau fi zăriţi câţiva ziarişti şi unii membri ai Congresului. Îi putea identifica dintr-o simplă ocheadă. Politicienii erau cei care stăteau cu feţele vârâte în paginile ziarelor, căutând articole care le pomeneau numele. Reporterii erau cei care-i supravegheau pe politicieni ca să vadă cu cine stau aceştia la masă, sau pe cine ignoră. Iar studenţii erau cei care discutau ultimele evenimente care avuseseră loc în lume.

Printre studenţi Rodgers nu putea găsi vreun potenţial soldat. Privirile lor erau prea vii, prea pline de întrebări şi de răspunsuri. Un soldat trebuia să se dedice unui singur ţel: îndeplinirea ordinelor primite. Aşa cum făcuseră membrii formaţiunii Striker.

Striker era o unitate de intervenţie rapidă, o grupare de elită reprezentând braţul înarmat al Centrului Naţional de Gestionare a Situaţiilor de Criză. Rodgers ocupa postul de director adjunct al NCMC [1], denumit în mod familiar Centrul de Operaţiuni. Mike fusese cooptat în cadrul instituţiei la scurt timp după înfiinţarea ei şi începuse imediat selecţia şi instruirea soldaţilor unităţii Striker.

Cu patru luni în urmă, în timp ce erau desantaţi în Munţii Himalaya, generalul Rodgers şi colonelul August fuseseră martori la nimicirea unităţii. Cu excepţia lor şi a unui singur alt soldat, toţi membrii formaţiunii Striker fuseseră eliminaţi în timp ce coborau spre sol, suspendaţi de corzile paraşutelor. În Vietnam Rodgers pierduse mulţi camarazi şi prieteni apropiaţi. În cursul primei misiuni executate de către unitatea Striker îi ajutase pe soldaţi să treacă peste pierderea unui camarad: soldatul Bass Moore. La scurt timp după aceea, fusese alături de ei când unitatea îl pierduse pe cel

---

[1] NCMC (National Crisis Management Center) – acronim pentru Centrul Naţional de Gestionare a Situaţiilor de Criză (n.tr.)

aflat inițial la comanda ei: locotenent-colonelul Charlie Squires. Dar Rodgers nu mai trecuse vreodată printr-o situație precum cea din Himalaya.

Mai dureroasă decât vederea măcelului fusese pentru general senzația de neputință. Cădea spre sol în timp ce-şi urmărea soldații murind şi nu avea cum să intervină. Acei tineri avuseseră încredere în capacitățile sale de decizie şi de comandă. Îl urmaseră fără ezitare când sărise prin trapa unui avion de desant AN-12 aparținând forțelor aeriene ale Indiei. Iar el îi condusese direct într-o ambuscadă. Veteran fiind, Rodgers ştia foarte bine că-n viață şi la război nimic nu e sigur. Dar asta nu-l împiedica să considere că-şi abandonase soldații la greu.

Psihologul Centrului de Operațiuni, Liz Gordon, îi spusese că suferea de sindromul supraviețuitorului, o formă de stres posttraumatic. Simptomele se manifestau sub formă de letargie şi depresie ca urmare a faptului că scăpase cu viață atunci când ceilalți pieriseră.

Din punct de vedere medical diagnosticul putea fi considerat corect. Dar boala care-l măcina cu adevărat pe Rodgers era o criză de încredere în sine. O dăduse-n bară. Meseria de soldat implica din start punerea în joc a propriei vieți. Însă generalul se implicase într-o operațiune fără să-şi dea seama de pericolul potențial şi evident care-i aştepta. Procedând astfel îşi bătuse joc de toate valorile simbolizate de uniforma ce-o purta.

Totuşi Liz Gordon avusese dreptate într-o anumită privință. Dacă Rodgers continua să-şi bată capul să afle ce nu funcționase cum trebuia în acea misiune, nu avea să mai fie de folos nici Centrului şi nici directorului acestuia, Paul Hood. Iar atât Centrul, cât şi Hood aveau mare nevoie de el în acele momente. Unitatea Striker trebuia reclădită din temelii, iar Paul era nevoit să facă față viitoarelor reduceri de buget.

„Destul”, gândi generalul. Era timpul să lase trecutul în urmă.

Mike Rodgers îşi întoarse privirea de la peretele cu fotografii. Despături ziarul şi cercetă titlurile primei pagini. Generalul se număra printre puținii angajați ai Centrului de Operațiuni care încă mai citeau ziarele. Paul Hood, şeful secției de informații Bob Herbert, Darrell McCaskey – agentul de legătură cu FBI, juristul Lowell Coffey III, cu toții urmăreau ştirile on-line. Pentru Rodgers, era echivalent

cu a face sex virtual. Obțineai rezultate în lipsa unui proces interactiv. El prefera să lucreze cu obiecte concrete.

În mod ironic, echipa New York Yankees era menționată într-o ştire de subsol. Articolul pomenea ceva despre un megaschimb de jucători cu cei de la Baltimore Orioles. Citind cele scrise, Rodgers opină că avantajele cele mai mari în urma afacerii le obțineau cei din Baltimore. Nici măcar cei de la Yankees nu mai erau ce fuseseră odinioară.

„Numai că nimeni nu moare atunci când cei de la Yankees fac o mişcare greşită", gândi Rodgers. Îşi mută atenția către celelalte titluri din ziar.

Îi atrase atenția o ştire aflată chiar alături de articolul referitor la baseball. Descria o aparentă acțiune paramilitară ce avusese loc în Botswana. Acea țară rareori era pomenită în rapoartele de informații care-i parveneau în fiecare dimineață. Guvernul din Gaborone era stabil, iar populația relativ mulțumită.

Cel mai surprinzător era faptul că existau numeroase mărturii ale martorilor oculari implicați în incident. Aproximativ cincizeci de oameni înarmați pătrunseseră într-un complex turistic. După ce trăseseră câteva focuri de avertisment, răpiseră un preot catolic care predica la biserica învecinată complexului. Preotul era foarte iubit în regiune şi nu avea duşmani cunoscuți. Răpitorii nu ceruseră vreo răscumpărare.

Primul gând al lui Rodgers fu că preotul ascultase confesiunea cuiva, iar altcineva avea nevoie de acea informație. Dar de ce să trimită o mică armată ca să răpească un singur individ? Şi de ce atacaseră în plină zi, în loc s-o facă noaptea? Pentru a se asigura că sunt văzuți?

Rodgers era curios să afle dacă Bob Herbert avea vreo informație despre răpire. Chiar şi când capacitățile sale funcționau sub nivelul normal, Mike Rodgers nu putea să nu facă legătura cu probleme de ordin militar. Armata constituia pentru el nu doar o profesie, ci şi o vocație.

Citi toată pagina întâi în vreme ce-şi termina de băut cafeaua. Apoi împături cu grijă ziarul şi-l aşeză sub braț. Îşi croi drum printre mese către ieşire. Aşeză chipiul pe cap şi păşi pe pavajul alunecos.

Turna cu găleata, dar lui Rodgers nu-i păsa. Atmosfera mohorâtă a dimineții se asorta cu starea lui de spirit. Şi cu toate că ploaia îi

făcuse hainele leoarcă, generalul fu surprins să constate că nu-l deranja. Se simțea chiar bine. Fotografiile din local îi aduseseră aminte de visele sale din tinerețe. Iar picăturile de ploaie îi aminteau că, spre deosebire de foştii săi camarazi, era viu.

Iar cât timp Mike Rodgers avea să trăiască, urma să facă singurul lucru cu adevărat important pentru el: să muncească din răsputeri ca să fie demn de uniforma pe care o purta.

4

Washington, D.C.

Marți, 8.33 A.M.

Centrul Național de Gestionare a Situațiilor de Criză era găzduit într-o clădire cu două etaje din cadrul Bazei Aeriene Andrews. În timpul Războiului Rece, construcția cu aspect banal, de culoare gălbuie, constituise una din cele două baze de staționare ale echipajelor de zbor de pe avioanele NuRRDs[1]. În cazul unui atac nuclear îndreptat asupra capitalei, misiunea lor era să evacueze rapid personalitățile oficiale cu funcții cheie din conducerea Statelor Unite. Adică membri de prim rang ai Congresului, întregul guvern şi un număr de ofițeri plus experți în logistică ai Pentagonului, care urmau să fie duşi la adăpost în nişte buncăre secrete, construite în Maryland, sub lanțul muntos Blue Ridge. Ca sarcini suplimentare, unitatea aviatică trebuia să asigure aprovizionarea cu hrană şi materiale a soldaților, polițiştilor şi civililor, exact în ordinea enumerată. Totodată aveau datoria să mențină deschise, după posibilități, cât mai multe rute de comunicație. Alți lideri ai statului, printre care preşedintele, vicepreşedintele, consilierii lor militari şi

---

[1] NuRRDs (Nuclear Rapid Response Divisions) – unități de reacție rapidă în caz de atac nuclear (n.tr.)

personalul medical care veghea la sănătatea lor aveau să ocupe două centre de comandă aeropurtate, instalate la bordul avioanelor prezidențiale Air Force One şi Air Force Two. Din motive de siguranță, cele două avioane urmau să zboare la o distanță de cel puțin nouă sute de kilometri între ele. Aveau să zboare continuu, fiind realimentate în aer şi escortate de către avioane de luptă cu reacție aparținând tot unității NuRRDs. În felul acesta atât comandantul suprem, cât şi succesorul lui la comandă constituiau două ținte distincte, aflate în continuă mişcare. După destrămarea Uniunii Sovietice şi reducerea efectivelor NuRRDs din cadrul aviației americane, misiunile de evacuare cădeau în sarcina Bazei Aeriene Langley din Virginia. Clădirea rămasă vacantă în cadrul Bazei Aeriene Andrews fusese atribuită nou înființatului Centru Național de Gestionare a Situațiilor de Criză.

Birourile de la etaj erau destinate operațiunilor nesecrete, precum contabilitate, gestionarea resurselor umane şi monitorizarea ştirilor din mass-media, în căutarea unor articole incendiare. De multe ori, crizele erau declanşate de către evenimente care la prima vedere păreau inocente. Printre aceste evenimente se numărau eşecul guvernelor din Lumea a Treia de a plăti salariile militarilor din armatele naționale, pintenarea unui iaht sau pescador de către un submarin nuclear al marinei Statelor Unite, capturarea unei mari cantități de droguri şi alte asemenea acțiuni izolate. Numai că nici un eveniment din lume nu era izolat. O armată nemulțumită putea pune la cale o lovitură de stat. Scufundarea unei nave putea fi considerată drept un atac contra mijloacelor de culegere de informații ale statului căruia îi aparținea nava. Iar captura de droguri putea duce la ciocniri sângeroase între bande, căci grupările mafiote rivale se grăbeau să umple golul creat pe piața stupefiantelor. Toate aceste incidente se încadrau în sfera de activitate a Centrului de Operațiuni.

Subsolul fostei clădiri bază a NuRRDs fusese complet renovat. Nu mai adăpostea dormitoare pentru echipajele de zbor. Acolo se strângeau informațiile vitale pentru desfăşurarea activității Centrului de Operațiuni şi tot acolo se luau deciziile tactice. La subsol, care adăpostea şi nivelele de comandă ale Centrului, se putea ajunge doar cu un singur lift, care era păzit douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Paul Hood, Mike Rodgers, Bob Herbert şi ceilalți membri ai conducerii îşi aveau cu toții birourile amplasate la subsol. Cu

excepția acelor birouri, existau posturi de lucru pentru asistenți şi pentru analiştii însărcinați cu colectarea şi procesarea informațiilor. Pe latura opusă uşilor de acces în lift exista o sală de şedință supranumită Tancul. Pereții sălii erau străbătuți de o rețea de cabluri sub tensiune, care genera un câmp electrostatic, făcând astfel imposibilă interceptarea electronică a convorbirilor din interior, indiferent de tipurile de microfoane folosite.

Bob Herbert îşi conducea căruciorul cu rotile de-a lungul coridorului de formă ovală. Urechile îi înghețaseră, haina era udă leoarcă, dar era fericit că ajunsese la locul de muncă. Acea zi avea o semnificație specială pentru el.

Bob poreclise acel culoar Indy 600 [1]. Conform aparatului de măsurare a distanței instalat pe cărucior, culoarul avea o lungime de exact 600 yarzi [2]. Acolo jos nu existau ferestre, iar birourile nu erau deloc spațioase. Clădirea îi evoca lui Herbert mai curând interiorul unui submarin decât sediul unei agenții guvernamentale. Avantajul era siguranța oferită de o asemenea structură. Oricum, Herbert nu credea o iotă din aiurelile acelea care susțineau că oamenii aveau nevoie de-un cer senin deasupra capului ca să le mențină moralul ridicat. Şeful secției de informații, la cei treizeci şi nouă de ani ai săi, avea nevoie doar de două lucruri ca să fie fericit. Unul era căruciorul său motorizat. Expertul în informații, cu un început pronunțat de chelie, îşi pierduse capacitatea locomotorie în cursul atentatului cu bombă din 1983, îndreptat împotriva ambasadei americane din Beirut. Numai intervenția rapidă a doctorului Alison Carter, medic militar aflat în vizită la ambasadă, îi salvase viața lui Herbert. Căruciorul cu rotile n-avea doar menirea să-i ofere mobilitate. Brațul pliabil al scaunului, care semăna cu cel de la bordul unui avion de pasageri, adăpostea un computer şi un modem wireless. În laptop se găsea tot ce-i trebuia lui Herbert pentru a-şi desfăşura activitatea, inclusiv adresele de e-mail ale firmelor care livrau pizza la domiciliul clientului. Şeful departamentului tehnic din cadrul Centrului de Operațiuni, Matt Stoll, îi instalase chiar şi o mufă ce-i permitea conectarea la o antenă parabolică. Uneori, Herbert avea senzația că

[1] Cursele din campionatul american de automobilism au loc pe circuite de formă ovală, iar una dintre cele mai faimoase întreceri este cea de 500 de mile, găzduită de circuitul Indianapolis Motor Speedway. (n.tr.)

[2] 1 yard = 0,9144 metri (n.tr.)

era un cyborg.

Celălalt lucru care-l făcea pe Herbert fericit era ca neaveniţii să-i lase pe el şi colegii săi să-şi facă treaba în linişte şi pace. Pe vremea când Centrul de Operaţiuni abia începea să-şi desfăşoare activitatea nimeni nu-i băgase în seamă. Indiferent de faptul că salvaseră naveta spaţială de sabotori, sau Japonia de o anihilare nucleară, toate acţiunile lor fuseseră strict secrete. Scăpaseră de atenţia presei şi a majorităţii serviciilor de informaţii străine. Singurele relaţii de colaborare stabilite cu alte agenţii fuseseră cele pe care Centrul le alesese şi le acceptase. Aşa procedaseră cu Interpolul, cu Centrul de Operaţiuni al Rusiei şi cu încă alte câteva organizaţii, totul fiind executat cu cea mai mare discreţie.

Din nefericire, lucrurile luaseră o altă turnură după implicarea personală a lui Paul Hood în rezolvarea unei crize larg mediatizate, cu luare de ostatici în sediul Naţiunilor Unite. Guvernele străine se plânseseră Casei Albe în legătură cu acţiunile de natură militară întreprinse de Hood pe un teritoriu internaţional, acţiuni rămase nepedepsite. Agenţia Centrală de Informaţii, Agenţia Naţională de Securitate şi Departamentul de Stat se plânseseră Comisiei Parlamentare de Supraveghere a Activităţii Serviciilor de Informaţii. Toată lumea îl acuza pe Paul Hood de uzurparea responsabilităţilor care le reveneau prin statut celor două principale agenţii de informaţii: CIA şi NSA. Pentagonul susţinea că Centrul de Operaţiuni monopolizase capacităţile sateliţilor de spionaj aflaţi în subordinea Biroului Naţional de Recunoaştere.

Toate acuzaţiile erau adevărate. Doar că nimeni nu cunoştea întreaga istorie din spatele acelor fapte. Nici una dintre acţiuni nu fusese întreprinsă în scopul glorificării lui Paul Hood sau a Centrului Naţional de Gestionare a Situaţiilor de Criză. Sub conducerea lui Hood, Centrul funcţionase fără birocraţia, luptele interne şi egoismul care subminau eficienţa celorlalte agenţii de informaţii. Asta contribuise la atingerea scopurilor stipulate în statutul Centrului de Operaţiuni: salvarea de vieţi omeneşti şi protejarea intereselor americane.

Din motive pur politice, nu bazate pe eficienţă sau costuri de operare, Comisia Parlamentară de Supraveghere a Activităţii Serviciilor de Informaţii îi ordonase lui Paul Hood să reducă bugetul agenţiei. Hood îndeplinise ordinul. În acea dimineaţă, directorul

Centrului urma să afle raportul subcomisiei financiare a Comisiei Parlamentare în legătură cu reducerile efectuate în ultimile patru luni. Hood, Rodgers şi Herbert nădăjduiau că spiritele se mai calmaseră între timp. Cu o zi înainte, cei trei bărbaţi înaintaseră fiecare câte o petiţie scrisă în care cereau abrogarea unora dintre reduceri. Hood era optimist în legătură cu succesul demersului lor, Rodgers era pesimist, iar Herbert avea o părere neutră.

— Neutru precum Suedia, glumise Alison Carter.

Cu o seară în urmă, doctorul Carter şi fostul său pacient luaseră cina împreună. Doamna Carter tocmai îndeplinise o misiune secretă în slujba Departamentului de Stat. Cu toate că ea nu-i povestise nimic despre acea misiune, Herbert credea că luase parte la un asasinat. Oficial, guvernul Statelor Unite nu agrea acţiunile de acest gen. Neoficial, cu sprijinul anumitor medici, le executa în mod sclipitor.

În cursul misiunii sale, doctorul Carter scosese la lumină colaborarea extinsă din anii celui de-al Doilea Război Mondial dintre Germania nazistă şi Suedia, ţară considerată neutră. Se mândrea cu această realizare. Susţinea că nu crezuse niciodată că un stat sau un individ putea fi complet neutru ori imparţial.

Herbert nu era de acord. Insista că el trebuia să fie neutru. Aşa cum îi subliniase medicului, după un număr cam ridicat de pahare cu vin consumate:

— Ai nevoie de-un optimist, de-un pesimist şi de-un centrist ca să conduci Centrul de Operaţiuni.

Carter se supărase şi-l pusese pe el să achite cina. Apoi, înainte de-a se despărţi, medicul îl întrebase:

— Ia spune, tu la scaunul cu rotile ai o poziţie neutră la angrenajul cutiei de viteze?

Herbert o informase că nu exista aşa ceva. Scaunul avea doar viteze pentru mers înainte şi înapoi.

— Exact ce credeam, replicase femeia.

Herbert trecu pe lângă biroul lui Paul Hood. Uşa era deschisă. Directorul Centrului sosea la serviciu din ce în ce mai devreme de când se despărţise de Sharon, soţia sa. Din câte ştia Herbert, şeful său prefera de multe ori să doarmă acolo în loc să se ducă la noul său apartament.

Dar asta nu conta. Faptul că avea permanent o ocupaţie îl ajuta

pe Hood să-şi menţină moralul pe linia de plutire. Şeful secţiei de informaţii îl înţelegea cel mai bine. Propria lui soţie fusese ucisă de explozia care-l lăsase infirm. După moartea ei, tot ceea ce mai contase pentru Herbert fusese munca. Avea nevoie să-şi ţină mintea ocupată cu ceva, angajată în soluţionarea constructivă a problemelor care se iveau. Dacă lăsa pierderea să-l afecteze, mintea sa ar fi bătut pasul pe loc, minată de supărare, ori ar fi regresat.

„Poate tocmai de-asta psihologii descriau depresia drept căderea în groapa cu melancolie”, gândi Herbert.

Hood se uita la ceva afişat pe ecranul computerului. Herbert ciocăni discret în tocul uşii.

— Bună dimineaţa, rosti şeful secţiei informaţii.

Hood aruncă o privire către intrarea biroului. Arăta foarte obosit.

— Bună dimineaţa, Bob, răspunse el la salut.

Tonul vocii directorului era monoton şi coborât. Ziua abia începuse şi deja se părea că ceva mergea prost.

— Mike n-a sosit? întrebă Hood.

— Nu l-am văzut, replică Herbert. Îşi răsuci căruciorul, orientându-l din nou pe traseul culoarului. Cum merg treburile?

Hood avu un moment de ezitare.

— Ca de obicei, răspunse el pe un ton scăzut.

— Ei bine, să mă anunţi dacă te pot ajuta cu ceva, se oferi Herbert.

— Aşa voi face, îl asigură Hood. Nu părea dornic să continue discuţia.

Herbert surâse forţat. Mai zăbovi câteva clipe în uşa biroului. Se gândea dacă să-l facă pe Hood să vorbească, însă decise că nu era cazul.

Şeful secţiei informaţii îşi continuă drumul de-a lungul culoarului. Psihologul Centrului, doctorul Liz Gordon, era deja la locul de muncă. La fel şi Kevin Custer, directorul secţiei de comunicaţii. În timp ce trecea prin dreptul biroului fiecăruia, Herbert le făcea semne de salut cu mâna, iar ei îi răspundeau. Era un semn bine-venit de normalitate.

Nu se deranjă să facă presupuneri legate de ce anume dorea Hood să-i spună lui Rodgers. Herbert era un expert în informaţii şi în acel moment nu avea destule date cu care să facă presupuneri.

Însă era ferm convins de justeţea a două lucruri. Primul era că

Hood avea veşti grave.

Paul Hood fusese primarul oraşului Los Angeles înainte de-a veni la Centrul de Operaţiuni. Era un politician. Tăcerea directorului din urmă cu câteva clipe nu era legată de păstrarea vreunui secret. Fusese doar o acţiune de protocol. Prin tonul vocii îi comunicase de fapt lui Herbert că veştile erau rele. Faptul că nu-i spusese direct lui Herbert, omul aflat pe treapta a treia în ierarhia de comandă a Centrului, însemna că Mike Rodgers era îndreptăţit să afle primul veştile. Asta însemna pentru Herbert că informaţiile destinate generalului aveau un caracter personal.

Al doilea lucru de care Herbert era ferm convins consta în faptul că doctorul Alison Carter avusese dreptate: neutralitatea era doar un mit.

Însă Bob Herbert rămânea un optimist. Indiferent cât de rău stăteau lucrurile, el avea să-şi ajute colegii să treacă hopul, fără a ţine cont de durata şi preţul eforturilor sale.

5

Mlaştina Okavango, Botswana

Marţi, 4.35 P.M.

Printre cursurile de apă din partea sudică a continentului african, râul Okavango se situează pe locul patru din punct de vedere al lungimii. Curge în direcţia sud-est, din zona centrală a Angolei până-n partea de nord a Botswanei, pe-o lungime de peste 1 600 kilometri. La vărsare formează o uriaşă deltă, cunoscută sub denumirea de Mlaştina Okavango. În 1849, exploratorul scoţian David Livingstone era primul european care vizita regiunea. El descria delta drept un loc „vast, umed şi neplăcut, infestat cu tot soiul de insecte parazite”.

Adjectivul „vast” era de fapt un eufemism.

Uriaşa deltă triunghiulară acoperea o arie de aproximativ 10 500 kilometri pătraţi. În cursul sezonului ploios o mare parte a regiunii era acoperită cu un strat de apă adânc de un metru. În restul anului, aproape jumătate din mlaştină era la fel de uscată precum savana care o înconjura. Unele specii de amfibieni, precum salamandrele şi broaştele, se reproduceau în cicluri. Venirea pe lume a puilor avea loc în sezonul ploios, iar noua generaţie era deja capabilă să respire aer atunci când sosea anotimpul secetos. Alte animale, precum ţestoasele şi unele specii de peşti se îngropau în mâl şi hibernau până la venirea ploilor.

Rezervaţia Naturală Moremi era situată dincolo de colţul nord-estic al Mlaştinii Okavango. Parcul, întins pe-o suprafaţă de aproape 2 500 kilometri pătraţi, constituia o lume izbitor de diferită faţă de ţinutul mlăştinos, un ecosistem cu autoîntreţinere populat de lei şi gheparzi, porci sălbatici, hipopotami şi crocodili, berze şi egrete, gâşte şi prepeliţe, iar râurile erau pline cu ştiuci şi peşti tigru [1].

Doar un singur gen de animal hălăduia atât în savană, cât şi în mlaştină. Chiar în acele clipe o forţă compusă din reprezentanţii acelui gen îşi croia drum dintr-o regiune în cealaltă.

După ce părăsise centrul turistic Maun, Leon Seronga îşi condusese convoiul compus din patru vehicule către nord, de-a latul rezervaţiei. Grupul de gherilă conducea dubiţe Mercedes Sprinter, pe care le obţinuse de la belgian. „Răul Necesar" îl numea Seronga pe european, în discuţiile purtate în intimitate cu subordonaţii săi. Fiecare dubiţă transporta paisprezece pasageri. Vehiculele fuseseră aduse pe calea aerului, fiind livrate pe aerodromul privat al belgianului din Lehutu, Kalahari. Imediat după sosire fuseseră vopsite în combinaţia de culori verde-kaki specifică vehiculelor de patrulare aparţinând paznicilor Rezervaţiei Naturale Moremi. Înainte de a începe traversarea rezervaţiei împreună cu prizonierul lor, toţi membrii grupului de gherilă îmbrăcaseră uniforme de culoare verde-măsliniu aidoma celor purtate de paznici. Dacă aveau să fie interceptaţi de adevăraţii paznici sau de o patrulă aparţinând armatei, ori dacă aveau să fie zăriţi de vreun grup de turişti, puteau

---

[1] Denumire generică dată peştilor făcând parte din mai multe specii, datorită aspectului lor exterior; dinţii proeminenţi, dungile de pe corp şi comportamentul agresiv îi fac să-şi merite numele. Ca răspândire şi număr de exemplare ocupă locul doi între peştii continentului african. (n.tr.)

susține că participau la operațiunile de căutare a grupului paramilitar responsabil de răpirea preotului. În funcție de cine anume avea să-i oprească, Leon Seronga își echipase oamenii cu un set complet de documente false, furnizate tot de către belgian.

Dhamballa venera zeitățile continentului african, însă Răul Necesar şi oamenii lui credeau în cu totul altceva. Susțineau că sprijină mişcarea inițiată de Dhamballa în speranța că vor obține profit din trecerea minelor în proprietatea statului. Seronga n-avea încredere în europeni. Însă dacă lucrurile urmau să meargă prost, îi putea ucide oricând, iar acest gând îl făcea să se simtă ceva mai bine.

Seronga stătea pe ultimul rând de scaune al dubiței ce ocupa poziția a doua în convoi. Alături de el, în micul compartiment de bagaje, zăcea prizonierul. Înainte de a-l arunca în dubiță, răpitorii îi legaseră mâinile la spate şi îi imobilizaseră picioarele. Încă mai avea sacul tras pe cap şi putea fi auzit cum suspină. În dubiță era foarte cald. În interiorul sacului aerul trebuia să fie de-a dreptul fierbinte. Leon hotărâse să păstreze sacul pe capul prizonierului din două motive. În primul rând, ca să-l deshidrateze pe preot şi să-l mențină într-o stare de slăbiciune fizică. În al doilea rând, pentru a-l forța să inspire o parte din dioxidul de carbon pe care-l elimina la fiecare respirație. Acest lucru urma să-l amețească pe părintele Bradbury, astfel încât să fie mult mai cooperant atunci când ajungeau la destinație.

Preotul fusese aşezat printre câțiva saci plini cu bocanci şi câteva canistre cu benzină. Celelalte dubițe transportau hrană, apă, arme, muniție, pături şi câteva foi de cort cu suprafața de trei metri pătrați, pe care aveau să le folosească atunci când instalau tabăra pentru popasul de noapte.

După mai bine de douăsprezece ore de condus de-a latul rezervației, convoiul atinse limita sudică a Mlaştinii Okavango. Sosirea lor era marcată printr-o dramatică creştere a umidității din atmosferă. Climatul constituia principalul motiv pentru care aleseseră mlaştina drept punct de refugiu. Era mediul ideal pentru dezvoltarea insectelor. În apropierea apei, roiurile de țânțari reprezentau o barieră de securitate mult mai eficientă decât cea oferită de un întreg batalion de soldați. În plus, santinelele cu aripi nu aveau nevoie de aprovizionare.

Şoferii parcară dubițele pe marginea sudică a unui desiş de

palmieri înalți, cu trunchiuri groase şi frunze late. Abia peste trei zile urmau să mai aibă nevoie de serviciile acelor vehicule. Leon şi trupa lui aveau să meargă spre nord, în Shakawe, către biserica Loyola. Aceea făcea parte din faza a doua a planului lor.

Trunchiurile groase şi crengile lungi ale palmierilor ofereau suficientă umbră maşinilor, ferindu-le de arşița soarelui. Camuflajul vehiculelor era completat cu mănunchiuri de trestie înalte de doi metri. Dubițele erau la adăpost de orice privire indiscretă.

Deoarece depăşiseră cu mult ora la care se lăsa întunericul, membrii trupei de gherilă instalară tabăra. Patru santinele fură postate în jurul perimetrului. Gărzile urmau să fie schimbate din oră-n oră. Trupa avea să-şi reia călătoria la ivirea zorilor.

Acolo, pe malul apei, noaptea fu mult mai zgomotoasă decât cea petrecută cu o seară înainte, în rezervație. Insectele, broaştele şi păsările zumzăiau, orăcăiau şi ciripeau continuu. Datorită coronamentului bogat al copacilor, sunetul nu trecea dincolo de mlaştină. Chiar şi respirația şi sforăitul membrilor trupei de gherilă i se păreau lui Leon extrem de zgomotoase şi de apropiate. Sunetele rămâneau captive în imediata vecinătate a taberei. Seronga avea impresia că ascultă tot acel vacarm prin intermediul unui set de căşti radio. Dar pentru el tot acel vacarm era minunat. Doar la câteva minute după ce se vârâse sub pătură, liderul grupului de gherilă, obosit şi în acelaşi timp mulțumit după peripețiile acelei zile, dormea tun.

Simfonia oferită de viețuitoarele mlaştinii încetă cu puțin timp înainte de răsăritul soarelui. Când trupa se trezi, Seronga alese şase oameni pentru a-l însoți în următoarea etapă a misiunii. Îl lăsă pe Donald Pavant la conducerea taberei.

Era imediat după terminarea anotimpului ploios şi apele adânci încă se întindeau până la cele mai îndepărtate hotare ale mlaştinii. În timp ce soldații săi se echipau cu cizme impermeabile înalte până la şolduri, Seronga îi dezlegă preotului mâinile şi picioarele. Îl preveni pe părintele Bradbury să nu cumva să-şi scoată sacul de pe cap. În caz contrar avea să fie târât prin apă tot drumul. De asemenea îl avertiză să nu vorbească. Leon nu voia ca atenția lui sau a oamenilor săi să fie distrasă de către vorbăria ori rugăciunile prelatului. După ce-i aduse la cunoştință aceste lucruri, îl aburcă pe preot în spinarea unuia dintre subordonați. Bradbury era slăbit şi Seronga ştia că avea

să piardă timp prețios lăsându-l să străbată mlaştina pe propriile picioare.

Mica trupă se puse în mişcare, croindu-şi drum prin apele mâloase. La patru sute de metri depărtare de mal se afla o mică insulă, unde amaraseră două bărci cu motor. Ambarcațiunile fuseseră ascunse printre trestii, ca să nu fie reperate de către braconieri. În opinia lui Seronga, aceştia constituiau un pericol mai mare decât paznicii rezervației. Insulițele din vasta mlaştină constituiau o ascunzătoare perfectă pentru braconieri.

Se deplasau aşa cum procedaseră şi pe uscat, în două şiruri strânse, paralele. Lui Seronga îi plăcea ca oamenii săi să fie tot timpul ordonați şi disciplinați.

La aproximativ 250 de metri față de țărm atacurile țânțarilor nu mai conteneau. Cu excepția lor, singura primejdie pe care grupul trebuia s-o înfrunte erau aspidele îngropate în mâl. Şerpii îşi întindeau trupurile lungi de un metru pe fundul mlaştinii. De regulă îşi țineau capetele la suprafață, pe mal, ori ridicate pe tulpinele trestiilor sau pe vreo bucată de lemn ce plutea pe apă. Deşi muşcătura lor nu putea penetra cauciucul gros al cizmelor, reptilele puteau fi antrenate de către valul de apă ce pătrundea în interior peste buza încălțărilor atunci când oamenii se deplasau prin ape adânci.

Trupa de gherilă se deplasa către nord-vest. Îşi croia drum cu încetineală printre desişuri de papură şi cioturi lipsite de crengi. Cioturile proveneau de la chiparoşi şi stăteau înfipte în mâlul de pe fundul mlaştinii asemenea unor popice de bowling. Trecură pe lângă un şir de plauri, formați dintr-o încâlceală de rădăcini de copac, între care se depuseseră aluviuni. Şopârle de dimensiuni mici îşi făcuseră din acei plauri o locuință permanentă. Nenumărate generații de amfibieni se născuseră, se hrăniseră cu insectele din mlaştină, se împerecheaseră şi muriseră fără să fi părăsit vreodată plaurul.

După ce ajunse la bărci, trupa se despărți. Seronga, împreună cu preotul şi alți doi bărbați urcară la bordul unei bărci, iar în cea de-a doua se îmbarcă restul oamenilor. Porniră motoarele şi ambarcațiunile prinseră viteză, deplasându-se rapid pe suprafața apei.

Călătoria în direcția nord durǎ aproape zece ore. Seronga şi Dhamballa aleseseră ca amplasament pentru baza lor principală

colțul de nord-est al mlaştinii. Dacă se punea problema unei evacuări de urgență, Dhamballa putea fugi către apus, unde se întindeau înălțimile neospitaliere ale Tsodilo Hills şi marea depresiune Barani, formată pe fundul secat al unui lac cu apă sărată. De-acolo şi până la granița slab păzită a Namibiei nu mai era decât o simplă plimbare de nouăzeci de kilometri în direcția nord.

În momentul când micul grup ajunse la destinație, soarele se pregătea să apună. Trimitea sulițe palide de lumină prin coronamentul bogat al arborilor. Mlaştina deja căzuse sub stăpânirea întunericului, suprafața apei luând aspectul unei vaste oglinzi acoperită cu ulei. Dar în acea zonă exista ceva care diferenția peisajul de ceea ce zăriseră până atunci ocupanții bărcilor. Un deluşor neîmpădurit, cu forme regulate, se înălța din apă. Avea o suprafață de aproximativ douăsprezece pogoane, fiind constituit din pământ negru, acoperit cu un strat fertil de humus maroniu. Pe acel mic deal existau cinci colibe cu acoperişuri confecționate din paie. Pereții fuseseră construiți din scânduri groase tăiate din trunchiul unui baobab. Partea superioară a acoperişurilor fusese întărită cu rădăcini de copac inserate între paie, iar mâlul din mlaştină servise drept liant. Cea mai mare dintre colibe era amplasată în centrul deluşorului, iar printre crăpăturile pereților se zărea lumină. Energia electrică provenea de la un grup de acumulatori. Celelalte colibe, de dimensiuni mai reduse, adăposteau îmbrăcăminte pentru soldații staționați acolo, provizii, muniții, armament, echipament de comunicații, aparatură pentru înregistrări video şi o serie de alte dotări, toate furnizate şi transportate acolo de către belgian.

O singură construcție se deosebea radical de suratele ei de pe insulă. Era o gheretă dreptunghiulară de mărimea a două sicrie aşezate spate-n spate. Cu excepția podelei din lemn, ghereta avea pereți din tablă. O foaie subțire de metal servea drept uşă, având în exterior un grilaj format din bare groase de oțel. În acel moment uşa stătea larg deschisă şi se putea vedea că ghereta era pustie.

Apele din nordul şi estul insulei fuseseră curățate de copaci, plante, rădăcini subacvatice, buşteni plutitori şi alte resturi. Din acel efort rezultase materialul folosit la întărirea acoperişurilor. Toată acea muncă fusese executată în scopul creării unei piste cu o lungime de 50 metri, pe care să poată ameriza aparatul ultrauşor tip Aventura II 912, aflat în proprietatea belgianului. Micul hidroavion

cu două locuri, vopsit în alb, putea ateriza atât pe apă, cât şi pe pământ. În acea clipă, fuselajul subțire precum un ac al hidroavionului stătea nemişcat pe apă, învăluit de întunericul care se lăsa. Lângă aparatul de zbor era amarată o canoe roşie, din lemn de cedru, lungă de trei metri, pe care Dhamballa o utiliza atunci când se deplasa prin mlaştină. O prelată din material sintetic acoperea barca pentru a împiedica viețuitoarele deltei să-şi facă cuib la bordul ei. Hidroavionul şi barca stăteau imobile pe apa liniştită a mlaştinei, amarate de-un stâlp de lemn înfipt în țărmul insulei. De fapt stâlpul era un mic totem reprezentând un loa, o zeitate a culturii voodoo. Înalt de un metru şi jumătate, totemul fusese confecționat din trunchiul curățat de ramuri şi coajă al unui chiparos. Lemnul fusese sculptat în forma unei tornade. Imaginea îl personifica pe puternicul loa Agwe, zeul mărilor.

Două santinele înarmate patrulau permanent suprafața insulei. Când Seronga şi oamenii săi se apropiară de țărmul sudic, santinelele ațintiră asupra lor lumina unor lanterne puternice. Leon şi mica lui trupă rămaseră nemişcați.

— *Bon Dieu*, zise Seronga parola de recunoaştere.

— Treceți, răspunse una dintre santinele agitându-şi lanterna.

Celălalt paznic se duse să-l anunțe pe Dhamballa că grupul de gherilă se întorsese.

Bărbații debarcară pe țărmul insulei. Preotul se prăvăli la pământ, incapabil să se mişte. De sub țesătura sacului i se puteau auzi suspinele. Oamenii lui Seronga aşteptară lângă prizonier cât timp unul dintre gardieni îi legă mâinile la spate. Apoi trupa se puse în mişcare. Leon îl apucă pe părintele Bradbury de-un braț şi-l smuci în sus, punându-l pe picioare. Sutana preotului era năclăită de sudoare.

— Să mergem, ordonă Seronga.

— Îți cunosc vocea, îngăimă părintele.

Leon îl trăgea de braț după sine.

— Tu eşti şeful trupei, continuă Bradbury.

— Am zis să mergi, replică Seronga.

Părintele se împiedică, riscând să se prăbuşească la pământ, aşa că Leon fu obligat să-l susțină. După ce clericul îşi recăpătă echilibrul, grupul se puse iarăşi în mişcare, păşind pe solul moale şi cald al insulei. Seronga îi conduse către coliba principală.

— Eu tot nu pricep, reluă părintele. De ce-ai făcut asta?

Seronga nu-i răspunse.

— Masca, îl imploră părintele Bradbury. Avea o voce slabă şi respira greu. Vrei, te rog, măcar să-mi scoți sacul de pe cap?

— Numai când voi primi instrucțiuni în acest sens, replică Seronga.

— Din partea cui? insistă preotul. Am crezut că tu eşti şeful.

— Doar al oamenilor cu care ai avut deja de-a face, zise Seronga. N-ar fi trebuit să răspundă. Orice informație suplimentară oferită ostaticului îi deschidea acestuia calea către noi întrebări incomode.

— Atunci cu cine urmează să ne întâlnim? se interesă părintele Bradbury.

Seronga era prea obosit ca să-i repete preotului să-şi țină gura. Aproape că ajunseseră la colibă. Cu toate că Leon abia îşi mai târa picioarele, vederea colibei îi dădu puteri noi. Lumina caldă şi difuză care răzbătea pe sub uşa clădirii avea un efect revigorant. Dar pentru Seronga cel mai reconfortant era gândul că dincolo de acea uşă avea să dea ochii cu o anumită persoană.

— Hai să nu mai vorbim despre mine, rosti preotul. Nu ți-e frică de judecata Domnului? Cel puțin lasă-mă să-ți salvez sufletul.

Ce cunoştea preotul acela despre sufletul său? Doar ce-şi închipuia el că ştie. Seronga experimentase atât viața, cât şi moartea. Văzuse puterea credinței Vodun. Nu avea nici o îndoială în legătură cu justețea faptelor sale.

— Vezi-ți de propriul suflet şi de viața ta, îl sfătui Seronga.

— Exact asta am făcut toată seara, replică părintele Bradbury. Eu sunt mântuit.

— Foarte bine, îi spuse Leon în timp ce ajungeau la colibă. Acum vei avea şansa să salvezi şi sufletele altora.

Marţi, 10.18 A.M.

Aproape pe tot parcursul carierei sale, Mike Rodgers îşi începea activitatea la prima geană de lumină. Existau soldaţi care trebuiau antrenaţi, bătălii de purtat, crize de rezolvat. Însă de-o vreme încoace lumea lui Rodgers devenise extrem de liniştită. Avea de completat rapoarte legate de misiunea din Kashmir, de examinat dosarele posibililor candidaţi la o nouă unitate Striker, ca să nu mai vorbim de nesfârşitele şedinţe de terapie cu Liz Gordon. Nu mai existau motive să vină la serviciu dimineaţa devreme.

Pe deasupra avea probleme cu somnul. Din cauza asta îi venea mult mai greu să se trezească devreme, aşa cum făcea altădată. Din fericire pentru el, atmosfera de la DiMaggio's Joe, împreună cu cafeaua băută acolo, îl aduseseră la un ritm cât de cât normal de lucru.

Rodgers îşi parcă maşina şi se îndreptă către clădire. Ploaia se oprise. Ţinea ziarul împăturit într-o mână, izbindu-l încetişor de cealaltă palmă. Generalul îşi aducea aminte de antrenamentul lui de bază, când fusese învăţat să ruleze strâns un ziar pentru a obţine un cuţit. Altădată instructorul îi arătase cum să folosească o bucată de ziar sau de cârpă ca să scoată un om din luptă. Dacă o confruntare corp la corp era inevitabilă, tot ce avea un soldat de făcut era să ţină bine bucata de hârtie de-un capăt şi s-o agite. Întotdeauna atenţia oponentului era atrasă de mişcare. Exact în acea clipă – o secundă era suficientă – soldatul putea lovi cu pumnul, înjunghia, sau împuşca adversarul.

Rodgers pătrunse în mica zonă de primire, puternic luminată. O tânără stătea de gardă într-o cabină din sticlă antiglonţ, exact în spatele uşii de intrare. Îl salută regulamentar pe Rodgers când acesta intră în clădire.

— Bună dimineaţa, domnule general, zise santinela.

— Bună dimineaţa, îi răspunse Rodgers. Se opri în faţa cabinei. Valentine, rosti generalul.

— Intraţi, *sir*, replică santinela. Apăsă un buton care deschidea uşile liftului.

Valentine era parola zilei pentru Rodgers. O primise în cursul nopţii prin intermediul unui mesaj electronic transmis prin reţeaua GovNet. Chiar dacă santinela îl recunoştea pe Rodgers, nu avea să-l

lase în clădire dacă parola rostită de el nu corespundea cu cea afişată de computerul din cabină.

Rodgers merse cu liftul până la subsolul clădirii. Când păşi afară din lift se ciocni de Bob Herbert.

— Robert! exclamă generalul.

— 'Neața, Mike, îl salută Herbert cu voce moale.

— Chiar la tine veneam, îl anunță Rodgers.

— Ca să-mi înapoiezi DVD-urile pe care ți le-am împrumutat? se interesă Herbert.

— Nu. N-aveam chef de filmele în regia lui Frank Capra, îl lămuri Rodgers. Îi dădu lui Herbert exemplarul din *Washington Post*. Ai văzut articolul despre răpirea din Botswana?

— Da. Băieții de sus de la birouri l-au remarcat şi ei, îl lămuri Herbert, în timp ce împăturea la loc ziarul.

— Ce concluzie tragi? îl întrebă generalul.

— E prea devreme ca să mă pronunț, răspunse sincer Herbert.

— Judecând după uniforme, nu erau soldați din armata statului Botswana, continuă Rodgers.

— Aşa este, confirmă Herbert. N-am primit nici un raport legat de activități paramilitare în regiune, însă poate fi vorba de-un grup nou. Probabil vreo căpetenie de trib idioată care vrea să transforme Botswana într-o nouă Somalia. Sau poate că soldații sunt expatriați din Angola, Namibia, ori alte țări din regiune.

— Dar de ce să ia ostatic tocmai un preot? întrebă Rodgers. Era neobişnuit de nervos, bătând din picior şi trăgând de un nasture al uniformei.

— Poate au nevoie de un capelan, zise Herbert. Sau poate că preotul a ascultat confesiunea cuiva şi trupa de gherilă vrea să ştie ce-a spus acea persoană. De ce te interesează problema asta, Mike?

— E ceva legat de dimensiunea trupei şi de momentul atacului care nu-mi dă pace, răspunse generalul. De ce să trimiți atât de mulți soldați ca să răpeşti un singur om, neînarmat? Şi asta în plină zi. O unitate de mici dimensiuni îl putea sălta fără multă zarvă în toiul nopții.

— Este adevărat, acceptă Herbert. Dar încă nu mi-ai spus de ce este problema asta importantă pentru tine. Cunoşti pe cineva de-acolo? Ai recunoscut un anumit mod de operare?

— Nu, admise Rodgers. Dar am o presimțire legată... Nu termină

ce avea de spus.

Privirea lui Herbert era fixată asupra generalului. Rodgers n-avea stare. Ochii i se mişcau continuu, nu aveau căutătura precisă şi fermă pe care-o afişa de regulă Mike. Gura avea colţurile lăsate, dându-i un aer nefericit. Arăta ca un om care pusese un obiect într-un loc şi nu-şi mai amintea unde anume.

Herbert despături ziarul şi aruncă o privire asupra lui.

— Să ştii că acum m-ai pus şi pe mine pe gânduri, rosti şeful secţiei de informaţii. Dacă avem de-a face cu o grupare paramilitară care-a stat ascunsă până în prezent, poate că au ales acea ţintă ca să-şi facă publică prezenţa fără a se implica într-un schimb de focuri. Dacă e un nucleu nou înfiinţat, poate vor ca oamenii lor să capete puţină experienţă înainte de-a trece la acţiuni serioase. Sau poate c-au calculat greşit cât de mult timp le va lua să ajungă la biserică. Nu i s-a întâmplat asta şi lui George Washington în timpul Revoluţiei?

— Ba da, răspunse Rodgers. I-a luat mai mult timp decât credea ca să traverseze fluviul Delaware. Din fericire englezii erau cu toţii adormiţi.

— Aşa a fost, zise Herbert. Deci ne putem confrunta cu unele probleme în sudul Africii, continuă şeful secţiei de informaţii. Introduse ziarul în compartimentul de piele ataşat pe flancul scaunului cu rotile. Voi da câteva telefoane la ambasadele noastre, să văd dacă ei au adulmecat vreun pericol. Voi verifica dacă există informaţii suplimentare. Între timp Paul se interesează dacă ai ajuns la birou.

Expresia lui Rodgers se schimbă.

— A primit un răspuns de la Comisie? se interesă generalul.

— Nu ştiu, replică Herbert.

— Ţi-ar fi spus dacă primea, continuă Rodgers.

— Nu neapărat, pară Herbert. Întâi trebuie să-l informeze pe secundul său.

— Aşa scrie în Cartea Bună, admise Rodgers.

Cartea Bună era porecla pe care ei o dăduseră Codului de Procedură al NCMC. Codul era gros cât o Biblie şi la fel de idealist. Explica cum trebuia să-ţi duci viaţa într-o lume perfectă.

— Poate că după atâţia ani de muncă Papa Paul a descoperit religia, glumi Herbert.

— Există un singur mod de-a afla, rosti generalul.
— Du-te să-l vezi, îl îndemnă Herbert.
— Chiar asta voi face. Rodgers trecu pe lângă căruciorul cu rotile. Îţi mulţumesc pentru faptul că vei face verificări în legătură cu preotul acela răpit.
— Cu plăcere, replică Herbert.
Rodgers îl salută şi porni să străbată culoarul. Era straniu să audă, după o lungă perioadă de timp, vechea poreclă a lui Hood. Ofiţerul de presă Ann Farris îl numise Papa Paul din pricina altruismului său strict. Ironia era că porecla nu prea se potrivea. Încă din primele sale zile la conducerea Centrului, Paul se depărtase de prevederile Codului. Aruncase cât colo regulamentul atunci când realizase că reprezenta tocmai opusul muncii informative. Tot ceea ce trebuia să facă un adversar pentru a şti exact care aveau să fie măsurile luate de Centru într-o situaţie dată era să obţină o copie a Codului de Procedură de la imprimeria guvernului. Printre adversari se numărau nu numai cei din exteriorul graniţelor, ci şi serviciile rivale din compartimentul informativ al Statelor Unite. Când Paul renunţase la Cod, scăpase şi de poreclă.
Când Rodgers ajunse la biroul şefului, găsi uşa închisă. Secretara lui Paul, Bugs Benet, îl informă că Hood vorbea la telefon şi convorbirea avea un caracter personal.
— Nu cred că va dura mult, zise Benet.
— Mersi, replică Rodgers. Uşa era izolată fonic. Generalul se aşeză în dreptul ei şi aşteptă să fie poftit înăuntru.
Probabil că Hood vorbea cu Sharon, soţia sa. Cei doi ajunseseră recent la o înţelegere privind termenii divorţului. Din puţinele destăinuiri pe care Hood i le făcuse, Rodgers ştia că principalul obiectiv al soţilor Hood era recuperarea psihică a fiicei lor, Harleigh. Tânăra se numărase printre ostaticii ţinuţi captivi de către terorişti la sediul Naţiunilor Unite. După şase luni de terapie intensivă, Harleigh începea în sfârşit să-şi revină de pe urma traumei suferite. Timp de câteva săptămâni după detensionarea crizei nu făcuse altceva decât să plângă sau să privească în gol.
Rodgers o înţelegea pe Harleigh. Ştia ce simţea. Numai că generalul avusese mai mult noroc decât fata. Diferenţa dintre un adult şi un adolescent era dată de supărările acumulate pe parcursul vieţii. „Furia impotentă” o numise Liz Gordon. Când un copil suferă o

traumă emoțională, tinde să se victimizeze. Închide canalele de comunicare cu exteriorul, aşa cum procedase Harleigh. Când un adult primeşte o lovitură, de cele mai multe ori o înregistrează la capitolul resentimente înăbuşite. Uneori acestea sunt lăsate să izbucnească. Acea agresivitate nu vindecă trauma, însă îi asigură adultului energia necesară pentru a-şi continua drumul în viață.

— A terminat, domnule general, îl anunță Benet.

Rodgers făcu un gest de încuviințare. Nu trebuia să bată la uşă. În colțul din stânga sus al ramei uşii exista o cameră de supraveghere. Hood ştia deja că Mike aştepta să intre.

— Bună dimineața, Mike, îl salută Hood.

— 'Neața.

— Ia loc, îl pofti Paul. Apoi nu mai zise nimic.

Generalul se instală într-unul din cele două fotolii aflate în încăpere. Îşi dădu seama că Hood era tulburat. De câte ori Paul Hood avea veşti proaste nu se angaja în obişnuitele pălăvrăgeli matinale. Singurul lucru pe care Mike Rodgers n-avea cum să-l ştie era dacă veştile proaste aveau caracter personal sau profesional.

Hood nu pierdu vremea şi trecu direct la subiect.

— Mike, mai devreme am primit de la doamna senator Fox un e-mail cu rezoluția Comisiei, îl anunță Hood. Îl privi țintă pe general. Comisia Parlamentară de Supraveghere a Activității Serviciilor de Informații a votat în unanimitate să nu permită Centrului Național pentru Managementul Situațiilor de Criză refacerea capacităților sale militare.

Rodgers primi vestea ca pe-o lovitură de măciucă în ceafă.

— Asta-i o porcărie mare cât casa.

— Indiferent cum i-ai spune, decizia este definitivă, rosti Hood.

— Nu putem reface unitatea Striker? întrebă Rodgers, care încă nu voia să creadă cele auzite.

Hood îşi plecă privirea.

— Nu.

— Dar nu ne pot ordona asta, protestă generalul.

— Tocmai au făcut-o...

— Nu! exclamă Rodgers. Striker este mandatată prin lege. Fox are nevoie de-o rezoluție a Congresului ca să modifice legea. Chiar dacă noi am trimis unitatea într-o misiune neautorizată, Comisia a declarat foarte clar că măsurile disciplinare vor fi direcționate către

comandanții din câmpul tactic şi către comandamentul general, nu împotriva membrilor unității luați individual sau în ansamblu. I-am trimis capitolul şi aliniatul respectiv din lege.

— Au avut neobrăzarea să sublinieze că aceasta nu este o acțiune disciplinară, îl informă Hood.

— Cum mama dracului să nu fie! se răsti Rodgers. Senatoarea Fox dăduse un ghiont furiei reținute în general. Mike se străduia acum să-şi controleze pornirile. Fox şi Comisia nu vor un proces. Dacă am fi acuzați de indisciplină, dosarul ar trebui instrumentat de către procuratură, iar audierile trebuie să fie publice. Presa ar pune-o la zid pe Fox şi ar apăsa pe trăgaci. Noi am oprit izbucnirea unui afurisit de război. Ei ştiu asta. Singurul motiv pentru care Fox vrea să ne închidă Centrul este presiunea exercitată de către celelalte servicii de informații. Ce naiba, cred că în momentul de față până şi Mala Chatterjee are lucruri bune de spus despre noi.

Mala Chatterjee, cetățean al Indiei, îndeplinea funcția de secretar general al Organizației Națiunilor Unite. Înainte de misiunea unității Striker în Kashmir, îl criticase aspru pe Paul Hood în legătură cu modul în care acesta gestionase situația de criză de la sediul ONU.

— Mike, i-am călcat pe bătături pe cei din armată şi le-am făcut viața grea celor de la ambasada noastră din New Delhi, spuse Hood.

— Of, nu mai pot de răul lor, ripostă Rodgers. Preferau să se confrunte cu un atac nuclear?

— Mike, ce se petrece între India şi Pakistan nu ține de activitățile noastre oficiale, sublinie Hood. Ne-am dus acolo într-o misiune de recunoaştere, nu de intervenție. De acord, tu trebuie să aperi drepturile umanitare. Dar ei au de partea lor ramificațiile politice. Din pricina asta ne altoieşte Comisia atât de zdravăn.

— Nu, ei doar ne lovesc pe la spate, replică Rodgers. N-au destulă vână să ne izbească tare şi fățiş. Sunt exact precum unchiul meu Johnny, un pârlit care n-avea maşină, dar căruia îi plăcea să se plimbe cu automobilul. Contacta agenți imobiliari şi le cerea să-i prezinte diverse case aflate la vânzare. Comisia n-are maşină, n-are bani, dar scoate untul din noi.

— Da, ai dreptate, admise Hood. Şi o face foarte discret şi extrem de eficient.

— Sper că le-ai spus să-şi vâre undeva rezoluția lor, rosti generalul.

— Nu le-am zis, pară Hood.

— Poftim? se miră Rodgers. Parcă primise o nouă lovitură de măciucă, ce-i drept mai uşoară decât prima.

— Am informat-o pe doamna senator Fox că NCMC se va supune prevederilor rezoluției, anunță Hood.

— Dar sunt nişte laşi, Paul! urlă Rodgers. Te-ai ploconit în fața unei turme de oi.

Hood rămase tăcut. Rodgers trase adânc aer în piept. Trebuia să aibă încredere în şeful său. Nu obținea vreun rezultat descărcându-şi furia asupra lui Paul.

— Foarte bine, admise într-un târziu Hood. Sunt laşi. Sunt o turmă de oi. Dar merită să le acorzi credit pentru un anumit lucru.

— Care anume? îl interpelă Rodgers.

— Au făcut ceea ce n-am făcut noi, răspunse Hood. Au procedat ca la carte, absolut legal. Deschise un fişier din computer şi răsuci monitorul către Rodgers. Aruncă aici o privire.

Generalul, fără prea multă tragere de inimă, se aplecă în față. Îi luă aproape un minut să se calmeze. Abia apoi începu să citească. Hood afişase articolul 24-4 din Codul de Procedură. Paragraful 8 era încadrat într-un chenar. Rodgers citi tot cuprinsul paragrafului. În timp ce parcurgea literele afişate, generalului nu-i venea să-şi creadă ochilor. Ceea ce i se întâmplase unității Striker în câmpul operațional constituise o lovitură zdrobitoare pentru el. Dar avea măcar consolarea că oamenii săi căzuseră la datorie. Însă faptul de a i se pune capăt activității de către un grup de politicieni molâi, care nu se gândeau decât la propriile lor interese, reprezenta o umilință aproape imposibil de suportat.

— Completarea cu efective proaspete provenind din cadrul altor unități militare cade sub incidența actului privind „Activitățile militare domestice şi aprovizionarea”, cită Hood. Comisia s-a gândit că vom recurge la această soluție, aşa că, în mod preemptiv, ne-a blocat accesul la personalul activ din cadrul armatei. Totodată au interzis angajarea personalului militar aflat în rezervă pentru alte activități decât cele de consiliere. Deciziile Comisiei se bazează pe articolul 90-9, paragraful 5.

Hood sări la acea secțiune din Cod şi o afişă pe monitor. Sublinie pasajul în care se specifica obligația ca tot personalul reactivat din rezervă să treacă un examen tactic la Quantico, adică exact unde

fusese baza unității Striker. Manualul prevedea că orice activitate cu caracter militar, aşadar şi examenul tactic, trebuia aprobată de către Comisia Parlamentară de Supraveghere a Activității Serviciilor de Informații.

Mike Rodgers căzu înapoi în fotoliu. Hood avea dreptate. Fox şi colegii săi mârşavi mai că meritau admirația generalului. Nu numai că stopaseră eforturile lui Hood şi ale lui Rodgers ca la carte, dar o făcuseră într-un mod foarte demn. Rodgers îşi punea întrebarea dacă nu cumva Comisia dorea ca el să-şi înainteze demisia.

Chiar dacă politicienii voiau asta, Rodgers nu intenționa să le dea satisfacție, dar nici nu mai avea răbdare să ducă un război de uzură cu birocrația.

Hood întoarse la loc monitorul computerului şi se aplecă în față, încrucişând palmele şi aşezându-le pe tăblia biroului.

— Îmi pare rău că m-am înfierbântat, zise Rodgers.

— Nu trebuie să te scuzi în fața mea, replică Hood.

— Ba da, trebuie, insistă generalul.

— Mike, ştiu că este o lovitură grea, continuă Hood. Dar să ştii că şi eu am citit Codul de Procedură. Lovitura primită nu este una decisivă.

Era rândul lui Rodgers să se aplece către şeful său.

— Ce vrei să spui?

Hood începu să tasteze ceva la computer.

— Îți voi spune câteva nume.

— Bine, ascult.

— Maria Corneja, Aideen Marley, Falah Shibli, David Battat, Harold Moore şi Zack Bemler, rosti Hood. Ce au în comun toate aceste persoane?

— Sunt agenți cu care am colaborat de-a lungul anilor, răspunse Rodgers.

— Mai este o caracteristică pe care o împărtăşesc toți, spuse Hood.

— Mie îmi scapă, recunoscu generalul.

— Cu excepția lui Aideen, nici unul dintre ei n-a efectuat serviciul militar, îl lămuri Hood. Şi nici nu sunt, în prezent, angajați în cadrul armatei.

— Încă nu m-am prins, rosti Rodgers, cu aerul unui om care-şi cere scuze.

— Oamenii aceştia nu intră sub incidenţa rezoluţiei Comisiei şi nici nu se supun restricţiilor din Codul de Procedură, explică Hood. Vreau să spun că ne întoarcem în câmpul operaţional, dar nu cu o forţă militară. Nu vom reface unitatea Striker.

— Infiltrare, exclamă Rodgers. Îi picase fisa. Dezamorsăm situaţiile de criză din interior, nu din exterior.

— Exact, zise Hood.

Rodgers îşi lipi spinarea de spătarul fotoliului. Îi era ruşine că se prinsese atât de greu.

— Să fiu al naibii dacă nu-i o idee bună, aprecie generalul.

— Mersi, replică Hood. Avem aprobare deplină pentru strângerea de informaţii. Iar Comisia nu poate controla asta, continuă directorul Centrului de Operaţiuni. Vom pune pe picioare o unitate specială, implicată în operaţiuni strict secrete. Numai tu, Bob Herbert şi încă vreo doi oameni cunoaşteţi acest plan. Agenţii noştri vor călători cu avioane de pasageri, vor avea identităţi false, se vor mişca în plină zi, printre oameni.

— Se vor ascunde la vedere, concluzionă Rodgers.

— Corect, admise Hood. Vom desfăşura o operaţiune HUMINT [1] de modă veche.

Rodgers dădu din cap în semn de aprobare. Era deranjat de faptul că se îndoise de Paul, crezând că şeful său depunea prea rapid armele în faţa rezoluţiei Comisiei. Hood îi arăta acum o faţă a caracterului său pe care generalul n-o mai văzuse. Cea a lupului îmbrăcat în piele de oaie şi amestecat în mijlocul turmei. Lui Rodgers îi plăcea la nebunie.

— Alte idei? îl interpelă Hood.

— Pe moment n-am vreuna, răspunse generalul.

— Întrebări? continuă directorul Centrului.

— Una singură, replică Rodgers.

— La care ştiu deja răspunsul, zise Hood, zâmbind. Poţi începe imediat formarea echipei.

---

[1] HUMINT (HUMan INTelligence) – categorie a acţiunilor de spionaj constând în adunarea de informaţii prin intermediul contactelor interpersonale; informaţiile sunt colectate în mod direct de către agenţi de la surse umane. Activitatea caracteristică misiunilor tip HUMINT constă în interogarea şi/sau discutarea cu persoane care au acces la informaţii pertinente. (n.tr.)

7

Mlaştina Okavango, Botswana

Marţi, 5.36 P.M.

Era minunat să poată respira din nou în voie.

În prima parte a calvarului său, părintele Bradbury fusese în pragul panicii. Preotul nu putea nici respira, nici zări ceva de sub sacul negru ce-i acoperea capul. Cu excepţia şuieratului respiraţiei sale poticnite, zgomotele din exterior erau înăbuşite de ţesătura groasă a sacului. Sudoarea şi condensul repiraţiei sale făcuseră ca pânza să devină lipicioasă. Singurul simţ rămas nealterat era cel tactil, iar el fusese silit să se concentreze asupra lui. Clericul era ultraavizat de arşiţa savanei şi de atmosfera de cuptor din interiorul vehiculului. Fiecare hop, fiecare groapă a drumului, fiecare viraj păreau exacerbate.

După ce zăcuse mult timp pe podeaua maşinii, părintele Bradbury se forţase să-şi învingă temerile şi disconfortul. Se concentrase pentru a trage în plămâni fiecare fărâmă disponibilă de aer, cu toate că ce primea era sub necesităţile organismului său. Puţin mai relaxat, creierul său privat de oxigen începuse să aiureze. Preotul intrase într-o stare de transă asemănătoare unui vis. Spiritul părea să se detaşeze de trupul slăbit. Părintele avea impresia că plutea într-un vid întunecat şi nemărginit.

Părintele Bradbury se gândea dacă nu cumva îi sunase ceasul.

Totodată se-ntreba dacă martirii religiei creştine simţiseră ceva similar, o salvare tangibilă a sufletului în timp ce trupul ceda. Deşi părintele Bradbury nu dorea să depună armele în lupta pentru salvarea trupului, gândul că se putea afla în compania sfinţilor îi oferea un dram de consolare.

Preotul fusese întrerupt din gândurile sale atunci când maşina oprise. Auzise cum oamenii coborau din vehicul. Aşteptase să fie tras afară, dar nu se-ntâmplase aşa ceva. Cineva urcase în maşină şi-i ridicase părintelui partea inferioară a sacului. Îi dăduse câteva fărâme de pâine şi câţiva stropi de apă. Apoi sacul fusese legat la loc şi Bradbury rămăsese peste noapte în maşină. Deşi continuase să

aiureze chiar şi-n somn, preotul aspira în gură pânza sacului, se îneca şi se trezea tuşind. Transpiraţia i se răcise şi trupul îi fusese cuprins de fiori.

Dimineaţa fusese scos afară din vehicul şi vârât cu faţa în spatele cuiva. În timp ce ghidul său intra într-un loc care în mod cert era o mlaştină, trupul clericului revenise la viaţă. O bucată de vreme umerii, braţele şi picioarele îi fuseseră asaltate de către ţânţari şi alte insecte parazite. În acel loc umiditatea era mai ridicată decât în savană. Respira mai dificil decât în ziua precedentă. Sudoarea îi picura în gură, transformând saliva într-o pastă groasă şi lipicioasă. Saliva îi înfunda esofagul, iar înghiţitul devenise un chin. Clericul căzuse iarăşi pradă disperării. Era prea slăbit ca să opună rezistenţă. Aşa că se lăsase dus încotro îl ghidau răpitorii săi.

De câte ori deschidea ochii, preotul zărea o culoare portocaliu-închis în loc de întuneric. Deci soarele răsărise. Pe măsură ce umiditatea din aer sporea, părintele se deshidrata. Începuse să lupte ca să rămână conştient. Se temea că, odată ce-şi pierdea cunoştinţa, nu avea s-o mai recapete. Şi totuşi leşinase şi se trezise, pierzând contactul cu realitatea, căci atunci când se opriră soarele era mult mai jos pe bolta cerească.

Dar nu putea fi sigur de asta. Chiar şi-atunci când trecuseră prin apa adâncă a mlaştinii, răpitorul nu-i scosese sacul de pe cap. Preotul nu ştia încă din ce motiv fusese răpit şi dus acolo. Abia când ajunseră la un soi de construcţie primi părintele Bradbury primele informaţii.

Din nefericire, nu toată conversaţia fu una verbală. Şi informaţiile primite nu erau deloc încurajatoare.

Părintele Bradbury fu aşezat pe-o rogojină şi i se ordonă să stea acolo. Bărbatul care-l târâse după el îi tăie legăturile de la mâini. Prin pânza sacului zărea o geană de lumină exact în faţa sa.

— Pot bea puţină apă? întrebă cu voce hârâită preotul.

Părintele Bradbury auzi un şuierat puternic în spatele său. O clipă mai târziu sunetul se transforma într-un pleoscăit ascuţit, urmat de-o senzaţie insuportabilă de arsură provenind din spatele ambilor genunchi. Văpaia urcă de-a lungul coapselor şi coborî spre gleznele prelatului, asemenea unui şoc electric. Părintele icni în mod involuntar. În acelaşi timp picioarele i se înmuiară şi căzu în genunchi. Când fu capabil să respire iarăşi în mod normal, începu să

geamă de durere.

În poziția în care stătea acum, arsura deveni mai puternică. Ştiu imediat că fusese lovit cu o nuia.

După câteva secunde fu ridicat cu brutalitate în picioare, iar cineva îi arse o palmă peste una din urechi, forțându-l să asculte atent ce i se spunea.

— Taci din gură! ordonă un bărbat.

Vorbitorul se afla doar la câțiva paşi în fața preotului. Vocea sa era suavă, dar autoritară. Părintelui Bradbury încă îi țiuia urechea, ca urmare a loviturii încasate. Întoarse cealaltă ureche către cel care abia îi vorbise. Glasul avea o putere irezistibilă de atracție.

— Această insulă a fost sanctificată cu sânge de pasăre şi prin dansuri rituale, continuă bărbatul. Vocea unui reverend din lumea exterioară nu poate decât să ne întărească credința, sau s-o accepte.

Vorbele aveau o noimă, însă părintelui Bradbury îi venea foarte greu să se concentreze asupra lor. Picioarele sale slăbite prinseră să tremure în mod incontrolabil. Apoi se prăbuşi din nou pe podea.

— Ajutați-l, rosti vocea din fața sa.

Câteva mâini puternice se strecurară sub brațele preotului. Fu ridicat de pe rogojină. De data asta brațele răpitorilor îl ținură strâns, menținându-l în poziție. Respirația părintelui era sincopată. Arsura din spatele genunchilor se transformase într-o pulsație dureroasă şi regulată. Capul său, înfierbântat şi suferind de deshidratare, se bălăbănea înainte şi înapoi. După un anumit timp, brațele care-l sprijineau îi dădură drumul. Părintele se clătină, dar făcu o sforțare să rămână în picioare.

Unicul sunet pe care-l auzea era cel al propriei respirații. Apoi, după un minut sau două, bărbatul din fața sa vorbi iarăşi. De data asta se afla mai aproape de preot. Cu toate că glasul său era mai mult o şoaptă, avea un ton profund şi irezistibil.

— Acum că ai priceput pe ce poziții ne situăm, vreau să faci ceva anume, rosti bărbatul.

— Cine... cine eşti? îl imploră părintele Bradbury. Avea o voce spartă, de nerecunoscut.

Nu trecu nici măcar o clipă şi auzi iarăşi şuieratul acela teribil. Țipă din răsputeri când simți lovitura nuielei. De data asta izbise ceva mai sus, pe la mijlocul pulpelor. Durerea fu atât de intensă încât țopăi de câteva ori înainte de-a se prăbuşi. Căzu pe podeaua de

pământ, gâfâind şi tânguindu-se. Îşi aminti de vremea când era copil şi tatăl său îl lovise cu o curea. Sunetul fusese aidoma celui produs de izbitura nuielei. Preotul rămase întins pe burtă, văicărindu-se sub pânza sacului care-i acoperea chipul. Nu-şi putea controla vorbele. Mâinile sale începură să tragă de frânghia ce fixa sacul, dar nu în scopul de-a se elibera. Părintele simțea nevoia să se mişte, să facă ceva ca să uite de durere.

— Ți s-a spus să nu vorbeşti! strigă o voce din spatele său. Nu era glasul bărbatului care-l adusese în acel loc. Probabil era un alt gardian. Un călău foarte priceput în mânuirea nuielei. Multe sate din regiune aveau asemenea oameni, specialişti în pedepse corporale. Mişcă-ți capul dacă ai priceput instrucțiunile.

Părintele Bradbury se răsuci într-o rână. Dădu din cap în semn de încuviințare. Abia dacă mai era conştient de acțiunile sale. Trupul său agoniza din pricina durerii, însă mintea îi intrase într-o stare de amorțeală. Gura îi era uscată, dar părul şi fața îi erau năclăite de sudoare. Se lupta din răsputeri cu nodurile frânghiei, însă nicicând nu se simțise atât de slăbit.

Numai spiritul preotului rămăsese intact. Fusese modelat şi întărit pe parcursul a două decenii de meditație, studiu şi rugăciune. Avea imperioasă nevoie ca acea parte a firii sale să reziste.

Nuiaua îl izbi peste exteriorul palmelor. Părintele țipă şi încetă să-şi mai mişte mâinile. Îşi aminti de nenumăratele generații de băieți pe care-i obligase să-şi tocească genunchii în timpul orelor de catehism şi ceru iertare Domnului pentru fapta sa. Fu repus pe picioare. Genunchii i se îndoiră, dar preotul nu căzu. Brațele puternice îl sprijineau iarăşi, ținându-l ridicat.

— Trebuie să ai încredere în mine, continuă vocea blândă din fața sa. Bărbatul venise şi mai aproape de preot, iar glasul îi era plin de compasiune. Nu vreau să-ți fac rău. Îți jur pe sufletul meu. Să creez suferință e o faptă sumbră, care se întoarce împotriva mea şi atrage atenția spiritelor rele. Ele ne urmăresc. Se hrănesc din manifestări ale răului, devenind mai puternice. Prinzând puteri, vor încearca să ne influențeze, iar eu nu doresc asta. Aşadar, spre binele oamenilor mei, am nevoie de cooperarea ta deplină. Şi nu am timp de tocmeală în această privință.

Părintele Bradbury habar n-avea despre ce vorbea individul din fața sa. Tot ce i se întâmpla nu făcea decât să-i sporească starea de

confuzie.

— Iar acum, rosti bărbatul, îndepărtându-se de ostaticul său, vei fi dus lângă un telefon. I-am urmărit pe cei şapte diaconi misionari din subordinea ta. Ştim ce număr de telefon mobil are fiecare dintre ei. Îi vei apela şi le vei spune să plece din țara mea. Când plecarea lor va fi confirmată, vei avea permisiunea să părăseşti această tabără. Apoi şi tu, la rândul tău, vei părăsi Botswana. Tu şi toți preoții idolului vostru fals.

— Dumnezeu nu este fals, spuse părintele Bradbury.

Clericul se ghemui în aşteptarea unei lovituri, care întârzie să vină. Sosi exact în clipa în care începea să se relaxeze. Fu izbit undeva deasupra mijlocului, iar durerea îl săgetă de-a lungul şirei spinării până în moalele capului. Preotul gemu profund. Nimeni nu-i mai spuse vreun cuvânt. Nici nu era nevoie. Ştia deja care erau regulile.

Perechii de mâini care-l ținea pe părintele Bradbury i se mai alătură una. Preotul fu târât înainte. Picioarele sale rănite nu-l mai ascultau, aşa că Bradbury nici măcar nu încercă să le mişte.

Clericul fu tras de-a curmezişul camerei. Picioarele sale rănite îl dureau îngrozitor şi nu putea face nimic să le aline suferința. Tâmplele îi zvâcneau şi ele, însă nu din pricina loviturilor primite, ci din cauza deshidratării şi a foamei. O pereche de mâini îl îmbrânci către un scăunel. Muchia taburetului îi şterse piciorul în dreptul locului unde fusese lovit cu nuiaua. Preotul simți atingerea ca pe-o arsură teribilă, aşa că se trase instinctiv în spate. Gardienii îl siliră din nou să se aşeze pe scaun. Un alt bărbat desfăcu legătura de la gura sacului ce-i acoperea capul. Pânza fu ridicată doar atât cât să treacă de gura părintelui. Cu toate că atmosfera din amurg era încă destul de călduroasă, preotul simțea că un val minunat de răcoare îi atingea pielea feței.

— În fața ta se află un telefon pe speaker, glăsui un bărbat aflat foarte aproape de părintele Bradbury. Era omul care-l răpise din incinta complexului turistic. Prima persoană apelată este diaconul Jones.

Acum nimeni nu-l mai ținea pe preot. Se aplecă uşor în față, dar nu se prăvăli de pe taburet. Picioarele îi erau larg depărtate, iar brațele îi fuseseră legate la spate, acționând ca un fel de contragreutate şi ajutându-l să-şi păstreze echilibrul. Pielea de pe

mâini şi de pe picioare ardea ca focul în locul unde fusese lovită. Mâinile îi tremurau, iar pe la colţurile ochilor i se prelingeau lacrimi. Buzele sale uscate fremătau necontrolat. Se simţea siluit şi abandonat. Mai avea de partea sa un singur lucru, pe care nici durerea şi nici promisiunile deşarte nu aveau cum să i-l răpească.

— Îi vei zice să se întoarcă la biserică, să-şi adune avutul şi să plece acasă, îl instruia cel care-l ţinea captiv. Dacă îi spui altceva, convorbirea va fi întreruptă şi vei mânca bătaie.

— Domnule, bolborosi părintele Bradbury. Eu sunt... cetăţean al Botswanei. Aşa-i şi... diaconul Jones. Nu-i voi spune... să plece.

Nuiaua se abătu asupra umerilor săi firavi. Forţa loviturii îl făcu pe preot să-şi arcuiască trupul. Deschise larg gura, dar nu scoase vreun sunet. Durerea îi paralizase plămânii şi corzile vocale. Rămase în acea poziţie arcuită, cât mai departe de telefon. După câteva secunde, puţinul aer care-i rămăsese în plămâni ţâşni afară. Lent, umerii începură să se relaxeze. Capul îi căzu spre piept. Durerea pricinuită de lovitură se transformase în deja bine cunoscuta fierbinţeală.

— Vrei să-ţi repet instrucţiunile? îl interpelă bărbatul.

Părintele Bradbury scutură viguros din cap. Acea mişcare îl ajută să treacă peste şocul posttraumatic al loviturii primite.

— Voi forma numărul, continuă necunoscutul. Dacă nu vorbeşti cu diaconul, ne laşi o singură opţiune: să ne ducem după el şi să-l ucidem. Ai priceput?

Preotul făcu un gest afirmativ.

— Cu toate astea... nu voi spune... ce vreţi voi, îl informă pe răpitor.

Părintele se aştepta să primească o nouă lovitură. Tremura în mod incontrolabil, fiind prea epuizat ca să se pregătească pentru o nouă porţie de durere. Aşteptă un anumit timp. Unul dintre gardieni veni lângă el şi, în loc să-l lovească, îi legă sub bărbie gura sacului. Apoi îl ridică pe prizonier în picioare. Părintele începu să alunece către podea, căci membrele inferioare păreau a-i fi secţionate de restul trupului. Gardianul îşi puse umărul sub braţul preotului şi îl prinse strâns cu mâinile. Gestul îi provocă durere captivului, dar nu se compara cu ce pătimise înainte.

Părintele fu târât afară din cameră. Îl duseră la o altă construcţie şi-l îmbrânciră fără menajamente înăuntru. Avea în continuare

mâinile legate la spate, aşa că-şi băgă bărbia în piept, protejându-şi capul pentru un contact dur cu podeaua. Numai că avu parte de o altă atingere. În loc să cadă pe podea, se lovi aproape imediat de-un zid confecționat din foi de tablă sudate una de cealaltă. Ricoşă înapoi către uşă. Se izbi cu spatele de-un grilaj metalic care fusese trântit de către gardieni atât de rapid în urma sa, încât literalmente îl proiectară din nou spre zid, țintuindu-l acolo. Picioarele îi erau încă o masă amorțită de carne, dar nu mai conta. Trupul său secătuit de puteri nu se mai prăbuşi. Pentru că nu avea loc să cadă. Încercă să se deplaseze în lateral, către stânga şi dreapta, dar nici acest lucru nu era posibil. Ca lățime încăperea abia dacă depăşea lărgimea spatelui prizonierului.

— Doamne Dumnezeule, murmură preotul, realizând că se afla într-o celulă atât de minusculă, încât abia dacă avea loc să stea aşezat, darămite să doarmă.

Sub cagula sa din pânză de sac, părintele Bradbury începu să respire sacadat. Se hiperventila din cauza unui acces de panică. Îşi lipi obrazul de peretele metalic. Trebuia să se calmeze, să-şi alunge durerea din minte. Îşi spuse că bărbatul aflat la conducerea operațiunii, cel din coliba în care fusese dus prima oară, nu era un om rău. Presimțea asta. Îşi putuse da seama din tonul vocii sale. În schimb mai era ceva ce părintele citise în glasul interlocutorului său: o hotărâre nestrămutată. Determinarea putea întuneca rațiunea.

Preotul îşi îndoi degetele mâinilor legate la spate. Încet, reuşi să-şi apropie palmele şi să-şi unească strâns degetele.

— Sfântă Fecioară plină de grație, începu să-şi psalmodieze ruga în spatele cagulei soioase.

La finele vieții numai trupul pierea. Părintele Bradbury nu dorea să-şi păteze sufletul ca să-şi salveze ambalajul carnal. În schimb se temea pentru viețile prietenilor săi misionari. Era conştient de faptul că n-avea nici un drept să-i sacrifice.

Totodată se temea pentru patria sa de adopție. Numai un singur grup putea vorbi despre magia albă şi cea neagră – la fel de străvechi precum civilizația umană, care-i înspăimânta pe cei care erau avizați de suferința ce-o putea provoca magia neagră. Şi nu era vorba doar de lucruri supranaturale, ci de fapte abominabile şi concrete: abuz de droguri, tortură şi crimă.

O grupare care avea puterea să subjuge o națiune, ba chiar un

întreg continent. Şi, de ce nu, întreaga lume.

8

Washington, D.C.

Marţi, 5.55 P.M.

Mike Rodgers fu cel care-l informă pe Bob Herbert despre propunerea lui Paul Hood legată de înfiinţarea noii unităţi speciale. Generalul merse până la biroul lui Herbert şi-i prezentă discuţia avută cu directorul Centrului de Operaţiuni. Apoi plecă să contacteze persoanele pe care spera să le recruteze.

Bob Herbert nu fu prea fericit când auzi veştile. Era sigur că înţelegea motivele care-l determinaseră pe Hood să acţioneze în acel mod. Rodgers pierduse unitatea Striker de două ori. Prima dată în Kashmir şi a doua oară într-un birou lambrisat al clădirii de pe Capitol Hill[1]. Generalul avea nevoie de ceva care să-i refacă moralul. Combinaţia între şedinţa de informare, flecăreala cu şeful său şi fluturarea prin faţa ochilor a marelui premiu păruse a da rezultate. Rodgers era mult mai vioi în momentul când venise să stea de vorbă cu Herbert.

Numai că Herbert era cel care conducea secţia de informaţii. Hood avea datoria să se consulte cu el înainte de-a lua decizia înfiinţării unei unităţi de spionaj. La informarea făcută lui Rodgers trebuia să fie prezent şi Bob Herbert.

Abia după şedinţa informativă de rutină ţinută la ora 5 îl puse Hood la curent în legătură cu noul proiect. Prima şedinţă a zilei avusese loc dimineaţa, la ora 9, având drept scop informarea directorului NCMC asupra activităţilor din Europa şi Orientul Mijlociu. Aceste regiuni erau deja active de mai multe ore. A doua

---

[1] Autorul se referă la sediul Congresului S.U.A. (n.tr.)

şedinţă a zilei avea ca scop analizarea activităţilor de peste zi în care fusese implicat Centrul, plus dezbaterea evenimentelor din Orientul Îndepărtat.

Punerea în temă a lui Herbert dură un sfert de oră, apoi Paul Hood făcu o pauză şi îl privi ţintă pe şeful secţiei de informaţii.

— Nu-i aşa că eşti supărat? întrebă Hood.

— Mda, mormăi Herbert.

— Din cauza noii sarcini pe care i-am dat-o lui Mike.

— Corect, răspunse Herbert. De când a devenit o ameninţare punerea mea la curent?

— Dar nu-i vorba de aşa ceva, pară Hood.

— Atunci, ca să spun altfel, de când a devenit personalitatea lui Mike un subiect atât de delicat? îl interpelă Herbert.

— Bob, faptul că l-am lăsat pe Mike să se descurce singur cu această problemă nu te afectează în vreun fel, îl asigură Hood.

— Şi-atunci care-i scopul? întrebă indignat Herbert.

— Am vrut ca tu să rămâi curat, răspunse Hood.

— Poftim? întrebă Herbert, prins cu garda jos. În faţa cui?

— În faţa Comisiei Parlamentare de Supraveghere, explică Hood. Bănuiala mea este că decizia de aseară a fost luată cu scopul de a-l face pe Mike să demisioneze. Doamna senator Fox şi aliaţii ei nu-şi pot permite audieri publice, mai ales unele la care să ia parte Mike. E ca o bombă cu ceas, care ticăie până găseşte momentul prielnic să-şi facă datoria. În lumea lor birocratică aşa ceva este inacceptabil. Soluţia? Să-i elimine principala responsabilitate. După ce primeşte un asemenea şut în dos pe probleme disciplinare, Mike ar urma să demisioneze fără mare zarvă.

— Bine, sunt de acord cu asta, acceptă Herbert.

— Aşa că trebuie să-i dau altceva de făcut lui Mike, zise Hood. Dacă aş fi plasat formarea unei unităţi de spionaj în sarcina Departamentului de informaţii, i-aş fi dat Comisiei noi motive să se ia de noi. S-ar fi legat de bugetul tău şi de oamenii aflaţi în subordinea ta. Aşa că i-am oferit lui Mike misiunea de a forma noua unitate, ceea ce corespunde fişei postului său şi respectă termenii rezoluţiei date de Comisie. Dacă doamna senator Fox se va arăta nemulţumită de decizia mea şi te va lua la întrebări, poţi să-i răspunzi cu toată sinceritatea că n-ai nici un fel de amestec. Departamentul tău, cu tot personalul şi bunurile aferente vor fi de neatacat.

Lui Herbert încă nu-i trecuse supărarea. Numai că acum era furios pe sine însuşi. Trebuia să-şi dea seama că Hood avea un motiv bine întemeiat pentru fapta sa. Nu exista motiv să trateze problema drept un afront personal.

Îi mulţumi lui Hood pentru explicaţii. Herbert merse apoi în biroul său, decis să facă ceva constructiv în loc să mai nutrească gânduri negre la adresa şefului său. Agenţii de informaţii erau antrenaţi să ignore pornirile emoţionale. Le înceţoşau mintea şi le reduceau eficienţa. Însă de când preluase munca de birou, Herbert uita adeseori acest lucru. Hood îi pusese lui Herbert o întrebare foarte importantă în cursul interviului care precedase angajarea sa în cadrul Centrului de Operaţiuni. Bob şi soţia sa lucrau pentru CIA în momentul când fuseseră surprinşi la Beirut de atentatul ce aruncase-n aer ambasada SUA. Hood dorise să afle dacă Herbert era capabil să facă schimb de informaţii cu teroriştii responsabili de uciderea soţiei sale şi schilodirea sa.

Herbert răspunsese afirmativ. Adevărul era că trebuia să adauge: „Dacă nu i-am omorât între timp”.

Dacă Herbert şi-ar fi expus atunci făţiş gândurile, avea să realizeze că Hood intenţiona de fapt să-l protejeze, să-l ferească de emoţii. Exact aşa procedau profesioniştii. Aveau grijă de subordonaţi şi de colegi.

Herbert abia ajunsese în birou când sună telefonul. Secretara sa, Stacey, îl informă că era căutat de către Edgar Kline. Herbert fu surprins să audă acel nume. În prima parte a anilor 1980, cei doi bărbaţi lucraseră împreună. Era pe vremea când Edgar, originar din Johannesburg, abia se înrolase în cadrul Serviciului Secret al Africii de Sud, cunoscut sub acronimul SASS. Făcuseră schimb de informaţii în legătură cu taberele de antrenament ale teroriştilor aflate de-a lungul coastei Africii cu deschidere la Oceanul Indian. SASS era responsabil cu colectarea, corelarea şi evaluarea informaţiilor externe, cu excepţia celor de natură militară. Kline demisionase din cadrul SASS în 1987, după ce descoperise că resursele agenţiei erau folosite la spionarea militanţilor antiapartheid aflaţi dincolo de hotarele ţării. Agentul sud-african era un catolic devotat, care nu aproba mişcarea de apartheid şi nici alte forme segregaţioniste de guvernământ. Edgar se mutase la Roma şi se alăturase Agenţiei de Securitate a Vaticanului, numită succint VSO.

Din acel moment Herbert pierduse contactul cu el. Kline era un bărbat de ispravă şi un bun profesionist. Dar era şi foarte greu de „citit”. Întotdeauna îţi dezvăluia doar cât dorea el să afli. Atât timp cât erai de aceeaşi parte a baricadei cu el, era în regulă. Nu îşi deconspirase vreodată colaboratorii.

Herbert îşi dirijă căruciorul cu rotile în spatele biroului şi apucă receptorul.

— Aici Centrul Gunther pentru Studii Mondiale, rosti Herbert.

— Robert? întrebă cel care-l apelase.

— Da, Robert la aparat, replică Herbert. Mă adresez Maestrului de Ceremonii?

— Chiar lui, veni răspunsul.

Maestrul de Ceremonii era numele de cod al lui Edgar Kline. CIA i-l dăduse pe când agentul în vârstă de douăzeci şi trei de ani activa pe coasta aflată de-a lungul Canalului Mozambic. Kline folosea numele de cod de câte ori apela Centrul Gunther pentru Studii Mondiale. Era vorba de-o mică agenţie pe care o înfiinţase Herbert şi a cărei menire consta în procesarea informaţiilor. Herbert o botezase după John Gunther, autorul cărţii *În inima Africii*, pe care o citise în vremea copilăriei.

— Ştii, întotdeauna am susţinut că cel mai bun mod de a începe o nouă zi este să-i spui „la revedere” unei noi cunoştinţe, zise Herbert. De preferat uneia de sex opus. Dar, în mod cert, cel mai bun mod de a încheia ziua e să spui „salut” unei cunoştinţe vechi. Ce mama dracului mai faci?

— Sunt bine mersi, îl informă Kline. Dar tu?

Edgar Kline n-avea egal în lumea agenţilor de informaţii. Vocea sa încă avea un puternic accent tipic vorbitorilor de afrikaans. Era un accent unic, un amalgam de engleză şi olandeză, o părticică din zestrea nativă a lui Kline.

— Eu încă mai fac curăţenie în urma diplomaţilor care ştiu doar să dea din gură, replică Herbert. De unde mă suni?

— De la bordul unui avion de pasageri aflat în drum către Washington, îl informă Kline.

— Pe bune? exclamă Herbert. Asta-nseamnă că voi avea ocazia să te văd?

— De fapt, dacă nu cumva te-am luat prea din scurt, plănuiam să te invit la cină.

— În seara asta?

— Da, rosti Kline.

— Chiar dacă aş fi fost ocupat, pentru tine îmi făceam timp, spuse Herbert.

— Excelent, se bucură Kline. Îmi cer scuze că te-am informat în ultima clipă, dar ştii şi tu cât de dificil este să-ți faci planuri din timp.

— Lasă, nu-ți mai face griji în privința asta, îl asigură Herbert. Ia spune-mi. Lucrezi în cadrul aceluiaşi grup?

Herbert trebuia să-şi aleagă atent vorbele. Kline subliniase că se afla la bordul unui avion de pasageri. Asta însemna că linia telefonică nu era una sigură.

— Cum să nu, veni răspunsul lui Kline. Şi, în mod evident, la fel şi tu.

— Da, îmi place foarte mult slujba mea, îl informă Herbert. Ar trebui să mă arunce în aer ca să plec de-aici.

De la celălalt capăt al firului se-auzi un suspin scurt, plin de durere.

— Nu-mi vine să cred c-ai spus asta, Robert, zise Kline.

— De ce nu? se miră Herbert. Aşa m-au scos de la Agenția Centrală de Informații.

— Ştiu. Dar tot nu-mi vine să cred, replică Edgar.

— Maestre, ai petrecut prea mult timp în cercuri nepotrivite, îl tachină Herbert. Dacă nu poți face haz de necaz, singura opțiune rămasă este să-ți plângi de milă. Aşadar unde vrei să ne întâlnim?

— M-am cazat la Watergate, zise Kline. Ar trebui s-ajung acolo în jurul orei opt.

— Foarte bine. Ne vedem la bar, anunță Herbert. Cred că avem multe amintiri de depănat.

— Te deranjează dacă ne vedem la mine-n cameră? îl rugă Kline. Tonul agentului sud-african devenise brusc mult mai serios.

— Fie cum vrei tu, acceptă Herbert.

— Voi locui în aceeaşi cameră pe care-am rezervat-o în data de 22 februarie 1984, rosti Kline. Îți aminteşti numărul ei?

— Desigur, răspunse Herbert. Ai devenit nostalgic.

— Foarte nostalgic, admise Kline. Vom comanda cina în cameră.

— E bine, atâta vreme cât tu faci cinste, spuse Herbert.

— Fireşte. Bunul Dumnezeu e cel care plăteşte, glumi Kline.

— Voi fi acolo, îl asigură Herbert. Şi nu trebuie să fii îngrijorat,

Maestre. Indiferent ce problemă ai, o rezolvăm noi.

— Contez pe asta, replică Edgar.

Herbert puse receptorul în furcă. Din obişnuinţă aruncă o privire spre ceasul de la mână, apoi uită imediat ce oră era. Se gândea la Kline.

În 1984 Edgar nu locuise la Watergate. În schimb acela era mijlocul lor de a-şi comunica cifrat numerele camerelor sau adresele la care stăteau teroriştii. Data reprezenta numărul camerei. În cazul lor, 22 februarie însemna că sud-africanul rezervase camera 222. În mod evident agentul Vaticanului nu călătorea sub numele său adevărat, deci era inutil ca Herbert să întrebe la recepţie despre el.

Edgar Kline nu dorea să lase dovezi că fusese în Washington, D.C. Acesta era şi explicaţia faptului că nu stătea în camerele pe care Vaticanul le avea permanent puse la dispoziţie în cadrul Universităţii Georgetown. Dacă proceda aşa, putea fi surprins de către camerele de supraveghere instalate în campus. În plus exista riscul să fie recunoscut de către cineva cu care mai lucrase.

Herbert se-ntreba ce situaţie de criză necesita asemenea măsuri de precauţie. Accesă prin intermediul computerului baza de date a Casei Albe în care erau afişate deplasările şefilor de stat din întreaga lume. În viitorul apropiat papa n-avea planificată vreo călătorie în străinătate. Atunci poate era vorba de-un complot îndreptat chiar împotriva Vaticanului.

Indiferent ce era, se ivise din senin, altfel Kline l-ar fi anunţat din timp că venea la Washington.

În orice caz, lui Herbert îi prindea bine puţină acţiune. Rezoluţia Comisiei Parlamentare de Supraveghere îi lăsase un sentiment de frustrare. Pe deasupra avea ocazia să-şi ajute un vechi prieten şi coleg.

În timp ce Herbert întorcea problema pe toate feţele, i se întâmplă ca privirea să-i treacă peste buzunarul ataşat de flancul drept al căruciorului cu rotile; din pricina supărărilor acumulate peste zi uitase complet de obiectul pus acolo.

Obiectul putea constitui exact răspunsul la întrebările sale.

9

Mlaştina Okavango, Botswana

Miercuri, 1.40 A.M.

În colibă era întuneric ca în interiorul unui seif bancar, iar aerul dinăuntru la fel de apăsător şi nemişcat. Suprafaţa mlaştinii degaja căldura pe care o acumulase în timpul zilei. Şi totuşi nu era acea temperatură de cuptor pe care o persoană trebuia s-o îndure ziua, sub razele soarelui. Un singur lucru rămânea neschimbat, mai ales între cei patru pereţi ai colibei: umiditatea. Indiferent cât de cald era, Henry Genet putea fi sigur de-un lucru: în carcera unde fusese aruncat încăpăţânatul de preot era şi mai cald.

Îmbrăcat doar cu nişte pantaloni scurţi, bărbatul chel, înalt de 1,68 metri, stătea aşezat pe patul lat de 1,20 metri. Patul era înconjurat de-o plasă contra ţânţarilor, confecţionată din nailon alb, care era fixată pe-un cadru din bambus asemănător unei umbrele. Plasa ajungea până la podeaua de lemn. Genet se-ntinse uşor pe spate, menajându-şi pielea arsă de soare. Din cauza căldurii îşi dăduse jos cămaşa, iar razele soarelui reuşiseră să-şi croiască drum până la el, chiar şi prin frunzişul des al junglei. Sub el avea pusă o saltea din spumă poliuretanică şi o pernă. Nu era tocmai un pat dublu de hotel, dar Genet trebuia să admită că oferea surprinzător de mult confort. Sau poate că era el prea obosit.

Zorzoanele îi erau complet străine bărbatului de origine belgiană. La fel de străine îi erau mlaştina înconjurătoare, ţara pe teritoriul căreia se afla, precum şi vastul continent african. Dar belgianul de cincizeci şi trei de ani era încântat că se afla acolo. Era încântat şi din pricina acţiunilor sale.

Fiu al unui negustor de diamante, Genet îşi petrecuse aproape toată viaţa în împrejurimile oraşului Anvers. Situat pe circulatul fluviu Scheldt, Anvers era principalul centru comercial al Europei la mijlocul secolului al XVI-lea. Oraşul belgian intrase într-o perioadă de declin după ce a fost jefuit de către armata spaniolă, în 1576, şi interzicerea navigaţiei pe fluviul Scheldt. Importanţa sa ca metropolă modernă data din 1863. Regii Leopold I şi Leopold II demaraseră un

masiv program de industrializare şi modernizare a portului Anvers. În prezent oraşul se mândrea cu faptul că reprezenta un centra industrial şi financiar major, şi un nod important al comerțului cu diamante.

Din acest punct de vedere, Genet nu-i ducea dorul.

În ciuda istoriei sale, a culturii şi facilităților oferite traiului, Anvers exista numai pentru bani. La fel ca multe oraşe europene din timpurile noastre. Acest lucru era valabil şi în cazul lui Genet. Deşi adora să achiziționeze cât mai multe proprietăți, pentru el averea încetase să mai fie o provocare. Acesta era motivul pentru care înființase Grupul. Ceilalți fondatori erau la fel de plictisiți ca şi el. Şi tot aceasta constituia motivul prezenței sale în acel loc.

Mentalitatea oamenilor din Botswana era total diferită de cea a locuitorilor oraşului Anvers. Pentru că în Africa vârsta tuturor lucrurilor se măsura în eoni, nu în veacuri. Soarele fusese martor la ridicarea munților şi erodarea lor până se transformaseră în câmpii, nu la construirea şi modernizarea de blocuri şi străzi. Stelele priviseră de pe bolta cerească lentul progres al evoluției, nu vârtejul amețitor al civilizațiilor. Oamenii locului aveau răbdarea unor munți, fapt nemaiauzit la un european.

Aici, Genet putea croi planuri mărețe cu nerăbdarea tipică Europei.

Pe cât de arhaică era lumea din jurul său, putea fi considerată totodată tânără şi lipsită de complicații. Viața avea scopuri uimitor de clare. Pentru oameni se aplica deviza intră-n horă sau mori. Animalele de pradă trebuiau să ucidă ca să mănânce. Prada trebuia să-i evite pe atacatori ca să supraviețuiască. Acea simplitate a vieții i se potrivea ca o mănuşă lui Beaudin, partenerul lui Genet. Spre deosebire de Europa, unde existau armate de avocați şi instituții financiare care să-i protejeze, în Africa riscurile erau extrem de intense şi incitante.

Trecuseră două zile de la sosirea sa acolo, pentru a superviza extinderea planurilor Grupului în regiune. Descoperise că în Africa până şi somnul putea fi o mare încercare. Nu putea adormi din pricina zgomotelor, a căldurii şi a țânțarilor care infestau apele puțin adânci ale mlaştinii din jurul insuliței. Numai că Genet adora provocările.

Le accepta mai ales din pricină că putea găsi scăpare, dacă era

nevoie, doar la câteva zeci de metri distanţă. Negustorul de diamante putea urca oricând la bordul aparatului Aventura II, cu care putea să zboare până la aerodromul său particular, iar de-acolo până în lumea civilizată. E drept că dorea distracţie, dar nu-i plăceau dezamăgirile.

Dhamballa nu-i semăna. Africanul era un idealist. Iar idealiştii, prin natura lor, erau nerealişti.

Genet utiliză marginea feţei de pernă pentru a-şi şterge sudoarea ce-i intra în ochi. Se răsuci încetişor pe burtă, pentru ca transpiraţia să se scurgă de la sine. Apoi se gândi la Dhamballa şi surâse. Încă din faza de concepţie şi punere în practică observase că operaţiunea lor decurgea foarte lejer. Cât despre ideile lui Dhamballa, despre viziunile sale legate de credinţă şi natura umană, habar n-avea dacă erau sau nu reale.

În urmă cu opt luni, când se asociase cu belgianul, Dhamballa era cu totul alt om. Avea treizeci şi trei de ani, era cetăţean al Botswanei şi se numea Thomas Burton. Îndeplinea funcţia de sortator într-o mină pe care Genet o vizita lunar. Vizitele aveau ca scop achiziţionarea de pietre preţioase. Sortatorii stăteau lângă nişte jgheaburi de lemn prin care trecea un şuvoi de apă. Jgheaburile erau amplasate în acele galerii care aveau o sursă de iluminare puternică şi constantă. La diferite intervale de-a latul jgheaburilor erau aşezate site de filtrare, prin care apa trecea fără probleme. Pietricelele şi nisipul erau reţinute de către site. Dacă sortatorii nu zăreau vreun diamant, îndepărtau sita, astfel încât amestecul de pietriş adunat acolo era antrenat mai departe de către apă. Fiecare sită avea o structură mai fină decât a celei amplasate înaintea ei. Fiecare sortator fusese antrenat să repereze diamante de mărime din ce în ce mai mică. Chiar şi pulberea de diamant avea valoare pentru ingineri şi savanţi. Putea fi utilizată la şlefuirea lentilelor, la fabricarea de scule şi în domeniul nanotehnologiei la fabricarea de microcontacte electrice. Pulberea de diamant era separată din amestecul de pietriş şi nisip cu ajutorul unui jet de aer. Aerul provenea de la un electroventilator operat de un lucrător special antrenat.

Thomas avea postul de lucru exact la finalul liniei de sortare. Avea o voce puternică ce acoperea clipocitul apei şi zumzetul ventilatorului. Genet ştia acest lucru deoarece în fiecare zi, exact la ora două, Thomas începea să vorbească despre străvechile învăţături ale credinţei *Vous Deux*, sau „Voi Doi”. În timp ce-şi continua munca

de sortare, tânărul bărbat improviza cuvântări despre frumusețea vieții şi a morții şi despre relația lor cu universul.

Vorbea despre măreția şarpelui, care-şi lepăda pielea şi încheia un ciclu al vieții fără să piară. Povestea cum oamenii puteau alunga moartea dacă aveau suficient timp la dispoziție ca să-şi descopere „a doua piele”.

Administratorii minei îi dădeau voie lui Thomas să vorbească. Celorlalți sortatori le făcea plăcere să-l audă, iar după cuvântările sale inspirate care durau zece sau cincisprezece minute lucrau cu mai multă energie. În timpul unei vizite, Genet stătuse să audă ce spunea Thomas. Vorbise despre zei şi despre faptul că ei îi favorizau pe industriaşi. Vorbise despre „artele albe”, despre cei care făceau fapte bune şi cum luminau ei viața celor pe care-i iubeau. Apoi Thomas vorbise despre putere şi caracter, două însuşiri specifice locuitorilor Botswanei. Tot ce spunea el avea un efect reconfortant asupra moralului ascultătorilor. Pe deasupra, vorbele lui erau universal valabile. Genet considerase că spusele lui Thomas puteau proveni din orice religie, fie ea creştină, musulmană, ori hindusă.

Abia când revenise la Anvers descoperise Henry Genet la ce anume se referea Thomas Burton. Aflase cine şi mai ales ce era el. Pe măsură ce Genet se cufunda în somn, îşi amintea cum, în timpul unei cine la care invitase cinci oameni de afaceri, le povestise despre cuvântările lui Thomas. După ce Genet îşi sfârşise povestea, unul dintre invitați, Albert Beaudin, zâmbise. Beaudin era un industriaş francez, în vârstă de şaptezeci de ani, care se implicase într-o largă varietate de afaceri. Tatăl lui Genet investise enorm de mult în câteva dintre întreprinderile francezului.

— Ai idee la ce anume ai fost martor? îl întrebase Beaudin.

— Nu înțeleg, răspunsese Genet.

— Ştii ce ai văzut în Botswana, Henry? Ai văzut un tată ținând o predică despre Bunul Dumnezeu, sau Bon Dieu, explicase bătrânul industriaş.

— Cine ce a ținut? ceruse lămuriri Richard Bequette, un alt invitat.

— Un tată, ori *papa* este un preot, iar Bon Dieu este divinitatea lui supremă, rostise Beaudin.

— Mă tem că nu pricep, se scuzase Genet.

— Ceea ce-ai auzit erau pasaje din Vodunism, religia artelor albe

şi negre, explicase Beaudin. A magiei binelui şi a magiei răului. Am citit despre asta în *National Geographic*.

Genet realizase brusc despre ce era vorba. Religia *Vous Deux* era mai bine cunoscută sub denumirea anglicizată voodoo.

Henry Genet şi ceilalţi bărbaţi din jurul mesei îşi mai dăduseră seama de un lucru. Că religia voodoo era precum minele pe care le vizitaseră. Mai profundă, mai veche şi mai bogată decât credeau majoritatea oamenilor. N-avea nevoie decât de un om care să-i scoată la iveală valoarea. Care să le vorbească direct practicanţilor ei tradiţionali şi potenţialilor convertiţi. Care să dea frâu liber întregii ei puteri.

10

Washington, D.C.

Marţi, 8.00 P.M.

Watergate era hotelul favorit din Washington al lui Bob Herbert. De fapt era preferatul său din toată lumea.

Şi asta nu doar din cauza trecutului celebru al hotelului, cu afacerea de spionare a rivalilor politici pusă în seama lui Richard Nixon. Lui Herbert chiar îi părea rău de fostul preşedinte. Fiecare candidat la funcţia supremă făcea ceea ce realizase echipa de campanie a lui Nixon. Din fericire, ori mai curând din nefericire, el fusese prins cu mâţa-n sac. Lucrurile se terminaseră prost pentru Nixon. Pe Herbert îl deranja faptul că un bărbat inteligent precum fostul preşedinte fusese prea încet în deprinderea artei manipulării.

Totuşi nu afacerea Watergate îl atrăgea pe Herbert la acel hotel. Avea un motiv mult mai personal. Se întâmplase în 1983. Abia începea să se deprindă cu traiul într-un scaun cu rotile şi cu golul lăsat în viaţa sa de moartea soţiei. Centrul de reabilitare se afla în vecinătatea hotelului. După o şedinţă extrem de frustrantă, Herbert

luase decizia să cineze la Watergate. Era prima dată când ieşea la restaurant singur, fără soția sa.

Pe vremea aceea hotelurile nu aveau facilități pentru uşurarea accesului persoanelor aflate într-un scaun cu rotile. În timp ce se tot învârtea în fața intrării, Herbert trecuse prin câteva momente grele, fiind ferm convins că toată lumea care trecea pe lângă el îi arunca genul de privire compătimitoare „bietul om, uită-te la el”. Iar Herbert, în calitate de agent CIA, era obişnuit să fie invizibil pentru cei din jur.

În cele din urmă reuşise să intre-n hotel şi să obțină o masă la restaurant. Aproape instantaneu, ocupanții mesei vecine intraseră-n vorbă cu el. După numai câteva minute îl invitau să stea la masa lor.

Numele acelor oameni erau Bob şi Elizabeth Dole.

Nu aduseseră vorba despre handicapul fizic al lui Herbert. Discutaseră despre virtuțile persoanelor crescute într-un mediu rural. Vorbiseră despre mâncare. Făcuseră un clasament al emisiunilor TV, al filmelor şi al romanelor. Fusese unul dintre acele momente când o anumită acțiune îşi depăşea valoarea ei intrinsecă. Faptul că fusese rugat să se alăture familiei Dole îl făcuse pe Herbert să se simtă iarăşi un om normal.

De-atunci revenise de multe ori la hotel. Watergate devenise pentru Herbert o piatră de hotar, un reper care-i amintea că valoarea unui om nu consta în modul lui de deplasare, ci venea din interiorul său.

Fireşte, nu strica nici faptul că la hotel se construiseră între timp rampe de acces pentru invalizi.

Herbert nu merse direct către lifturi. Se-ndreptă către cabinele telefonice. Ajuns acolo, extrase din cotiera scaunului cu rotile laptopul şi accesă, grație modemului wireless, rețeaua Internet. Imediat ce se conectă, ridică receptorul unui telefon şi formă numărul camerei 222. Oamenii din serviciile de informații aveau numeroşi inamici, iar mulți dintre acei duşmani adoptau măsuri extreme pentru a se răzbuna. Herbert dorea să se asigure că cel care-l sunase fusese cu adevărat Edgar Kline şi nu cineva care-l ademenea într-o capcană.

Kline ridică receptorul.

— Alo?

— Voiam să fiu sigur c-ai ajuns, rosti Herbert.

— Acum cinci minute am intrat în cameră, replică Kline.

— Cu ce companie aeriană ai venit şi ce număr avea cursa? îl chestionă Herbert.

Dacă Kline era ţinut ostatic de cineva, urma să-i dea lui Herbert informaţii greşite, pentru a-l împiedica să vină în cameră.

— Lufthansa 418, zise Kline.

Herbert dădu o căutare pe Internet, accesând programul zborurilor companiei germane. În timp ce aştepta informaţiile, mai puse o întrebare.

— Ce tip de avion?

— Boeing 747, răspunse Kline. Am stat pe locul 1B şi la masă au servit file.

Herbert zâmbi. După numai câteva secunde, de pe web site-ul Lufthansa avu confirmarea celor spuse de Kline. Cursa trebuia să aterizeze la 3.45 P.M., dar avusese întârziere.

— Vin sus, anunţă Herbert.

Trei minute mai târziu Bob Herbert ciocănea la uşa camerei 222. Un bărbat înalt, cu fălci proeminente şi păr blond, tuns scurt, îi deschise. Era chiar Edgar Kline. Ceva mai rotofei decât şi-l amintea Herbert şi cu riduri în jurul ochilor, însă cine nu păţea aşa?

Kline surâse şi-i întinse mâna. Herbert intră mai întâi în hol şi închise uşa. Cercetă rapid din ochi camera. Pe pat era aşezată o valiză deschisă, din care Kline n-apucase să despacheteze vreun lucru. Un sacou sport din lână era aşezat pe spătarul scaunului de la birou, iar pantofii lui Kline erau aşezaţi la piciorul patului. Pantofii erau primul articol de îmbrăcăminte de care un om se debarasa după un zbor lung. Deci se adeverea faptul că abia sosise. Se părea că Edgar Kline nu-i pregătea nimic urât.

Abia acum se-ntoarse Herbert spre bărbatul înalt şi îi acceptă strângerea de mână.

— Mă bucur să te văd, Robert, îi spuse Kline.

Herbert îşi amintea perfect stilul acela rezervat de-a vorbi al lui Kline. Deşi zâmbea, era precum surâsul unui jucător profesionist de poker acordat unui începător, în timp ce comentau o mână la masa de joc: politicos, studiat, nu fals, dar nici foarte expresiv.

— Şi mie-mi pare bine să te văd, replică Herbert. Nu ne-am mai întâlnit de când am plecat la Beirut, nu-i aşa?

— Ai dreptate, confirmă Kline.

— Ei, ce părere ai de noua mea înfăţişare? îl interpelă Herbert.

— Este evident că evenimentul petrecut acolo nu te-a împiedicat să-ți vezi de drum, remarcă Kline.

— Crezi c-ar fi reuşit? se interesă Herbert.

— Nu, răspunse Kline. Arătă spre scaunul cu rotile. Chestia aia are şi motoare cu reacție?

— Da, uite-le, zise Herbert ridicând brațele sale puternice.

Kline afişă iarăşi zâmbetul său politicos şi-l invită cu un gest să intre-n camera principală. Surâsul îl deranja pe Herbert mai mult decât se-ntâmpla înainte. Poate din pricina faptului că şeful secției informații era mai bătrân şi mai cinic. Sau era vorba de altceva. Poate că simțurile sale de spion veteran detectau ceva în neregulă.

„Sau sunt complet paranoic”, îşi spuse sieşi Herbert.

— Vrei ceva de băut? îl întrebă Kline.

— O Cola ar fi perfectă, rosti Herbert în timp ce-şi împingea căruciorul în cameră.

Era prima oară când intra într-una dintre camerele hotelului. Se opri lângă pat şi-l urmări pe Kline cum umbla la minibar. Sud-africanul scoase o cutie cu băutură răcoritoare carbogazoasă.

— Mai vrei şi altceva? întrebă Kline.

— Nu, spuse Herbert. Doar Cola şi o punere în temă.

— Am promis că fac cinste cu cina, zise Kline. Să sun la room-service?

— Mie nu mi-e foame şi ştim deja că ai mâncat în avion, rosti Herbert.

— *Touché*, recunoscu Kline.

— Aşadar, spuse Herbert, de ce-ai venit?

— Să discut cu cardinalul Zavala aici, în Washington, iar la New York cu cardinalul Murrieta, răspunse sud-africanul, în timp ce îi întinse cutia de Cola lui Herbert. Avem nevoie de cât mai mulți misionari americani desfăşurați pe teren, în sudul Africii.

— Cât mai rapid, presupun? zise Herbert.

Kline dădu din cap afirmativ. Apoi starea de spirit i se schimbă. Ochii săi de culoarea cerului îşi pierdură puțin din strălucire. Buzele i se strânseră. Începu să se plimbe prin cameră.

— Ne confruntăm cu o potențială situație explozivă în Africa, Robert, rosti tărăgănat Kline. Şi nu mă refer doar la Vatican.

— Vorbeşti despre incidentul de ieri, cu părintele Bradbury, concluzionă Herbert.

— Da, răspunse Kline. O undă de surpriză îi străbătu masca impasibilă. Ce ştii despre asta?

— Spune-mi tu primul, replică Herbert. Agită cutia de Cola. Eu am gura uscată.

— Mi se pare corect, acceptă Kline.

Ştia că Bob Herbert niciodată nu făcea deschiderea. Întotdeauna era bine să ai mai multe informații decât cel cu care discutai, chiar dacă îți era aliat. Aliații de azi se puteau transforma mâine în inamici.

— Părintele Powys Bradbury a fost răpit de o grupare armată rebelă condusă de cineva despre care bănuim c-ar fi Leon Seronga, îl informă Kline. Numele îți spune ceva?

— Nu-mi sună cunoscut, zise Herbert.

— Seronga este un fost militar din armata statului Botswana, care a contribuit la formarea şi organizarea Viperelor, continuă Kline. O unitate eficientă de informații care a contribuit la înlăturarea stăpânirii britanice din Botswana.

— Ştiu de Vipere, rosti Herbert. Pentru el nu era o veste bună. Dacă Viperele reveniseră – şi nu doar cu numele – însemna că ce se petrecuse în savană nu era doar o acțiune izolată, de mică amploare.

— Seronga a fost zărit în urmă cu două săptămâni în satul Machaneng din Botswana, îşi reluă Kline expunerea. Lua parte la o manifestație organizată de către un lider religios numit Dhamballa.

— Ăsta-i numele lui real? se interesă Herbert, scoțând la iveală computerul. Sau e o poreclă, un nume tribal ori un titlu onorific?

— Este una dintre variantele fonetice ale numelui unui zeu din mitologia Vodun, explică Kline. E tot ce ştim. Nu avem acces direct la acest individ. N-avem nici măcar o poză de-a lui la dosar.

— Sau o puteți avea, dar sub alt nume, raționă Herbert.

— Corect.

— Din pricina acestui Dhamballa ați avut pe cineva pus să supravegheze manifestația, zise Herbert.

— Da, recunoscu Kline.

Herbert îl rugă pe Kline să-i dicteze numele pe litere. În computer deschise un fişier nou cu acest nume.

— Supravegherea tuturor manifestațiilor cu caracter religios din Africa reprezintă o acțiune de rutină pentru noi, adăugă Kline. Face parte din îndatoririle apostolice ale misionarilor.

— Să aduni informații despre inamici, îl completă Herbert.

— Niciodată nu poți şti care îți sunt rivalii...

— Sau pe cine acoperă ei, continuă Herbert. Activismul politic ascundea adeseori în spatele său idei religioase inedite. Asta îl făcea să prindă mai repede la populație.

— Exact, îl aprobă Kline. Facem fotografii digitale în cursul manifestațiilor şi le descărcăm într-un fişier central. Vrem să ştim dacă aceste mişcări sunt la un nivel incipient sau mai sus. Adevăratele mişcări religioase au tendința să atingă un nivel maxim la un moment dat, apoi să revină la clandestinitate. Sectele care ascund un program politic sunt bine finanțate, de cele mai multe ori din surse aflate dincolo de granițe şi, de regulă, nu se sting în anonimat.

— Ceea ce le transformă într-o reală amenințare, sublinie Herbert.

— Da, şi nu doar pentru țelurile bisericii creştine, spuse Kline. Sunt un pericol pentru stabilitatea politică a întregului continent african. Noi suntem foarte interesați de traiul, sănătatea şi bunăstarea oamenilor din comunitățile pe care le păstorim. Nu ne ocupăm doar cu îndrumarea lor spirituală.

— Am priceput, îl asigură Herbert.

— După ce l-am identificat pe Seronga, am luat la puricat toate pozele făcute la manifestațiile anterioare organizate de către Dhamballa, continuă Kline.

— Toate întrunirile astea au fost unele de amploare, sau de mici dimensiuni? îl întrerupse Herbert.

— La început au fost mici, nu mai mult de zece persoane la mină, zise Kline. Apoi au început să ia amploare, pe măsură ce primii participanți au început să-şi aducă şi rudele. Dhamballa a început să-şi țină întrunirile în piețele satelor sau pe câmpuri.

— Ce le spune oamenilor?

— Aceleaşi lucruri despre care a vorbit la mină, răspunse Kline.

— Am priceput, zise Herbert. Îmi cer scuze că te-am întrerupt. Ce spuneai despre Leon Seronga?

— Nu a fost singurul dintre foştii membri ai Viperelor prezent la adunare, rosti Kline.

— M-am prins, spuse Herbert. Ăsta-i adevăratul motiv al venirii tale la Washington. Dacă se prefigurează începutul unei noi mişcări politice în sudul Africii, vrei ca americanii să vă dea o mână de ajutor

s-o ţineţi în frâu.

— Hai să zicem că m-aş bucura să luaţi şi voi parte la această acţiune, zise Kline. Participarea poate îmbrăca mai multe forme, însă pe moment ceea ce-mi trebuie cel mai mult sunt informaţiile.

Kline părea cumva stânjenit de cele spuse, cu toate că nu trebuia. Herbert aprecia onestitatea. Toată lumea dorea ca America să se implice în micile conflicte regionale. Statele Unite îşi sprijineau aliaţii şi preluau ameninţările venite din partea inamicilor acestora.

— Edgar, ai idee de ce l-au ales ca ţintă pe părintele Bradbury? întrebă Herbert.

— Nu prea, recunoscu Kline. După cum ţi-am spus, ne lipsesc informaţiile.

— Parohia sa avea ceva special? insistă Herbert.

— Părintele Bradbury conducea... îmi cer scuze. Am vrut să spun că prelatul *conduce* cel mai numeros grup de preoţi misionari din întreaga ţară, se corectă Kline. Scutură din cap şi îşi muşcă buzele. Nu-mi vine să cred c-am spus prostia aia.

— E o simplă greşeală, spuse Herbert. Probabil eu am comis-o de vreun milion de ori fără să-mi dau seama, admise Herbert. Tu ai fost suficient de isteţ să te prinzi. Făcu o pauză. Sau poate că ştii mai multe decât mi-ai spus.

— Nu, îl contrazise Kline. Dacă aş fi crezut că lucrurile s-au întâmplat din alt motiv, îţi spuneam.

— Desigur, admise Herbert. Bun, hai să revenim la părintele Bradbury, aflat încă la cârma celui mai numeros grup de misionari. Ca mărime, ce grup se află pe locul doi?

— Mai sunt încă zece preoţi parohi, fiecare având sub comandă trei sau patru misionari, zise Kline. La ora actuală toţi sunt vegheaţi.

— De către cine?

— Forţele locale de poliţie din Botswana şi elemente sub acoperire din cadrul armatei naţionale, răspunse Kline.

— E bine, admise Herbert. Bănuiesc că Vaticanul n-a primit deocamdată nici un fel de cerere de răscumpărare, nu-i aşa?

Kline scutură din cap.

— Asta înseamnă că răpitorii au nevoie de părinte, raţionă Herbert. Dacă nu vor bani înseamnă că vor ca el să facă ceva în interesul lor. Să semneze un document, să rostească o declaraţie televizată, ori să renunţe la o anumită convingere. E posibil să-i

expună cadavrul pentru a-i înfricoşa pe ceilalţi preoţi şi pe locuitorii convertiţi la creştinism. Ai idee unde l-au dus pe părintele Bradbury?

— Nu, rosti Kline. Şi pot spune c-au fost destule încercări să-l găsim. În mai puţin de-o oră de la răpire, paznicii Rezervaţiei Naturale Moremi au început să caute grupul lui Seronga. După două ore armata a demarat o cercetare aeriană. N-au găsit nimic. Din nefericire există o mulţime de locuri excelente pentru o ascunzătoare. Răpitorii se puteau dispersa, ascunde sau deghiza într-un grup participant la safari. În această perioadă a anului sunt sute de asemenea grupuri în savană.

— A stat cineva de vorbă cu şoferii de camion, sau a verificat printre operatorii radio amatori? se interesă Herbert.

— Şi una şi alta, îi răspunse Kline. Poliţia încă îi interoghează pe radioamatori. Până acum n-au obţinut vreun rezultat. Operaţiunea a fost bine planificată şi s-a desfăşurat într-o deplină tăcere radio, dar n-avem nici cea mai vagă idee unde şi când se va sfârşi, enunţă agentul VSO. Încetă să se plimbe prin cameră şi-l privi în ochi pe Herbert. Asta-i tot ce ştiu.

— Seamănă foarte mult cu răpirile de genul saltă-l-şi-fugi cu care ne-am mai confruntat. Nu au caracter politic, zise Herbert.

— De acord, admise Kline. Seamănă mai mult cu acţiunea unui grup de rebeli decât cu una întreprinsă de acoliţi religioşi.

— Unicul lucru de care sunt sigur că nu se-ntâmplă este complicitatea cuiva din conducerea Botswanei cu acest grup de rebeli, proclamă Herbert. Economia este solidă şi guvernarea stabilă. N-ar avea ceva de câştigat dintr-o asemenea acţiune.

— Iarăşi sunt de acord cu tine, zise Kline. Şi atunci ce alternative ne rămân? Avem oare de-a face cu un grup de natură hibridă, religios-militar? Viperele au luptat pentru independenţă, iar acum toţi locuitorii Botswanei se bucură de ea. De ce s-ar alătura unei forţe al cărei potenţial obiectiv este destabilizarea ţării?

— Nu sunt sigur, replică Herbert. Dar sunt complet de acord cu ce spunea unul dintre colegii mei. Generalul Mike Rodgers a fost cel care, în cursul dimineţii, mi-a atras atenţia asupra incidentului despre care discutăm. Cred c-au vrut să trimită un mesaj. Tocmai de aceea Leon Seronga a atacat complexul turistic în plină zi. Aveau forţa numerică şi armamentul necesar ca să-i masacreze pe toţi cei aflaţi acolo. Însă n-au făcut asta.

— Ce fel de mesaj crezi că voia Seronga să trimită? îl interpelă Kline.

Acum era rândul lui Edgar să-l tragă de limbă. De vreme ce lucrau numai cu speculații, Herbert n-avea nimic împotrivă să înceapă el primul.

— Există o mulțime de posibilități, spuse Herbert. Poate că au acționat în acel mod ca să-nduplece guvernul. Să-i demonstreze că, deşi sunt înarmați, nu fac uz de arme. În felul acesta se pot aştepta la o reacție mult mai moderată din partea liderilor de la Gaborone.

— O metodă de apropiere de genul vom trăi şi vom vedea, raționă cu voce tare Kline.

— Exact.

— Chiar dacă un cetățean al Botswanei a fost răpit, completă Kline.

— Termenul *cetățean* are doar semnificații legale, sublinie Herbert. Pentru locuitorii din Botswana cetățean este persoana care-şi poate trasa arborele genealogic până-n urmă cu sute, ba chiar mii de ani.

— Bine, acceptă Kline. E un punct de vedere rezonabil. Ce altceva mai poate semnifica această formă de răpire?

— Ei bine, poate indica faptul că Dhamballa încă nu este destul de puternic ca să se implice în acțiuni militare, însă o va face dacă va fi obligat, raționă Herbert. Acesta este încă un motiv pentru o reacție mai blândă din partea guvernului. Se mândresc cu stabilitatea politică a națiunii lor; din acest punct de vedere ocupă un loc fruntaş printre statele continentului african. Liderii de la Gaborone vor încerca să prezinte răpirea drept o aberație. Un fapt mărunt, pe care-l pot rezolva cu uşurință. Poate şi ei aşteaptă să vadă ce-o să se mai întâmple, înainte de-a agita lucrurile.

— Indiferent de poziția guvernului, armata trebuie să ia măsuri împotriva grupului lui Seronga, declară Kline.

— Nu şi-n cazul când scopul urmărit de către Dhamballa este unul modest, replică Herbert. Şi nici măcar nu ştim precis dacă în spatele răpirii se află Dhamballa. Totodată n-avem idee cum arată planul lor principal de acțiune, însă înainte de-a veni la hotel am făcut câteva cercetări în baza noastră de date. Viperele se numără printre cele patru grupuri de gherilă care aveau obiceiul să opereze în acea regiune a Botswanei. Ştii de la cine se aprovizionează cu

armament?

— Sper că nu de la armata națională, replică Kline.

— Nu, rosti Herbert. Chiar mai rău de-atât. Armele provin de la o persoană cu care ne-am mai confruntat în trecut.

— Cine? îl presă Kline.

— Muschetarul, îl informă Herbert. Albert Beaudin.

11

Paris, Franța

Miercuri, 3.35 A.M.

Întotdeauna lucra până noaptea târziu. Făcea asta încă din vremea tinereții, pe când Franța era sub ocupația germanilor.

Albert Beaudin stătea pe terasa apartamentului său care domina Champ de Mars. Era o noapte răcoroasă, dar cu o atmosferă plăcută. Un strat subțire de nori aflați la joasă înălțime reflectau în nuanțe de portocaliu şi negru luminile oraşului. În stânga sa, luminile anticoliziune de pe terasele Turnului Eiffel clipeau regulat, ținând avioanele la distanță. Vârful turnului flirta cu norii ce călătoreau pe cer.

Prima dată când văzuse turnul se-ntâmplase să fie tot noaptea. Era imediat după ce Aliații eliberaseră Parisul. Abia atunci el şi tatăl său putuseră reveni în siguranță în metropolă. Fusese o noapte de pomină. Călătoriseră fără întrerupere timp de douăzeci de ore, micuțul Albert fiind înghesuit în ataşul unei motociclete furate de la armata germană. Albert era obişnuit să stea treaz noaptea. Aproape toată munca o făcea numai după lăsarea întunericului. Numai că acea noapte avea ceva special. Îşi amintea şi-acum mirosul de motorină. Încă îi răsunau în minte acordurile cântecelor franțuzeşti tradiționale pe care el şi tatăl său le fredonau pe când străbăteau peisajul rural. În momentul când ajunseseră la Paris erau atât de

răguşiţi, că nu mai puteau vorbi. Albert nu-şi mai simţea posteriorul din pricina nenumăratelor hopuri pe care le suportase în ataşul motocicletei.

Dar ce mai conta atunci când toată lumea din jur sărbătorea. Ce călătorie de neuitat!

Trăise o copilărie de pomină. Şi câştigaseră o mare victorie.

Maurice Beaudin lucrase cu Jean LeBeques, legendarul *Le Conducteur de Train de la Résistance*, „mecanicul de tren al Rezistenţei”. LeBeques conducea o locomotivă pe ruta Paris-Lyon. În Lyon se fabricau piese de schimb pentru materialul rulant al căilor ferate. Datorită faptului că oraşul era poziţionat în centrul Franţei şi se afla la mică distanţă de graniţa cu Elveţia, servea drept bază a mişcării de rezistenţă. Membrii Rezistenţei puteau fi dislocaţi cu uşurinţă în alte zone ale ţării şi, dacă se aflau în primejdie, puteau trece clandestin graniţa în ţara neutră.

La fiecare cursă a sa, LeBeques era escortat de către o substanţială forţă militară germană. Ocupanţii doreau să se asigure că nu transporta provizii pentru *Die Schlammgleisketten*, adică Viermi, cum îi denumeau în mod peiorativ pe luptătorii din Rezistenţă. Germanii erau ridicoli, dar nu trebuiau desconsideraţi. Din momentul capitulării Franţei, în iunie 1940 şi până la sfârşitul războiului, Rezistenţa fusese neobosită. Sabotase efortul de război al Germaniei naziste şi îi silise pe ocupanţi să menţină în Franţa resurse importante, de care era mare nevoie pe alte fronturi.

Albert şi tatăl său se număraseră printre primii membri ai mişcării de rezistenţă. Maurice Beaudin era văduv. Deţinea o făbricuţă care confecţiona platbandele ce conectau secţiunile de şină ale unei căi ferate. Maurice îl cunoştea pe LeBeques de aproape treizeci de ani. Întâmplător, cei doi bărbaţi se născuseră în aceeaşi zi: 8 martie 1883. Într-o seară, la scurt timp după sosirea lui în Lyon, LeBeques se prezentase la reşedinţa lui Maurice cu un tort în braţe. Pe şerveţelul aşezat sub tort era scris un mesaj prin care *le récéptif*, adică primitorul cadoului, era întrebat dacă dorea să se alăture mişcării de rezistenţă. În cazul unui răspuns afirmativ trebuia să cresteze un X pe colţul din stânga sus al primei lăzi cu piese ce urma să fie încărcată în tren. Exact aşa procedase Maurice. Începând din acel moment, cei doi bărbaţi descoperiseră o mulţime de modalităţi prin care transportau clandestin arme, transmiţătoare radio şi agenţi

la bordul trenului lui LeBeques. În mod miraculos amândoi reuşiseră să supravieţuiască războiului. Tragic, ca o ironie a sorţii, LeBeques îşi găsise sfârşitul într-un accident feroviar petrecut la finele anului 1945. După terminarea conflictului fusese foarte ocupat cu transportarea către căminele lor a foştilor luptători din Rezistenţă.

În 1945 Albert avea şase ani. Până la ora două după-amiază frecventa cursurile şcolii primare, apoi mergea la făbricuţa lui Maurice ca să măture bucăţile de şpan căzute pe podea. Fierul devenise o materie primă greu de găsit, aşa că resturile metalice erau colectate, topite şi refolosite. Chiar şi în prezent, când vizita fabricile sale ce produceau armament, izul de metal mânjit cu ulei, proaspăt strunjit, îi evoca momentele din copilărie.

Tot din copilărie provenea şi ideea de-a se implica, alături de alţi indivizi la fel de decişi ca şi el, în activităţi paramilitare.

Maurice nu ezitase în a-şi implica fiul în operaţiunile Rezistenţei.

Dacă Franţa rămânea ocupată, cu locuitorii ei trataţi precum sclavii, atunci ce rost avea ca Albert să ajungă la maturitate?

De multe ori Albert avusese sarcina de a distrage atenţia soldaţilor germani luându-se la bătaie cu alt băiat sau tachinând vreo fetiţă. În alte rânduri strecurase tot felul de obiecte la bordul trenului în timp ce adulţii creau diversiunea. Tot restul vieţii sale Albert fusese incapabil să descrie cuiva sentimentul de surescitare pe care-l avea atunci când îşi risca viaţa. Văzuse mulţi oameni murind, inclusiv pe vărul său Samuel, în vârstă de paisprezece ani, care fusese executat doar pe motiv că era suspect pentru comiterea unor acţiuni de sabotaj. Văzuse cum o mulţime de bărbaţi şi femei fuseseră târâţi în faţa unui zid şi împuşcaţi, sau spânzuraţi de stâlpii felinarelor, ori înveliţi în snopi de paie şi folosiţi drept manechine de antrenament pentru lupta cu baioneta. Toate acele lucruri i se puteau întâmpla şi micului Albert. Învăţase să accepte pericolul ca pe-o altă faţă a vieţii, iar riscul ca pe-o răsplată. După terminarea războiului Albert rămăsese cu acele concepţii. Lipsa de teamă îl făcuseră să extindă afacerile familiei către domeniul aeronautic în 1950, iar în 1960 către sectorul producţiei de arme şi muniţii.

Când împlinise treizeci şi cinci de ani era deja un om putred de bogat. Dar avea două regrete. Primul era faptul că tatăl său decedase înainte să poată vedea cât de mult extinsese Albert imperiul familiei. Iar al doilea era faptul că Franţa ratase şansa de-a deveni, în

perioada de după al Doilea Război Mondial, o superputere militară şi politică. Cu toate că reprezenta cea mai puternică națiune a Europei, Franța fusese slăbită atât pe plan politic, cât şi militar de înfrângerile suferite în Indochina – în 1954 – şi Algeria – în 1962. Sperând că fostul comandant suprem al mişcării de rezistență putea reface prestigiul Franței pe scena relațiilor internaționale, francezii îl aleseseră preşedinte pe generalul Charles de Gaulle. De Gaulle, în timpul mandatului său, făcuse o prioritate politică din detaşarea militară a Franței față de NATO şi Statele Unite. Din păcate, această măsură împiedicase Franța de-a fi un jucător major pe scena politică a lumii în cursul Războiului Rece. Franța nu dorea să fie nici de partea Statelor Unite, nici a Uniunii Sovietice; dorea doar să fie independentă. Din această cauză cele două superputeri priveau cu neîncredere Franța. Alt lucru pe care Franța nu-l putuse anticipa fusese ridicarea ca mari puteri economico-financiare a Germaniei, la mijlocul anilor 1960 şi a Japoniei, în cursul anilor 1970. Franța se trezea peste noapte că tot ce putea ea lăsa moştenire din a doua jumătate a secolului XX erau vinurile, filmele şi posterele cu Turnul Eiffel.

Secolul se sfârşise, dar nu şi activitatea lui Albert Beaudin. Educația primită în cadrul Rezistenței îl învățase să nu-i fie teamă de nimic, să nu accepte înfrângerea şi cum să organizeze un nucleu de oameni într-o forță de temut.

Albert auzi motoarele unui avion cu reacție. Privi către cer. Urmări cum aparatul ce zbura la joasă înălțime proiecta conuri de lumină albă deasupra norilor. Probabil că undeva în sud era o furtună puternică. De regulă avioanele nu zburau direct pe deasupra oraşului în acel interval orar.

Albert ascultă cum zumzetul motoarelor cu reacție se stingea în depărtare. Apoi ochii săi verzi scrutară linia orizontului parizian.

Chiar avea loc o furtună în sud, care avea să mături lumea. Albert stătu treaz toată noaptea, recapitulând toate dramele, riscurile şi exaltările trăite în timpul ultimului război în care luptase pentru patria sa.

Oricum, următorul război pe care avea să-l poarte urma să se încheie cu rezultate total diferite. Nu aveau să-şi mai piardă viața cetățeni francezi. Luptele urmau să fie duse pe teritoriul altei țări, demonstrând întregii lumi ce puteau face ingeniozitatea şi tacticile

luptei din umbră.

Lupta lor avea să mai aducă un lucru nou. Urma să schimbe centrul puterii mondiale, luându-l din mâinile unui grup de națiuni belicoase şi oferindu-l unui grup de bărbați, care erau nepăsători în fața amenințărilor cu aplicarea de sancțiuni economice sau a recurgerii la forță armată.

Aceştia aveau să redea patriei lor un statut dominant pe care Franța nu-l mai cunoscuse de peste două secole.

12

Washington, D.C.

Marţi, 9.49 P.M.

După întrevederea avută cu Paul Hood şi punerea la curent a lui Bob Herbert, Mike Rodgers se dusese direct la biroul său. Pentru prima oară după săptămâni întregi, se simțea revigorat.

Cu mai bine de-un an în urmă, generalul îi expusese lui Hood posibilitatea alcătuirii în cadrul Centrului de Operațiuni a unei echipe HUMINT, care să fie capabilă nu doar să adune informații, ci şi să se infiltreze în interiorul forței adverse, dacă acest lucru era necesar. Evenimentele îi obligaseră să amâne punerea în practică a ideii. Rodgers era fericit că Hood îşi adusese aminte de propunerea sa. Ştia că punerea la punct a echipei HUMINT nu putea alunga tristețea provocată de pierderea soldaților din unitatea Striker. Nu putea modifica părerea generalului că evaluase greşit aspectele tactice ale operațiunii din Himalaya. Nu-i putea oferi o realizare mai mare decât cea reuşită de puținii supraviețuitori ai unității Striker, care duseseră la bun sfârşit misiunea. Dar mutarea agresivă a lui Hood îi amintea generalului că funcțiile de comandă nu erau destinate timizilor.

Ori celor care-şi plângeau de milă.

Primul lucru pe care-l întreprinse Rodgers fu accesarea fişierelor cu datele personale ale agenților pomeniți de către Hood. Centrul de Operațiuni ținea evidența tuturor oamenilor cu care colaborase. Bob Herbert îi numea „persoane cooperative”, pe scurt CO. Agenții CO nu ştiau că erau permanent sub supraveghere electronică. Specialista-şefă în domeniul computerelor din departamentul tehnic condus de Matt Stoll, Patricia Arroyo, putea să pirateze orice, de la tranzacții efectuate cu cartea de credit până la achitarea electronică a unei simple facturi de telefon. Întreprindeau acea supraveghere electronică din două motive. În primul rând Centrul avea nevoie, în caz de necesitate, să-i contacteze rapid pe agenții neafiliați vreunei agenții guvernamentale. Agenții secreți aveau deseori obiceiul să demisioneze. Şi-atunci se dădeau la fund, schimbându-şi adresele şi, ocazional, identitatea. Însă chiar dacă seriile cărților de credit erau diferite față de cele aflate în baza lor de date, preferințele în materie de cumpărături nu se schimbau, cum nu se modificau nici persoanele pe care aveau obiceiul să le contacteze telefonic. Acele tipare erau lesne de identificat, obținându-se noile serii ale cărților de credit şi noile numere de telefon aflate în posesia foştilor agenți.

Al doilea motiv pentru care Centrul de Operațiuni îi supraveghea pe foştii CO era ca să verifice dacă nu cumva potențialii parteneri nu-şi petreceau timpul cu potențialii adversari. Apelurile de pe telefoanele lor mobile erau monitorizate cu cea mai mare atenție. Patricia scrisese un program care compara rapid numerele de telefon apelate cu cele ale angajaților de la toate ambasadele. Aproape 40% din personalul diplomatic îl constituiau oamenii însărcinați cu adunarea de informații. Declarațiile de avere şi conturile bancare erau verificate pentru a vedea dacă sumele corespundeau. Membrii familiei erau şi ei puşi sub supraveghere. De câte ori era posibil, agenților CO li se spărgeau parolele de acces în computerul personal şi li se citeau toate mesajele e-mail.

Şi toate astea din pricină că şi cel mai experimentat şi onest agent secret putea fi păcălit, sedus, mituit ori şantajat.

Găsirea Mariei Corneja, a lui David Battat şi a lui Aideen Marley nu reprezenta o problemă.

Maria Corneja, în vârstă de treizeci şi opt de ani, agentă a Biroului Interpol din Spania, se măritase recent cu Darrell McCaskey. McCaskey ocupa în cadrul Centrului funcția de NAFIL –

National and Foreign Intelligence Liaison – adică persoană de contact cu agenţiile naţionale şi străine de informaţii. El revenise la Washington, iar Maria rămăsese la Madrid pentru a-şi pune la punct problemele legate de serviciu. Urma să vină şi ea în capitala Statelor Unite peste o săptămână.

David Battat, un bărbat în etate de patruzeci şi trei de ani, fusese şeful biroului operativ al CIA din New York. Battat se întorsese în Manhattan după ce dăduse o mână de ajutor Centrului de Operaţiuni în Azerbaidjan, unde stopaseră încercarea unui terorist de-a sabota instalaţiile petroliere din regiune. Aideen Marley, în vârstă de treizeci şi patru de ani, locuia chiar în Washington. Fost ofiţer în cadrul serviciilor externe de informaţii, Marley colaborase cu Maria Corneja în urmă cu doi ani, când amândouă împiedicaseră izbucnirea unui război civil în Spania. Acum îndeplinea funcţia de consultant politic atât în slujba Centrului de Operaţiuni, cât şi a Departamentului de Stat.

Ceilalţi agenţi trăiau şi lucrau în diverse regiuni ale globului. Falah Shibli, un bărbat de douăzeci şi opt de ani, lucra ca ofiţer de poliţie în partea de nord a statului Israel, în localitatea Kiryat Shmona. Veteran al *Sayeret Ha'Druzim* – o unitate de recunoaştere de elită a armatei israeliene – în care servise timp de şapte ani, cetăţeanul evreu născut în Liban ajutase Centrul când acesta desfăşurase operaţiuni în Valea Bekaa.

Harold Moore, cu vârsta de patruzeci şi nouă de ani, îşi petrecea timpul făcând naveta între Londra şi Tokio. Fost genist, fusese recrutat de către McCaskey în timpul primei situaţii de criză a Centrului. În cadrul acelei acţiuni reuşise să descopere şi să dezamorseze o bombă plasată de către un grup terorist la bordul navetei spaţiale *Atlantis*. Simţind că talentele sale nu erau apreciate la justa lor valoare, Moore decisese să treacă în rezervă. Acum îndeplinea funcţia de consultant atât în cadrul Biroului Special pentru Acţiuni Antiteroriste din cadrul Scotland Yard, cât şi în cadrul Biroului de Analiză şi Informaţii al Ministerului de Externe nipon.

Zack Bemler, un tânăr de douăzeci şi nouă de ani, locuia în New York. Cursant al Şcolii de Afaceri Publice şi Relaţii Internaţionale „Woodrow Wilson” din cadrul Universităţii Princeton, pe care o absolvise cu calificativul magna cum laude, se specializase în probleme de securitate globală. Tânărul fusese curtat de către FBI şi

CIA, însă ajunsese să lucreze pentru un fond internațional de investiții, numit World Financial Consultants. După ce un grup de generali conservatori fusese cât pe ce să preia puterea în Rusia, Martha Mackall, care în acea perioadă îndeplinea funcția de ataşat politic în cadrul Centrului, îl contactase pe Bemler. Zack flirtase cu sora mai mică a Marthei pe vremea când erau studenți la Princeton. Împreună, Martha şi Bemler reuşiseră să golească conturile generalilor din băncile elvețiene şi cele aflate în Insulele Cayman. Douăzeci şi cinci de milioane de dolari fuseseră utilizați pentru a finanța operațiunile comune întreprinse de Centrul aflat sub conducerea lui Paul Hood şi organizația ei soră din Rusia, care era condusă de Serghei Orlov.

Rodgers ştia cum să contacteze oamenii de care avea nevoie. Dispunea şi de fondurile necesare ca să-i angajeze. Totuşi rămăseseră numeroase probleme de rezolvat. Putea să amestece veteranii cu începătorii, să combine concepțiile vechi cu ideile noi? Vor accepta oamenii aceia să lucreze cu normă întreagă pentru Centrul de Operațiuni? În caz afirmativ, unde să le stabilească o bază? Era practic să demareze o operațiune pe cont propriu, fără a implica şi alte servicii de informații? Apoi urmau problemele de natură logistică. Nu puteau folosi avioane militare de transport, căci acelea erau permanent supravegheate prin satelit, indiferent că se aflau în zbor sau la sol. În plus exista riscul să fie reperați şi deconspirați în cursul deplasării spre sau dinspre o bază aeriană. Nu putea să-i îmbarce pe toți la zborul unui avion comercial de pasageri, căci se încălcau regulile de siguranță. Ajungea să fie identificat un singur agent pentru ca tot grupul să fie expus.

Rodgers trebuia să născocească şi un sistem de conducere al noii unități. Agenții secreți erau mai degrabă artişti decât soldați. Constituiau individualități aparte, pline de creativitate. Nu le făcea plăcere să lucreze în grup şi să facă totul după litera regulamentului.

Generalul avea nevoie de informații de la Herbert. Dorea să-l întrebe pe şeful secției de spionaj cum îl poate ajuta la formarea noii unități. După întâlnirea cu Hood, Mike Rodgers se concentrase în exclusivitate pe munca de constituire a echipei HUMINT. Abia după câteva ore îi trecu prin minte că Herbert era probabil supărat că fusese dat la o parte de la această activitate. Deoarece el însuşi fusese spion, Herbert ştia să-şi ascundă bine trăirile. Niciodată nu l-ar fi

lăsat pe Rodgers să vadă cât era de dezamăgit că nu fusese consultat. În plus Herbert era şi un foarte bun membru al echipei, care-şi putea ascunde supărarea doar ca să nu-i ştirbească lui Rodgers entuziasmul provocat de noua lui sarcină.

Din păcate, Herbert avea o zi foarte încărcată. Rodgers era şi el ocupat cu analizarea dosarelor personale ale agenților, ca să nu mai vorbim de alte activități de rutină precum studierea rapoartelor cu caracter militar pe care Centrul de Operațiuni le primea din toată lumea. Generalul ținea o evidență a mişcărilor foştilor aliați, precum şi a potențialilor inamici. Un bun specialist în gestionarea situațiilor de criză trebuia să fie capabil ca, în caz de necesitate, să-i contacteze rapid pe aliați, sau să-i combată pe duşmani.

Schimbul de noapte îşi începea tura la ora 6 P.M. Acum Rodgers avea destul timp la dispoziție să se concentreze asupra echipei şi a posibilelor locații pentru o primă misiune. Nu dorea să-i contacteze pe agenți până n-avea ceva concret să le propună.

La scurt timp după ora 10 P.M. primi în sfârşit un apel de la Bob Herbert.

— Ai avut dreptate, îl anunță Herbert.

— Mă bucur să aud asta, replică Rodgers. Dar spune-mi şi în legătură cu ce anume?

— În Botswana se pune ceva la cale, zise Herbert.

Rodgers avea sentimentul că trecuseră veacuri întregi de când îi dăduse ziarul lui Herbert. Fusese într-adevăr o zi lungă pentru el.

Generalul fu informat despre discuția pe care şeful secției informații o avusese cu Edgar Kline. Totul suna precum o gâlceavă cu caracter regional până când Herbert menționă numele lui Albert Beaudin. În cercurile serviciilor de informații, Beaudin era cunoscut drept Muschetarul.

— Ce amestec are el în povestea asta? întrebă Rodgers.

— Nu ştiu sigur, răspunse Herbert. Însă cu peste treizeci de ani în urmă a existat o legătură între el şi Vipere.

Rodgers se concentră asupra informației primite. Era totodată foarte intrigat. Beaudin putea fi caracterizat drept un om puternic şi influent, dar şi foarte ascuns. Încă din anii 1960 industriaşul era suspectat că folosea o rețea internațională de contrabandă, cu ajutorul căreia furniza arme rebelilor, națiunilor nealiniate şi tuturor taberelor din Lumea a Treia care se aflau în conflict. Toți agenții lui

infiltrați în puncte de control vamal, secții de poliție, companii de transport şi diverse fabrici îi permiteau să eludeze embargoul impus asupra comerțului cu arme. Furnizase armament rebelilor din America Centrală şi America de Sud, dictatorilor africani, plus câtorva state din Orientul Mijlociu. În anii 1980 determinarea sa de-a vinde arme la preț scăzut atât Iranului, cât şi Irakului constituise unul dintre principalele motive pentru care războiul dintre cele două țări durase opt ani. Cu toate că era cât pe ce să dea faliment din pricina prețului cu care vânduse primele arme, Beaudin scosese profit pe seama cererii constante de muniții şi piese de schimb. Deoarece facțiunile rebele şi micile state aveau nevoie de arme, ele nu manifestară niciodată dorința de-a colabora cu Națiunile Unite, Interpolul sau alte organizații internaționale la investigarea afacerilor lui Beaudin. Pe deasupra, datorită influenței pe care industriaşul o avea în rândurile polițiştilor şi a politicienilor francezi, nici instituțiile franceze nu erau dispuse să colaboreze. Centrul de Operațiuni suspectase mereu că Beaudin îi susținea financiar pe Noii Iacobini, nişte terorişti xenofobi din Toulouse cu care NCMC se luptase cu câțiva ani în urmă.

— Dacă Beaudin este implicat, atunci există toate şansele să avem de-a face cu un eveniment major, aprecie Herbert.

— Şi de lungă durată, adăugă Rodgers. Indiferent cine s-ar afla în spatele acestei acțiuni, sunt sigur că ştia că Vaticanul o să reacționeze.

— Este evident că pe asta se bazează, spuse Herbert. Sfântul Scaun nu-şi abandonează niciodată preoții. Kline se teme că nu-i vorba de-un atac izolat. Cineva se pare că vrea să dea naştere unei schisme.

— Între cine?

— Între catolici şi locuitorii care îmbrățişează credința tradițională, rosti Herbert. Dacă cineva asmute o religie împotriva altei religii, obținem un butoi cu pulbere care, odată aprins, riscă să arunce-n aer întreg Occidentul. Un conflict religios poate alimenta consumul de arme din toată Africa, din Orientul Mijlociu, Asia Centrală...

— Oferindu-i lui Beaudin o piață nesecată de desfacere pentru produsele sale, completă Rodgers.

— Corect, zise Herbert. Asta dacă acceptăm, fireşte, că Beaudin

este implicat. În spatele răpirii se pot afla şi alte persoane, jucători internaţionali pe care nu i-am luat în calcul.

— Nici eu nu sunt gata să fac saltul de la răpirea părintelui Bradbury la un conflict regional, recunoscu generalul. Pregătirea unui război are nevoie de timp pentru a evolua.

— Adevărat.

— Iar un conflict pe termen scurt ar fi o simplă gustare pentru un tip precum Beaudin, aprecie Rodgers.

— Toate analizele şi simulările pe care le-am făcut sugerează posibilitatea extinderii conflictelor punctuale din acea regiune, îi aminti Herbert. S-ar putea să nu observăm nici o schemă coerentă de acţiune până când guvernele locale vor începe să cadă. Un război religios în Botswana poate fi declanşatorul perfect pentru izbucnirea unor revolte în ţările nealiniate din Lumea a Treia.

— Şi tot simulările ne arată că marile puteri vor fi obligate să înăbuşe din faşă aceste conflicte, aşa cum s-a petrecut în Kashmir, sublinie Rodgers. Prea multe naţiuni au depozitele pline ochi cu arme, mai să dea pe-afară. Nu ne putem permite ca aceste surplusuri să intre-n scenă în Africa.

— Vestea bună este că, dacă Beaudin e într-adevăr implicat, nici el nu poate autoriza aşa ceva, spuse Herbert. Pentru că i-ar diminua profitul. Iată de ce trebuie să verificăm dacă ne lipsesc cumva piese din acest puzzle.

— Ce vrea Kline să facă? întrebă Rodgers.

— Voi mai avea o discuţie cu el, să-l lămuresc că n-are rost să investigheze afacerile lui Beaudin din Franţa, rosti Herbert. Îţi aminteşti cum m-au pus cu botul pe labe când am încercat să fac legătura între el şi căpiaţii aceia din Toulouse.

— Poate că Vaticanul are mai mulţi aliaţi decât noi, sublinie Rodgers. Din câte ştiu, aproximativ nouăzeci la sută dintre francezi sunt de religie romano-catolică.

— Ai dreptate, însă uiţi că sunt îngrozitor de naţionalişti, remarcă Herbert. Kline nu ar trebui să facă greşeala să sugereze că un francez a comis un act anti-catolic.

— Chiar dacă, de fapt, este autorul acestuia, adăugă generalul.

— În acest caz, trebuie să aflăm asta prin alte mijloace, zise Herbert. Dacă ne înşelăm şi povestea iese vreodată la iveală, atunci Vaticanul va avea în Franţa patruzeci şi cinci de milioane de

credincioşi foarte supăraţi.

În timp ce Herbert vorbea, Rodgers accesă din nou dosarul cu datele personale ale Patriciei Arroyo. Tastă numele Bernard Benjamin Ballon. Colonelul Ballon, un bărbat trecut de patruzeci de ani, era un veteran dur şi călit în luptă al *Groupe d'Intervention de la Gendarmerie Nationale*, sau mai pe scurt GIGN. Unitatea franceză de luptă contra organizaţiilor teroriste colaborase cu Centrul de Operaţiuni pentru stoparea uciderii de către Noii Iacobini a imigranţilor marocani şi algerieni de pe teritoriul Franţei. Dacă l-ar putea atrage de partea lor pe Ballon, poate că el nu avea să se comporte ca un idiot de naţionalist.

— Am impresia că vom fi nevoiţi să-i agăţăm o „codiţă" lui Beaudin. Una care să-l urmărească chiar în Franţa, continuă Herbert. Ori noi, sau oamenii Agenţiei de Securitate a Vaticanului trebuie să ne infiltrăm cât mai repede în gruparea rebelă, ori sectă, sau cult religios, sau orice altceva o fi ea. În timp ce îi supraveghem pe africani putem căuta dovezi ale unei posibile conexiuni între ei şi Beaudin.

— Crezi că Paul va fi de acord? întrebă Rodgers. Nu se va opune ideii, dar nu-i plac lucrurile făcute în grabă.

— Eu zic că ne va da undă verde, aprecie Herbert. Dacă nu din motive umanitare, atunci de dragul obţinerii unor informaţii valoroase. Nimeni altcineva nu s-a interesat până acum de această situaţie, care poate deveni extrem de explozivă.

— S-ar putea ca Paul să nu mai vrea să se joace cu focul, remarcă Rodgers. Din cauza rahatului pe care trebuie să-l înghiţim din partea Comisiei Parlamentare şi a doamnei senator Fox.

— Nu avem de ales, replică Herbert. Răpirea a avut loc şi ni s-a cerut ajutor. VSO nu doreşte implicarea CIA sau a Consiliului Naţional de Securitate. Guvernului nostru nu-i plac conflictele religioase. Sau cele etnice. Paul va trebui să răspundă prin da sau nu.

Pus în faţa unei alegeri, Rodgers ştia deja ce avea să decidă Papa Paul. El întotdeauna punea oamenii mai presus de politică. Însă Rodgers mai ştia, din experienţa căpătată în numeroşii ani de muncă informativă, că până şi o misiune reuşită putea aduce daune. În loc să dovedească tuturor cât de valoros era Centrul de Operaţiuni puteau reuşi doar să enerveze celelalte agenţii naţionale de informaţii

care nu aveau contacte în interiorul Vaticanului, sau care pur şi simplu trecuseră cu vederea semnificaţia reală a articolului din *Washington Post*, ori care nu-şi doreau nici în ruptul capului ca NCMC să reuşească ceva.

— Mai presus de orice, zise Herbert, implicarea noastră în afacerea cu răpirea va da ocazia unităţii nou formate să-şi înceapă activitatea din mers.

— Aşa este, recunoscu generalul. Bob, chiar doream să-ţi vorbesc despre echipă...

— N-avem nimic de discutat pe tema aceasta, îl întrerupse Herbert.

— Ba eu cred că avem, ripostă Rodgers. Paul mi-a dezvăluit ideea cu unitatea HUMINT azi de dimineaţă şi eu m-am apucat deja de treabă.

— Ai întreprins exact ce trebuia să faci, îl asigură Herbert.

— Da, dar am trecut peste capul tău, se scuză Rodgers.

Herbert începu să râdă.

— Mike, nu am timpul, temperamentul şi nici experienţa necesare pentru conducerea unei forţe operative, îi spuse şeful secţiei de informaţii. Tu le ai. Acum avem lucruri mult mai importante de făcut decât să dezbatem probleme de protocol între colegi care, din întâmplare, sunt şi buni prieteni.

Lui Rodgers nu-i venea să creadă că Herbert arăta atâta indiferenţă. Apoi se gândi că era tratat aşa cum se purtase el cu Herbert întreaga zi.

Herbert se pregătea să întrerupă convorbirea. Voia să-l apeleze pe Hood ca să-l pună la curent cu ultimele informaţii când se deschise fişierul referitor la colonelul Ballon.

— Stai aşa, nu închide, zise Rodgers. Tocmai am accesat dosarul cuiva care cred că ne poate ajuta.

— Cine este?

— Colonelul Ballon, îl lămuri Rodgers.

— Bună idee, remarcă Herbert. E o nucă greu de spart.

— Tocmai de aceea vreau să apelăm la el, rosti generalul. Din nefericire, e catalogat drept MIA [1].

— Vrei să spui că Patricia i-a pierdut urma? ceru lămuriri

---

[1] MIA (Missing In Action) – dispărut în misiune (n.tr.)

Herbert.

— Nu, răspunse Rodgers. Pe măsură ce citea, generalului i se făcea rău. Vreau să spun că Ballon a dispărut. Conform statelor de plată ale GIGN, a încetat să mai vină la muncă în urmă cu aproape doi ani. De-atunci nu i-au mai dat de urmă.

— Poate că efectuează o misiune sub acoperire, sugeră Herbert.

— E posibil, acceptă Rodgers.

Mai exista posibilitatea ca ofițerul francez să fi descoperit ceva care-l făcuse să-şi piardă mințile. Dispariția lui fusese înregistrată la scurt timp după lupta dusă contra Noilor Iacobini. Rodgers nu dorea să ia în considerare această variantă, însă nici n-o putea ignora.

— Îl voi pune pe Darrell să facă nişte verificări, hotărî Rodgers, începând să-i scrie un e-mail fostului agent FBI. Poate reuşeşte să obțină informații noi de la persoanele lui de contact din Europa.

Herbert îi spuse generalului că urma să-l pună la curent în legătură cu decizia luată de Hood în privința afacerii. Apoi puse receptorul în furcă. Rodgers reveni la studierea listei cu agenți. Nu-şi putea imagina că Hood putea lăsa Centrul de Operațiuni pe dinafară în privința problemei din Africa. Oficialii americani nu ignoraseră vreodată o cerere venită din partea Vaticanului. Nici măcar atunci când avea un caracter neoficial. Asta însemna că Rodgers putea fi pus în situația de-a trimite echipa HUMINT în acțiune mai repede decât se aşteptase.

Rodgers îşi aminti brusc de momentul când aflase că trebuia să trimită unitatea Striker, proaspăt înființată, să salveze naveta spațială *Atlantis*. Generalul stătea atunci la acelaşi birou, în jurul aceleiaşi ore, când primise apelul de la Hood.

— Puteți porni la ora douăzeci şi trei? îl întrebase atunci Paul.

Bineînțeles că puteau, fusese răspunsul dat de Rodgers. Şi Striker îşi îndeplinise strălucit misiunea în acea noapte.

Întotdeauna acționaseră în acest mod.

Ochii i se umeziră, însă nu din cauza tristeții, ci datorită unui sentiment de imensă mândrie. Zâmbind pentru prima dată după săptămâni întregi, Rodgers reveni la fişierele sale şi la sarcina pe care o avea de îndeplinit.

13

Mlaştina Okavango, Botswana

Miercuri, 5.58 A.M.

De câteva ore încoace părintele Bradbury se lupta cu tentaţia de-a linge ţesătura udă a cagulei.

În timpul călătoriei până la insuliţă părul, cagula şi hainele preotului se îmbibaseră cu apa din mlaştină. În cursul nopţii temperatura scăzuse simţitor, provocând separarea apei din stratul gros de mâzgă ce-i acoperea straiele. Pasta rămasă se întărise, iar apa începuse să picure în interiorul cagulei.

La început preotul refuzase să guste acele picături. Însă pe măsură ce setea şi epuizarea îşi sporeau efectele asupra organismului său, începuse să ameţească. Îi venea greu să se mai concentreze asupra rugăciunilor. Unicele senzaţii pe care le mai percepea erau setea şi durerea venită de la picioarele lui rănite. În cele din urmă raţiunea pierdu lupta. Utilizând limba şi buzele reuşi să îndese în gură o bucată din ţesătura cagulei. Muşcă din material şi sorbi picăturile de apă. Lichidul avea gustul şi consistenţa uleiului. Probabil că mare parte din el provenea de la propria sa transpiraţie. Nu reuşi să-şi potolească setea, dar simpla acţiune de-a înghiţi ceva îl reconfortă puţin.

Probabil că efortul îl costa mai multă energie decât reuşea să obţină. Dar abia acum înţelegea cât de disperaţi erau naufragiaţii care începeau să bea apă de mare. Deşi apa sărată le făcea mai mult rău decât bine, nevoia imperioasă de apă a organismului nu le lăsa o altă alegere. Trebuiau să înghită ceva, orice. Instinctul de supravieţuire biruia logica.

Pentru că n-avea destul spaţiu să stea jos, stătuse toată noaptea sprijinit cu spatele de peretele carcerei. Din când în când îşi lipea când obrajii, când fruntea de tabla peretelui. Ochii săi obosiţi îl dureau îngrozitor, aşa că îi ţinu tot timpul închişi. Încercă să îşi imagineze că se afla în cu totul alt loc. Picioarele îl dureau nespus şi realiză că nu le pusese destul la muncă. Ar fi trebuit să facă plimbări mai lungi, să şi le fortifice. Când dorea să călătorească prin savană

către o anumită destinație era obligat să folosească un vehicul. Ei bine, trebuia să schimbe acest obicei atunci când avea să revină în parohie. Poate că în locul scuterului folosit când mergea în Maun după cumpărături avea să utilizeze o bicicletă. Se gândi la biserica din Maun şi cât de frumos era să stea la taclale cu preoții care slujeau acolo, discutând despre învățăturile Bibliei, despre credință şi dogmele bisericeşti.

Timp de o clipă, părintele Bradbury reuşi să zâmbească. Apoi prinse să suspine. Voia să se-ntoarcă la bisericuța lui. Trecând în revistă întreaga sa viață, fu de părere că nu făcuse destul pentru a-şi dovedi loialitatea față de Dumnezeu. Din câte îşi amintea, nu se dăduse în lături de la nici un fel de sarcină şi nu se îndoise vreodată de credința sa. Însă oare era suficient? Existau cumva şi alte modalități prin care să-şi arate râvna în îndeplinirea atribuțiilor sale de preot? Trebuia să se străduiască mai mult?

Ajuns la acest punct, prelatul îşi aminti de problema misionarilor. Cum era mai bine să acționeze? Să protejeze răspândirea cuvântului Domnului în lume, sau să-i apere pe cei care propovăduiau vorbele Lui?

Părintele Bradbury ajunse la concluzia că nu era momentul potrivit să-şi analizeze neajunsurile. Asta nu făcea decât să-i submineze puțina forță şi hotărâre care îi mai rămăseseră. Evident, acesta era şi scopul încarcerării sale. Răpitorii doreau să-l determine să-i contacteze pe misionari.

Preotul încercă iarăşi să-şi elibereze mâinile. Deoarece le avea legate la spate, nu avea la dispoziție suficient spațiu de manevră. Când frânghia începu să-i roadă din carnea încheieturilor, se opri. Se rugă în tăcere. Faptul că pereții erau atât de apropiați îl împiedica să se prăbuşească pe podea şi să ațipească. Pârâiaşele de sudoare care izvorau în mod repetat şi se scurgeau pe piele îl iritau, scoțându-l din sărite. După ore întregi de stat în picioare, începuse să aibă dureri de muşchi în membrele inferioare. Alt lucru care-l împiedica să se relaxeze era aerul sufocant din celulă şi din interiorul cagulei.

Mintea sa era din ce în ce mai obosită, iar starea de anxietate îşi făcu iarăşi apariția. Nu se mai putea gândi decât la apă rece, fructe, hrană şi somn. Cu cât visa mai mult la ele, cu atât mai mult le ducea dorul. Doar când se ruga reuşea să mai uite de ele.

În zori, când veniră să-l scoată din carceră, părintele Bradbury

era confuz. Avea impresia că cineva îi îndesase vată în urechi, în obraji şi sub pleoape. Gardienii fură nevoiți să tragă serios de el pentru a-l desprinde de peretele carcerei, căci mâzga de pe haine se uscase, formând un soi de clei. Părul preotului se lipise de țesătura cagulei, iar aceasta şi restul straielor se lipiseră de metalul peretelui. Când fu scos afară, părintele încercă să se țină pe picioare, deşi se simțea ca şi cum cineva îi bătuse cuie în ambii genunchi. Când încercă să-şi lase greutatea pe membrele inferioare, fu săgetat de-o durere intensă. Picioarele i se îndoiră, iar preotul avu nevoie de sprijinul a doi gardieni ca să se poată deplasa. Unul îşi petrecuse mâinile în jurul taliei părintelui, iar celălalt îl ținea de partea superioară a brațelor. Bradbury nu ştia încotro îl duceau. O boare de aer proaspăt pătrunse prin cagulă. Clericul inspiră profund, dar în acea zi aerul dimineții avea un gust alterat de frustrare.

Încă o dată părintele Bradbury fu introdus într-o încăpere. Poate era aceeaşi colibă în care fusese dus seara trecută. N-avea cum să-şi dea seama. Când se opriră, nu-i dădură voie să se aşeze. Gardienii care-l căraseră până acolo continuau să-l țină strâns. Unul din ei îi apucă mâinile legate la spate şi le ridică la nivelul umerilor. Trăsese atât de tare, încât părintele simți o durere ascuțită în partea superioară a spinării. Îşi aminti că citise despre o metodă de tortură a Inchiziției, numită strappado. Victima era legată în aceeaşi manieră, ridicată cu ajutorul unei frânghii petrecută peste un scripete, apoi lăsată să cadă puțin în gol, după care se bloca roata scripetelui. Şocul rezultat îi disloca umerii prizonierului.

Cu toate că se făcuse iarăşi cald, în loc să transpire, preotul începu să aibă frisoane.

Îl îngrozea ideea că-i puteau dezmembra trupul. Dar şi mai înspăimântător era gândul că putea fi torturat în numele unui ideal complet eronat. Nu avea deloc stofă de martir.

— Aduceți-l mai aproape, rosti o voce undeva în fața lui. Era bărbatul care-i vorbise în seara precedentă. Cel cu glas blând. Acum părea chiar mai blând. Părintele avu impresia că aducea cu vocea cuiva care abia terminase de spus rugăciunea de dimineață.

Clericul fu îmbrâncit în față. Încercă din răsputeri să se țină pe picioare. Dorea măcar să stea drept când avea să-şi înfrunte inchizitorul. Acțiunea nu-i reuşi.

Sudoarea se aduna la baza cagulei mai repede decât putea

materialul țesăturii s-o absoarbă. Părintele Bradbury își dorea ca gardienii să-i îndepărteze sacul de pe cap.

— Te-ai răzgândit? întrebă vocea.

Părintele Bradbury încetă să gândească. Își adună tot curajul.

— Nu, răspunse preotul.

Vocea lui sunase precum o șoaptă răgușită.

În fața lui se auziră câteva zgomote. Cineva se apropia de el. Preotul nu știa dacă avea să primească noi lovituri sau doar vorbe. Începu iarăși să se roage în tăcere, cerând Domnului forță fizică.

— Poți să te relaxezi, îi spuse interlocutorul său. Nu voi permite să mai fii bătut. Cel puțin nu azi. Trebuie să existe un echilibru. Răzbunare și îndurare. Altfel nimic de pe lumea asta nu ar avea vreun rost.

— Mulțumesc, îngăimă părintele.

— Pe deasupra, unii oameni refuză să execute lucruri pe care sunt *forțați* să le facă, rosti bărbatul. Chiar dacă sunt lucruri pe care, cu altă ocazie, le-ar face cu dragă inimă.

În acel moment interlocutorul se afla foarte aproape de ostatic. Vocea sa avea un efect reconfortant chiar mai ridicat decât cu o seară în urmă. Totodată prelatului i se păru că vocea aparținea unui tânăr. Pentru întâia oară era capabil să sesizeze o undă de inocență în tonul celui care-i vorbea.

— Niciodată n-am să rechem misionarii plecați să desăvârșească lucrarea Domnului, hârâi părintele Bradbury.

— Niciodată? întrebă interlocutorul său.

Preotul era prea obosit și prea confuz ca să-și aducă aminte ce spusese. Zisese el așa ceva? N-avea cum să știe. Oare avusese intenția s-o spună? Nu știa. Realiză că nu avea un răspuns clar la întrebarea care îi fusese pusă.

— Sunt sigur că ți-ai avertiza oamenii în cazul unui uragan sau a unei inundații devastatoare, continuă vocea din fața sa.

— Da, confirmă părintele. Dar ca să poată ajuta alți oameni, nu ca să-și salveze viețile.

— Dar nici nu ți-ai dori ca ei să stea pe loc și să piară, rosti bărbatul.

— E adevărat.

— Le-ai spune misionarilor să plece deoarece ții la viețile lor, concluzionă vorbitorul. Ei bine, oamenii tăi sunt în primejdie. Zeii vor

ca acest pământ să le fie redat, iar locuitorii să se întoarcă la templele străvechi. Eu le voi oferi zeilor ceea ce-şi doresc.

— Cum rămâne cu dorinţele oamenilor? întrebă Bradbury.

— Le-ai ascultat confesiunile, replică interlocutorul. Ştii ce vor mulţi dintre ei. Vor să păcătuiască, să ducă un trai uşor. Datoria trimişilor zeilor este să-i înveţe că există o cale mai bună de urmat.

— Nu toţi îşi doresc aceste lucruri, şuieră preotul.

— Nu eşti în măsură să apreciezi asta, pară vorbitorul.

— Îmi cunosc parohia...

— Nu cunoşti parohia *mea*, i-o reteză interlocutorul. De tine depinde dacă tu şi misionarii tăi veţi trăi ca să puteţi predica în alte locuri. Nu acţiona mânat de mândrie, ci de raţiune. Dar decide-te repede.

Părintele Bradbury nu se putea gândi decât la Pilde 16:18. „Mândria precede distrugerea, iar un spirit trufaş precede decăderea."

Poate că intenţia interlocutorului era să-i amintească preotului exact acel fragment din Biblie. Să-l determine pe Bradbury să se îndoiască de sine însuşi. De când fusese răpit clericul, absolut toate lucrurile care i se întâmplau păreau a fi menite să-l nedumerească. Dar faptul că realiza această situaţie nu diminua cu nimic eficienţa acţiunilor de dezorientare. Şi nici nu putea schimba justeţea vorbelor bărbatului necunoscut. Părintele Bradbury n-avea dreptul să pună în primejdie viaţa cuiva. Dar propriul său suflet sau viaţa sa? Preotul se gândi la aceeaşi întrebare pe care o pusese şi-n seara precedentă. Ce părere avea Dumnezeu despre omul care ştia că alte suflete erau în primejdie şi nu făcea ceva pentru salvarea lor? Acum răspunsul se arăta într-o lumină mai clară. Sau poate că rezistenţa sa începea să se clatine. Dar nici măcar nu i se zisese să-şi renege convingerile. I se spusese doar să salveze nişte vieţi.

Un sentiment brusc de mânie îl cuprinse pe preot. Cine erau aceşti oameni care insistau ca el şi ceilalţi clerici să-şi părăsească patria de adopţie? Cine erau ei ca să *pretindă* reducerea la tăcere a cuvântului Atotputernicului? Dar indignarea sa se stinse repede când Bradbury se-ntrebă dacă avea dreptul să ia vreo decizie în numele misionarilor sau al Domnului.

Avea nevoie de timp să afle un răspuns, răgaz de care nu dispunea. Părintele Bradbury râvnea să-şi îndepărteze cagula şi să ia

o gură de aer proaspăt, sau o înghițitură de apă. Tânjea după odihnă, după puțin somn. Dorea să aibă mai mult timp ca să ia o decizie. Se gândi să implore pentru toate acele lucruri.

— Nu pot gândi, îngăimă Bradbury.

— Nici nu ți s-a cerut să faci asta, replică glacial interlocutorul. Dă telefoanele, apoi ți se va permite să te odihneşti şi vei primi hrană. Când vei fi mai întremat o să realizezi că ai acționat cu înțelepciune. Vei salva vieți.

— Datoria mea este să salvez suflete, replică preotul.

— Atunci trăieşte ca să le poți salva... în altă parte, pară bărbatul necunoscut.

Chiar dacă părintele Bradbury ar fi avut voința şi puterea de-a lupta, nu era sigur pentru ce anume lupta. Ori împotriva cui. Sau dacă lupta în continuare pentru o cauză dreaptă. Totul era extrem de confuz. Totuşi, într-o anume privință, bărbatul avea dreptate. Avea nevoie de-o minte mai limpede. Şi de mai mult timp. Exista o singură cale pentru a le obține.

— În regulă, rosti preotul. Voi face precum spui. Voi da acele telefoane.

Părintele simți două mâini care roboteau ceva în jurul gâtului său. Anticipa cu o nerăbdare greu reținută îndepărtarea cagulei. Dar avu parte de împlinirea doar a unei jumătăți din dorința sa. Cagula fu trasă doar atât cât să treacă de buza superioară. Partea dreaptă fu ridicată până deasupra urechii. Aerul rece care pătrundea sub țesătură părea o adiere venită din Rai. Fu obligat să păşească, apoi îl siliră, cu blândețe, să stea în genunchi. Aprecie faptul că se purtau frumos cu el. Îi dădură chiar şi o înghițitură de apă, cam caldă, dintr-un bidon. Apa i se păru şi ea un dar ceresc.

— Primul apel va fi către diaconul Jones, îi spuse alt bărbat. Părintele Bradbury recunoscu acea voce răguşită. Aparținea celui care-l adusese în acea cameră, în seara precedentă.

Două mâini puternice continuau să-l țină strâns de umeri în timp ce era format numărul. Clericul îşi aminti că cineva pomenise, cu o seară în urmă, că telefonul era pus pe speaker.

Preotul fu instruit să spună că fusese bine tratat, apoi să le dea instrucțiuni misionarilor. Trebuia să îi asigure pe fiecare în parte că-i va revedea curând, la dioceza din Cape Town. Îi era interzis să mai facă alte comentarii.

Diaconul Jones răspunse la apel. Tânărul era bucuros nevoie mare şi uşurat să aibă veşti de la părinte. Bradbury se strădui să vorbească clar şi răspicat, instruindu-l pe misionar să revină la complexul turistic, să-şi facă bagajele şi să plece la Cape Town.

— De ce? întrebă diaconul Jones. Ce se petrece?

— Îți voi explica atunci când ne vom revedea, replică părintele. Simți cum gardianul îi strânge umerii, aprobându-i acțiunea.

— Cum doriți, răspunse Jones.

Diaconul nu pusese vreodată la îndoială deciziile părintelui. Cum n-o făcuse nici diaconul March, sau oricare alt misionar.

Când Bradbury termină de dat toate telefoanele, fu condus până la un scaun din nuiele împletite. Picioarele îi erau amorțite, iar mijlocul îi înțepenise. Îi venea tare greu să stea aşezat. Sări în sus de durere când marginea scaunului îi atinse pielea din spatele genunchilor. Acolo fusese lovit cu nuiaua în seara precedentă. Preotul se aştepta ca mâinile să-i fie dezlegate şi cagula îndepărtată. În loc de asta auzi cum un alt scaun era tras lângă cel pe care stătea.

— Acum vei primi apă şi hrană, rosti bărbatul cu care purtase majoritatea conversațiilor. Apoi ți se va permite să dormi.

— Aşteaptă! exclamă părintele. Mi-ai spus că voi fi eliberat...

— Ți se va da drumul când îți vei termina munca, îl asigură bărbatul.

— Dar am făcut ce mi-ai cerut! protestă clericul.

— Pentru moment, da, replică bărbatul. Dar îți vom cere să faci mai mult de-atât.

Părintele Bradbury auzi o uşă închizându-se. Dorea să țipe, însă nu avea energie şi nici voce. Se simțea trădat, păcălit.

Bidonul cu apă fu iarăşi lipit de buzele preotului.

— Înghite, că altfel o beau eu, rosti bărbatul cu glas răguşit. Am şi alte treburi de făcut.

Bradbury cuprinse cu buzele metalul cald al bidonului. Bău pe cât de încet putea s-o facă un om însetat. Apoi rămase aşezat în timp ce bărbatul îl hrănea cu felii de banane, papaya şi pepene. Preotul începu să judece evenimentele.

Mintea i se limpezise şi îşi recuperase parțial forța. În timp ce punea cap la cap faptele acelei dimineți începu să se simtă foarte jenat. Realiză că era posibil să fi comis cea mai mare greşeală din întreaga sa viață.

Era posibil să fi deschis zăgazurile unui val ce avea să mături întreaga ţară.

14

Washington, D.C.

Miercuri, 6.00 A.M.

Paul Hood se bărbierea când primi un apel telefonic din partea lui Bob Herbert. Şeful secţiei de informaţii se afla deja la sediul Centrului de Operaţiuni. Cu câteva ore în urmă avuseseră o discuţie referitoare la Edgar Kline. Hood îi spusese lui Herbert că trebuia să-i acorde reprezentantului Vaticanului tot sprijinul de care acesta avea nevoie.

— De la ce anume te-am întrerupt? se interesă Herbert.

— Tocmai mă bărbieream, răspunse Hood. Care-i treaba?

Directorul Centrului de Operaţiuni luă prosopul care-i atârna pe umăr. Îşi şterse obrajii şi bărbia. Simţi un val de melancolie când îşi aminti că fiului său Alexander îi plăcea să-l privească atunci când se bărbierea. El nu avea să fie de faţă în ziua când băiatul urma să se radă pentru prima dată. Oare cum dracului se ajunsese la situaţia asta?

Glasul molatic, tărăgănat, cu accent de sudist al lui Herbert, îl readuse cu picioarele pe pământ.

— Tocmai am primit un apel de la Ed Kline, zise Herbert. Powys Bradbury a dat câteva telefoane.

— Preotul? întrebă Hood.

— Da, părintele Bradbury, răspunse Herbert.

— Este teafăr?

— Nu se ştie, îi spuse Herbert. A telefonat fiecăruia dintre diaconii săi aflaţi pe teren, care-şi îndeplineau sarcina de misionari. Le-a spus să-şi facă bagajele şi să se-ntoarcă la dioceza din Cape

Town.

— Ei sunt siguri că era el? se interesă Hood.

— Da, replica Herbert. Unul dintre diaconi l-a întrebat ceva legat de-o discuție avută cu câteva săptămâni în urmă. Cel aflat la aparat a ştiut ce vorbiseră cei doi între ei.

— Părintele Bradbury a oferit vreun motiv pentru rechemarea misionarilor? îl interpelă Hood.

— Nici unul, rosti Herbert. Preotul a spus doar că e bine şi-o să-i revadă pe toți la Cape Town. Nimic în plus. N-a zis unde a fost, unde ar putea fi, ori ce va urma. Kline are înregistrările tuturor apelurilor date către telefoanele mobile ale misionarilor.

— Şi?

— *Nada*, răspunse Herbert folosind expresia hispanică pentru „nimic". Numărul era blocat. Stoll zicea că cineva a pătruns probabil în computerul companiei locale de telecomunicații şi a şters numărul imediat cum a apărut. Sau poate că numărul era blocat din terminalul folosit de către apelant. Stația noastră TAC-SAT[1] are această funcție.

— Asta înseamnă că grupul de rebeli are în rândurile sale un tip talentat în domeniul tehnologiei comunicațiilor sau au disponibilitatea de-a angaja unul, concluzionă Hood.

— Adevărat, admise Herbert. Înainte de-a trece la acțiune vom fi nevoiți să aşteptăm până ce individul acela, Dhamballa, va ieşi iarăşi la suprafață. Între timp vreau să facem două lucruri. În primul rând, să infiltrăm câțiva oameni în Botswana. Avem nevoie de informații de la fața locului. În al doilea rând, dacă acceptăm presupunerea că Beaudin este implicat în afacere, aş vrea să pot arunca o privire asupra planurilor sale.

— Cum? îl întrebă Hood.

— Revoluțiile necesită două tipuri de resurse, explică Herbert.

— Arme şi bani, îi continuă Hood ideea.

— Exact, admise Herbert. Trebuie să aflăm dacă vreuna dintre companiile lui Beaudin pompează bani în Botswana.

— Perfect, zise Hood. Stătu pe gânduri preț de câteva clipe. Există cineva care s-ar putea să ne dea o mână de ajutor, continuă el. O

---

[1] Stație radio de emisie/recepție cu transmisie prin satelit. Are incorporat sau i se poate ataşa un dispozitiv de secretizare a convorbirii. (n.tr.)

femeie cu care-am colaborat pe vremuri, pe Wall Street. Lasă-mi un interval de timp să-i dau un telefon.

— Ştiam eu că anii petrecuţi de tine în captivanta lume a finanţelor ne vor fi cândva de folos, îl tachină Herbert.

— Uite că portofoliului meu de acţiuni nu i-a fost de folos, replică Hood, trecând în dormitor.

Aruncă o privire către ceas. Pe vremea când Emmy Feroche lucra cu Hood pentru compania Silber Sacks obişnuia să sosească la birou la ora patru dimineaţa pentru a vedea care erau cotaţiile la bursele din Tokio şi Hong Kong. În prezent lucra pentru divizia financiară a FBI, însărcinată cu investigarea infracţiunilor comise de băieţii deştepţi cu gulere albe. Hood nu mai vorbise cu ea de aproape un an, însă putea pune pariu că tot devreme îşi începea programul.

— Vrei să-mi faci un serviciu? spuse Hood.

— Desigur, răspunse Herbert.

— Sună-l pe Darrell, îl rugă Hood. Spune-i că voi contacta un prieten din cadrul Biroului Federal de Investigaţii. Nu vreau să se supere că mă joc în ograda lui.

— Ar trebui să renunţi la obiceiul acesta, glumi Herbert.

— Cum să nu, ricană Hood.

Paul îi spuse că avea să-l sune imediat după ce discuta cu Emmy. Oricum, înainte de-a întrerupe legătura, Herbert îl anunţă că mai avea ceva de comunicat.

— Când am ajuns azi-dimineaţă la birou am găsit un mesaj vocal din partea lui Shigeo Fujima.

— Îmi sună cunoscut numele, zise Hood.

— Este şeful Biroului de Informaţii şi Analiză din cadrul *Gaimusho*, Ministerul de Externe al Japoniei, preciză Herbert. Fujima a fost însărcinat de partea niponă cu măsurile militare de protecţie în timpul operaţiunii desfăşurate în colaborare cu noi pe teritoriul Republicii Coreea de Nord.

— Aşa este, îşi aminti Hood.

— Fujima dorea să afle dacă avem cumva informaţii despre un individ pe nume Henry Genet, continuă Herbert.

— Cine-i tipul?

— Este membru în consiliul de conducere al Beaudin International Industries, explică Herbert. Dar aceasta nu-i singura lui ocupaţie. Genet petrece foarte mult timp în Africa, unde

achiziționează obiectele ce constituie cheia afacerii companiei sale.

— Şi ce anume cumpără? îl întrebă Hood.

— Diamante, replică Herbert.

15

Washington, D.C.

Joi, 8.00 A.M.

DiMaggio's Joe nu era genul de loc în care spionii făceau schimb de informații. Era un spațiu public, luminat ca ziua, avea în dotare camere de supraveghere video, era extrem de frecventat şi, în general, foarte zgomotos.

Exact din aceste motive le ceruse Mike Rodgers lui Aideen Marley, David Battat şi Darrell McCaskey să se-ntâlnească acolo. Orice tânăr aflat în căutarea unei slujbe, ori vreun reporter de scandal ahtiat după intrigi politice ar fi tras cu ochiul şi cu urechea la membri ai Congresului, ai Departamentului de Stat, sau la alte persoane de rang înalt. Spionii aflați în căutare de informații se duceau, de regulă, în baruri. Pe lângă faptul că acele localuri erau cufundate aproape în întuneric, adăposteau clienți care consumau alcool. Starea de beție diminua atenția oamenilor. Informațiile se puteau obține foarte uşor folosind momeli simple precum acordarea câtorva rânduri de băutură pe gratis, sau acordarea de favoruri sexuale. Nimeni nu-şi vindea țara doar pentru o cafea.

Battat era singurul dintre ei care nu locuia în capitală, însă răspunsese ferm invitației promițând că va fi punctual la întâlnire. Fostul agent CIA explicase că avea să ia primul avion ce efectua cursa navetă între New York şi Washington, cu decolare de pe aeroportul La Guardia. Apoi avea să ia un taxi şi să ajungă la cafenea exact în dimineața zilei de joi.

Rodgers ajunse primul. Comandă o cafea şi un corn, apoi ocupă o

masă dispusă într-unul din colțurile cafenelei. De unde stătea putea supraveghea intrarea principală. La câteva minute după general își făcu apariția Darrell. Fostul ofițer FBI, un bărbat scund, slab ca o ață și cu părul încărunțit prematur, părea obosit. Fața sa ridată era palidă și avea ochii roșii.

— S-ar zice că n-ai prea dormit, îi spuse Rodgers.

McCaskey se instală, punând în fața sa pe masă două cafele espresso mari și doi biscuiți cu stafide.

— N-am dormit cine știe ce, recunoscu el. Am stat treaz aproape toată noaptea, încercând să aflu ceva despre dispariția amicului tău.

— Ballon? întrebă generalul în șoaptă.

McCaskey făcu un gest aprobativ. Se aplecă mai aproape de Rodgers.

— Mi-am contactat legăturile din Franța și de la Interpol, zise el. Toți jură că Ballon nu desfășoară vreo misiune sub acoperire. Cu vreo câteva luni în urmă a ieșit să înapoieze o carte împrumutată de la bibliotecă și nu s-a mai întors.

— Și tu crezi povestea asta? îl interpelă Rodgers.

— Indivizii cu care-am vorbit nu m-au mințit vreodată, zise McCaskey.

Generalul dădu din cap în semn că pricepuse. Îi părea tare rău pentru colonelul francez. Un om precum Ballon își făcuse mulți inamici pe parcursul activității sale. Iar un individ de teapa lui Beaudin avea destule marionete cu care să orchestreze o răzbunare.

— Cam asta-i toată istoria cu colonelul Ballon, spuse McCaskey. I-am rugat pe cei de la Interpol să verifice dacă au existat tranzacții bancare, operațiuni cu cardurile de credite ale dispărutului, telefoane date cunoștințelor... nimic.

— Rahat, înjură Rodgers.

— Bine zis, îl aprobă McCaskey.

— Ce să zic, mersi mult, Darrell, rosti generalul.

McCaskey luă o sorbitură din prima ceașcă de espresso.

— Mai sunt niște probleme în legătură cu Maria, adăugă el.

— La ce te referi? îl chestionă Rodgers.

— Este îngrijorată, replică McCaskey.

— Din pricina recentei căsătorii, sau din cauză că se mută în Statele Unite? ceru precizări generalul.

— Habar n-am. Presupun că și una, și alta, mormăi McCaskey.

— Eu unul nu mi-aş face griji în privința ei, zise Rodgers. Tinerii căsătoriți întotdeauna au o criză de SDLM.

— SDLM? se miră McCaskey.

— Stres După Luna de Miere, îl lămuri Rodgers.

— Mă iei peste picior, îi reproşă McCaskey.

— Doar parțial, admise generalul. Nu e un sindrom în adevăratul sens al cuvântului. Dar îți jur, Darrell, că l-am văzut acționând în rândurile membrilor propriei mele familii, în familiile colegilor şi ale camarazilor. E ca atunci când te-ntorci din Bahamas, Tahiti sau de prin oricare alt loc unde ai petrecut luna de miere şi brusc îți pică fisa: „Sfinte Sisoe, s-a zis cu întâlnirile. M-am încurcat pe termen lung”.

— Pricep. McCaskey muşcă dintr-un biscuit apoi mai luă o gură de cafea. Ei bine, ar putea fi ce zici tu. Dar eu unul cred că-i mai mult de-atât, zise Darrell. Maria se teme că atunci când va rupe orice legătură cu Interpolul îi va fi foarte greu să se deprindă cu viața din suburbiile capitalei noastre, apoi va fi dificil să găsească o ocupație interesantă.

— Eu credeam că-şi dorea o pauză mai lungă, comentă Rodgers.

— Aşa credea şi ea, replică McCaskey.

— A existat ceva care i-a schimbat părerea? întrebă generalul.

— Mda. Bob a sunat-o ceva mai devreme, în cursul acestei dimineți, îl informă McCaskey.

— Bob a sunat-o pe Maria? se miră Rodgers.

Darrell făcu un gest afirmativ.

Generalul era nemulțumit. Maria Corneja se afla pe lista, destul de scurtă, a oamenilor pe care-i viza pentru recrutare în noua lui unitate, iar Herbert ştia asta. Şi totuşi Bob Herbert nu era un individualist, ci lucra în echipă. În mod sigur se-ntâmplase ceva, altfel n-o contacta direct pe Maria. Deoarece telefonul mobil al lui Rodgers nu putea asigura o convorbire secretizată, probabil Herbert aştepta ca generalul să ajungă la Centrul de Operațiuni ca să-l pună la curent.

— Ce dorea Bob? întrebă Rodgers.

— Voia ca Maria să verifice ceva la Ministerul Apărării, răspunse McCaskey.

— Ai idee despre ce anume era vorba?

— Habar n-am. Dar pentru Maria nu asta conta, continuă

McCaskey. Era extrem de surescitată că i se dăduse ceva important de făcut. M-a sunat de la vechiul ei loc de muncă. Era încântată deoarece ştia cu ce oameni să ia legătura, cunoştea aria de activitate şi ştia exact unde să caute ce anume dorea. Simţea că revenise din nou în joc.

— Şi-a petrecut întreaga viaţă făcând genul acesta de muncă, rosti generalul. Ştii cât de dificil este să te-ntorci din drum exact în momentul când ai renunţat la acest stil de viaţă.

— Ştiu, zise McCaskey. Dar nu mai e o puştoaică. Cu toţii am trecut prin asta. Ştia că venind în Statele Unite însemna să găsească un nou loc de muncă, o casă nouă într-un cartier necunoscut, adică s-o ia de la capăt în orice privinţă. Sunt o grămadă de lucruri cu care trebuie să te acomodezi, şi te gândeşti dacă o să-ţi placă. Apoi, exact cum ai zis tu, după ce iei o decizie începi să te gândeşti la ce *nu* o să-ţi placă.

— O iei prin eliminare, spuse Rodgers.

— Te-ai prins, replică McCaskey. Exact prin asta a trebuit să treacă Maria. Sau cel puţin asta a fost valabil până la ora patru şi jumătate în dimineaţa acestei zile. Atunci m-a trezit din somn cu un telefon. Convorbirea a sunat cam aşa: „Darrell, s-ar putea să fi făcut o greşeală. Nu ştiu dacă pot renunţa la viaţa mea”.

— Îmi pare rău, Darrell, rosti generalul.

— Mulţumesc. Îţi apreciez gestul, răspunse McCaskey.

Rodgers sorbi lung din cafea. Nu mai ştia sigur dacă era un moment bun sau unul rău să deschidă subiectul recrutării Mariei pentru noua unitate.

Ţinând cont de situaţia din Botswana, decise că nu avea de ales. Se gândi şi la ceva care-l putea satisface pe McCaskey.

— Aşadar, ce ai de gând să faci dacă ea decide să revină la munca operativă? îl interpelă Rodgers.

— Nu ştiu, zise McCaskey. Cred că întrebarea corectă ar fi: De unde a avut ea oportunitatea să revină în activitate? Se apleacă şi mai aproape de general. Umbla vorba ieri printre membrii clubului că pui la cale o nouă operaţiune HUMINT. E adevărat?

Rodgers făcu semn că da. Era sigur că Herbert îi strecurase informaţia lui Darrell. Şeful secţiei informaţii ura să-i ţină în beznă pe camarazii de arme.

McCaskey se aşeză la locul său.

— Fir-ar să fie, Mike. Aş fi apreciat foarte mult dacă primeam şi eu vreo veste.

— Urma s-o primeşti astăzi, chiar acum, îi spuse Rodgers. Tocmai de-asta ți-am cerut să ne întâlnim. Ce Dumnezeu, Paul abia m-a pus la curent cu noua operaţiune.

McCaskey se încruntă.

— Cât despre Maria, nu ştiu de ce a sunat-o Bob, spuse Rodgers. Noul grup cade în responsabilitatea mea, nu a lui. Eu unul n-o să-i cer Mariei să se alăture acestuia dacă înrolarea ei te face să suferi.

Chiar dacă o spunea cu voce tare, Rodgers ştia că nu se putea dispensa de serviciile Mariei. Reprezenta unicul lui om de legătură în Europa. Însă putea găsi o soluție alternativă.

— Nu ştiu ce să zic, Mike, rosti McCaskey. O iubesc pe Maria. Am iubit-o mereu. O dată chiar m-am despărţit de ea, ca să nu mai fiu îngrijorat de gândul că o pot pierde în cursul unei acțiuni pe teren. Pricepi asta?

— Înțeleg, recunoscu Rodgers.

— Dar după ce-am vorbit cu ea în această dimineață, am ştiut că un program de lucru de opt ore, petrecut în spatele unui birou, n-o va face fericită, chiar dacă urma să lucreze pentru noi, spuse Darrell.

— N-o poți ține la cratiță după ce-a simțit gustul acțiunii, completă Rodgers.

— Cam aşa ceva, admise McCaskey.

— Poate că putem împăca şi capra, şi varza, zise Rodgers.

— Ce vrei să spui?

— Cred că putem aranja lucrurile în aşa fel încât Maria să facă muncă operativă cu jumătate de normă, în rest să stea la birou, spuse generalul. Iar când va trebui să plece pe teren, n-o vom trimite în zone roşii.

Zonele roşii erau cele cu grad ridicat de risc, precum ariile din spatele liniilor inamice în teatrele de război. Zonele albe de acțiune erau reprezentate de infiltrarea în rândurile unui grup advers, de sorginte nonmilitară. O zonă verde de operațiuni era reprezentată de genul de activități pe care le îndeplinea Maria în momentul actual, adică pătrunderea într-o organizație aliată în vederea colectării de informații.

— S-ar putea să funcționeze, admise McCaskey. Ce naiba, nu intenționez să-i controlez viața Mariei.

— De parcă ai şi putea, remarcă Rodgers.

— Exact. Pur şi simplu nu vreau s-o văd moartă.

Rodgers aruncă o privire ceasului de pe perete.

— Ascultă, Darrell, putem discuta despre asta mai târziu, zise generalul. Nu te-am chemat aici să-ți spun că vreau s-o angajez pe Maria. Te-am rugat să ne întâlnim pentru a te informa în legătură cu noul grup HUMINT şi pentru că la formarea lui s-ar putea să am nevoie de ajutorul unora dintre oamenii tăi aflați fie aici, în capitală, fie peste graniță.

— Atunci de ce-ai vrut să ne întâlnim în acest loc şi nu la mine în birou? îl întrebă McCaskey.

— Pentru că mai participă încă două persoane, care urmează să apară, îl lămuri Rodgers. Vreau să verific cum acționează în public.

— Adică vrei să spui cât de bine se ascund în mulțime, zise McCaskey.

— Exact, admise Rodgers.

Chiar în acea clipă, de parcă erau vorbiți, Rodgers o zări pe Aideen Marley intrând în cafenea. De fapt primul lucru pe care-l remarcă fu părul de-un roşu strălucitor al tinerei femei. Era mai lung decât cel pe care şi-l amintea el, încadrând o față ce părea mai slabă decât în trecut. Purta o fustă pantalon viu colorată şi i se părea ceva mai înaltă decât o ştia el. Probabil că munca pe culoarele instituțiilor guvernamentale o schimbase cumva. Fie îi oferise o încredere de sine sporită, fie i-o strivise pe cea avută. Oricum, se părea că activitatea de consultant politic contribuise la îmbunătățirea înfățişării femeii de treizeci şi şase de ani.

Rodgers îi făcu semn cu mâna şi ambii bărbați se ridicară s-o întâmpine. Aideen îşi croi drum prin mulțime. Zâmbetul pe care-l afişa era sincer, lucru extrem de rar în Washington.

Când sosi la masă, Aideen îi oferi generalului o îmbrățişare călduroasă.

— Ce mai faci? întrebă ea.

— N-o duc rău, răspunse generalul. Arăți superb.

— Mersi, replică tânăra. Se răsuci către McCaskey şi-i întinse mâna. Am auzit că te-ai însurat. Felicitări. Maria e o adevărată doamnă.

— Da, este deosebită, zise McCaskey.

Aideen colaborase îndeaproape cu Maria şi McCaskey în cursul

acțiunii de evitare a izbucnirii unui război civil, pe scară largă, în Spania.

McCaskey o întrebă pe Aideen dacă poate comanda ceva pentru ea. Fu rugat să aducă o cafea decafeinizată şi un croissant. Luă una din ceştile cu cafea espresso cu el şi se duse către casa de marcat.

Rodgers o privi pe Aideen.

— Decafeinizată? se miră el.

— Am băut deja trei ceşti de cafea înainte să plec de-acasă, plus încă una pe drum, răspunse ea în timp ce se aşeza. Îşi aşeză servieta pe podea, între picioare. Mă trezesc cu noaptea-n cap să lucrez. E cel mai bine pentru concentrare. Mă documentez şi-mi scriu articolele pentru *Moore-Cook Journal* cât încă am mintea limpede, apoi mă ocup de întrunirile pe care urmează să le am în ziua respectivă.

Moore-Cook Journal era o publicație trimestrială care comenta influența pe care o aveau afacerile internaționale asupra politicii interne a Statelor Unite. Era editată de-un mic grup conservator cu idei izolaționiste. Periodicul era citit pe scară largă de oamenii care lucrau în industria informațiilor.

— Cum merge slujba de consultant? se interesă Rodgers.

— Ore lungi de muncă, salariu acceptabil şi o asigurare de sănătate de tot plânsul, răspunse femeia. Dar îmi place faptul că zi de zi cunosc oameni noi şi capăt experiență. Toată şmecheria e să ştii lucruri pe care alții nu le stăpânesc, apoi să-i bagi în sperieți până te angajează pe post de consultant.

— O poliță de asigurare bazată pe informații, deduse Rodgers.

— Cam aşa ceva, replică Aideen. Ar fi frumos să am iarăşi parte de ceva acțiune, însă am ieşit din joc când am părăsit Centrul de Operațiuni. Dar nici nu vreau s-o iau de la capăt în alt loc.

În vocea lui Aideen se putea identifica o urmă de tristețe. După asasinarea celei care-i fusese mentoră, Martha Mackall, Aideen avusese nevoie de-o perioadă de pauză – una mult mai lungă decât îşi putea permite Centrul să-i ofere.

Aideen reveni rapid la conversație:

— În timp ce veneam către cafenea mi-am dat seama că nu ne-am văzut de peste un an. Cum o duci?

— Bine, zise generalul. Presupun c-ai auzit de necazul din Kashmir.

Femeia dădu scurt din cap în semn afirmativ.

— Mi-a părut tare rău când am aflat de cele întâmplate. Ce mai face colonelul August?

— E bine, răspunse Rodgers. Misiunea din Kashmir a fost decizia mea, o pată neagră în carieră. August a avut mereu puterea să nu privească înapoi.

— Iar tu te uiți în urmă, zise femeia.

— Ce pot să zic? Sunt o relicvă a istoriei, replică generalul.

— Poți susține că vei aplica pe viitor lecțiile trecutului, îl încurajă femeia. Altfel, ce rost ar mai avea capacitatea de învățare?

— Sunt de acord.

— Ce mai fac Paul şi Bob? întrebă Aideen.

„Se pricepe să treacă peste un lucru dureros”, gândi Rodgers. Atinsese subiectul, îşi susținuse punctul de vedere, apoi trecuse din mers la altă problemă.

— Paul şi Bob nu s-au schimbat deloc, rosti generalul. Cred c-ai aflat că Ann Farris nu mai lucrează la Centrul de Operațiuni.

— Da. Sper că a părăsit postul din cauze naturale, zise Aideen.

Era un eufemism pentru uzură fizică sau trecerea la o slujbă mai bine plătită. Ceea ce dorea ea de fapt să spună era că nutrea speranța ca Ann Farris să fi părăsit postul din motive profesionale şi nu din pricina relației avute cu Paul.

— N-a fost chiar aşa, răspunse Rodgers. S-au făcut reduceri de buget. Ăsta-i şi motivul datorită căruia am pierdut unitatea Striker.

— Vrei să spui că toată unitatea, nu doar personalul? întrebă Aideen.

Rodgers dădu afirmativ din cap.

Femeia rămase surprinsă. Era evident faptul că ştirea despre desființarea formațiunii militare nu avusese timp să răzbată până la toate ramificațiile puterii din Washington.

— Îmi pare foarte rău, Mike, rosti femeia.

— E în regulă. Am primit un şut în dos, admise generalul, însă acum începem să ne revenim. Tocmai acesta e motivul pentru care te-am rugat să ne întâlnim.

McCaskey reveni la masă cu cafeaua lui Aideen. Femeia îi mulțumi, dar fără a-şi desprinde privirea de Rodgers.

— Alcătuiesc un grup nou, spuse generalul în şoaptă. Unul cu caracter extrem de secret, care să îndeplinească acelaşi gen de misiuni pe care le-ați executat împreună cu Maria. Mă întrebam dacă

ați vrea să faceți parte.

Aideen se uită către McCaskey, apoi către Rodgers.

— Maria va lucra cu noi? întrebă femeia.

— Încă nu ştim, zise Rodgers.

— Ba eu ştiu, replică Darrell. Când Mike o va întreba dacă ni se alătură, Maria n-o să ezite. Nu ca atunci când i-am cerut eu mâna.

— Încă n-am decis dacă îi voi propune vreodată Mariei să facă parte din grup, sublinie Rodgers.

Înainte de-a apuca să mai discute ceva legat de viitorul grupului, David Battat pătrunse în cafenea. Rodgers îl recunoscu după fotografia ataşată dosarului său de personal şi-i făcu semn cu mâna să li se alăture. Generalul nu ştia la ce să se aştepte din partea acelui bărbat. Nu cunoştea decât cele citite în dosar, anume că Battat servise drept om de legătură al CIA cu grupurile de gherilă ale luptătorilor mujahedin din Afganistan. Avansase în carieră prin forțe proprii, ajungând să conducă biroul operativ al CIA din New York. Fusese trimis înapoi la munca de teren atunci când una dintre agentele sale, Annabelle Hampton, îi ajutase pe teroriştii care atacaseră Consiliul de Securitate al ONU. Lucrând pentru CIA în Baku, Azerbaidjan, Battat colaborase de curând cu Centrul de Operațiuni pentru evitarea izbucnirii unui conflict în zona Mării Caspice.

Fostul agent CIA era scund şi avea o ținută cam neglijentă, în total contrast cu aspectul de paradă al militarilor cu care Rodgers era obişnuit. Însă generalul nu mai putea lucra cu militari. Acum îşi dădea seama cum trebuiau să se fi simțit reprezentanții statelor din sud atunci când, la primul Congres Continental[1], îşi întâlniseră colegii din nord. Nordiştii nu aveau straie poleite, nici zorzoane şi nu arătau respect pentru clasele privilegiate. Cu toate acestea, după cum îşi amintea Rodgers, atât reprezentanții statelor din nord, cât şi delegații statelor din sud reuşiseră să lucreze bine împreună şi să câştige independența Americii.

Battat ajunse la masă. Purta un tricou cu sigla Universității New York şi sub braț avea împăturit un exemplar din *New York Times*. Alt

---

[1] Primul Congres Continental a fost o întrunire a delegaților provenind din douăsprezece colonii americane (din numărul total de treisprezece colonii). Lucrările Congresului au început pe data de 5 septembrie 1774 şi s-au desfăşurat în Philadelphia. (n.tr.)

bagaj nu avea. Lui Rodgers îi plăceau oamenii care nu se încurcau cu calabalâc inutil.

Battat îşi perie cu palma spre ceafă părul său negru, cu fire scurte şi subţiri. Se prezentă lui Rodgers şi McCaskey, iar generalul i-o prezentă pe Aideen. Sprâncenele groase ale lui Battat se arcuiră în spatele ochelarilor de soare.

— Tu trebuie să fii Aideen Marley, cea care scrie pentru *MCJ*, rosti Battat.

— Eu sunt, răspunse femeia.

— Ţi-am citit articolul privind impactul isteriei generate prin mass-media asupra nivelului de pregătire al populaţiei în cazul unui atac terorist, continuă Battat. Trebuie să discutăm în legătură cu acest subiect.

— Nu eşti de acord cu concluziile mele? întrebă Aideen.

— Ba da, atâta vreme cât funcţionează, zise Battat. Trase un taburet şi se aşeză pe el. Nu poţi anticipa şi preveni atacurile. Nu reuşeşti decât să alarmezi populaţia, iar efectele panicii pot fi mai rele decât cele ale atacului propriu-zis. La naiba, panicarea populaţiei *este* şi ea un atac.

— Un simulacru de atac, zise Aideen.

— Atacurile psihologice nu sunt simulate, replică Battat.

— Nu sunt, dar te poţi apăra mai uşor împotriva lor, explică femeia. Educaţia întotdeauna este mai bună decât ignoranţa.

— Educaţia n-are absolut nimic de-a face cu subiectul, spuse Battat pe un ton hotărât. Cheia o reprezintă frica. Un dictator trebuie să se teamă că-şi va pierde micul său regat dacă va încerca să-l extindă. Hruşciov nu şi-a retras rachetele din Cuba pentru că la un moment dat s-a gândit: „Hei, ia stai puţin! Ce naiba fac eu aici?”, continuă Battat. I-a fost frică de o anihilare reciprocă garantată. Aşa că hai să lăsăm baltă subiectul acesta. Pe de altă parte, nu poţi clasifica situaţiile de criză după gravitatea faptelor, adică exact ceea ce sugerează în realitate articolul tău.

— Şi ce soluţie vezi tu? îl întrebă Aideen.

Pe Rodgers îl încânta acea mică divergenţă. Clenciul era că, invariabil, polemicile cuprindeau idei corecte sau greşite. Nu ofereau soluţii universal valabile. Însă confruntarea era întotdeauna fascinantă.

— Soluţia mea constă într-un răspuns agresiv. Dacă inamicul ne

aruncă în aer o casă, noi îi demolăm un cartier întreg. Dacă distrug ei un cartier, noi le radem de pe fața pământului un oraş. Dacă fac una cu pământul un oraş, atunci le transformăm întreaga țară într-un teren viran.

— Şi ce este greşit în sistemul legal de soluționare a unui atac terorist care s-a produs deja? întrebă Aideen.

— Le oferă agresorilor un podium de pe care să-şi prezinte revendicările şi ideologia, replică Battat. Cui îi trebuie asta?

— Le arată totodată cetățenilor că teroriştii sunt nişte indivizi cu o gândire alambicată, care trebuie supravegheați, spuse femeia.

— Ştii ceva? continuă Battat. Televiziunea e cea care trebuie supravegheată. Eu unul prefer să-i văd morți pe inamici.

— *Va trebui* să discutăm asta, zise Aideen.

Vocea femeii luase un ton mai ascuțit. Dar se dovedise, încă o dată, suficient de înțeleaptă încât să încheie discuția înainte de-a atinge cote emoționale mai înalte. Cât despre Battat, se comportase ca orice locuitor al capitalei care avea o opinie de susținut. Nu ieşise cu nimic în evidență. Se postase doar pe o poziție opusă. Atât fostul agent, cât şi Aideen acționaseră şi vorbiseră ca nişte cetățeni obişnuiți.

— David, te pot servi cu ceva? întrebă McCaskey. Îți aduc orice, cu excepția unei arme nucleare, glumi el.

— Mersi, sunt sătul, răspunse Battat. Ne-au oferit prăjituri la bordul avionului. Îşi întoarse privirea către Rodgers. Cum o mai duci?

— Trăiesc, răspunse succint generalul.

— Am citit în ziare ce vi s-a întâmplat în străinătate, rosti Battat. Ne-ați făcut pe toți cei din breaslă, americani *şi* alte naționalități, să fim mândri de faptele voastre.

— Mulțumesc, zise Rodgers. Tocmai îi explicam domnişoarei Marley că, din pricina celor întâmplate peste hotare, am fost obligați să facem câteva schimbări.

— Nimic din ce fac birocrații ăia care ne toacă bugetul nu mă mai miră, spuse Battat. Cu ce te pot ajuta?

— Încercăm să alcătuim un nou tip de echipă sportivă, iar eu sunt în căutare de potențiali jucători.

— Intru şi eu în joc, anunță Battat.

— Te-ai şi hotărât? se miră McCaskey.

— Da, replică fostul agent CIA.
— Grozav, zise Rodgers. Se răsuci către Aideen. Dar tu?
Femeia ezită înainte de-a răspunde.
— Sunt foarte interesată de propunere, rosti ea. Dar aş vrea să discutăm ceva mai mult în privința asta.
— Desigur, replică Rodgers.
Generalul se-ntreba dacă ezitarea ei fusese provocată de amintirile amare avute din perioada când lucra pentru Centru, de dorința de a duce o viață proprie, ori de neplăcuta perspectivă de-a colabora cu Battat. Sau poate că era vorba de câte puțin din toate acele răspunsuri.
— Vă sugerez să mergem cu toții la mine la birou şi să purtăm o discuție adevărată, zise Rodgers.
Aideen îl aprobă.
— Am şi eu o întrebare, interveni Battat. Când plănuieşti să trimiți în acțiune echipa pe care o alcătuieşti? Ca să ştiu cum mă organizez.
Generalul îşi termină de băut cafeaua, apoi se uită la ceas.
— În aproximativ şase ore.

16

Washington, D.C.

Joi, 8.12 A.M.

Lista cu persoanele în care Bob Herbert avea încredere era scurtă. Iar lista cu cele în care avea o încredere absolută era şi mai scurtă.
Edgar Kline nu se aflase niciodată pe a doua listă. Iar acum Herbert nu era sigur dacă-l putea încadra în prima, deoarece Kline avea propriile lui interese de protejat. Printre prioritățile sud-africanului se numărau apărarea Vaticanului şi a secretelor

sale. Herbert înțelegea că Edgar își făcea datoria și respecta acest lucru. Dar și șeful serviciului de informații al Centrului avea propriile sale îndatoriri de îndeplinit. Tocmai din acest motiv apelase o agentă care lucra pe cont propriu: April Wright.

April se număra printre sutele de agenți specializați în supraveghere și urmărire care băteau zi de zi străzile capitalei Statelor Unite. Unii dintre ei erau angajați de către agențiile americane de informații ca să spioneze organizațiile rivale. Alții erau angajați de către americani pentru a-i spiona pe agenții altor națiuni sau viceversa. Se deghizau în comisionari, turiști, vânzători ambulanți sau persoane care făceau jogging. Câțiva agenți lucrau în echipă, disimulați sub forma unei echipe de reportaj a unei televiziuni oarecare, sau pretindeau că sunt studenți și aveau de făcut un film cu caracter didactic. Mulți dintre ei cărau sacoșe în care aveau haine de schimb. Dacă în sarcina lor intra supravegherea unei zone împânzite cu camere de securitate, nu doreau să poarte toată ziua aceeași ținută.

De meserie April era actriță. Lucrase mai ales în teatre de provincie, prin urmare chipul ei nu era faimos. În plus, fusese o prietenă apropiată a răposatei soții a lui Herbert. În prezent April era căsătorită cu un pilot din aviația comercială și avea o fetiță. Pe parcursul unei zile de muncă agenta se deghiza fie în bonă, fie într-o mămică ce ieșise cu copilul la plimbare, fie într-o vagaboandă fără adăpost. Tot timpul avea asupra ei o cameră video. Când se prefăcea că era o vagaboandă avea camera ascunsă într-o pungă de hârtie de genul celor în care se ambalau sticlele cu băutură. De câte ori dorea să filmeze ceva ducea punga la gură, pretinzând că bea. April era o agentă experimentată și își iubea meseria. Totodată mai avea un secret pe care Herbert îl cunoștea. Actrița activa ca spion numai atunci când soțul ei era plecat în cursă.

Herbert o rugase pe April să supravegheze hotelul Watergate. Dorea să știe unde se ducea și cu cine se întâlnea Kline. Agenta se prezentase la post la ora 10 P.M. îmbrăcată în bonă. Își găsise un loc bun de observație în fața scărilor hotelului, lângă o cabină telefonică. Își legănase bebelușul până la ora 2 A.M., apoi schimbase deghizarea, devenind o vagaboandă. În tot acest timp stătuse cu ochii pe fereastra camerei lui Kline. Cu puțin timp după răsăritul soarelui se transformase într-o mămică matinală, care ieșise să dea câteva

ture prin cartier, plimbându-şi bebeluşul în cărucior. De fiecare dată când cineva folosea telefonul public ea se străduia să fie poziționată cât mai aproape de cabină. Dacă sud-africanul părăsea hotelul, ea avea să-l urmărească. Şoferul care-o adusese la hotel parcase în apropiere, pregătit tocmai pentru această eventualitate.

Herbert îi aranjase lui Kline o întâlnire la ora 8 A.M. cu Hood, la sediul Centrului de Operațiuni. Scopul întâlnirii era ca sud-africanul să-l informeze direct pe director de situația ivită în Africa. April îi dăduse lui Herbert un raport intermediar în cursul nopții, la ora două. La ora opt fără un sfert îşi prezenta raportul final. Şeful secției de informații îi mulțumi, apoi îi spuse să plece acasă. Între timp îi ceruse expertului în computere al Centrului, Matt Stoll, să verifice cursele aeriene dinspre Spania către Botswana. Trebuia să afle ceva anume.

Kline sosi la sediul Centrului la bordul unui taxi. Herbert îşi întâmpină prietenul la parter, apoi îl conduse direct către biroul lui Hood. Sud-africanul se aşeză în fotoliul din fața mesei de lucru a directorului Centrului, iar Herbert îşi opri căruciorul în dreptul uşii. Hood îi ceruse consilierului său pe probleme politice, Ron Plummer, să fie prezent la întâlnire. Fostul analist CIA pentru Europa occidentală se prezentă în birou la un minut după sosirea lui Herbert. Închise uşa în spatele său şi le strânse mâna celor prezenți în încăpere. Plummer era un bărbat mic de statură, cu păr şaten şi ochi mari, iscoditori. Pe nasul său coroiat trona o pereche de ochelari cu ramă groasă. Meseria sa era de mare complexitate, cerând o concentrare continuă. Doar datorită strădaniilor sale situația delicată din Kashmir nu explodase, devenind un subiect public.

Herbert îl întrebă pe Kline cum îşi petrecuse seara trecută. Ofițerul pe probleme de securitate al Vaticanului răspunse că lucrurile merseseră bine. Se întâlnise cu cardinalul Zavala în cursul dimineții, înainte de slujbă. Sud-africanul declară că după ce întâlnirea lor avea să se termine, va pleca direct la New York, pentru a-l contacta pe cardinalul Murrieta.

— Întâlnirea cu cardinalul a dat roade? întrebă Herbert.

— A dat, răspunse Kline. Am convenit ca episcopul Victor Max să plece în Botswana. În momentul acesta se află într-un avion cu destinația New York, unde ne vom întâlni.

— Nu-i aşa că Max este un mare apărător al drepturilor omului?

îl chestionă Herbert.

— Este, zise Kline. Episcopul va prelua postul părintelui Bradbury, demonstrând sprijinul Vaticanului pentru misionarii din Africa. Va ateriza la Gaborone, iar de-acolo până la Maun va merge cu trenul. I-am rugat pe doi dintre misionari să nu plece, ci să aştepte sosirea episcopului.

— Eşti conştient că mişcarea poate fi periculoasă atât pentru misionari cât şi pentru episcop, preciză Herbert. Sper însă că şi *ei* înțeleg asta.

— Fireşte că înțeleg.

— Presa va relata evenimentul? întrebă Hood.

— Nu am solicitat ajutorul presei, dar vom face o declarație oficială, replică Kline. Vrem ca Dhamballa să ştie că nu ne poate speria şi pune pe fugă. Suntem siguri că un număr oarecare de reporteri vor fi prezenți în Gaborone, dar în afară de asta nu vor exista alte declarații publice sau conferințe de presă. Biserica a trasat o linie de demarcație foarte îngustă între susținerea misionarilor săi şi sfidarea voinței facțiunilor locale.

— Ce măsuri de securitate ai pregătit pentru deplasarea episcopului? îl chestionă Hood.

— În această privință colaborăm cu autoritățile locale, replică Kline.

— Doar atât? se miră Herbert.

Kline îi aruncă o privire şefului secției informații.

— Mai avem şi alte opțiuni, recunoscu sud-africanul. Episcopul va fi în siguranță.

— Nici nu mă îndoiesc de asta, rosti Herbert.

— Cum poți fi aşa de sigur? îl interpelă Kline.

— Deoarece, Edgar, pun pariu c-ați invocat clauzele Acordului de la Madrid, răspunse Herbert.

Pentru prima oară în viața sa Herbert îl văzu pe Kline arătându-şi surprinderea.

— Se pare că ți-ai făcut temele, replică sud-africanul.

— Amândoi ni le-am făcut, replică Herbert.

— Stați aşa, hai să revenim la Acord, interveni Hood. Nu ştiu nimic despre el.

— În urmă cu trei ani Vaticanul a semnat o înțelegere secretă cu

Ministerio de Defensa de España [1], explică Herbert. În schimbul unui sprijin agresiv din partea Vaticanului, regele a promis că va trimite trupe de uscat în eventualitatea unei acțiuni ostile îndreptate contra Sfântului Scaun, în oricare țară a lumii.

Kline își flutură mâinile într-un gest de apărare.

— Acordul de la Madrid nu este deloc secret, rosti sud-africanul.

— Nu este dacă ai putea citi notele de ședință ale Fraternității Vaticanului, care nu sunt disponibile on-line, ci pot fi studiate doar la Roma, în arhivele Sfântului Scaun. Sau poți afla date despre Acord dacă ai acces la dosarele tratatelor de alianță ale Spaniei, ținute la sediul din Madrid al Ministerului Apărării, adăugă apăsat Herbert. *Eu* am aflat de Acord numai din pricină că azi de dimineață, la ora 2.15, am sunat-o pe una dintre agentele noastre aflate în Spania și am rugat-o să cerceteze tocmai dacă există tratate de acest gen.

— Ce te-a determinat să faci asta? îl întrebă Kline.

— În această dimineață, foarte devreme, ai fost vizitat de ministrul adjunct al cultelor din Spania, domnul Rodriguez, replică Herbert.

Trăsăturile feței lui Kline se înăspriră.

— M-ai pus sub supraveghere.

— Da.

— Sunt foarte dezamăgit, Bob.

— Și eu la fel, ripostă Herbert. Mi-ai cerut ajutorul, dar ai evitat să-mi dezvălui unele informații.

— Nu erau de mare importanță, replică Kline.

— Ba erau suficient de relevante încât să le ascunzi de mine, sublinie Herbert.

— Avem protocoale de securitate pe care nu doresc să le aduc în discuție, răspunse Kline. Ramificațiile către alte națiuni ce oferă acest tip de sprijin depășesc limitele actualei situații de criză.

— Domnilor, am rămas singura persoană dezorientată dintre cele aflate de față, interveni Hood. Bob, ești amabil să-mi explici ce se petrece?

— Ți-am oferit deja cam toate informațiile de care eram sigur, Paul, zise Herbert. Edgar ne-a rugat să-l ajutăm la localizarea părintelui Bradbury. L-am pus în temă și pe Mike, am început să

---

[1] Ministerul Apărării din Spania (n.tr.).

facem planuri, apoi am aflat că mai există şi alți jucători în schemă. Înseamnă că amploarea situației este cu mult mai mare decât am fost lăsați să credem.

Herbert nu intenționa să-i pomenească lui Kline despre convorbirea telefonică avută cu Shigeo Fujima. Din câte ştia el până atunci, aparent nu exista vreo legătură cu actuala criză, însă dacă apărea una, dorea să păstreze acel contact numai pentru el.

Hood îşi întoarse privirea către Edgar.

— Domnule Kline?

— Implicarea armatei spaniole în această „situație”, după cum a numit-o Bob, constituie un aspect foarte delicat, rosti Kline. Vaticanul are, într-adevăr, o înțelegere cu forțele armate spaniole, dar termenii acordului nu privesc întreaga armată a Spaniei, ci doar *Grupo del Cuartel General, Unidad Especial del Despliegue*.

— Ăsta-i echivalentul spaniol al unității Striker, explică Herbert. O unitate specială de intervenție rapidă, cu un efectiv de două sute de oameni. Au baza la Valencia, pe coasta Mediteranei.

— Corect, replică Kline. Ne-am gândit să facem apel la unitatea de comando doar în cazul unui pericol iminent la adresa Sfinției Sale sau a Vaticanului. Nu v-am spus nimic despre implicarea ei în actuala criză deoarece plecarea soldaților spanioli în Botswana nu va constitui o misiune cu caracter oficial.

— Se vor duce la parohia din Maun a părintelui Bradbury în calitate de turişti, intui Herbert.

Kline păru şi mai surprins decât fusese cu un minut în urmă.

— Ce te face să presupui asta? întrebă agentul Vaticanului.

— Totul are sens, replică Herbert. Ştiu că vă doriți să-i aveți pe soldați la fața locului înainte de sosirea episcopului acolo, adică mâine. Dar încă nu ştiți cine le sprijină pe Vipere, aşa că nu puteți risca să-i trimiteți cu un avion militar spaniol. I-am pus pe specialiştii noştri în computere să verifice lista zborurilor dinspre Spania către Botswana. Au găsit câteva rezervări făcute de cetățeni spanioli la o cursă ce pleacă din Valencia, face escală la Madrid, apoi merge la Gaborone. Numele folosite erau unele fictive, însă bărbații au utilizat numerele lor de telefon reale pentru verificarea electronică de securitate a rezervării biletelor. Numerele se află în baza de date a Pentagonului încă de anul trecut, din timpul manevrelor militare efectuate în Marea Mediterană. Pentagonul nu face schimb de

informații tactice cu persoane pe care să nu le poată găsi ulterior. În urma verificării a ieşit la iveală numele Jose Sanjulian. Are gradul de maior şi este specialist în acțiuni antiteroriste în cadrul *Grupo del Cuartel General, Unidad Especial del Despliegue*.

— Acum ştii tot ceea ce ştiu şi eu, remarcă Kline. De fapt, ştii chiar mai multe decât mine.

În glasul său se citea o urmă de resentiment. Lui Herbert îi părea rău de asta. Dar în meseria lor prietenia nu putea trece peste problemele de securitate națională sau peste siguranța personală a unora dintre colegii de muncă. Kline era un profesionist. Putea fi necăjit de modul în care acționase Herbert, însă avea să treacă peste asta. Mai ales dacă-şi dorea ca Centrul de Operațiuni să dea o mână de ajutor la găsirea părintelui Bradbury.

— Şi acum, după ce-am dat toate cărțile pe față, ce doreşti de la noi, domnule Kline? întrebă Hood.

Kline îi aruncă o privire lui Herbert.

— Sunt *toate* cărțile pe masă, Bob?

— Vrei să ştii dacă am tras cu ochiul şi urechea şi la alte lucruri? îl interpelă Herbert.

— Nu, replică Kline. Mai este ceva ce-ar trebui să ştiu ca să protejez viețile celor aflați în Botswana?

— Pentru moment, nu, zise Herbert.

Kline nu mai avea acelaşi aer dur pe care-l cunoştea Herbert, dar şeful secției de informații nu se sinchisi de asta.

— Edgar, ce anume vrei de la noi? repetă Hood.

— În linii mari, vrem să ne oferiți în mod discret ajutor, transmițându-ne orice fel de informații puteți obține, răspunse Kline.

— Am avea o arie foarte largă de acoperit, rosti Hood. Trebuie să dăm de urma răpitorilor şi a celor care-i sprijină, indiferent cine sunt ei. În plus avem şi povestea cu domnul Seronga şi acoliții săi.

— Situația este extrem de complexă şi volatilă, fu de acord Kline. Lucrăm pe baza informațiilor actuale, încercând să rezolvăm o ecuație cu trei necunoscute. Prima necunoscută o constituie starea părintelui Bradbury. Este problema care ne preocupă cel mai tare la ora actuală. Vrem să-l recuperăm. Dar, în mod evident, răpirea sa nu reprezintă o acțiune izolată. Părintele Bradbury a fost provocat să ceară misionarilor săi plecarea din Botswana. Pare a fi preludiul extrem de clar al unei mişcări anticatolice având legătură cu

acțiunile acelui individ, Dhamballa.

— Liderul religios, spuse Hood.

— Corect, admise Kline. A doua necunoscută a ecuației este că, dacă nu vom reuşi rapid să obținem eliberarea părintelui Bradbury, trebuie să aflăm ce planuri are Dhamballa în legătură cu el.

— Presupun că n-au existat contacte între Vatican şi reprezentanții acelui cult religios? se interesă Hood.

— Absolut nici unul, răspunse Kline. Nu ştim ca Dhamballa să dețină vreun sediu oficial sau vreo biserică. Nu ştim nici măcar care era numele său adevărat înainte de-a pune bazele noului cult.

— Şi care este a treia necunoscută, domnule Kline? îl interpelă Hood.

— Aceasta nu preocupă în mod special Vaticanul, însă poate da bătăi de cap Botswanei şi altor țări din regiune, replică Edgar. Esența problemei constă, după cum ați remarcat mai devreme, în cine îl sprijină pe Dhamballa. Nu ştim dacă Albert Beaudin este sau nu implicat în afacere. În caz afirmativ, mă îndoiesc că amestecul său are la bază motivul înălțării spirituale.

— Agită apele ca să tragă el foloase, îl completă Hood.

Kline dădu aprobator din cap.

— Bob, ştim cumva dacă Beaudin are acces la fişierele NATO pe care le-ai cercetat? îl întrebă Hood pe şeful secției de informații.

— Probabil are, rosti Herbert. Sau cel puțin putem presupune că, oricine e persoana din umbră care trage sforile, va intui că episcopul nu va fi lăsat fără protecție.

— Domnule Kline, ce riscă Vaticanul dacă nu ia măsuri şi lasă lucrurile să decurgă de la sine? se adresă Hood agentului sud-african.

— Riscurile sunt extrem de mari. Dacă ar fi vorba doar de obținerea eliberării părintelui Bradbury, aş lăsa o perioadă de timp parohia sa fără păstor, răspunse Kline. Dar aşa ceva nu merge. Sunt puse în balanță credibilitatea Vaticanului şi preocuparea sa pentru soarta celor care şi-au pus efectiv viața şi credința în slujba Bisericii, nu doar în Botswana, ci pretutindeni în lume. Trăim timpuri instabile, marcate de mişcări sociale. Biserica nu-şi poate permite să fie la fel de pasivă precum în trecut.

— Bine, să trecem peste această întrebare, zise Hood. Îşi poate Dhamballa permite să-l lase pe episcopul Max să continue munca

începută de către părintele Bradbury?

— Nu ştim asta, recunoscu Kline. Sperăm că soluția pe care o va găsi Vaticanul îl va descuraja să escaladeze actuala situație de criză.

— Vrei să spui că sperați să nu comită un atac asupra episcopului, remarcă Hood.

Kline făcu un gest afirmativ.

— Dar dacă tocmai asta vrea Dhamballa? întrebă Herbert. Dacă vrea să demonstreze cât de îndrăzneț este el, atacând Biserica Catolică? Să arate că un jucător lipsit de şanse poate prelua controlul.

— Atunci ne-am alege cu o situație extrem de periculoasă, admise Kline. Biserica va refuza să înceteze activitatea de misionariat, atât în Botswana, cât şi pe întreg cuprinsul globului.

Hood se răsuci către consilierul său politic.

— Ron, întrebă directorul Centrului de Operațiuni, ce fel de consecințe ar rezulta în urma declanşării unui război civil în Botswana?

— Un război bazat pe criterii politice ar crea o situație destul de urâtă, zise Plummer. Luând în considerare acest caz, există riscul ca zeci de mii de refugiați să treacă în Africa de Sud, dând naştere unor violențe la zona de graniță. Însă dacă vom avea de-a face cu un conflict de natură religioasă, în care cetățenii de altă credință decât cea creştină se vor năpusti asupra catolicilor, minoritățile islamică şi hindusă din Africa de Sud se vor simți inspirate – sau încurajate – să procedeze la fel.

— Ca să pricepeți totul corect, completă Kline, în cazul izbucnirii unui conflict în regiune, guvernul de la Johannesburg va fi nevoit să acționeze foarte rapid şi să închidă granițele, în scopul de a-şi proteja populația, adică forța de muncă. Nu-şi poate permite să piardă veniturile aduse statului din exporturi. Eventualele tulburări din economia Africii de Sud vor destabiliza livrările de oțel, porumb, lână şi minerale; în plus, vor afecta comerțul internațional cu diamante.

Hood şi Herbert avură un schimb rapid de priviri la menționarea cuvântului diamante. Kline părea că nu remarcase acest fapt.

— Tot în cazul unui conflict religios, pot apărea probleme la vecinii din vest, est şi nord ai Botswanei, continuă Plummer. Către vest se află Namibia, în care jumătate din populație este de religie creştină. Cealaltă jumătate practică religii tradiționale, vechi de

secole.

— Exact genul de oameni care vor fi atraşi spre Dhamballa, al cărui cult îşi trage rădăcinile din câteva credințe ancestrale, sublinie Kline. Către est lucrurile stau şi mai rău, căci în Zimbabwe practicanții vechilor rituri îi depăşesc la număr pe creştini în proporție de doi la unu. Iar la nord, în Angola, putem presupune fără urmă de îndoială că vor exista persecuții religioase. Majoritatea creştinilor din acea țară sunt de rit romano-catolic, însă sunt depăşiți în proporție de aproape patru la unu de către tradiționalişti. Acest lucru poate da naştere unor dispute tribale care n-au nimic de-a face cu religia.

— Ajunge doar o scânteie bine plasată şi întreaga regiune sare în aer, rezumă Plummer. Şi nu va fi doar o explozie izolată. Va fi o serie întreagă de explozii, în multiple direcții – religioase, politice, economice şi sociale – astfel încât ne va fi imposibil să punem lucrurile cap la cap.

— Bine. Să recapitulăm, spuse Hood. Ce face, ori ce ar putea întreprinde guvernul Botswanei pentru a combate această situație?

— Pentru moment, cu excepția acțiunii de căutare a părintelui Bradbury, nu face nimic, rosti Kline. I-a interogat pe cetățenii prezenți la complexul turistic în momentul răpirii şi încearcă să dea de urma traseului urmat de către răpitori. Dar până nu strânge mai multe date despre Dhamballa şi află care sunt țelurile urmărite de către cultul său evită să reacționeze mai puternic, pentru a nu tensiona situația.

— Radicaliştii religioşi şi potențialii revoluționari nu rămân nişte simpli necunoscuți, remarcă Plummer. Fără îndoială că guvernul a mai avut de-a face cu asemenea indivizi, chiar dacă acțiunile sale au scăpat atenției internaționale.

— Şi ce se-ntâmplă dacă înfruntarea dintre Vatican şi Dhamballa ia proporții? întrebă Hood. Ce părere ai, Ron?

— Dacă guvernul de la Gaborone ajunge la concluzia că Dhamballa şi-a întemeiat o bază de putere solidă, atunci va negocia cu el, zise Plummer. După cum am spus deja, în acea parte a planetei mişcările religioase nu sunt un lucru ieşit din comun. Singurul lucru prin care cultul lui Dhamballa iese în evidență este faptul că s-ar putea să fi răpit un preot.

— Există riscul de a-i oferi legitimitate lui Dhamballa

luptându-vă cu el, îi spuse Herbert lui Kline.

— Sau negociind cu el, îl completă Kline.

— Există mai multe tipuri de negociere, Edgar, sublinie Hood. Guvernul de la Gaborone poate iniția un dialog fără a-şi legitimiza acțiunile. Oare preşedintele Botswanei... cum îl cheamă?

— Butere, rosti Kline. Michael Butere.

— Oare preşedintele Butere ştie de posibila implicare a Viperelor şi a unor cercuri de interese străine în acțiunile lui Dhamballa? îl interpelă directorul Centrului de Operațiuni.

— I-am spus de posibila implicare a unor foşti membri ai organizației Viperele, confirmă Kline. Însă de vreme ce au ajutat la înlăturarea dominației britanice şi sunt considerați drept eroi de către segmentul mai vârstnic al populației, preşedintele nu este pregătit să-i declare rebeli. Despre Albert Beaudin nu i-am spus absolut nimic.

— De ce? se miră Herbert. Se poate ca guvernul Botswanei să constituie ținta finală a lui Beaudin. Preşedintelui i-ar fi prins bine această informație.

— Ne preocupă mai mult relațiile dintre Vatican şi Franța, recunoscu Kline. Nu vrem să acuzăm un mare industriaş francez decât după ce suntem absolut convinşi că este implicat în acțiunile lui Dhamballa.

— Atunci pasează informația guvernului francez, îl sfătui Herbert. Sau măcar spune-le ce suspiciuni ai legate de Beaudin.

— Nu-i o idee bună, Bob, îl contrazise Plummer. Din câte ştim noi, printre cei aflați la putere se află oameni care-l susțin pe Beaudin.

— La această concluzie am ajuns şi noi, zise Kline. Nu intenționăm să stârnim mânia unor membri cheie ai guvernului francez, care se pot întoarce împotriva oamenilor noştri aflați în Franța. Aşa cum am mai spus, pentru moment ne preocupă doar siguranța preoților şi misionarilor noştri.

— Aşa şi trebuie, afirmă cu tărie Hood.

Remarca directorului avea ca scop nu întărirea celor spuse de Edgar Kline, ci ținerea în frâu a lui Herbert. Hood avea toate motivele să-l admonesteze pe şeful secției informații. Remarcase faptul că Bob avea un comportament ieşit din comun, de parcă nu reuşea să se controleze. Specialistul în informații era agitat, îşi frângea degetele şi

se uita în toate direcțiile. Era supărat de faptul că Edgar nu-i dezvăluise informațiile referitoare la unitatea spaniolă de comando. Pe de altă parte, Herbert îşi dorea să poată el coordona latura HUMINT a operațiunii. Fiind implicate mai multe țări şi ținând cont de numărul mare de castane fierbinți ce trebuiau scoase din foc, Bob avea o misiune foarte grea de îndeplinit. În plus, îl invidia pe Mike Rodgers pentru operativitatea cu care-şi alcătuise noua echipă, deşi avea şi el o grămadă de lucruri de făcut.

Hood îşi întoarse privirea către Plummer.

— Sugestii, Ron?

— Două la număr, răspunse consilierul politic. În primul rând, recomand ca Centrul de Operațiuni să acționeze cu maximă prudență. Avem de rezolvat şi alte probleme, atât de sorginte internă, cât şi internațională. Indiferent ce vom face, trebuie să fim cât mai discreți, ba chiar invizibili dacă se poate.

— Sunt de acord, îl susținu Herbert.

— După cum am mai spus, continuă Plummer, nu putem lăsa butoiul cu pulbere să sară în aer. Atâta vreme cât avem o strategie de ieşire pentru oamenii noştri şi infiltrarea lor în zona de criză, ar trebui să-i oferim domnului Kline tot sprijinul pe care-l cere.

— În caz că ne vom implica, dă-mi cel mai nedorit scenariu cu care ne putem confrunta pe planul relațiilor internaționale, îi ordonă Hood.

— E foarte simplu, răspunse Plummer. Cineva care ne raportează direct nouă este prins în Botswana în timp ce-i spiona pe unii dintre cetățenii acelei țări. Nu există vreo modalitate prin care Statele Unite să iasă cu obrazul neşifonat după implicarea într-o mişcare religioasă din Africa.

— Dacă francezii sunt aliații lui Dhamballa, atunci poți fi sigur că vom atrage asupra noastră toate reflectoarele, adică exact ce nu ne dorim, completă Herbert.

Atenția lui Hood se mută către Herbert.

— Bob, ce putem face să-l ajutăm pe domnul Kline?

— Asta depinde de Edgar, replică Herbert. Privi către agentul de securitate al Vaticanului. Ideal ar fi să putem trimite pe cineva în suita episcopului, deghizat în preot. Dar am o bănuială că acreditarea acelei persoane va fi verificată de către mass-media.

— Este adevărat, consimți Kline.

— Dar mai există o cale de infiltrare, adăugă Herbert.

— Care? îl interpelă agentul sud-african.

— Să strecurăm pe cineva în grupul „turiştilor” spanioli, răspunse Bob. Edgar, crezi că va fi dificil să facem asta?

— Ar putea fi o problemă, admise Kline. Mi s-a spus că maiorul Jose Sanjulian nu lucrează cu personal din exteriorul unităţii sale.

— Este posibil ca Brett August să ne dea o mână de ajutor la rezolvarea acestei probleme, interveni Hood. Colonelul a menţinut bune relaţii de prietenie cu mulţi ofiţeri din ţările membre NATO.

— Dacă liderul UED [1] nu protestează, rosti Kline, sunt sigur că Vaticanul nu va avea obiecţii la operaţiunea de infiltrare. La cine v-aţi gândit?

— La o femeie care tocmai şi-a dat demisia de la Interpol şi merita câteva săptămâni de vacanţă, replică Herbert. Maria Corneja-McCaskey.

17

Maun, Botswana

Joi, 4.30 P.M.

Autobuzul ajunse la complexul turistic Maun la ora 4 P.M. Din el debarcară patruzeci şi doi de turişti care aveau să rămână acolo timp de o oră, înainte ca autobuzul să facă drumul înapoi. Oricine pierdea autobuzul era nevoit să aştepte acolo până a doua zi la ora unsprezece dimineaţa ca să părăsească centrul. Taxiurile costau foarte mult, iar după căderea întunericului nu circulau decât câteva. Odată ce părăseai o localitate sau ieşeai de pe autostradă, terenul era prea denivelat pentru a conduce în siguranţă pe timp de noapte. Pentru străinii veniţi să viziteze Botswana, soluţia cea mai bună era

---

[1] UED – Unidad Especial del Despliegue (n.tr.)

să închirieze o maşină cu care să ruleze pe autostradă direct către Gaborone sau spre celălalt oraş important al ţării, Francistown.

Diaconul Eliot Jones, în etate de treizeci şi opt de ani, ajunsese la Biserica Sfintei Cruci cu puţin timp după ora 2 P.M. Îi luase aproape o zi să ajungă la destinaţie pornind din Tonota, localitate aflată în nord-vest, la graniţa cu Zimbabwe. Pedalase de zor pe bicicleta sa până la Francistown şi prinsese un autobuz care mergea spre vest, înconjurând depresiunea Makgadikgadi. Ajuns la centrul turistic amplasat în depresiune, aşteptase un alt autobuz care avea drept destinaţie Maun. În Maun prinsese cursa ce ducea turiştii către complexul unde era ridicată biserica. Acolo trebuia să-l întâlnească pe diaconul Canon şi, împreună, să facă pregătirile necesare părăsirii Botswanei.

Ordinul de plecare îl cam deranja pe diacon. Nu-i plăcea să fie izgonit de lângă turma sa. Sufletele prozeliţilor atârnau mai greu în balanţă decât siguranţa lui personală. Meseria sa consta nu în a-şi salva pielea, ci a salva sufletele enoriaşilor.

De câteva ori pe parcursul călătoriei sale încercase să-i telefoneze părintelui Bradbury. Apelurile sale rămăseseră fără răspuns. Diaconul Jones începea să fie profund îngrijorat de soarta bătrânului său prieten şi mentor.

La doar câteva minute după ce sosise la biserică, primise un telefon de la arhidioceza din Cape Town. Avusese loc o schimbare de plan. A doua zi după-amiază, Jones trebuia să se ducă în Maun, însă nu pentru a pleca spre Africa de Sud, ci ca să aştepte sosirea episcopului Victor Max, care venea din Washington, D.C. Sarcina sa era să-l conducă pe episcop la biserică. Secretarul personal al arhiepiscopului Patrick din Cape Town îl instruise pe Jones să mai ia un diacon cu el. Patrick nu dorea ca episcopul să fie lăsat singur în timp ce diaconul îi cumpăra bilete de autobuz, hrană, sau îi recupera bagajele.

Jones fu foarte încântat să audă că biserica nu avea să fie abandonată. Poate că noul episcop îi va permite să rămână acolo. Totodată era bucuros să întâlnească pentru prima dată un episcop american. Cu toate că cei doi oameni ai bisericii urmau să se întâlnească abia peste multe ore, Jones cu greu mai avea răbdare să îndure aşteptarea. Prelaţii de pe alte continente aveau idei şi perspective diferite. Dintre toţi, americanii erau cei mai direcţi în

exprimare şi cei mai bine informaţi. Poate că episcopul avea ştiri despre soarta părintelui Bradbury, sau veşti liniştitoare referitoare la situaţia din Botswana. Dacă arhidioceza din Cape Town ştia mai multe decât diaconul Jones despre criză, nu avea să sufle o vorbă misionarului.

Spre deosebire de diaconul Jones, diaconul Samuel Holden Canon avusese un traseu mai lung de străbătut. Parohia sa cuprindea un şir de sate împrăştiate pe versanţii lui Tsodilo, un munte înalt de 1800 metri, aflat acolo unde graniţa Botswanei se îngemăna cu hotarele Angolei şi Namibiei. Fusese nevoit să călătorească cu catârul, cu un vehicul de teren şi cu autobuzul ca să ajungă la Maun. Faptul că drumul său durase atât de mult îl scutise pe diaconul născut la Johannesburg să se numere printre misionarii care luaseră deja autobuzul către Cape Town. Jones îi transmise prelatului de douăzeci şi patru de ani instrucţiunile primite de la Patrick. Canon îi răspunse că era onorat să-l poată însoţi pe diaconul Jones a doua zi la întâlnirea din Maun.

Bărbaţii merseră în camerele pe care misionarii le foloseau de fiecare dată când reveneau la biserică. După ce scăpară de sutanele murdare şi se spălară de praful acumulat pe parcursul călătoriei, cei doi prelaţi îşi puseră rase noi. În absenţa părintelui Bradbury ei erau responsabili de asigurarea serviciului religios pentru turişti. Diaconul Jones pregăti ceaiul în micuţa bucătărie a parohiei, apoi umplu două ceşti şi le duse pe verandă. Cei doi bărbaţi savurară băutura fierbinte stând aşezaţi pe scaune împletite din răchită. Priveau întinderea netedă şi nesfârşită a savanei. Atmosfera era uscată, caldă şi calmă, fără nici o adiere de vânt, fapt absolut normal pentru acea perioadă a anului. Cerul era senin, iar soarele cobora spre linia orizontului, căpătând o culoare purpurie.

— Ai idee cine se află în spatele acestei afaceri? întrebă Canon.

Eliot Jones nu fusese vreodată specialist în probleme politice. Fusese crescut în cartierul Kensington din Londra, în casa unei familii de mici burghezi. Istoria politică îl preocupa pe Jones doar atunci când se intersecta cu cele două mari iubiri ale sale: religia şi arta.

— Nu ştiu nimic sigur, răspunse Eliot. Ai citit vreodată ceva

despre Mahdiul[1] Sudanului?

— Te referi la omul care s-a luptat în 1880 cu britanicii? ceru lămuriri Canon.

— Da, zise Jones. Britanicii se aflau sub comanda generalului Gordon.

— Am văzut filmul *Khartoum*, cu Charlton Heston, recunoscu, un pic ruşinat, Canon.

Jones zâmbi.

— L-ai găsit în biblioteca video a arhidiocezei?

Canon dădu afirmativ din cap.

— Şi eu l-am văzut, continuă Eliot. Am fost pentru prima dată atras de conflictul dintre cei doi bărbaţi pe când aveam treisprezece ani. Gordon era un creştin foarte evlavios, care luptase în Războiul din Crimeea, apoi înăbuşise o revoltă în China. După aceea a plecat să caute Arca lui Noe. Exact ce-am visat întotdeauna să fac. Să citesc cu mare atenţie Biblia şi alte texte în căutare de indicii, apoi să răscolesc munţii. Am găsit o copie publicată a jurnalului generalului Gordon şi am rămas fascinat de aventura sa. În cele din urmă a renunţat la căutarea Arcei şi a preluat sarcina apărării supuşilor Imperiului Britanic din Khartoum. Mahdi era Muhammad Ahmad, un lider religios islamic în vârstă de patruzeci de ani. De ani de zile Ahmad predica tuturor celor dornici să-l asculte. În mod evident, ascultătorii săi erau oamenii înfometaţi, cei fără locuinţă şi cei pe care soarta îi defavorizase. În 1881 Ahmad a devenit ferm convins că el este viceregele lui Dumnezeu pe Pământ. La fel de convins era de faptul că toate relele poporului său erau cauzate de prezenţa necredincioşilor în acel teritoriu. A declarat *jihad*, războiul sfânt, iar din acel moment a căsăpit sau torturat pe oricine nu era de acord cu percepţia lui asupra lumii. Doar generalul Charles Gordon şi câteva sute de soldaţi sudanezi din garnizoana oraşului Khartoum i s-au opus. Mahdi i-a măcelărit pe toţi, laolaltă cu câteva mii de cetăţeni loiali generalului.

— Primul fundamentalist islamic radical, comentă Canon.

— Nu chiar, replică Jones. Însă a fost primul care a apărut pe

---

[1] Mahdi – Cel Predestinat; este omul care va redeştepta cultura islamică şi va sta pe Pământ timp de şapte, nouă sau nouăsprezece ani (conform diferitelor variante de interpretare a profeţiei) înainte de Ziua Judecăţii de Apoi şi care, alături de Iisus, va stârpi răul, injustiţia şi tirania din lume. (n.tr.)

prima pagină a tuturor ziarelor din Anglia.

— Vrei să spui că vezi unele asemănări între conflictul de atunci şi situaţia de acum? întrebă Canon.

— Da, văd, răspunse Jones. Nu cred că răpirea părintelui Bradbury şi cererea de retragere a misionarilor au legătură cu naţionalismul. Eu cred că e o problemă de natură religioasă.

— Undeva ia naştere un Mahdi, completă Canon.

— Exact asta cred şi eu, spuse Jones.

— De unde ştii că, din anumite motive, în spatele afacerii nu se află chiar guvernul? opină Canon.

— Biserica aduce în sate hrană, educaţie şi îngrijire medicală, replică Jones. Toate acestea contribuie la menţinerea păcii în zonă. Guvernul Botswanei n-are nimic de câştigat alungându-ne.

— Atunci cum îţi explici povestea pe care ne-a spus-o directorul Ndebele atunci când am sosit? insistă Canon. Mi-a zis că părintele Bradbury a fost luat de către soldaţi.

— Puteau fi mercenari, sublinie Jones.

— Dar cât de mult te poţi baza pe loialitatea lor? se miră Canon. Ori pe curajul de care trebuie să dea dovadă?

— Dacă duc la îndeplinire misiunea pentru care-au fost plătiţi înseamnă că au suficientă loialitate, îi răspunse Jones. Iar dacă angajezi destul de mulţi, le creşte şi curajul. Şi eu am discutat cu directorul Ndebele. A zis că după părintele Bradbury au venit patruzeci, ori cincizeci de oameni. Asta îmi sugerează că răpitorii au vrut să facă un fel de declaraţie.

Canon clătină lent din cap.

— Mie toate lucrurile astea nu-mi sugerează nimic. Părinţii mei vorbeau tot timpul despre politică, dar eu nu m-am implicat niciodată. După opinia mea, toate răspunsurile de care aveam nevoie le puteam găsi în Biblie. Cuvântul Domnului a fost ghidul meu.

Jones surâse.

— Exact aşa gândea şi generalul Gordon. Poate ar fi fost mai bine dacă folosea mai multe gloanţe în loc de cuvinte.

— Ce s-a ales de Mahdi? se interesă Canon.

— Succesul pe care l-a avut i-a adus sfârşitul, răspunse Jones.

— Ce vrei să spui? îl întrebă Canon.

— Războinicii săi i-au măcelărit pe apărătorii oraşului Khartoum, apoi au lăsat leşurile să putrezească pe străzi, timp de câteva

săptămâni, îl lămuri Jones. Drept urmare a izbucnit o epidemie de tifos. Mahdi a decedat din cauza bolii, doar la câteva luni după ce cucerise oraşul.

— „Piară păcătoşii de pe pământ şi cei fără de lege să nu mai fie”, cită Canon.

— Psalmul 103:36, completă Jones.

— Da, aprobă Canon. Mahdi a fost sortit pierzaniei încă din clipa când a ridicat sabia împotriva semenilor săi. Dar lucrurile puteau să se petreacă şi altfel, căci în prima epistolă către Corinteni scrie: „Dar omul duhovnicesc toate le judecă, pe el însă nu îl judecă nimeni”. Dacă Mahdi era un adevărat lider religios, devotat Domnului şi nu dorinței de glorie, ar fi predicat oamenilor în loc să pornească un război. Procedând astfel, n-ar mai fi fost distrus.

— Ba din contră, adăugă Jones, ar fi avut un impact major asupra societății. Lucrând în mijlocul oamenilor de pe aceste meleaguri, am observat că nutresc o spiritualitate profundă, rosti misionarul. Mulți dintre cei care n-au fost convinşi să accepte învățăturile creştine țin cu dinții de vechile lor credințe. Le admir devotamentul. Credința şi adevărul trebuie să fie pârghiile schimbării, sublinie el. Altfel, rezultatele n-ar fi permanente.

Canon făcu o grimasă.

— Credințele lor te-au făcut vreodată să te îndoieşti de propria-ți convingere religioasă? întrebă diaconul sud-african.

— Nu, replică Jones. Dar m-au determinat s-o reexaminez. Şi de câte ori am făcut asta, credința mea s-a întărit.

Bărbații rămaseră tăcuți, sorbind din ceştile cu ceai. Soarele apusese, iar atmosfera se răcea cu repeziciune. Răcoarea le crea o senzație de confort celor doi misionari. Liniştea ce se instaurase, laolaltă cu întinderea nesfârşită a savanei erau copleşitoare.

Telefonul mobil al diaconului Jones emise un sunet de apel. Misionarul tresări speriat şi scoase rapid telefonul din buzunarul sutanei. Credea că-l sună secretarul arhiepiscopului.

Se înşela.

Cel care-l apela era părintele Bradbury şi avea de făcut o cerere surprinzătoare.

18

Washington, D.C.

Joi, 9.55 A.M.

Întâlnirea directorului Centrului de Operaţiuni cu Bob Herbert, Ron Plummer şi Edgar Kline luă sfârşit odată cu plecarea şefului secţiei de informaţii. Herbert se ducea în biroul său ca s-o contacteze pe Maria Corneja. Hood mai stătu la taclale timp de câteva minute cu Kline. Discuţia lor pendula între comentarii la adresa situaţiei politice şi financiare a Botswanei şi încercările lui Hood de-a atenua indignarea mocnită a lui Kline, care fierbea din pricină că fusese pus sub urmărire. Paul Hood se purta frumos cu Kline pentru că asta era meseria sa. Adevărul era că ce făcea el în prezent nu se deosebea cu mult de îndatoririle sale din vremea când îndeplinea funcţia de primar al oraşului Los Angeles. De foarte multe ori notabilităţile oraşului se aşteptau, din pricina poziţiei şi a funcţiei lor, să fie scutite de la unele corvoade cum ar fi statul la coadă ca să găsească o masă liberă într-un restaurant aglomerat, ori să aştepte să le vină rândul la casa de bilete a unui parc de distracţii. La fel se întâmpla cu Kline. Agentul Vaticanului se aştepta să fie dincolo de orice fel de suspiciune doar fiindcă lucra pentru Sfântul Scaun. Hood respingea genul acesta de atitudine. Singurele lucruri care contau pentru el erau drepturile şi securitatea alegătorilor săi. Când Kline părăsi clădirea Centrului ca să plece spre New York era satisfăcut, dar nu şi pe deplin convins, de explicaţia că Herbert îl pusese sub supraveghere doar pentru că aşa îi cerea protocolul de funcţionare al Centrului de Operaţiuni.

Cât despre Maria, Herbert reveni în biroul lui Hood să-l informeze că tânăra era gata pentru misiune.

Hood se oferi să-l pună la curent pe Darrell McCaskey, imediat ce acesta avea să sosească la sediul Centrului de Operaţiuni. Dar Herbert îi ceru să-l lase pe el să se ocupe de această sarcină.

— Darrell n-o să fie deloc încântat când va auzi că ai contactat un amic de la FBI, explică Herbert. Însă va fi cu mult mai puţin încântat când îi voi spune ce-am de gând să fac.

— Sunt de acord, acceptă Hood cu o voce seacă.

— Lasă-l să se descarce pe mine, apoi poate veni la tine să se plângă. Dacă i-ai da tu vestea, s-ar putea supăra rău de tot, ba chiar să ne lase baltă. Şi noi nu vrem să se petreacă una ca asta.

— Dar *sigur* va face o criză de nervi, raţionă Hood cu glas tare.

— Da, admise Herbert. Va avea o ieşire mare, puternică, ori o serie de izbucniri mai mici. Înclin către a doua variantă. Oricum, va face ce-i mai bine pentru Centrul de Operaţiuni şi asta va ţine-n frâu izbucnirea cea mare.

Hood îi dădu aprobare să-şi continue munca începută. Avea şi alte probleme de rezolvat. Vechea sa colegă de muncă din vremea când lucra în lumea finanţelor, Emmy Feroche, era într-o şedinţă. Îi lăsă vorbă pe mesageria vocală să-l sune imediat ce termină. Până atunci avea să discute cu Shigeo Fujima.

Imediat cum ieşi Herbert pe uşă, Hood accesă fişierul cu datele lui Fujima şi îl parcurse rapid. Bărbatul avea treizeci şi cinci de ani, era căsătorit şi tată a doi copii. Deţinea un masterat în ştiinţe politice acordat de către Universitatea din Tokio şi încă unul, pe specializarea criminalistică, obţinut la Facultatea de Drept din Osaka. Cu şapte ani în urmă se angajase la Biroul de Informaţii şi Analiză. Japonezul avea informaţii de primă mână şi multe relaţii în lumea politicii. Tipic pentru societatea niponă era organizarea pe nivele ierarhice. Faptul că Fujima reuşise să ajungă şeful IAB la o vârstă atât de tânără era cu adevărat impresionant.

După ce termină de studiat dosarul japonezului, Hood accesă fişierul în care erau păstrate informaţiile despre Henry Genet. Bărbatul de cincizeci şi trei de ani, originar din Anvers, era negustor de diamante. Se număra printre membrii consiliului de administraţie al Beaudin International Industries alături de câţiva potentaţi francezi din sectorul financiar şi industrial.

Hood tastă numărul de telefon pe care Fujima îl transmisese prin voice mail lui Herbert. Şeful Biroului de Informaţii şi Analiză se afla într-o şedinţă, dar părăsi consfătuirea pentru a prelua apelul lui Hood.

— Vă mulţumesc că m-aţi contactat, domnule Hood, rosti Fujima. Sunt onorat că pot discuta chiar cu directorul Centrului de Operatuni.

Vocea şefului serviciului de informaţii al Japoniei era calmă şi

respectuoasă. Fujima rostea cuvintele rar, fără să se grăbească. Dar asta nu sugera nimic. Toți oficialii japonezi vorbeau calm şi molcom.

Hood decise să treacă direct la subiect. Nu avea timp să treacă prin ceea ce Martha Mackall obişnuia să numească „liturghie de mucava”, adică schimbul reciproc de complimente siropoase şi nesincere care constituiau preambulul de bază al oricărei discuții purtate cu un oficial nipon.

— Apelul dumneavoastră mă interesează personal, zise Hood. Aveți întrebări legate de Henry Genet?

— Da, răspunse Fujima.

— Haideți să vedem dacă vă pot fi de ajutor, propuse Hood.

Timp de câteva clipe Fujima rămase tăcut. Doar în câteva fracțiuni de secundă niponul trecuse de la complimente seci şi ieftine la taciturnul joc de tatonare al oricărui spion. Hood nu mai întâlnise în vreun alt domeniu de activitate acest stil de-a purta o discuție. Când ofițerul japonez de informații vorbi din nou, cuvintele sale erau atent calculate.

— Îl supraveghem pe domnul Henry Genet din pricina unor investiții şi afaceri pe care le-a făcut de curând, explică Fujima. Pe parcursul ultimelor luni, recrutările sale de personal pentru afacerile din Botswana au sporit semnificativ. Cel puțin asta rezultă din declarația completată pe care a dat-o el la biroul de taxe şi impozite din Gaborone.

— Şi dumneavoastră nu credeți că ce-a declarat el este adevărat, intui Hood.

— Exact, replică Fujima.

— Ce fel de personal pretinde că ar fi angajat? se interesă Hood.

— Căutători de diamante, personal de securitate pentru prospecțiunile sale geologice, ghizi pentru taberele de prospecțiuni...

— Cu alte cuvinte genul de angajați greu de identificat, cu o cetățenie incertă, rezumă Hood.

— Da, admise Fujima. Totuşi, pe parcursul supravegherii efectuate, n-am găsit nici măcar o dovadă a existenței acestor pretinşi angajați.

Hood era curios să afle ce fel de metodă de spionaj folosiseră japonezii. Dacă dețineau surse HUMINT, acestea puteau fi utile şi Centrului de Operațiuni. Paul l-ar fi întrebat pe Fujima, însă era sigur că nu avea să primească vreun răspuns. Iar o eventuală punere

sub supraveghere a omologului său din Japonia nu servea la nimic. Adeseori câştigai respectul unui om tocmai prin a evita să-i pui anumite întrebări incomode. Iar acest principiu se aplica mai ales în cazul colaborării cu niponii.

— Exact în aceeaşi perioadă de timp, Genet a retras aproape o sută de milioane de dolari din bănci din Japonia, Taiwan şi Statele Unite, continuă Fujima. Genet a folosit o mare parte din această sumă pentru a închiria parcele vaste de teren şi a investi în uzine din China şi Coreea de Nord.

— Asta poate fi o simplă investiţie pe termen lung, replică Hood. Se estimează că în următorii douăzeci de ani economia Chinei va avea o creştere exponenţială.

— O presupunere rezonabilă, aprobă Fujima. Doar că domnul Genet a înfiinţat mai multe companii internaţionale pe acţiuni care să-şi împartă între ele drepturile de proprietate cu scopul aparent de a ascunde implicarea sa în afacere.

— Care sunt numele companiilor? întrebă Hood.

— Singura pe care o ştim este Eye At See, răspunse japonezul. Este înregistrată în Olanda şi declarată ca fiind un fond de investiţii. Bănuim că domnul Albert Beaudin face parte din grupul de investitori. El n-are nici un motiv să-şi ascundă implicarea. Nu este o ilegalitate ca un francez să facă investiţii în China.

— Unde anume în China a închiriat teren Genet? se interesă Hood.

— Proprietatea se află situată în Shenyang, provincia Liaoning, îl lămuri Fujima. Regiunea aceasta din China vă este cunoscută, domnule Hood?

— Da, răspunse Paul. Acolo îşi fabrică chinezii avioanele de luptă cu reacţie de ultimă generaţie, model J-8 II.

— Corect, admise Fujima. Tocmai din acest motiv ne îngrijorează achiziţia făcută de Genet. Acolo are la dispoziţie o forţă de muncă extrem de bine calificată şi foarte ieftină. Un fabricant internaţional de arme şi muniţii poate scoate un profit imens utilizând calităţile lucrătorilor din regiune. Iar producţia de armament este, în mod evident, o problemă pe care Japonia trebuie să o analizeze cu cea mai mare atenţie.

— Desigur, îl aprobă Hood. Aveţi indicii cum că Albert Beaudin ar fi implicat în închirierea terenului, ori că îşi extinde operaţiunile în

China?

— Nu avem, domnule Hood, recunoscu Fujima. Dar nici nu putem ignora aceste posibilități.

— Fireşte că nu, admise directorul Centrului de Operațiuni.

Hood reveni la studierea fişierului, parcurgând structura ierarhică a corporației lui Beaudin. Trecu din nou în revistă biografiile fiecărui individ. Datele erau sumare şi nu conțineau informații – precum origini sociale, drame personale, tendințe naționaliste – care indicau de regulă apartenența la grupurile clasificate drept PIG [1]. Hood considerase întotdeauna că acronimul [2] se potrivea perfect pentru grupurile care încurajau şi finanțau terorismul, rebeliunile şi loviturile de stat.

— Au existat şi alți membri ai echipei lui Beaudin care să fi făcut tranzacții financiare semnificative? întrebă Hood.

— Până acum i-am monitorizat doar pe domnii Genet şi Beaudin, răspunse şeful serviciului nipon de informații. Dar dumneavoastră ați lucrat în domeniul financiar, domnule Hood. Haideți să trecem în revistă câțiva dintre membrii consiliului de administrație al consorțiului domnului Beaudin. Richard Bequette. Robert Stiele. Gurney de Sylva. Peter Diffring. Numele acestea vă sunt cunoscute?

— Până acum nu, recunoscu Hood.

— Aveți ceva date despre aceşti oameni? continuă Fujima.

— Am foarte puține informații, zise Hood. O să vă trimit fişierul prin e-mail la sfârşitul convorbirii, dar e cam subțirel. Din câte văd eu, sunt de origine franceză, belgiană şi germană. Activează în domeniul finanțelor şi nu au un trecut bătător la ochi.

— Sunt nişte gentlemani discreți, cu un profil extrem de şters, admise Fujima. Dar împreună controlează în mod direct o avere de aproape un miliard de dolari. Iar indirect, prin intermediul unor parteneri de afaceri şi al unor indivizi care le urmează directivele investiționale, controlează aproximativ cinci miliarde de dolari.

Suma era mai mare decât produsul intern brut al Botswanei.

— Eu unul nu sunt convins că asistăm la ridicarea cortinei în cazul unei drame extrem de bine elaborată, continuă Fujima. Oricum, trăgeam speranțe că aveți ceva informații despre Genet,

---

[1] Political Intervention Groups – grupuri de intervenții şi presiuni politice (n.tr.)

[2] În engleza literară PIG se traduce prin porc (n.tr.)

Beaudin şi colegii lor. Nu putem totuşi ignora măcar posibilitatea dezlănțuirii unui atac financiar îndreptat împotriva economiei internaționale.

Folosirea de către Fujima a termenului „măcar” sugera care era de fapt marea sa îngrijorare: faptul că banii europenilor, în colaborare cu tehnologiile de vârf la care avea acces Beaudin, puteau fi utilizați la modernizarea deja formidabilei maşini militare a Chinei. Dacă bănuiala se confirma, japonezul chiar avea de ce să-şi facă griji.

Dar pe Hood îl sâcâia mai mult întrebarea dacă evenimentele din Botswana aveau legătură cu ultimele acțiuni ale lui Genet. Dacă individul reuşea să zdruncine din temelii comerțul cu diamantele provenite din sudul Africii, impactul asupra economiei internaționale avea să fie unul semnificativ, însă nu îndeajuns de puternic încât să-i permită subvenționarea unui „atac financiar”.

În mesageria lui Hood apăru semnalul că primise un mesaj de la Bugs Benet. Emmy Feroche îl apela la telefon. Paul tastă un răspuns, cerându-i secretarei s-o roage pe Emmy să aştepte pe fir.

— Domnule Fujima, voi analiza pentru dumneavoastră aceste noi evoluții ale situației, zise Hood. Bob Herbert şi cu mine vă vom ține la curent cu ultimele informații aflate. Sper că şi dumneavoastră veți proceda la fel.

— Aşa voi face, promise Fujima.

Comandantul serviciului japonez de informații îi mulțumi şi întrerupse convorbirea. Hood îi ordonă lui Bugs să-i transmită lui Fujima fişierul cu informațiile referitoare la membrii consiliului de administrație al corporației lui Beaudin. Apoi ridică receptorul ca să-i răspundă lui Emmy.

— Îmi cer scuze că te-am făcut să aştepți, începu Hood.

— Nu-i nimic, Paul, răspunse femeia. Îmi pare aşa de bine să te-aud! Cum e viața ta?

— Plină de evenimente, replică directorul Centrului.

— Ard de nerăbdare să aflu ce-ai mai făcut, rosti Emmy. Dumnezeule, cum e posibil ca un simplu „Ținem legătura” să se transforme în „Vai, ce mult a trecut de la ultima întâlnire”?

— Da, ştiu ce vrei să zici, răspunse Hood. Cum mai merg lucrurile în lumea infractorilor cu gulere albe şi cravată?

— În general, e o activitate foarte intensă, îi mărturisi Emmy. Dar în momentul de față pot spune că lucrurile au luat-o complet razna.

— De ce? se miră Hood.

— Verificăm dacă s-au strecurat unele ilegalităţi în câteva tranzacţii majore de acţiuni, îl informă Emmy. Ai auzit vreodată de un agent german de bursă numit Robert Stiele?

Hood simţi un fior rece pe şira spinării.

— Da, din întâmplare am auzit de el, replică Paul. Ce-a făcut?

— Stiele a declanşat în mod discret, azi de dimineaţă conform orei din Europa, câteva tranzacţii importante de acţiuni, spuse femeia. A vândut acţiuni în valoare de o sută paisprezece milioane de dolari, deţinute la companii care aveau un trend foarte bun pe piaţă şi a băgat banii rezultaţi în trei operaţiuni separate, deţinute de companii private.

— Ai numele companiilor? îi ceru Hood.

— Da, veni răspunsul. Prima este VeeBee Ltd, a doua este Les Jambes de Venus...

— Iar a treia este Eye At Sea, ghici Hood.

— Da! replică, vădit impresionată, Emmy. Cum de-ai ştiut?

— Nu-ţi pot spune, pară Hood.

— Atunci, domnule Magician, ce *poţi* să-mi zici? întrebă femeia.

— Verifică-l pe Albert Beaudin, rosti Hood.

— De ce?

— Nici asta nu-ţi pot spune, zise Hood. Ce veţi face în cazul lui Stiele?

— Încercăm să stabilim de unde a ştiut domnul Stiele că acele companii bine cotate aveau acţiuni disponibile.

— Nu te mai preocupa de asta, o sfătui Hood. Stiele are nevoie de lichidităţi.

— De ce? îl presă Emmy.

— Ei bine, iată o întrebare a naibii de bună.

19

Mlaştina Okavango, Botswana

Joi, 6.00 P.M.

Ironia era că, după ce i se oferiseră hrană şi apă, tacticile părintelui Bradbury fuseseră folosite împotriva lui.

După ce-i rechemase pe misionari aşa cum fusese instruit s-o facă, părintele fusese dus afară. Nu mai era legat, nu mai avea cagula pe cap şi i se părea de-a dreptul straniu să poată vedea lumina dimineții şi să simtă adierea proaspătă a vântului mângâindu-i fața. I se permisese să folosească o colibă aflată la periferia insulei. Nu avea să se mai întoarcă în „cuşcă”, după cum o numeau răpitorii săi. Ferestrele colibei aveau obloane, pereții erau din buşteni, iar acoperişul din tablă. Aproape de acoperiş, o serie de câte patru găuri pe fiecare perete, amplasate la şaizeci de centimetri una de alta, ofereau lumină şi aer proaspăt în mica încăpere. Uşa se încuia pe dinafară şi pardoseala era din ciment. Însă de peretele din spate al colibei era lipit un prici şi răpitorii îi dăduseră lui Bradbury pâine şi apă. Părintele rosti o rugăciune de mulțumire, apoi mâncă şi bău cu lăcomie.

Atmosfera era umedă şi extrem de călduroasă. După ce savură frugala sa masă, părintele Bradbury se urcă pe prici şi trase cu nesaț în plămâni aerul relativ răcoros ce pătrundea prin unul dintre orificiile din perete. Apoi, simțindu-şi pleoapele grele, se întinse pe prici. Îşi aşeză capul pe prosopul împăturit care ținea loc de pernă. Trupul său emana un miros urât din cauza transpirației uscate şi a hainelor impregnate cu miasmele mlaştinii. Roiuri de muşte dădeau târcoale în jurul pielii lipicioase a obrajilor şi a mâinilor. Dar arşița, duhoarea şi muştele dispărură imediat ce preotul închise pleoapele. În doar câteva secunde dormea buştean.

Următorul lucru pe care-l conştientiză părintele Bradbury fu o bătaie fermă pe umăr, însoțită de-o voce gâjâită, necunoscută lui:

— Ridică-te!

În cameră se făcuse întuneric şi nu avea idee cât timp dormise. Vocea care-l trezise părea să provină de la mari depărtări. Preotul se simțea precum un boxer amețit de-un pumn. Nici măcar nu era sigur că se trezise. Nu dorea nici măcar să se mişte, baremi să stea în picioare.

Cineva îl bătu iarăşi pe umăr.

— Haide! insistă vocea.

Bradbury încercă să-l fixeze cu privirea pe cel care-i vorbea. Brațele îi erau moi şi abia se putea răsuci pe prici. În cele din urmă reuşi să zărească o figură întunecată. Era un bărbat necunoscut.

Individul se aplecă şi-l prinse pe preot de antebraţ, apoi îl smuci cu putere în sus. Avea impresia că părintele nu se mişca suficient de repede. Bradbury se sculă de pe prici şi rămase în picioare, clătinându-se uşor. Amețise din pricina faptului că mişcarea de ridicare fusese prea bruscă. Bărbatul, fără a-i elibera brațul din strânsoare, îl conduse pe preot spre uşă. Afară cerul luase o nuanță de albastru întunecat. Părintele şi gardianul său păşiră pe solul cald, îndreptându-se către coliba din mijlocul insulei, de care-i separau circa treizeci de metri. Era prima oară când Bradbury putea vedea din exterior locuința lui Dhamballa. Ultima dată când fusese condus pe acelaşi drum avea capul acoperit cu o cagulă. Pe sol se vedeau nişte dâre întrerupte, combinate cu urme de paşi. Fuseseră lăsate chiar de către preot, în seara când răpitorii îl târâseră către colibă.

Insula părea părăsită. Cu excepția gardianului ce-l escorta pe Bradbury nu se mai zăreau alți oameni. Lipsa paznicilor nu-l surprinse pe preot. Chiar dacă ar fi fost în deplinătatea forțelor, unde putea să fugă un om în vârstă? Singur şi neînarmat, cu atâtea animale de pradă care dădeau târcoale în jurul insulei, era sinucidere curată.

Dar Bradbury nici măcar nu se gândea la fugă. Uneori, cea mai bună metodă de evadare consta în modificarea locului de detenție.

— Cui trebuie să-i mulțumesc pentru hrană şi pentru faptul că mi s-a dat voie să mă odihnesc? întrebă preotul.

Gardianul rămase mut ca o stâncă, dar Bradbury era hotărât să continue.

— Pot afla numele tău? insistă prelatul.

Bărbatul nu-i răspunse.

— Pe mine mă cheamă Powys Sebastian Bradbury...

— Gura!

— Îmi cer scuze, se apără părintele.

Prelatul nu se aştepta să obțină un răspuns. Dar acum, că îşi mai recăpătase din forțe, dorea să-i provoace la discuții pe cei din jur. Din experiența avută cu credincioşii din parohia sa care i se spovedeau, părintele ştia că încrederea unui om putea creşte exponențial pornind de la un banal schimb de replici. Iar schimbul de replici era

posibil să evolueze rapid, devenind o conversație serioasă. Clericul progresa de la aflarea numelui unei persoane la bârfe legate de starea vremii, apoi întreba persoana respectivă cum o mai duce şi ce trăiri sufleteşti are. Fiind odihnit şi având mintea ceva mai limpede, pentru Bradbury devenise o prioritate stabilirea unei legături spirituale cu răpitorii săi. Acest plan nu-i putea garanta siguranța personală sau obținerea eliberării, în schimb îi oferea şansa să afle ce planuri aveau cei care-l capturaseră. Totodată putea stabili dacă merita sau nu să colaboreze în continuare cu ei.

Dar conversația era aidoma unei săbii cu două tăişuri, care se putea întoarce contra lui în caz că depăşea măsura cu insistența lui de a-i face pe oameni să vorbească.

Preotul pătrunse în colibă. Dhamballa era acolo, aşteptându-l. Stătea aşezat pe-o rogojină aşternută în dreptul peretelui opus intrării. Era întors cu spatele către uşă şi fixa cu privirea o lumânare aprinsă, care emana un miros asemănător gudronului sau cauciucului ars. Flacăra feştilei constituia singura sursă de lumină din încăpere. În spatele lui Dhamballa se găsea o găleată din lemn. Părintele Bradbury nu putea vedea conținutul ei.

Gardianul îl aşeză pe preot pe-un scaun pliant amplasat în mijlocul încăperii. Apoi închise uşa şi se postă în dreptul ei. Pe podeaua de pământ, în dreapta părintelui, se afla o tavă pe care erau aşezate un telefon mobil, o farfurie cu fructe, o carafă cu apă şi un pahar.

— Poți bea sau mânca, dacă doreşti, rosti Dhamballa, fără a se întoarce către preot.

— Mulțumesc, răspunse Bradbury. Umplu paharul cu apă şi luă o banană.

— Ai făcut şi una, şi alta, remarcă Dhamballa.

— Da.

— Dar eu ți-am dat să alegi, sublinie liderul religios.

Preotul îşi ceru scuze, apoi puse banana la loc pe farfurie.

— Ai păstrat apa, zise Dhamballa.

— Da.

— Oamenii întotdeauna aleg apa în defavoarea hranei, continuă Dhamballa. Ştii de ce?

— Aş zice că setea constituie o nevoie mai presantă, replică prelatul.

— Nu, îl contrazise liderul religios. Apa este elementul însoţitor al aerului, al pământului şi al focului. Oamenii întotdeauna revin la cele patru elemente primordiale care constituie suportul viului pentru a afla adevărul şi a se regăsi pe ei înşişi.

— Şi asta faceţi aici? întrebă părintele Bradbury. Căutaţi adevărul?

— Nu, zise Dhamballa. Privi peste umăr. Trăsăturile feţei erau ascunse în penumbră, însă sclipirea portocalie a lumânării îi învăluia capul cu un nimb luminos. Părea foarte tânăr şi foarte inocent. Eu am găsit adevărul. Acum mă pregătesc să-l împărtăşesc şi altor oameni.

— Sunt şi eu inclus printre ei? îl întrebă preotul.

De data aceasta Dhamballa se răsuci complet către părinte şi se ridică în picioare. Era un bărbat înalt, depăşind cu mult un metru nouăzeci. Purta o robă de culoare maro fără mâneci care îi cădea până la gleznele picioarelor desculţe.

— Ce ştii despre vodunism?

Simpla rostire a acelui cuvânt îl făcu pe părintele Bradbury să se simtă pângărit. Privi în jos către paharul cu apă. Îi aducea aminte de ceremonia botezului. Ceea ce pentru Dhamballa reprezenta un element primordial, pentru el însemna ceva sacru. Gândul acesta era reconfortant. Pe deasupra Vaticanul instituise un ghid de conduită special pentru misionari, permiţându-le acestora să trăiască în armonie cu credinţele populaţiilor indigene. În ghid scria că cel mai important era să stabilească un dialog cu liderul religios al băştinaşilor. Misionarii nu trebuiau să pară o ameninţare tainică, venită de departe.

— Nu ştiu nimic despre vodunism, răspunse preotul. Nu dorea să arate cât de puţine cunoştinţe avea despre voodoo sau ştiinţele oculte. Exista riscul să facă vreo confuzie, să spună ceva aiurea şi să-şi jignească gazda. Atâta vreme cât continuau să vorbească, cât exista un dialog, exista speranţă şi pentru părintele Bradbury.

— Dar termenul îţi este cunoscut, continuă Dhamballa.

— Da, recunoscu prelatul.

— Care-i percepţia ta despre vodunism? se interesă Dhamballa.

Preotul îşi cumpăni cu grijă vorbele.

— Este un set de practici religioase, extrem de vechi. Am citit că întreaga voastră credinţă are ca temelie natura sau elementele

primordiale cum vă place dumneavoastră să le numiți. Se spune că în cursul ritualurilor voastre se folosesc poțiuni din ierburi, care au darul să controleze voința unui om, să învie morții şi să îndeplinească o serie de alte acțiuni supranaturale.

— Asta e doar o mică parte din Vodunism. Unele dintre „practicile” noastre, după cum le-ai numit, au o vechime de cel puțin opt mii de ani, îl informă Dhamballa.

— Aveți o istorie măreață, admise Bradbury.

— Istoria noastră? se miră Dhamballa. Noi reprezentăm mai mult decât o acumulare de ani şi evenimente.

— Vă cer iertare, interveni imediat părintele. N-am vrut să fiu nerespectuos.

— Adevărul este, preotule, că nu cunoşti nimic despre *esența* credinței mele, continuă Dhamballa.

— Aşa este, recunoscu Bradbury.

— Cum ai putea să ştii ceva? întrebă Dhamballa. În secolul cincisprezece preoții voştri au sosit în Africa, iar mai apoi în Indiile de Vest. I-au botezat pe cei din neamul meu ca să-i salveze de „manifestarea profundă a răului”. Am copilărit în Machaneng. Acolo am cunoscut primii preoți. I-am studiat. Am văzut cum le promiteau săracilor bogății în viața de apoi.

— Bogățiile sunt acolo, aşteptându-i, îl asigură părintele Bradbury.

— Nu, îl contrazise Dhamballa. Bogățiile se află *aici*. Le-am văzut când lucram în minele de diamante. Am văzut cum creştinii ne luau bogățiile, iar preoții nu făceau nimic ca să-i împiedice.

— Nu este de datoria noastră să restricționăm acțiunile altor oameni, zise prelatul.

— Nici nu ați predicat împotriva lor.

— De ce s-o facem? Nu încălcau vreo lege, remarcă Bradbury.

— Nu încălcau legile voastre, spuse apăsat Dhamballa. Legile pe care britanicii ni le-au impus şi pe care guvernele care s-au perindat de-a lungul timpului la conducerea țării le-au păstrat. Eu unul nu recunosc aceste legi.

Părintele Bradbury îşi dorea să-i răspundă „E clar că nu le recunoşti”, dar această replică nu putea decât să-i înrăutățească situația.

— Eu judec oamenii după un singur etalon şi acela este adevărul,

rosti Dhamballa. Pe când lucram în mine am văzut dovada vie a puterii credinței voodoo. Am văzut oameni care puteau lecui rănile, oboseala şi disperarea cu o atingere, o rugăciune, o poțiune. Ațintí un deget către părintele Bradbury. Mi-au explicat că practică în secret învățăturile străvechi pentru că cei pe care tu şi ceilalți preoți îi convertiserăți la creştinism îi priveau ca fiind încarnări ale răului. Ține cont de faptul că aceste învățături au fost răspândite de către strămoşii mei atunci când au migrat spre Orientul Mijlociu. Sunt haruri pe care este posibil să le fi utilizat chiar Mântuitorul vostru, Iisus Hristos. Haruri ale magiei albe, vindecătoare, nu cele distrugătoare, ale magiei negre.

— Mântuitorul avea acele puteri deoarece El era Fiul Domnului, îl contrazise preotul.

— Cu toții suntem copiii Domnului, replică Dhamballa. Întrebarea este: ai cărui Domn? Jehova sau Olorun?

Liderul religios se deplasă uşor înainte. Părintele Bradbury remarcă faptul că avea şerpi tatuați pe dosul palmelor.

— Credință mea este de-o vârstă cu civilizația umană, continuă Dhamballa. Era deja străveche pe vremea când religia voastră nici nu fusese concepută. Ritualurile şi incantațiile noastre au fost transmise nealterate din generație în generație încă din zorii omenirii. La fel s-au perpetuat atât învățăturile magiei negre, cât şi cele ale magiei albe, pe care preoții voştri o ignoră şi au folosit-o drept motiv pentru flagelarea şi spânzurarea strămoşilor mei. Noi folosim mătrăgună pentru a calma durerile, zornăitori şi tobe pentru a stimula circulația sângelui şi a vindeca bolile, ajutăm secreția glandelor din corpul uman prin consum de carne şi sânge. Preoții noştri nu doar vorbesc despre miracole. Ei *înfăptuiesc* zi de zi miracole, călăuzite de către Agwe, spiritul apei; de către Aida Wedo, spiritul curcubeului; de către Baron Samedi, paznicul celor trecuți în neființă; de către Erinle, spiritul pădurilor şi de către sute de alte zeități. Cei norocoşi primesc îndrumări de la spirite prin intermediul viselor şi al viziunilor. Spiritele sunt cele care ne dau puterea şi înțelepciunea de a genera, regenera sau de a distruge.

— Dumneavoastră vă numărați printre cei norocoşi? întrebă părintele Bradbury.

— Fac parte dintre cei care-au fost binecuvântați, răspunse cu umilință liderul religios. Sunt preotul spiritului şarpe Damballah. Am

adoptat o formă a numelui său în semn de tribut adus puterii sale. Misiunea mea sacră este să curăț națiunea de necredincioşi. Trebuie să-mi îndeplinesc sarcina sau, în caz de eşec, să pregătesc calea pentru Ogu Bodagris, marele zeu al războiului. El doreşte să revendice pământul care odinioară a fost căminul său.

Doar cu câteva minute în urmă, imaginea Botezului şi a Sfântului Ioan Botezătorul îi aduseseră părintelui Bradbury un sentiment de pace. Era înspăimântător să constate că Dhamballa se vedea pe sine însuşi în aceeaşi postură. Sfântul Ioan fusese aducător al luminii şi al mântuirii eterne. Dhamballa era un prevestitor al întunericului şi al damnațiunii. Prelatul era ferm hotărât să împiedice izbucnirea războiului, chiar dacă avea să plătească cu propria viață.

„Vorbe, îşi aminti Bradbury. Foloseşte vorbele, aşa cum ai procedat în trecut. Discută cu el, fă-l să-şi deschidă sufletul.”

— Trebuie să existe o cale de rezolvare a diferendelor dintre noi fără a recurge la vărsare de sânge, zise preotul.

— Există, fără îndoială, replică Dhamballa. Retrăgeți-vă oamenii şi redați-ne patria.

— Dar Botswana reprezintă căminul multora dintre noi, pară Bradbury. Sunt cetățean al acestei țări, aşa cum sunt diaconul Jones şi mulți alții. Ne-am petrecut o mare parte din viață în Maun.

— Ați venit aici neinvitați, deci nu poate fi căminul vostru, răspunse Dhamballa. Ați venit cu un singur scop: să cuceriți credința nativă a locuitorilor Botswanei. Oamenii voştri sunt cei care-au adus războiul în patria noastră. Dhamballa aținti degetul către tâmpla părintelui Bradbury. Un război al ideilor. De aceea veți fi nimiciți.

— Vorbiți de alte vremuri şi de o altă Biserică, îl asigură prelatul. Noi respectăm toate credințele şi pe liderii religioşi. Dorim să coexistăm în pace şi armonie.

— Nu este adevărat, replică Dhamballa.

— Vă asigur că este, insistă Bradbury.

— Ridică telefonul, îi ordonă Dhamballa.

Părintele fu prins cu garda jos. Luă de pe tavă telefonul mobil. Era mai mare şi mai greu decât orice alt model pe care îl ştia. Semăna mai mult cu o stație de emisie-recepție.

— Sună la parohia ta, îl instrui Dhamballa. Vorbeşte cu diaconul tău şi întreabă-l cine soseşte mâine la biserică.

Preotul făcu ce i se ceruse. Diaconul Jones răspunse şi fu foarte

surprins şi încântat să audă vocea părintelui.

— Dumnezeule mare şi milostiv! Cum vă simţiţi, părinte? întrebă Jones.

Vocea diaconului era emisă atât din spatele, cât şi din faţa aparatului. Bradbury realiză că telefonul avea activată funcţia de speaker.

— Sunt bine, replică preotul. Jones, spune-mi, te rog, vine cineva la Biserica Sfintei Cruci?

— Da, îi răspunse diaconul. Un episcop soseşte mâine de la Washington ca să ţină slujbele în locul dumneavoastră.

— Un episcop? se miră Bradbury.

— Da, episcopul Victor Max, explică Jones. Diaconul Canon şi cu mine ne ducem mâine la Maun, să-l întâmpinăm la scara avionului. Părinte, spuneţi-mi... unde vă aflaţi? Vă tratează bine?

— Sunt bine tratat, zise preotul. Mai vine şi altcineva la parohie? întrebă Bradbury.

— Nu, răspunse Jones.

— Eşti sigur? insistă părintele.

— V-am spus exact ce-am aflat şi eu, îl informă diaconul.

Dhamballa îl trase de mânecă. Bradbury îi întinse telefonul. Liderul vodun luă aparatul şi întrerupse legătura.

— Vezi c-am avut dreptate? rosti Dhamballa.

— Vine un episcop, îi spuse Bradbury. Un singur cleric. Sunt sigur c-a fost trimis să răspundă nevoilor enoriaşilor pe care i-am părăsit. Turma mea. Credincioşii mei. Episcopul nu reprezintă o ameninţare pentru voi.

Preotul vorbise pe-un ton scăzut şi plin de compasiune. Dar în timp ce aştepta replica lui Dhamballa, părintele Bradbury avu un sentiment de nelinişte; simţea că făcuse o teribilă eroare.

— Da, nu este o ameninţare, îi răspunse preotul voodoo cu un ton dispreţuitor. Ochii săi întunecaţi îl aţintiră pe părintele Bradbury. Exact aşa cum mă aşteptam, Biserica nu face altceva decât să înlocuiască un invadator cu un altul.

— Te aşteptai la asta?

— Trimit un invadator mai mare în rang şi de o altă naţionalitate, provocându-ne să ne apărăm, zise Dhamballa.

— Te-ai folosit de mine, se mânie Bradbury. Nici nu ştiai că vine cineva...

— Mă provoacă să-l înlătur şi pe el, murmură Dhamballa, mai mult pentru sine însuşi decât pentru urechile părintelui Bradbury. Exact cum a prevăzut Leon. Vom amâna atacurile contra celorlalte parohii până ce ne vom răfui cu acest bărbat puternic venit din America. Privirea i se mută către paznicul postat lângă uşă. Grinnell, du-l pe preot înapoi la colibă.

Gardianul îl apucă pe preot de braţ. Bradbury se smuci, încercând să se elibereze.

— Aşteaptă! zise clericul. Ce se va întâmpla acum?

Dhamballa se răsuci şi se aşeză din nou pe rogojină. Nu răspunse la întrebarea preotului.

„Dintre toţi cei loviţi de soartă, încrede-te în nerozi”, se gândi Bradbury. Preotul voodoo întrebuinţase exact tactica părintelui. Angajarea oponentului într-o discuţie şi aflarea planurilor acestuia. Numai că Dhamballa fusese mult mai dibaci. Îl determinase pe preot să deschidă dialogul, să spere, să capete încredere. Procedând astfel, Dhamballa aflase de la părintele Bradbury de unde şi cum să mai ia un ostatic.

În timp ce era dus către coliba sa, preotul creştin începu să plângă de disperare.

20

Maun, Botswana

Joi, 6.46 P.M.

Parcă timpul se oprise în loc.

La majoritatea oamenilor, membrele au o memorie mai bună decât creierul. Odată ce-au învăţat să execute o anumită activitate, aceea nu se mai uită, indiferent că era vorba de dezasamblarea şi asamblarea unei arme de foc, sau de-a scrie cu creionul. Reflexele şi instinctele acţionau mai repede decât gândurile. Chiar şi când vârsta

începea să afecteze trupul, mâinile şi brațele aveau capacitatea să-şi aducă aminte de abilitățile deprinse cu ani în urmă şi să execute o mare parte dintre ele. Iar mintea? Leon Seronga nu era capabil să-i explice cuiva cum să-şi lege şireturile la bocanci. Însă putea să-i arate cum se face acest lucru. Nu-şi putea aminti ce mâncase la cină cu două seri în urmă. Dar degetele sale îşi aminteau ce greutate avea un pumnal pe care învățase să-l folosească pe când era copil. De câte ori scotea din teacă vechea armă albă, brațul său putea în mod automat să lanseze un atac, executând o mişcare de retezare.

Seronga stătea pe şaua unui scuter, privind în direcția complexului turistic. Reflexele şi trupul îi spuneau că se afla în anul 1966. Simțurile sale erau perfect acordate şi extrem de sensibile. Muşchii săi, doar uşor înmuiați de trecerea anilor, erau gata de acțiune, ca o strună de arc bine întinsă. El şi companionul său, Donald Pavant, veniseră cu maşina până la Maun, iar de acolo închiriaseră scutere Malaguti Firefox F15 RR. Îmbrăcați cu jachete bicolore, alb cu albastru, cei doi bărbați pretindeau că sunt un cuplu de motociclişti plecați în excursie prin savană. Goniseră prin făgaşele săpate de torenți, sărind peste mici ridicături nisipoase pe măsură ce se îndreptau către nord, lăsând în urmă mica localitate. Acum, când aproape se întunecase, se opriseră ca să țină sub observație centrul turistic. Dacă totul mergea conform planului aveau să se întâlnească, la marginea mlaştinii, cu omul lor de legătură. Apoi aveau să meargă către biserica din Shakawe şi să răpească preotul de acolo. Seronga se aştepta ca locaşul de cult să fie păzit, probabil de către poliția locală. Armata nu dorea încă să se implice în acțiune, pentru a nu escalada situația de criză. Însă indiferent ce fel de pază avea biserica, nu mai conta. Întotdeauna găseau o cale să pătrundă.

Seronga şi Pavant reveniseră la locul primei lor acțiuni pentru a vedea dacă răpirea părintelui Bradbury iscase reacții neprevăzute. Viperele îşi puneau întrebarea dacă arhidioceza de la Cape Town, ori poate chiar Vaticanul aveau să lase nepedepsită violarea acelui locaş sfânt. Biserica avea să reacționeze cu calm, ori avea să trimită acolo un batalion de preoți? Era posibil să trimită călugărițe, pentru a vedea dacă femeile sunt la fel de vulnerabile ca şi bărbații.

Telefonul special, cu frecvență codată, pe care i-l dăduse Genet, începu să sune. Era chiar belgianul, iar apelul său oferea răspunsuri la întrebările pe care şi le puseseră Viperele.

— Dhamballa abia a terminat de vorbit cu oaspetele nostru, îl informă Genet pe comandantul Viperelor. Aşa cum am anticipat, va sosi un preot nou. Ne-a spus că un episcop va ajunge în Maun mâine după-amiază. Doi indivizi de la parohie îl vor întâmpina la aerodrom.

— Noul venit călătoreşte de unul singur? întrebă Seronga.

— Exact asta ni s-a spus, îi zise Genet.

— De unde vine? se interesă Seronga.

— Statele Unite, replică europeanul.

— Interesant.

— Foarte, completă Genet. Asta transformă automat întreaga afacere în una cu caracter internațional şi garantează atenția întregii prese de pe mapamond în caz că i se întâmplă ceva rău.

Orice mişcare contra episcopului putea atrage în conflict Statele Unite, cu o parte din imensa lor capacitate de ripostă. Probabil americanii aveau să reacționeze în primă fază printr-o intensă activitate diplomatică de eliberare a ostaticilor. Exista posibilitatea să recurgă şi la acțiuni militare. Statele Unite duceau o politică de toleranță zero în privința terorismului. Exista oricând posibilitatea să lanseze o operațiune militară la scară redusă, de tipul căutare şi salvare. Pe de altă parte, episcopul putea fi o simplă momeală pentru a-i prinde pe răpitori. Guvernul din Gaborone putea trimite trupe ca să-i ofere protecție. Sau era posibil ca Vaticanul să fi luat pe cont propriu unele măsuri de securitate.

Seronga îi mulțumi lui Genet pentru informații şi întrerupse legătura. Nu era necesar ca belgianul să-i spună ce avea de făcut. Decizia fusese luată cu mult timp înainte. Dacă se trimitea un înlocuitor pentru postul părintelui Bradbury, urma să fie şi el răpit. Numai că de data aceasta nu avea să fie o etalare de forță. Răpirea părintelui Bradbury fusese executată de un grup numeros de comando doar pentru a arăta întregii lumi că Dhamballa dispunea de soldați şi era pregătit să-i folosească după bunul său plac. Dacă Seronga îşi folosea soldații într-o nouă acțiune, atunci preşedintele Botswanei putea să nutrească teama că se punea la cale un război civil. Şeful statului nu avea altă opțiune decât să facă apel la forțele militare aflate sub comanda sa. Adică exact ce nu-şi dorea Dhamballa. De data asta, răpirea avea să se desfăşoare în cu totul alt mod. Trebuia să fie o mişcare foarte subtilă. Scoaterea din circuit a înlocuitorului părintelui Bradbury urma să transmită guvernului din

Gaborone faptul că nu se confruntau cu un război, ci era vorba doar de-o dispută. O dispută în care oponenţii lui Dhamballa nu erau Botswana şi cetăţenii ei,+ ci Biserica Romano-Catolică şi preoţii ei. Numai după ce Dhamballa avea să stabilească o puternică bază religioasă în rândurile populaţiei, urma să se folosească de poziţia lui de lider spiritual pentru a influenţa politica statului şi tendinţele naţionaliste ale locuitorilor ţării.

Seronga îl puse la curent pe Pavant cu ultimele ştiri. Bărbatul de treizeci şi trei de ani era cel mai tânăr membru al Viperelor. Totodată era şi unul dintre cei mai activi susţinători ai cauzei lor. Născut şi crescut în localitatea Lobatse, aflată la graniţa dintre Botswana şi Africa de Sud, fusese influenţat de numeroşii refugiaţi ce-şi părăsiseră ţara din pricina regimului de apartheid instaurat de guvernul sud-african. Pavant era de părere că Africa aparţinea băştinaşilor şi urmaşilor lor. Se numărase printre primii oameni care-l descoperiseră pe Dhamballa şi-i ascultaseră predicile.

Bărbaţii aşteptau la circa patru sute de metri de complexul turistic, călare pe scuterele lor, mascaţi de întuneric. În vreme ce mâncau sendvişurile cu carne de pui pe care le cumpăraseră în Maun, ţineau sub observaţie drumul prăfuit ce ducea la complex, atenţi la orice lumină care putea proveni de la farurile unui vehicul. Nu vorbeau între ei. După cinci ore de mers pe scutere, acompaniaţi de urletul eşapamentelor, tăcerea era bine-venită.

La câteva minute după ora nouă, autobuzul care făcea cursa de seară dinspre Maun opri în faţa porţii principale a complexului. Seronga îi ceru lui Pavant să-i dea binoclul. Tânărul cotrobăi în micuţul compartiment de bagaje aflat în partea din spate a scuterului. Scoase binoclul din toc şi-l dădu comandantului său. Liderul Viperelor duse instrumentul la ochi, cercetând cu atenţie întinderea liniştită, învăluită în întuneric, a savanei.

Observă câteva aspecte ciudate la turiştii care coborau din autobuz. În primul rând era vorba de mărimea grupului. Erau douăzeci şi cinci de nou-veniţi. Un număr prea mare pentru grupurile care soseau în zonă în acea perioadă a anului. Abia când se apropia sezonul ploilor şi vremea se mai răcorea veneau atât de mulţi turişti. Seronga îi studie cu mare atenţie. Toţi turiştii purtau în mâini genţi de voiaj din pânză, deşi portbagajul autobuzului era ticsit cu valize. Genţile păreau trase la indigo, de parcă turiştii ar fi

împachetat în ele aceeaşi cantitate de haine şi acelaşi număr de obiecte personale. În mod normal, atunci când pleacă în concediu, fiecare individ îşi organizează singur bagajul, fără a folosi un tipar anume. Liderul Viperelor mai remarcă faptul că nimeni nu ducea sacoşe cu cumpărături şi suveniruri, aşa cum era normal să facă nişte turişti care vizitaseră magazinele din aeroport sau buticurile locale.

Dar un anumit lucru îi atrase în mod deosebit atenția lui Seronga. Majoritatea turiştilor erau bărbați.

— Se pare c-a venit multă lume, remarcă Pavant.

— Prea multă, accentuă Leon.

În timp ce-şi continua supravegherea, Seronga îşi bătea capul şi cu alte probleme care-l deranjau.

Genet şi Dhamballa le trasaseră lui Seronga şi Viperelor sale un ghid de conduită extrem de strict. Clericii trebuiau capturați în mod cât mai paşnic posibil, evitând recurgerea la violență. Nu trebuiau să-i transforme în martiri. Li se ordonase să anuleze acțiunea de răpire dacă nu puteau folosi metode nonviolente. Totodată trebuiau să fie atenți ca enoriaşii să nu fie vătămați în nici un chip.

Orice acțiune de forță întreprinsă de către poliție sau armată împotriva lui Dhamballa sau a Viperelor ar fi trebuit să primească o ripostă pe măsură. Liderului religios nu-i plăceau crimele, căci ele atrăgeau mânia zeilor. Însă Seronga avea prea puțini soldați, aşa că nu-şi permitea să piardă nici măcar un singur luptător. Se certase cu Dhamballa susținând că autoapărarea nu constituia o faptă rea, condamnabilă, care-i supăra pe zei. De asemenea nu dorea ca vreunul dintre oamenii săi să fie capturat. Un prizonier supus torturii şi spălării creierului putea fi silit să dea orice fel de declarație. Se putea organiza o mascaradă de proces în care Dhamballa să fie discreditat în mod public.

Cu inima îndoită, la auzul argumentelor aduse de Seronga, Dhamballa îşi dăduse acordul pentru folosirea forței. Aveau voie să ucidă. Dar nici liderul religios şi nici comandantul Viperelor nu credeau că vor ajunge atât de curând să facă uz de această permisiune.

Seronga continua să cerceteze grupul care coborâse din autobuz. Adevărul era că nu putea spune cu certitudine dacă oamenii din fața sa erau turişti sau soldați deghizați. Nu putea vedea nici dacă erau

oameni de culoare sau albi. Puteau fi trimişi de către guvernul din Gaborone. Sau la fel de bine exista posibilitatea să fie trimişi de către ambasada Statelor Unite ca să vegheze asupra episcopului. Americanii aveau soldați staționați acolo. Probabil selectaseră câțiva puşcaşi marini, îi deghizaseră în turişti şi îi trimiseseră la parohia părintelui Bradbury. Seronga era sigur că pretinşii turişti aveau să facă o „plimbare” de plăcere până la Maun exact când diaconii rămaşi la biserică aveau să meargă în întâmpinarea episcopului. Nu se îndoia de faptul că misiunea lor era de-a zădărnici orice tentativă de răpire a clericului american. Şi totuşi era inadmisibil ca episcopul să ajungă la biserică şi să reia activitatea părintelui Bradbury. Dacă îl lăsau să ia în primire parohia şi să predice, atunci ceilalți preoți şi misionari din regiune aveau să capete curaj şi să nu mai părăsească Botswana. Dhamballa nu-şi permitea să accepte o asemenea situație.

— Ce ținută au? întrebă Pavant.

— Impecabilă, replică Seronga.

— Atunci nu sunt turişti, concluzionă tânărul. Ăia cad întotdeauna lați după o călătorie lungă cu autobuzul.

— Da, aşa este. Câțiva dintre nou-veniți au făcut unele exerciții de relaxare a muşchilor după ce-au coborât din autobuz. Par a fi obişnuiți cu călătoriile lungi. Îi întinse binoclul camaradului său. Uită-te puțin la felul cum se mişcă.

Pavant studie preț de câteva clipe grupul de turişti.

— Îşi trec bagajele din mână în mână pe măsură ce le descarcă.

— Exact cum procedează soldații, zise Seronga. Haide să-i mai studiem până când se cazează, apoi ne punem în mişcare.

Comandantul Viperelor luă înapoi binoclul. Continuă să observe autobuzul până ce acesta plecă. Cu cât se uita mai mult la figurile neclare ale oamenilor din depărtare, cu atât mai mult se convingea că ceva era în neregulă.

Curând avea să afle dacă avea sau nu dreptate. În caz afirmativ, avea să ştie şi cum anume să procedeze pentru a face față noii amenințări.

21

Washington, D.C.

Joi, 11.47 A.M

Darrell McCaskey părăsise cafeneaua DiMaggio's Joe lăsându-i pe Mike Rodgers, Aideen Marley şi David Battat să discute între ei. După o jumătate de oră generalul reuşise să-i atragă de partea sa pe cei doi agenţi. David şi Aideen erau gata să sară-n foc dacă Mike le ordona. Simţul practic al lui Rodgers şi felul lui calm şi hotărât de-a explica lucrurile îi atrăgeau pe oameni, aceştia oferindu-se să lucreze sub comanda sa. Geniul lui Mike Rodgers consta în faptul că reuşea să rămână rezervat fără a fi distant. Nu-i plăcea să-şi facă prieteni noi. Dacă alţi oameni căutau să i se alăture, generalul îi accepta doar pentru serviciile oferite. Atât şi nimic mai mult. Singura persoană care se împrietenise cu Mike era colonelul Brett August. Dar avusese nevoie de o perioadă foarte lungă de timp ca să-i devină apropiat.

Darrell McCaskey avea o cu totul altă fire. Atât timp cât lucrase ca agent operativ în cadrul FBI fusese dur şi lucid ca un sloi de gheaţă atunci când făcea muncă de teren. Era singurul fel de-a fi care dădea rezultate în lupta contra teroriştilor, a traficanţilor de droguri şi a răpitorilor de persoane. Trebuia să uite că şi ei erau oameni care aveau părinţi, copii şi rude. Datoria sa era să impună legea şi să vegheze la respectarea ei. Dacă o femeie divorţată distribuia heroină ca să-şi poată hrăni copiii, o aresta fără nici o remuşcare.

Când lucra la birou sau mergea acasă, caracterul i se schimba cu o sută optzeci de grade. Devenea foarte apropiat de alte persoane. Era necesar să se comporte astfel, căci în mod contrar armura de nepăsare purtată în timpul serviciului pe teren ar fi devenit permanentă. Se purta foarte deschis cu superiorii, cu subordonaţii, cu personalul administrativ, cu vecinii, cu vânzătorii de la magazinele unde-şi făcea cumpărăturile şi cu femeile cu care-şi dădea întâlnire.

În mod inevitabil, odată cu stresul emoţional la care era expus venea şi încrederea în alte persoane. Şi împreună cu aceasta soseau şi deziluziile. În acele clipe McCaskey era dezamăgit de un om pe care

se bazase.

Pe tot parcursul drumului între Georgetown şi Baza Aeriană Andrews îl sâcâise gândul la telefonul dat Mariei de către Bob Herbert. Herbert ştia că intra într-o zonă sensibilă a relației de cuplu dintre Maria şi Darrell. McCaskey era sigur că Herbert n-o reactivase pe Maria ca să-i facă lui rău. Dar, în egală măsură, Herbert nu întreprinsese nimic ca să-l protejeze pe Darrell. Dacă şeful secției informații îi telefona în prealabil lui McCaskey pentru a-i cere sfatul, acesta putea să-l pună în legătură cu orice fel de agent al Interpolului din Madrid. Darrell ştia că agenții erau cu toții capabili să îndeplinească genul de misiune pe care Herbert îl încredințase Mariei. Nu-şi putea imagina ce mama dracului fusese în mintea lui Bob.

În timp ce conducea maşina încercase să-i telefoneze soției. La apelul său se activase căsuța vocală. O rugase pe Maria să-l sune îndată ce era posibil. Dar nu primise nici un apel.

Când ajunse la sediul Centrului de Operațiuni în el ardea o furie mocnită. Se duse glonț la biroul lui Bob Herbert. Nu era o idee tocmai bună, iar el era conştient de acest fapt. Herbert nu era un puşti cu caş la gură. Putea suporta o discuție fără mănuşi. De fapt, nici nu avea de ales.

Uşa de la biroul lui Bob Herbert era închisă. Darrell ciocăni, iar cel care-i deschise fu Paul Hood.

— Bună dimineața, Darrell, îl salută Hood.

— 'Neața, răspunse McCaskey. Intră în birou, în timp ce Hood închidea uşa în urma sa. Herbert stătea în spatele biroului său. Directorul Centrului rămase în picioare, lângă uşă. Gulerul cămăşii sale albe era boțit, iar cravata avea nodul slăbit. Paul Hood nu era genul de om preocupat de ținută. Probabil că avusese o dimineață extrem de aglomerată. Ori poate că greul abia acum urma.

— E totul în regulă? îl întrebă Hood.

— Desigur, răspunse McCaskey. Nici măcar nu se ostenise să-şi ascundă tonul răutăcios. Însă, chiar dacă remarcaseră acest lucru, nici Hood şi nici Herbert nu reacționară. Se părea că erau preocupați de alte probleme. Experiența căpătată de Darrell pe vremea când era agent operativ îl ajuta să stabilească precis momentul când atmosfera dintr-o încăpere devenea glacială.

— Am venit la Bob ca să văd cum decurg lucrurile în Africa, rosti

Hood. Ştii ce s-a întâmplat acolo? Ai aflat de răpirea părintelui Powys Bradbury?

— Am citit informarea pe sinteza operativă a zilei înainte de-a părăsi domiciliul, replică McCaskey.

— Veşti rele la orizont, enunţă Herbert.

— Cam aşa ceva, îi zise Darrell. Privirile lor rămaseră agăţate una de alta cu câteva clipe mai mult decât era necesar într-o banală conversaţie. McCaskey dorea să-i transmită cât de supărat era din pricina faptului c-o reactivase pe Maria.

Sinteza operativă era un fişier de-o pagină editat de două ori pe zi şi care cuprindea cele mai importante informaţii pentru NCMC. Editarea paginii cădea în sarcina şefilor de departament şi era postată pe site-ul intern al Centrului. În acest mod, angajaţi de prim rang ai Centrului care nu intrau de regulă în contact unul cu altul erau la curent cu ultimele noutăţi din toate departamentele. Era totodată o modalitate prin care angajaţii turei de noapte erau informaţi rapid de evoluţia evenimentelor din ziua respectivă. În acelaşi timp, programul folosit la editarea sintezei corobora numele de persoane şi locuri cu cele din fişierele altor agenţii guvernamentale. Dacă o companie patronată de Albert Beaudin se afla sub investigaţia unei agenţii militare de informaţii, sau a CIA, FBI, ori NSA, respectivul şef de departament era informat de acest fapt printr-un e-mail generat în mod automat.

— Sunt câteva lucruri care încă n-au apărut în sinteză, anunţă Hood. Ai auzit vreodată de-un negustor de diamante numit Henry Genet?

— Nu, răspunse McCaskey.

— Genet are legături financiare cu Albert Beaudin, industriaşul francez, completă Hood.

— Muschetarul, zise Darrell.

— Exact, recunoscu Hood. După cum discutam ceva mai devreme cu Bob, cel mai presant motiv ca să se implice Centrul în această situaţie de criză este ca să afle ce pune la cale Beaudin. După cele pătimite cu Noii Iacobini nu ne putem permite să-l subestimăm pe acest individ.

— De acord, admise McCaskey.

— Marea întrebare este dacă Genet şi Beaudin au vreo legătură cu un lider religios numit Dhamballa, zise Herbert.

— Care-i posibila conexiune? întrebă McCaskey.

— Un bărbat cu numele Leon Seronga, îl informă Bob. Seronga este unul dintre fondatorii Viperelor, un grup paramilitar specializat în activităţi informative, care a ajutat la înlăturarea stăpânirii britanice şi obţinerea independenţei Botswanei. Vaticanul suspectează că Seronga este responsabil de răpirea preotului. Totodată el a fost observat la numeroase întruniri organizate de Dhamballa. Modul de operare al răpirii din Maun aminteşte de stilul în care acţionau Viperele. Pătrundere şi repliere rapidă, de o precizie chirurgicală, în cursul dimineţii, când oamenii sunt încă ameţiţi de somn. Am promis Romei că-i acordăm ajutor informativ şi, dacă-i posibil, vom trimite nişte agenţi în zonă.

— Cred că tocmai am trecut de faza „posibilului”, replică McCaskey. Vin de la o întâlnire cu Mike, Aideen Marley şi David Battat. Sunt gata să plece în Africa.

Auzind ştirea, Herbert apucă receptorul telefonului şi tastă numărul de interior al şefei departamentului documente, Barbara Crowe. Cu toate că nu era operaţiunea sa, Bob nu era omul care să se supună formalităţilor. Ştia că agenţii aveau nevoie de acte de identitate false, cărţi de credit şi paşapoarte contrafăcute. La fabricarea actelor Crowe putea folosi pozele aflate în dosarele agenţilor. Battat fusese înregistrat când a fost spitalizat într-un centru medical din Azerbaidjan. Marley fusese implicată într-un asasinat ce avusese loc în Spania. Noile lor identităţi aveau rolul să împiedice apariţia unor semnale de avertizare atunci când vameşii sau angajaţii companiilor aeriene îi verificau în bazele lor de date.

În timp ce Herbert îi explica lui Crowe ce anume le trebuia agenţilor Battat şi Marley, Hood continua informarea lui Darrell.

— Exceptându-i pe Beaudin şi preotul răpit, există un alt motiv de îngrijorare, rosti Hood. Vaticanul trimite un înlocuitor care să păstorească parohia din Maun, un episcop din Washington, care va sosi acolo mâine.

— Au resursele necesare pentru asigurarea protecţiei episcopului? se interesă Darrell.

— Au şi exact asta mă îngrijorează, recunoscu Hood. Va fi păzit din umbră de către militari spanioli deghizaţi în turişti.

— Cum de s-a implicat Spania? se miră McCaskey.

— Prevederile Acordului de la Madrid, îl lămuri Herbert în timp ce

aşeza receptorul în furcă. O alianță relativ recentă încheiată între Vatican şi regele Spaniei. O duzină de soldați spanioli, membri ai unei unități de elită, au zburat către Botswana. Avem datele cursei aeriene cu care au aterizat la Gaborone. La ora aceasta sigur au ajuns la Maun.

— Paul, de ce constituie soldații spanioli un motiv de îngrijorare? întrebă McCaskey.

— Deoarece la ora actuală avem cinci entități politice implicate în criză, îl lămuri Hood. Statele Unite, prin intermediul episcopului. Cultul religios al lui Dhamballa. Guvernul Botswanei. Vaticanul. Şi acum Spania.

— De regulă coalițiile sunt de bun augur, comentă Herbert. Dar în cazul de față considerăm că Vaticanul ar trebui să acționeze în vârful picioarelor, nu să bată pas de paradă pe ceea ce poate fi o situație de criză care poate fi dezamorsată.

— Iar noi să fim cei care o detensionează, adăugă McCaskey.

— Merită să-ncercăm, rosti Hood.

— Tot ce-avem de făcut este să adunăm informații ca să vedem dacă preotul poate fi salvat, zise Herbert. Asta trebuia făcut din capul locului, înainte de a fi trimis un înlocuitor.

— Şi Maria va face parte din grupul care adună informații? îl interpelă direct McCaskey.

— Darrell, eu şi Bob tocmai discutam această problemă, interveni Hood.

Exact asta simțise McCaskey când intrase în birou: răceala dintre cei doi bărbați.

— Am sunat-o şi i-am cerut să-mi obțină unele informații din cadrul Ministerului Apărării din Spania, rosti Herbert. S-a achitat de sarcină şi a zis că-i gata să facă mai mult.

— I-ai cerut să plece în Botswana, spuse McCaskey.

Urmă un alt schimb lung de priviri. În ochii şefului secției de informații se citea o mare încordare, de parcă era pregătit să facă față unui atac.

— Nu, nu-i asta, ghici Darrell. Ai trimis-o deja acolo.

— Da, recunoscu Herbert. Este pe drum.

— Mi-ai recrutat soția să-i spioneze pe Vipere, rosti apăsat McCaskey, de parcă tonul îl ajuta să proceseze mai bine vorbele rostite. Ai trimis-o în urmărirea unor oameni care cunosc Botswana

mai bine decât cunoaştem noi străzile din Washington.

— În curând n-o să mai fie singură, încercă Hood să-l liniştească. Şi i s-au dat ordine stricte să adune informații numai din surse secundare.

— De parcă soția mea ar şti ce înseamnă *moderație*, declară McCaskey.

— Darrell, haide să discutăm puțin despre asta, îl rugă Hood.

McCaskey clătină din cap în semn de negare. Nu ştia ce trebuia să spună sau să gândească, însă era sigur că discuțiile se aflau pe locul trei în lista sa de opțiuni. Primele două poziții erau ocupate cu administrarea unei bătăi zdravene lui Herbert, urmată de părăsirea biroului.

— Darrell, eu am aprobat recrutarea Mariei, spuse Hood. Era necesar să plece imediat ca să ajungă la fața locului înainte de sosirea episcopului.

— Călătoreşte chiar sub propria ei identitate? îl întrebă McCaskey.

— Nu, foloseşte numele căpătat în urma căsătoriei, sublinie Herbert. M-am asigurat că şi-a schimbat deja paşaportul. Numele Maria McCaskey nu apare în nici o bază de date a vreunei agenții străine de informații.

— Puteai totuşi să mă fi întrebat, ripostă Darrell. Să fi avut bunul-simț să-mi laşi mie sarcina s-o trimit în misiune.

— Nu erai aici, se apără Herbert.

— Am telefon mobil...

— Ăsta *nu* este genul de problemă pe care s-o discut la telefon, fie el securizat sau nu, ripostă Herbert. Prin telefon se anulează programările la dentist şi rezervările la restaurant. Trebuia să am o discuție personală cu tine, față-n față.

— De ce? vru McCaskey să ştie. De ce crezi că m-aş fi contrazis cu tine pe seama trimiterii Mariei în misiune?

— Pentru că te-ai certat cu ea pe tema asta, replică Herbert. Ce naiba, acum câțiva ani v-ați despărțit exact dintr-un motiv asemănător. N-am vrut să risc ca după ce termini de vorbit cu mine la telefon s-o suni pe ea şi să vă luați la ceartă. Nu doream ca ea să fie supărată şi distrasă de probleme casnice.

— Sau ca altcineva să-i ofere motive să nu accepte misiunea, rosti McCaskey.

— Ăsta *nu* este un punct de vedere, insistă Herbert.

— Oricum, credeam că este operaţiunea *lui Mike*, se răsti Darrell. Mike e şi el de aceeaşi părere. Tocmai am luat micul dejun împreună.

— Va fi operaţiunea sa, declară Hood. Herbert n-a făcut altceva decât s-o pună pe Maria într-o poziţie din care să ne poată ajuta. Asta-i tot.

— Uite ce-i, Darrell, zise Herbert. Grupul spaniol de comando are experienţă doar în executarea unor operaţiuni pur militare, cum ar fi raidurile. N-au dovedit niciodată că pot realiza misiuni de supraveghere şi culegere de informaţii pe o perioadă lungă de timp, lucrând sub acoperire. Aveam nevoie de cineva care să poată face aceste lucruri. Cineva care să locuiască în acea regiune a globului şi care să vorbească spaniola, pentru a comunica în caz de necesitate cu soldaţii.

McCaskey înregistră cele spuse de şeful secţiei de informaţii. Totul avea sens. Dar lăsând logica deoparte, nu putea admite faptul că el fusese lăsat pe dinafară. Cea pe care Centrul dorea s-o trimită într-un potenţial teatru de război era *soţia* sa.

„Tocmai de-asta a acţionat Herbert pe furiş”, îşi spuse Darrell. Aşa cum o declarase chiar Bob, dorise să evite implicarea Mariei într-o ceartă cu soţul ei. O ceartă precum cea pe care tocmai o avuseseră cei doi bărbaţi. Herbert făcuse totul ca să nu altereze starea emoţională a Mariei.

Raţiunea îi spunea că Bob acţionase în mod inteligent şi profesionist. Era o situaţie de cumpănă, în care soarta unor numeroşi oameni şi a multor naţiuni stătea sub semnul întrebării. Şi cu toate acestea, încă existau conflicte personale şi de natură profesională. McCaskey nu-şi putea aminti să fi existat o situaţie asemănătoare în decursul carierei sale.

McCaskey continua să-l fixeze cu privirea pe Herbert. În timp ce făcea asta, realiză că un nou factor se ivise în ecuaţie. Ceva neaşteptat. Îşi putea da seama după căutătura lui Bob. Ochii plini de viaţă ai şefului secţiei de informaţii nu mai reflectau aceeaşi determinare de neclintit observată de Darrell doar cu câteva momente în urmă. Apăruse ceva nou.

Era vorba de suferinţă.

Abia atunci realiză McCaskey prin ce trecea colegul său. Revelaţia îi produse un şoc. Simţea cum o menghină îi strângea

pieptul şi-l împiedica să respire.

Bob Herbert îşi retrăia propria dramă, luptându-se cu spaima provocată de amintiri. Toate temerile lui McCaskey legate de soarta Mariei fuseseră simțite de către Herbert zi de zi pe parcursul perioadei când el şi soția lui activaseră în Beirut. Dar atunci, ca şi acum, Herbert pusese pe primul plan interesul național. Îşi făcuse datoria față de țară, în ciuda prețului imens pe care-l plătise.

Văpaia furiei care arsese în Darrell asemenea unui furnal se stinse subit. Cu un minut mai devreme se simțise singur şi abandonat. Acum nu mai era cazul.

— Nu-mi place s-o spun, declară McCaskey pe un ton potolit, dar totuşi o voi face. Ai apelat la unul dintre cei mai buni agenți sub acoperire din branşă.

Herbert se relaxă vizibil.

— Exact asta am făcut, confirmă el.

McCaskey trase adânc aer în piept, apoi se răsuci către Hood.

— I-am spus lui Mike că voi face unele pregătiri în cazul în care oamenii săi vor pleca în Africa. Trebuie să aflu dacă acolo există persoane de contact pe care să se poată baza în caz de nevoie.

— Excelent, rosti Hood. Mulțumesc, Darrell.

McCaskey îşi îndreptă iarăşi privirea spre Herbert, apoi părăsi în mare grabă biroul. Deşi afişa o expresie calmă, starea lui de spirit era foarte departe de-a fi una liniştită.

22

Maun, Botswana

Joi, 11.01 P.M.

Uşa care dădea spre zona dormitoarelor din cadrul bisericii nu avea încuietoare. Nici nu era nevoie de aşa ceva. După cum spunea părintele Bradbury: „Leii nu pot să răsucească o clanță, iar oamenii

sunt întotdeauna bine-veniți”.

Obosiți după lungile lor călătorii, diaconii Jones şi Canon se duseseră la culcare la ora zece. Jones petrecuse aproape două ore la telefon, dând rapoarte despre apelul primit de la părintele Bradbury. Prima dată vorbise cu un preot din Cape Town. Apoi îi repovestise totul chiar arhiepiscopului Patrick. După câteva minute primise un telefon din partea unui agent de securitate al Vaticanului. Apoi urmase un alt apel, din partea unui individ pe nume Kline, care suna din New York. Diaconul Jones era recunoscător anilor îndelungați de studiu în care memorase pasaje întregi din scrierile sfinte. Fusese capabil să repete de câteva ori întregul raport, cuvânt cu cuvânt, fiecărui bărbat cu care vorbise. Cu toate acestea, exceptându-l pe primul preot cu care discutase, nimeni nu părea să-i împărtăşească bucuria că părintele Bradbury era sănătos şi luase legătura cu ei. Arhiepiscopul, dar mai ales cei doi bărbați de la Vatican reacționaseră de parcă apelul părintelui Bradbury venea din partea Necuratului. Diaconul Jones nu-şi putea da seama de ce se comportaseră astfel. Oricum, nimeni nu-i dăduse vreo explicație. Convorbirea avută cu părintele Bradbury fusese de scurtă durată şi diaconului i se păruse a fi destul de inocentă.

Cei doi bărbați de la Vatican îl instruiseră să nu vorbească nimănui despre sosirea episcopului Max. Jones fusese de acord.

Tânărul diacon nu lăsă ştirile contradictorii să-l bulverseze. Ignoranța unui om era întotdeauna determinată de cantitatea de informații deținută. Nu depindea nici de caracterul şi nici de inteligența lui. Împăcat cu sine însuşi, Jones se duse la baie, se spălă pe dinți, îşi puse pijamaua şi reveni în dormitor. El şi diaconul Canon luară aşternuturi curate dintr-un dulap.

Dormitorul era lung, sărăcăcios mobilat şi adăpostea patru paturi duble. Două dintre ele erau amplasate lângă fereastră. Diaconii puseră aşternuturile pe acestea şi deschiseră geamurile. Jones îşi alese patul aflat pe latura opusă verandei. Spre deosebire de Canon, care avea un somn deosebit de profund, el nu dorea să fie deranjat în toiul nopții de zgomotul paşilor vreunui turist insomniac, amator de-o plimbare.

Jones îngenunche lângă pat şi îşi rosti rugăciunea. Apoi îndepărtă cu grijă plasa contra țânțarilor, se aşeză pe pat şi trase plasa la loc. Fereastra se afla în partea dreaptă a patului. Adierea

care pătrundea în cameră era caldă şi înăbuşitoare. Era minunat că putea dormi pe-o saltea moale, acoperită cu lenjerie de pat albă, imaculată. Când se afla pe teren avea drept pat fie o pătură, fie o rogojină, ori un petic de iarbă.

Diaconul Jones adormi repede.

Tânărul prelat simți o înțepătură în partea superioară a gâtului. Semăna cu pişcătura unei insecte parazite, care secționa pielea şi carnea, apoi sorbea sângele. Jones nu ştia dacă trecuseră doar câteva minute sau câteva ore de când adormise. Dar asta nu mai conta. Se simțea ca un boxer făcut knock-out şi tot ce îşi dorea era să ațipească din nou. Fără a deschide ochii, îşi trecu mâna peste gât pentru a alunga insecta.

Degetele sale întâlniră un obiect metalic.

Jones deschise repede ochii. Nu era vorba de-o insectă, ci de lama unui cuțit. Deasupra patului se întrezărea o siluetă uriaşă şi întunecată. Intrusul îndepărtase plasa contra țânțarilor şi îi ținea vârful cuțitului sub bărbie. Cu coada ochiului Jones observă că uşa era întredeschisă. Un alt intrus stătea aplecat deasupra diaconului Canon.

— L-ai întâlnit vreodată pe episcopul american? întrebă intrusul cu o voce joasă şi aspră.

— Nu, răspunse Jones, cu mintea încă încețoşată. De ce voia intrusul să ştie dacă-l cunoştea pe episcop?

— Care sunt numele voastre? continuă intrusul.

— Mă numesc Eliot Jones, iar el este Samuel Canon, replică diaconul. Suntem diaconi la această biserică. Ce se petrece aici?

— Unde-i telefonul tău mobil? îl presă intrusul.

— De ce vrei să ştii asta? întrebă Jones.

Intrusul apăsă uşor pe mânerul cuțitului. Diaconul simți cum i se despica pielea şi vârful lamei îi pătrundea în carne. Sângele ieşi la iveală pe lângă lamă, scurgându-se pe ambele părți ale gâtului. Jones realiză că vârful ascuțit ajunsese exact deasupra laringelui. Instinctiv, tânărul apucă mâna bărbatului, încercând s-o respingă. Intrusul răsuci lama cuțitului, astfel încât acum era capabil să reteze gâtul diaconului. Trase puțin în lateral. Din cauza durerii, tot corpul lui Jones se încordă asemenea unui arc. În mod reflex, tânărul îşi retrase brațele.

— Data viitoare bag toată lama în tine, îl avertiză intrusul. Mai

întreb o dată. Unde ți-e telefonul mobil?

— Dă-i înainte, retează-mi gâtul! îl sfidă diaconul. Nu mi-e teamă de moarte.

— Atunci voi ucide toți oamenii aflați în acest complex, rosti intrusul.

— Va fi păcatul vostru, nu al meu, replică tânărul prelat. Şi indiferent la ce cazne le veți supune trupurile, sufletele lor vor merge la Domnul.

Intrusul retrase cuțitul. Următorul lucru pe care-l simți diaconul fu o înțepătură usturătoare în coapsa dreaptă, însoțită imediat de-un val copleşitor de durere. Chiar în clipa când tânărul trăgea aer în piept pentru a urla, intrusul îi puse iarăşi lama cuțitului la gât. Diaconul avu nevoie de câteva secunde bune ca să-şi dea seama că fusese înjunghiat. Creierul său obosit trecu de la neîncredere la stare de şoc, apoi la sfidare.

— Unde ți-e telefonul mobil? repetă intrusul. Spune-mi, altfel scot sufletul din tine pe bucăți.

— Sufletul nu poate fi vătămat, bâigui diaconul. Începu să se roage. „Deşi păşesc prin valea morții...”

Cuțitul îi străpunse antebrațul. Jones țipă de durere. Lama descrise o mişcare circulară, începând să-i pătrundă în os. Suferința îndurată acum nici nu se putea compara cu cea simțită când îi fusese străpunsă coapsa. Durerea persista la nesfârşit şi se răspândea în tot trupul, de parcă un şuvoi de plumb topit îi curgea prin vene. Capul i se smucea violent dintr-o parte în alta şi bătea cu călcâiele în salteaua patului. Nu-şi mai putea controla trupul şi mintea. Nu mai avea voință.

— Telefonul! rosti intrusul. Nu avem mult timp la dispoziție...

— Este în haina mea! țipă diaconul. Agățată în uşă! Oh, Doamne, încetați! Luați telefonul! *Luați-l!*

Dar intrusul nu îndepărtă arma albă, ci continuă să apese asupra lamei, prelungind tăietura în jos. Jones simțea cum sângele său se prelingea de-a lungul picioarelor şi inunda aşternutul patului.

— La ce oră te întâlneşti cu episcopul venit din America? întrebă intrusul.

Diaconul Jones îi răspunse. I-ar fi dezvăluit orice informație i se cerea. Oare cum reuşise Mântuitorul să suporte caznele? Îi era imposibil să înțeleagă.

Intrusul ajunse cu tăietura în dreptul încheieturii mâinii şi retrase lama. Durerea bătu în retragere, asemenea unui val care se-ntoarce în mare după ce s-a spart la țărm.

După câteva clipe intrusul puse lama pe gâtul diaconului şi apăsă cu putere. Jones auzi un țipăt de durere venind de undeva de la distanță. Nu era vocea sa. Ştia asta deoarece el nu-şi mai putea descleşta buzele. Undeva la baza limbii simțea o durere acută. Se agită puțin, apoi simți cum durerea se extindea către cerul gurii. Suferința crescu în intensitate, căci osul boltei palatine opunea rezistență lamei. Jones încercă să spună ceva, dar tot ce ieşea din gura sa erau nişte mormăieli fără noimă. Apoi intrusul schimbă priza pe mânerul cuțitului, în aşa fel încât degetul mare să fie aşezat deasupra. Apăsă spre stânga, mânuind cuțitul precum un cutter. Artera carotidă a diaconului fu retezată. Apoi răsuci iarăşi lama cuțitului către dreapta. Venele jugulare fură şi ele secționate.

Durerea resimțită de către Jones alterna între frig şi căldură. Diaconul auzi un soi de hârâit. Îi luă câteva secunde până să-şi dea seama că sunetul era iscat chiar de el. Încerca din greu să respire. Vru să-şi ducă mâinile la gât, dar brațele îi erau moi şi degetele îi tremurau. Îşi lăsă membrele superioare să zacă întinse pe lângă corp. Ochii săi îl căutau pe atacator. În momentul când reuşi să-şi fixeze privirea asupra lui, fu incapabil să mai vadă. O serie de umbre roşii şi negre i se perindau prin fața ochilor. Îşi simțea capul extrem de uşor.

O secundă mai târziu diaconul Jones încetă să mai vadă ceva. Frigul şi căldura se contopiră într-o dulce moleşeală.

Ațipea din nou.

23

Maun, Botswana

Joi, 11.30 P.M.

Leon Seronga privi trupul însângerat care zăcea pe pat. În dreapta sa, Donald Pavant terminase de tăiat gâtul diaconului Canon. Asistentul comandantului Viperelor îi astupase gura cu palma stângă. Misionarul muribund nu scosese decât un singur țipăt înăbuşit.

— Am terminat, îi zise sfidător Pavant. N-aveai altă opțiune. Am făcut exact ce trebuia.

Seronga continua să se zgâiască la leşul din fața sa.

— Prințe, ăsta-i felul în care ştim noi să rezolvăm lucrurile şi, uneori, chiar trebuie să procedăm astfel, zise Pavant.

— I-am promis lui Dhamballa că de data asta vom acționa diferit, replică Seronga. Fără crime şi fără magie neagră.

— Omul ăla va sângera până îşi va da duhul, zise Pavant, care ştergea sângele de pe cuțitul său cu pătura de pe patul învecinat. Ai fost milostiv. Şi dacă nu-l chinuiai puțin, nu ne-ar fi dezvăluit informațiile care ne trebuiau.

— Care ne *trebuiau*, sublinie Seronga.

— Da. Nu-l putem lăsa pe episcop să vină aici. Ar anula tot ce-am realizat până acum, spuse Pavant. Dhamballa ne-ar considera nişte nimicuri, nişte incapabili. Pe de altă parte, nici nu-i nevoie ca să afle cineva ce soartă au avut indivizii ăştia doi.

— Nu trebuie să afle nimeni, admise Seronga.

Liderul Viperelor avea o senzație de greață. Din pricina îndărătniciei diaconului fusese obligat să adopte măsuri extreme. Ar fi fost mult mai simplu dacă clericul era mai cooperant. Încăpățânarea şi vorbele sale îi fuseseră epitaf. Îl amenințase pe Seronga că, dacă ucide, acea faptă îi va apăsa conştiința. Leon era de părere că cele două morți puteau fi puse în cârca diaconului. Dacă ar fi răspuns fără înconjur la întrebări, Seronga i-ar fi legat fedeleş pe cei doi misionari, apoi i-ar fi ascuns într-o peşteră din savană, la adăpost de animalele de pradă. După ce răpirea episcopului american era dusă la bun sfârşit, avea de gând să le spună autorităților unde sunt misionarii.

Tânărul acela stupid stricase totul.

— Am luat telefonul mobil, îl anunță Pavant de lângă uşă.

— Vezi dacă găseşti undeva nişte aşternuturi curate, ordonă Seronga.

— Caut, răspunse Pavant. Dar *nu vreau* să te văd

autoînvinovățindu-te. Noi suntem lei. Oamenii ăştia au fost prada. Asta-i firea lucrurilor. Aşa s-a întâmplat şi când ai ajutat la prima eliberare a patriei noastre.

— Atunci era cu totul altfel, îl corectă Seronga.

— Ba deloc, insistă Pavant. Pe vremea aceea te luptai cu un imperiu. Acum ne luptăm cu un alt imperiu.

— Atunci era altfel, repetă Seronga. Ne luptam cu soldați.

— Şi aceştia sunt soldați, replică Pavant. Numai că în loc de arme folosesc rezistența şi încăpățânarea.

Seronga nu avea starea de spirit potrivită pentru o discuție în contradictoriu. Îşi scoase cuțitul din gâtul victimei şi şterse lama pe fața de pernă. Apoi introduse arma albă în teaca agățată de centură. Aşteptă ca Pavant să se orienteze prin camera învăluită de întuneric. Singura sursă de lumină o constituiau razele lunii care pătrundeau prin uşa lăsată intenționat întredeschisă.

— Am găsit schimburile de pat, anunță Pavant. Stătea în dreptul unui dulap amplasat în partea din spate a camerei.

Bărbatul mai tânăr începu să se mişte cu repeziciune. Întinse aşternuturile pe podea. Cei doi bărbați începură să pregătească cele două cadavre pentru transport. Prima dată îndepărtară fețele de pernă şi le îndesară în rănile de cuțit, încercând să oprească sângerarea. Apoi înfăşurară strâns cele două cadavre cu cearşafurile pătate cu sânge de pe paturi. Şi pentru că sângele deja începea să treacă prin țesătura aşternuturilor, riscând să păteze podeaua, luară din dulap o pereche de pături pe care le înfăşurară iarăşi, cât mai strâns, în jurul celor două trupuri. Abia după aceea făcură paturile, folosindu-se de seturile noi de aşternuturi.

Seronga luase hotărârea să care cele două leşuri în savană şi să îndepărteze păturile şi aşternuturile în care erau înfăşurate. Țesăturile aveau să fie umplute cu pietre şi scufundate în lacul Mitali. Până la răsăritul soarelui din cei doi diaconi n-avea să rămână mare lucru. Dacă autoritățile urmau să suspecteze că s-a comis o crimă, n-aveau cum s-o dovedească. Țesuturile moi care fuseseră străpunse de lamele cuțitelor aveau să fie mâncate de lei sau alte carnivore. Iar peste tot în jurul leşurilor aveau să existe urme de animale, acoperindu-le pe cele ale lui Seronga şi Pavant. Judecând după indicii, toată lumea urma să presupună că cei doi diaconi ieşiseră la o mică plimbare în savană şi fuseseră mâncați de

animalele de pradă. Probabil Vaticanul avea să aibă unele dubii asupra cauzei morții, dar în lipsa probelor se va mulțumi cu ipoteza atacului unor prădători. Cel mai important era faptul că Vaticanul nu-i putea socoti pe cei doi drept martiri. Şi atâta vreme cât un alt cleric era captiv, dar în viață, exista speranța unor negocieri, în primul rând cu Biserica şi apoi cu restul lumii. Poporul Botswanei avea şansa să profite el singur de bogatele resurse minerale ale patriei.

Cei doi bărbați din unitatea Viperele mai aveau nevoie de-un singur lucru: hainele pe care le purtau cei doi prelați. Seronga nu plănuia să care hainele în acelaşi timp cu leşurile. Nu dorea să le păteze cu sânge. Avea să se-ntoarcă să recupereze veştmintele după ce scăpa de cadavre.

În timp ce Seronga ştergea cu grijă orice firicel de sânge scurs pe podea, Pavant cerceta veranda. Afară nu era țipenie de om. Cei doi bărbați luară în cârcă leşurile. Chiar şi ținând cont de sângele pe care-l pierduseră, cele două cadavre erau mult mai uşoare decât se aştepta comandantul Viperelor. Era limpede că cei doi misionari nu mâncau prea bine. Seronga constată că trupurile diaconilor nu se răciseră încă. Preocupat să îşi ia cât mai repede gândul de la dubla crimă comisă, Leon se-ntrebă dacă străvechea magie stăpânită de către Dhamballa avea să-i ridice de pe suflet povara omorurilor. Nu oameni care muriseră din cauze naturale, ci oameni care fuseseră ucişi. Seronga îşi dorea să poată petrece mai mult timp în preajma liderului religios. Ar fi vrut să afle mai multe despre fenomenele stranii la care fusese martor şi despre secretele vechii religii pe care o adoptase din credință.

„Toate la timpul lor”, îşi zise Seronga.

Pentru moment avea să continue îndeplinirea neplăcutei sarcini de-a scăpa de cadavre. Şi fie că modul de acțiune îi plăcea sau nu, era singura cale prin care Botswana putea redeveni liberă.

24

Washington, D.C

Joi, 4.35 P.M.

Pentru Paul Hood fusese o după-amiază extrem de încărcată, cu o mulţime de informaţii care soseau atât de repede încât întrebările îşi găseau imediat un răspuns. Şi fiecare răspuns genera la rândul său alte două sau trei întrebări.

Din nefericire nici unul dintre răspunsurile aflate nu oferea cheia la întrebarea cea mai arzătoare a directorului Centrului de Operaţiuni.

Cu toate astea, exista şi un motiv de bucurie. Hood era fericit că scăpase cu bine de dimineaţa acelei zile. Pentru prima dată în decursul acelei săptămâni, biroul senatoarei Fox nu-l mai sunase să-i ceară raportul zilnic de activitate al Centrului. În felul acesta reuşeau cocoşii umflaţi în pene din Congres să porţioneze bugetul. Evident, Fox era mulţumită de reducerile pe care Hood deja le efectuase. Şi se părea că ceilalţi membri ai Comisiei de Supraveghere a Activităţii Serviciilor de Informaţii erau la fel de mulţumiţi, căci nimeni nu-l contactase încă. Asta însemna că Mike Rodgers putea menţine secretul asupra noii sale operaţiuni pentru încă o zi. Socotind după standardele calendaristice din Washington, acea zi era echivalentul unui an.

Directorul se bucura şi pentru că, cel puţin pentru un timp, conflictul dintre Darrell McCaskey şi Bob Herbert fusese dezamorsat. Singura problemă care mai persista nu cădea în sarcina Centrului de Operaţiuni. Sau cel puţin nu cădea în mod direct. Era vorba de tensiunea din cadrul familiei McCaskey. Conform descrierii făcute de Herbert, Maria Corneja primise noua misiune precum „un pitbull care se aruncă asupra unui ciolan”. Nu era dispusă să renunţe la activitatea operativă. Cu toţii bănuiseră că aşa avea să se-ntâmple, iar acum aveau confirmarea. Faptul că Maria luase decizia de una singură, fără a-şi consulta soţul, nu făcea decât să înrăutăţească situaţia. O situaţie şi cu un aspect ironic. McCaskey se dovedise a fi un foarte bun confesor în timpul conferinţelor şi al interogatoriilor.

Avea un talent inegalabil în a obține mărturisiri ori de-a exploata şi cea mai slabă inflexiune a vocii celui interogat pentru a descoperi noi piste de urmat. Dar când era vorba de viața sa personală, Darrell mai mult vorbea decât asculta. Aici trebuia neapărat să facă o schimbare.

„Uite cine şi-a găsit să dea sfaturi”, îşi zise Hood. El ascultase absolut tot ce-i spusese nevasta şi intenționase să pună în aplicare cele auzite. Numai că n-avusese suficient timp liber să-şi ducă intențiile la bun sfârşit.

Oricum, nu era momentul oportun să facă bilanțul micilor sale victorii ori al marilor lui neajunsuri. Nu la mult timp după ce revenise în birou primi un apel telefonic din partea lui Edgar Kline. Ofițerul de securitate al Vaticanului îi raporta că diaconul Jones primise veşti din partea părintelui Bradbury. Conform celor istorisite de Jones, Bradbury era încă ținut în captivitate.

— Este sănătos? întrebă Hood.

— Aparent, da, îl informă Kline.

— Nu pari prea fericit de această veste, remarcă directorul Centrului.

— Părintele Bradbury s-a interesat de soarta parohiei, continuă Kline. Din nefericire diaconul Jones i-a spus părintelui că un suplinitor se află deja pe drum, venind de la Washington.

— Fir-ar să fie, rosti Hood. Era limpede că misionarii africani îşi pierduseră finețea tactică de care dăduseră dovadă la finele secolului nouăsprezece. În acele vremuri burii îi folosiseră pe misionari ca spioni, obținând informații despre amplasarea, tăria şi mişcările triburilor Zulu. Asta înseamnă că Dhamballa a aflat de episcop.

— Trebuie să acceptăm această ipoteză, confirmă Kline.

— Aveți de gând să-i modificați itinerarul şi orarul voiajului? se interesă Hood.

— Procedând astfel îi transmitem lui Dhamballa că ne temem de el, zise Kline. Nu facem schimbări.

— Ce ştii de agenții spanioli sub acoperire? Au ajuns la parohie? întrebă directorul Centrului.

— Da, replică Kline. Comandantul grupului se va prezenta celor doi diaconi mâine-dimineață. Câțiva membri ai unității îi vor însoți la aerodrom, asigurând protecția episcopului.

— Foarte bine, aprecie Hood.

— Aş vrea să vă expediez fişierele noastre cu fotografiile luate la

întrunirile ţinute de către Dhamballa, continuă Kline. Sunt şi câteva imagini ale liderului religios. Credem că dacă le comparaţi cu pozele din baza voastră de date poate avem norocul să obţinem o identificare.

Hood îşi dădu acordul asupra schimbului de date. Apoi îl informă pe Kline despre acţiunile lui Richard Stiele. Kline nu păru impresionat ori îngrijorat de cele aflate. Nici nu avea de ce să fie. Indiferent ce făceau europenii, Vaticanul nu era afectat în mod direct de acţiunile lor. Hood îi spuse lui Kline că avea să-l ţină la curent cu orice nouă evoluţie a evenimentelor, fie că aveau sau nu legătură cu părintele Bradbury.

— Ca să fii complet informat, sublinie Hood.

Kline îi mulţumi.

La câteva minute după ce Kline pusese receptorul în furcă, computerul lui Hood emise un bip. Primi un fişier expediat de la o adresă web aparţinând Agenţiei de Securitate a Vaticanului. Fişierul conţinea o parolă necesară accesării datelor referitoare la Dhamballa. Parola era *adamas*. În liceu Hood avusese ca materie de studiu, timp de patru ani, limba latină. Îşi aduse aminte că *adamas* însemna diamant. Cineva din VSO avea cunoştinţe solide despre Botswana. Ori poate cei de la Vatican ştiau mai mult decât le dezvăluise Kline.

Directorul Centrului de Operaţiuni retransmise fişierul lui Stephen Viens. Până de curând Viens fusese şeful departamentului de cercetare aeriană prin intermediul sateliţilor din cadrul Biroului Naţional de Recunoaştere. Fost coleg de clasă cu Matt Stoll, Viens acordase întotdeauna Centrului de Operaţiuni prioritate maximă în privinţa accesului la sateliţii de recunoaştere şi la imaginile preluate de către aceştia. Din acest motiv, plus încă altele, Viens fusese scos ţap ispăşitor pentru faptul că fonduri în valoare de două miliarde de dolari, destinate finanţării unor programe secrete, nu fuseseră folosite în scopul prevăzut. Bob Herbert îi dăduse o mână de ajutor savantului, dovedind că era nevinovat. Centrul de Operaţiuni fusese şi el pedepsit, acordându-i-se cel mai scăzut nivel de prioritate la utilizarea sateliţilor de recunoaştere. Din fericire Viens încă mai avea destui prieteni la NRO[1]. Nu revenise niciodată la vechiul loc de

---

[1] NRO (National Reconnaissance Office) – Biroul Naţional de Recunoaştere, însărcinat cu proiectarea, construcţia şi operarea sateliţilor de recunoaştere aparţinând S.U.A. (n.tr.)

muncă. Acum lucra în cadrul Centrului, ca şef al departamentului de securitate internă. Printre noile îndatoriri ale lui Viens se număra şi realizarea unui program informatic de analiză a fotografiilor, la cererea lui Hood. Directorul retransmise fişierul cu fotografii şi celor doi vechi colaboratori ai săi, Herbert şi Rodgers.

În vreme ce Hood tocmai termina de expediat fişierul primit de la Vatican Security Organization subordonaților săi, îl sună Emmy.

— Paul, mi-ai dat un pont grozav în legătură cu Albert Beaudin, îl informă fosta sa colegă de pe Wall Street.

— Cum aşa? se miră Hood.

— S-a dovedit că domnul Stiele n-a fost singurul asociat al lui Beaudin care în decursul ultimelor zile a lichidat titluri de proprietate şi acțiuni, zise femeia.

— Cine altcineva? o interpelă Hood.

— Gurney de Sylva, un alt membru al consiliului de administrație al corporației lui Beaudin, răspunse Emmy. Ieri şi-a vândut partea sa de proprietate din şase mine de diamante.

— Unde se află amplasate aceste mine? întrebă Hood.

— În partea de sud a continentului african, îl lămuri Emmy.

— Ce câştig a obținut? întrebă directorul Centrului de Operațiuni.

— Aproape nouăzeci de milioane de dolari, replică femeia. Apoi şi-a schimbat cu o sută optzeci de grade aria de operare şi a investit majoritatea banilor în exploatări petroliere din Rusia şi Mexic.

— Probabil a considerat că petrolul reprezintă, pe termen lung, o investiție mult mai profitabilă, sugeră Hood.

— E posibil, spuse Emmy. Dar o altă parte din profit a investit-o în corporația lui Stiele care se ocupă cu concesionarea de terenuri în China, completă femeia.

— Aşadar afacerea cu petrol nu poate fi decât o perdea de fum ca să mascheze operațiunile lor din China, rosti Hood.

— Sau poate să tragă cât mai mult profit de pe urma petrolului, apoi să investească banii în China, sublinie Emmy. În acte n-a precizat pe ce termen va fi efectuat plasamentul în companiile petroliere. Nu-i primul investitor pe care-l luăm la puricat. O dată a scăpat basma curată de neplata taxelor pe profit donând milioane de dolari unei organizații umanitare care se ocupa de persoanele fără adăpost. Asociația se numea Rooftop Angels.

— N-a fost închisă în 2001 sub acuzația de spălare de bani? își aminti Hood.

— Ba da, răspunse Emmy. Pentru fiecare sută de dolari scriptică investită în ea asociația dădea înapoi optzeci de dolari în bani gheață, distribuiți în cutii de depozit, cecuri de călătorie şi alte mijloace de plată. N-am putut niciodată dovedi că Stiele a beneficiat de pe urma spălării de bani. Nici unul dintre conturile sale nu înregistra depuneri suspect de masive.

— Asta nu înseamnă nimic, observă Hood. Banii trebuie să fie ascunşi pe undeva. Ce naiba, doar nu i-o folosi la cumpărături în supermarket.

— Ai dreptate, rosti Emmy. Dar investigația este încă în plină desfăşurare, tocmai de aceea a sunat clopoțelul de alarmă imediat ce a efectuat vânzarea pachetelor sale de acțiuni. Până acum n-am găsit nimic care să contravină legii internaționale. Totuşi, am descoperit o legătură strânsă între de Sylva şi Peter Diffring, care merge dincolo de membrii consiliului de administrație al corporației lui Beaudin şi nu are nimic de-a face cu China.

— Oh?

— Împreună cu câțiva oameni de afaceri locali, Diffring este coproprietar al companiei de construcții care efectuează analiza geologică a solului şi apreciază impactul asupra mediului pentru noile amplasamente de stațiuni turistice din Botswana, spuse femeia. La cumpărarea terenurilor este necesară completarea unui document emis de către Divizia Evaluări Terenuri a Ministerului de Cadastru şi Cartografie.

— De la cine au fost cumpărate terenurile? o întrebă Hood.

— De la un trib local, numit Limgadi, îl informă Emmy.

— Au declarat şi în ce scop vor fi folosite terenurile? întrebă Hood.

— Scopul declarat este „pentru dezvoltarea facilităților locale de transport”, îl informă ea.

— Cât timp a trecut de când Diffring a cumpărat acțiuni la compania asta de construcții? întrebă Hood.

— Patru luni, răspunse Emmy. Autoritățile din Botswana susțin că până-n prezent compania lui Diffring n-a construit decât o mică pistă de aterizare. Nimic altceva. Toate acestea s-ar putea să nu însemne absolut nimic, Paul.

— Ştiu, zise el. Însă instinctul său îi spunea că lucrurile stăteau

tocmai invers.

— Nu-i un fapt ieşit din comun ca oamenii să pună pe roate afaceri sinergetice în zone pe care plănuiesc să le dezvolte, rosti femeia.

— Desigur, replică Hood.

Era o deosebire imensă între genul de conspirație pe care o întrezărea Hood şi oportunitățile solide de afaceri descrise de către Emmy. Totuşi exista posibilitatea ca toate acele activități ale asociaților lui Beaudin să nu aibă vreo legătură cu Dhamballa. Putea fi doar o coincidență.

Din nou, poate că nu era cazul. Dar Hood şi subordonații săi nu erau plătiți să judece lucrurile după aparențe. Trebuiau să presupună că tot ce era la vedere era doar o fațadă. Un management de succes al situațiilor de criză se baza întotdeauna pe prezumția de vinovăție, nu de nevinovăție.

Hood îi mulțumi lui Emmy pentru eforturile depuse. Cei doi făcură planuri să ia cina împreună pentru săptămâna următoare. Femeia se căsătorise abia cu câteva luni în urmă şi intenționa să-i facă lui Hood cunoştință cu soțul ei. Hood fu bucuros să audă că se măritase. În acelaşi timp se simțea trist din pricina propriei sale situații familiale. Pentru prima oară în ultimii douăzeci de ani el urma să fie bărbatul ciudat şi singur în mijlocul unei cine de socializare.

Exact când Hood era la finalul convorbirii cu Emmy în uşă îşi făcu apariția Mike Rodgers. Hood îi mulțumi din nou lui Emmy. Convenirä să aibă o nouă discuție în seara aceleiaşi zile. Rodgers intră în birou şi se aşeză pe-un scaun. Generalul arăta mai bine decât se obişnuise Hood să-l vadă în ultimele săptămâni. Părea revitalizat, concentrat şi determinat.

— Echipa începe să prindă contur? îl întrebă Hood.

— Aideen Marley şi David Battat sunt gata de acțiune, în caz că avem nevoie de serviciile lor, zise Rodgers.

— Se-nțeleg bine unul cu altul? se interesă Hood.

— Destul de bine, replică Rodgers. Nu într-atât încât să dea fuga să se căsătorească, dar suficient ca să ducă o misiune la bun sfârşit.

— Unde apar fricțiuni între ei? vru Hood să ştie.

— David îşi cunoaşte bine meseria şi adoră să-ți dea peste nas cu pregătirea lui, spuse Rodgers. Aideen are şi ea o pregătire solidă,

dispune de mai puţină experienţă decât David, dar are mult mai mult tact.

— Cine ar fi mai bun pentru postul de lider al misiunii? întrebă directorul.

— În situaţia asta? Eu deja am decis: Aideen, zise Rodgers. Interacţionează cu oamenii de rând mult mai bine decât o face David.

— Battat e de acord cu alegerea făcută? întrebă Hood.

— Dacă astfel are ocazia să revină în câmpul operaţional, atunci da, e de acord, rosti Rodgers.

Hood îl fixă pe general cu privirea. Militarii aveau o altă perspectivă asupra lucrurilor decât civilii. Lui Hood îi plăcea să aibă armonie în rândurile echipei pe care o avea sub conducerea sa. Rodgers punea accentul pe eficienţă.

— Nu-ţi mai face griji în privinţa lor, Paul, zise Rodgers. Battat ştie deja că Aideen va deţine comanda. Se vor înţelege bine.

Hood spera ca Rodgers să aibă dreptate. Nu anticipase că avea să fie obligat să desfăşoare atât de curând pe teren o echipă de spionaj, dar Centrul de Operaţiuni avea nevoie disperată de informaţii de la faţa locului. Hood mai trăgea nădejde, ţinând cont de graba cu care fusese pusă pe roate operaţiunea, că făcuse o alegere bună încredinţându-i misiunea lui Mike Rodgers. Îl respecta foarte mult pe general şi îi admira calităţile de lider. Dar Rodgers suferise nu cu mult timp în urmă o lovitură teribilă. Era vorba de pierderea unităţii Striker. Din punct de vedere psihologic, atât Hood cât şi Rodgers se treziseră pe-un teren necunoscut.

Până de curând Paul Hood privise psihiatria cu mare neîncredere. Era de părere că un om îşi modelează caracterul înfruntând problemele apărute în viaţa sa. Apoi venise situaţia de criză de la sediul Naţiunilor Unite, când fiica sa Harleigh fusese luată ostatic. Specialista Centrului de Operaţiuni, Liz Gordon, împreună cu o echipă întreagă de medici psihiatri o ajutaseră pe Harleigh să treacă de cele mai întunecate zile ale existenţei sale. De fapt, îi redaseră fetei viaţa, iar lui Hood îi redaseră fiica.

De-atunci îşi schimbase părerea despre psihiatrie.

Acest lucru îl îndemnase pe Hood să ia o măsură fără precedent: implicarea lui Liz în propriul său proces decizional de conducere. Cu câteva zile înainte de-a vorbi cu Rodgers despre formarea noii echipe de spionaj, Hood discutase pe această temă cu psihologul Centrului.

Îi pusese femeii următoarea întrebare: un ofiţer care şi-a pierdut unitatea va fi mai prudent cu noua sa echipă, sau mai agresiv? Liz îi răspunsese că totul depindea, fireşte, de ofiţerul respectiv. În cazul lui Mike Rodgers, ea apreciase că exista posibilitatea ca generalul să aibă unele reţineri în acceptarea unei noi comenzi. Nu mai dorea să rişte vieţile altor oameni. Dacă accepta însărcinarea, Liz credea că Rodgers putea suferi o uşoară formă de isterie substituţională, adică nevoia de-a retrăi un eşec şi a-i găsi o soluţie fericită.

Din fericire, operaţiunea actuală n-avea caracter militar. Participanţii la acţiune nu erau nevoiţi să rămână pe poziţii până la rezolvarea situaţiei de criză. Aveau să strângă informaţii până când activitatea lor devenea prea primejdioasă. În acel moment urmau să se retragă.

— De vreme ce toate lucrurile par a fi puse la punct, cred că-i o idee bună să-i trimitem în Botswana, continuă Hood. Bănuiesc că situaţia va deveni mult mai tensionată mâine, odată cu sosirea episcopului Max.

— Putem să-i urcăm chiar astăzi pe Aideen şi Battat într-un avion de pasageri, îi spuse Rodgers. Documentele de călătorie au fost deja pregătite. În clipă de faţă cei doi agenţi se află la departamentul lui Matt Stoll. I-am trimis acolo să studieze toate materialele care le avem despre răpirea părintelui Bradbury. Totodată vor citi şi fişierele referitoare la Botswana şi Albert Beaudin. Bob mi-a spus că există posibilitatea ca Muschetarul şi oamenii lui să fie implicaţi în răpire.

— E posibil, admise Hood.

— Am vorbit la telefon cu Falah Shibli şi i-am propus să ni se alăture, continuă generalul.

— Cum o mai duce? întrebă Hood. Falah era un bărbat extrem de capabil şi modest în acelaşi timp, o combinaţie de însuşiri de care orice om ar fi fost mândru, dar care pentru un spion era de-o valoare inestimabilă, ajutându-l să treacă neobservat în mijlocul mulţimii.

— Falah încă lucrează ca ofiţer de poliţie în nordul Israelului, numai că acum a ajuns şef de secţie, îl informă Rodgers. A zis că e ocupat până peste cap cu acţiuni de menţinere a păcii la graniţa cu Libanul, dar ar fi foarte bucuros să ne-ajute. Îşi ia o mică permisie şi ne stă la dispoziţie pentru a face ceea ce îi cerem.

— Un musulman din statul evreu care ajută Biserica, surâse Hood. Îmi place situaţia asta.

— Şi pe el îl amuză, spuse Rodgers. Tocmai de aceea s-a hotărât să lase baltă ce are de făcut şi să se alăture echipei noastre. A rămas stabilit că-l anunț dacă e necesară şi participarea sa. I-am mai contactat pe Zack Bemler, care locuieşte în New York şi pe Harold Moore, care s-a stabilit în Tokio. Pe parcursul zilelor următoare amândoi sunt cu mâinile legate, nu pot pleca de la serviciu. După aceea vor colabora bucuroşi cu noi. Dar cu Maria aflată deja în drum către Botswana şi cu alți trei agenți gata de plecare, eu zic că avem o echipă suficient de puternică.

Hood era de acord cu generalul. Cei patru agenți operativi aveau fiecare în parte abilități extraordinare. Hood era încredințat că, atunci când va fi nevoie de ele, atributele lor profesionale combinate aveau să iasă la lumină, contribuind la îndeplinirea misiunii.

Când Rodgers termină de vorbit, Hood îl puse pe general la curent cu noutățile aflate de la Edgar Kline şi Emmy Feroche. Chiar în toiul informării primi un telefon din partea lui Stephen Viens.

— Paul, cred c-ar fi bine să vii în biroul lui Matt, îi spuse Viens.

— Ce-ați aflat? se interesă Hood.

— Am impresia c-am găsit exact veriga lipsă, replică Viens.

25

Mlaştina Okavango, Botswana

Vineri, 12.05 A.M.

Potrivit credinței vodun, Dhamballa ştia că miezul nopții constituia partea cu cea mai mare încărcătură spirituală din cuprinsul unei zile. La acest ceas trupul se afla în cel mai avansat stadiu de slăbiciune fizică, pe când sufletul devenea extrem de puternic.

Dar mai ales conta faptul că la acest ceas întunericul era deplin. Sufletul unui vodunist evita lumina zilei. Ziua era destinată

învelişului carnal, pentru a-l încălzi şi a-l menţine apt de muncă. Ziua trupul se putea hrăni. Apoi venea înserarea, o perioadă dominată de lumina focurilor de tabără. Era momentul rugăciunilor în grup, al incantaţiilor, al dansurilor acompaniate de bătaia tobelor. Seara se sacrificau animale în onoarea zeilor Loa. Participanţii la ceremonie îi rugau pe zei să le ofere sănătate, bogăţie şi fericire în viaţă. Ocazional, cuplurile care luau parte la ritual simţeau nevoia să creeze o nouă viaţă. Conceperea unui copil în timpul energiilor eliberate de o asemenea ceremonie era considerat un lucru sfânt.

Numai că toate aceste fapte erau şi ele doar necesităţi ale trupului. Carnea constituia o închisoare pentru suflet. Lumina zilei reprezenta o forţă de inhibare. Doar în întuneric sufletul se putea bucura de comuniunea intimă şi sacră cu pământul. Putea părăsi lumea materială şi vizita locurile întunecate în care vieţuiau spiritele strămoşilor. Precum sufletele celor aflaţi în viaţă, şi sufletele înaintaşilor trăiau, dar sub suprafaţa solului.

În fiecare miez de noapte, înainte de-a merge la culcare, Dhamballa îşi făcea timp pentru a reface legătura cu vocile trecutului. În felul acesta reuşise liderul spiritual, cu mulţi ani în urmă, să-şi dea seama care-i era destinul. Un preot vodun, Don Glutaa, îi fusese călăuză în prima lui călătorie în lumea spiritelor. Chiar dacă nu avea o revelaţie la fiecare incursiune în acea lume, la fiecare revenire în universul material i se întărea credinţa că menirea lui era să servească drept punte de legătură între trecutul şi viitorul religiei vodun.

Dhamballa stătea întins pe spate pe rogojina aspră. Era îmbrăcat doar cu un şort alb. Avea ochii închişi, însă nu dormea. Coliba era cufundată în beznă, cu excepţia strălucirii palide a flăcării unei candele. Fitilul ei era confecţionat din trestie şi ardea mocnit, precum o ţigară, producând mai mult fum decât lumină. Candela era scurtă şi plată, având partea inferioară de formă circulară. Era umplută nu cu ceară, ci cu seu. Dhamballa confecţionase chiar el candela înainte de-a veni în tabăra din mlaştină. Se dusese în străvechiul cimitir din Machaneng şi acolo amestecase frunze tocate de belladona cu seminţe uscate şi pisate de secară, împreună cu untură topită provenită de la un ţap. Preparase amestecul în orbita unui craniu uman, căci acela era modul tradiţional în care erau fabricate Luminile lui Loa, candelele dedicate zeului căruia îi era închinat

sufletul. Ierburile din amestec aveau rolul de a-i relaxa trupul şi a-i deschide spiritul. Menirea seului era capturarea spiritelor celor morţi. Prin aprinderea candelei spiritele morţilor erau eliberate, călăuzindu-l în călătoria lui spre tărâmul umbrelor.

Candela era aşezată pe pieptul gol al lui Dhamballa, exact deasupra cutiei toracice. Seul topit i se scurgea pe sub bărbie, de-a lungul gâtului, fiind un fapt de mare importanţă în credinţa vodun. Simboliza evenimentele ce urmau să se producă. Morţii aveau să-i ofere ceva celui viu, iar persoana în viaţă avea să folosească darul lor pentru a crea ceva nou.

Fumul înţepător de culoare galbenă şerpuia prin aer, pătrunzându-i în nări la fiecare inspiraţie. Respiraţia lui Dhamballa deveni rară şi greoaie. Pe măsură ce inhala fumul, tânărului bărbat i se părea că el însuşi era constituit din fum. Avea senzaţia că pluteşte deasupra rogojinii. Apoi, precum focul şi aerul, spiritul său plonjă în jos, prin urzeala trupului material, constituită din carne.

„În miezul pământului, gândi el, lăcaşul spiritelor eterne.”

Dhamballa începu să coboare, cu unduiri de şarpe, prin scoarţa groasă a solului. Acceleră, coborând din ce în ce mai iute. Dacă şi când aveau ele să se arate, spiritele urmau să răsară de printre fisurile solului şi roci, venind spre el şi punându-i la dispoziţie cunoştinţele lor.

Aproape instantaneu Dhamballa realiză că acea noapte avea să fie una specială, diferită de cele precedente. Spiritele veniră către el imediat, mult mai rapid decât în oricare altă ocazie. Asta însemna că aveau ceva important de împărtăşit. Preotul vodun îşi încetă coborârea, pentru ca spiritele să nu fie obligate să se ţină după el. Era de datoria celor vii să aştepte pentru onoarea de a obţine acces la înţelepciunea celor trecuţi în lumea umbrelor.

Dhamballa nu-i alegea pe cei cu care dorea să vorbească, ci lăsa spiritele lor să se apropie de el şi să-i spună ce avea nevoie să afle. Spiritele nu foloseau cuvintele ca metodă de comunicare. Ele îi vorbeau lui Dhamballa prin imagini şi simboluri.

Strămoşii începură să-i vorbească tânărului preot despre viitor. Îi înfăţişară o găină care se transformă în cocoş. Apoi îi arătară un viţeluş sfâşiat şi plin de sânge, dar care nu murise încă. Primul simbol reprezenta o putere maternă care se transforma într-un potenţial rival. Al doilea simbol reprezenta un copil care avea să fie

pus la grea încercare înainte să ajungă la maturitate.

Spiritele plecară. Dhamballa se puse iarăşi în mişcare.

Preotul alunecă mai adânc în pământ, trecând printre crevase şi peşteri care deveneau din ce în ce mai largi. În cele din urmă ajunse într-o cavernă vastă, plutind deasupra golului ce se căsca sub el. Pe podeaua cavernei văzu o imensă viperă cu corn încolăcită. De data aceasta zeii erau cei care-i vorbeau. Era o ocazie extrem de rară. Dhamballa înotă către bestia acoperită cu solzi de culoarea ruginei. Reptila îşi deschise gura şi Dhamballa pluti în interiorul ei. Exceptând limba roşie a şarpelui, totul în jur era negru. Brusc, limba despicată se transformă într-o pereche de aripi albe. De sub ele începură să apară stoluri întregi de vrăbii. Dhamballa privi cum păsările câştigau altitudine. Primele vrăbii care atinseră bolta cerească se transformară în stele. Curând erau mii de puncte luminoase deasupra sa. Preotul le privea cu încântare, dar bucuria sa ținu doar câteva clipe. Pe măsură ce alte vrăbii continuau să se înalțe, stelele deveniră pulbere şi o ploaie de nisip se abătu asupra pământului. Grăunțele de nisip trecură prin păsări precum un jet de alice, sfâşiindu-le în bucăți. Ploaia de pulbere dădu naştere unui nemărginit deşert nisipos, punctat pe alocuri de mici oaze formate din sânge şi resturi de păsări.

„Visurile de mărire vor fi puse la încercare, gândi omul sfânt. Iar cei care urmează acele visuri vor fi şi ei testați."

Brusc, de sub nisip țâşni un leu fioros. Dhamballa îl recunoscu imediat. Era Ogu Bodagris, zeul războiului. Colții şi ghearele sale brăzdau cerul gol. Apărură noi stele, de culoarea sângelui. Stelele prinseră să crească în dimensiuni, dând naştere unor fețe umane. Erau chipuri familiare. Curând tot ce-l înconjura deveni roşu. Dhamballa încercă să iasă din şuvoiul de culoarea sângelui. Încet, şuvoiul începu să se preschimbe din roşu în portocaliu. Ochii lui Dhamballa erau acum deschişi şi fixau flacăra candelei.

Picături mari de sudoare se rostogoleau de pe fruntea şi gâtul omului sfânt. O parte din sudoare era cauzată de căldura degajată de candela cu seu. Atmosfera caldă şi umedă a nopții constituia o altă cauză a fluxului de transpirație. Dar principala cauză provenea din interiorul lui Dhamballa şi purta numele de frică. Liderul spiritual nu se temea de necunoscut. Credința, curajul şi artele vodun erau singurele lucruri de care avea nevoie pentru a supraviețui

nenumăratelor mistere ale vieții şi problemelor cauzate de acestea. Ceea ce-l înfricoşa erau lucrurile cunoscute şi, mai ales, duplicitatea oamenilor. Şi cu toate astea, Dhamballa nu se temea pentru propria-i viață. Dacă avea să moară sufletul său urma să se alăture spiritelor strămoşilor. Ceea ce-l înspăimânta cu adevărat era soarta adepților săi. Abia începuse călăuzirea lor şi mulți aveau să rătăcească drumul dacă rămâneau fără păstor. Totodată se temea pentru cei care nu reveniseră încă la stilul de viață tradițional al poporului său.

Dhamballa luă candela de pe piept. Din cauza transpirației seul se dezlipi foarte uşor. Se ridică lent în picioare. Ziua fusese obositoare, iar acum viziunea avută îl secătuise aproape complet de putere.

„Aliații îmi sunt duşmani”, gândi Dhamballa.

Cineva dintre apropiații lui urma să-l trădeze. Nu ştia exact cine anume, cum şi când. Putea fi cineva pe care-l cunoştea deja, sau cineva pe care avea să-l întâlnească în cursul următoarei sale predici sau întruniri religioase. Tot ceea ce ştia era că evenimentul urma să se petreacă foarte curând.

Dhamballa aşeză candela într-un mic bol de lut pus pe-o poliță de lângă fereastră. Storurile confecționate din pânză albă erau coborâte. Trase de şnur şi le ridică. Flacăra candelei se înteți pentru o clipă, pâlpâind şi oscilând când aerul fierbinte şi pâclos al nopții pătrunse în cameră. Apoi reveni la intensitatea sa obişnuită. Odată cu pala de aer pătrunseră şi zgomotele produse de viețuitoarele din mlaştină. Orăcăitul broaştelor taur era aidoma lătratului unui câine nefericit. Ciripitul păsărilor de noapte semăna cu râsul sau chicotitul unui om. Din când în când se auzea sâsâitul unui şarpe. Putea fi auzit cu mare claritate deoarece notele sale acute acopereau orice alt sunet. Imediat cum ridică storul un roi de molii începu să se agite în jurul candelei. Dincolo de coroanele întunecate ale copacilor se zărea strălucirea puternică a stelelor.

Dhamballa ştiuse întotdeauna că se va ajunge la un conflict. Ştia că trebuia să lupte pentru stăpânirea minelor de diamant. Nu avea rețineri în a vinde pietrele prețioase străinilor pentru a-şi ridica şi consolida propria națiune. Dar pământul era tărâmul morților. Numai celor credincioşi li se permitea accesul în măruntaiele sale.

Totuşi Dhamballa nu se aşteptase să se confrunte atât de curând cu problema încrederii în cei apropiați. Obiectivul său prioritar acum

era să se asigure că Leon Seronga şi Viperele se numărau printre cei pe care se putea baza. Fără ei omul sfânt era forţat să caute sprijin armat în altă parte. Poate că spiritele aveau să-i îndrume paşii. Ori poate nu.

Dintr-odată se simţi teribil de singur.

Pe podea, lângă rogojină, erau aşezate un urcior şi o cană din lut. Dhamballa le ridică şi îşi turnă o porţie de apă. În lichid, pentru a-i da savoare, pluteau frunze de mentă. Liderul spiritual sorbi încet şi mestecă alene frunzele în timp ce privea cerul.

Stelele din viziunea lui anunţau un viitor zbuciumat şi periculos. Stelele suspendate pe bolta cerească spuneau o cu totul altă poveste. Îi aminteau lui Dhamballa de înaintaşi. Adică de toţi bărbaţii şi femeile care-şi ridicaseră privirile către cer pe vremea când lumea era foarte tânără. Stelele îi povesteau despre o epocă în care spiritele erau puţine la număr şi înţelepciunea provenea direct de la zei.

Stelele îi oferiră curajul necesar să întreprindă exact ceea ce făcuseră toţi acei bărbaţi şi femei din trecut. Să creadă în viziuni. Să se bazeze pe profeţii. Să găsească o cale prin care să le transforme în realitate.

Dhamballa fusese hărăzit cu un dar remarcabil. Primise atât binecuvântarea, cât şi blestemul iluminării vodun. Era binecuvântat deoarece avea ideile şi forţa oratorică necesare pentru a inspira o naţiune, pentru a conduce un popor fragmentat care-şi pierduse identitatea. Era blestemat pentru că nu-şi putea călăuzi poporul doar prin mijloace spirituale.

Era un om iubitor de pace, însă avea obligaţia de-a purta un război. Liderul spiritual se temea că, în cursul luptelor, magia pe care urma s-o folosească n-avea să fie doar albă.

Joi, 4.47 P.M.

În timp ce se-ndreptau către biroul lui Matt Stoll, Paul Hood şi Mike Rodgers se ciocniră de Liz Gordon. Specialista în psihologie molfăia îndârjită o gumă de mestecat cu nicotină. Se lăsase recent de fumat şi acum trecea printr-o perioadă foarte grea din cauza abstinenței. Îl rugă pe Paul să discute ceva între patru ochi.

— E vreo problemă personală? întrebă el.

— Da, replică Liz. Umerii ei lați se legănau, iar şuvițele castanii ale părului dansau dintr-o parte în alta în vreme ce păşea apăsat şi mesteca din greu.

— Putem vorbi în timp ce mergem? o întrebă Hood.

— Putem, îi spuse femeia. Întotdeauna m-am priceput să fac mai multe lucruri deodată.

Hood surâse.

— Cu ce te pot ajuta?

— Fratele meu vitreg, Clark, urmează nişte cursuri de specializare în ştiințe politice la Universitatea din Georgetown, rosti Liz. Au un curs despre problemele urbanistice contemporane. Se-ntreba dacă poți ține un discurs legat de experiența avută ca primar.

— Când? o întrebă Hood.

Îl agasa trecerea de la afacerile cu caracter global la cele cu caracter local. Era limpede că Liz se pricepea mai bine decât el la îndeplinirea mai multor sarcini în acelaşi timp.

— Într-o zi din următoarele două săptămâni? sugeră Liz.

— Desigur, voi fi acolo, răspunse Hood dând din umeri. Ce păcat că nu toate lucrurile se pot rezolva la fel de uşor.

— Mersi. Te sâcâie problema Vaticanului? îl întrebă Liz.

Hood înclină uşor bărbia.

— De fapt, dacă ai timp, poți veni cu noi să te convingi singură.

— Cu plăcere, acceptă Liz invitația.

Spațiul de lucru al lui Matt Stoll se deosebea clar de celelalte birouri. Când se angajase la Centrul de Operațiuni, Matt ceruse o mică sală de conferințe. Trecuse la amenajarea ei, umplând-o la refuz cu un amalgam de pupitre, rafturi şi computere. Pe măsură ce necesitățile Centrului de procesare a datelor sporeau, neorânduiala inițială de calculatoare rămăsese neatinsă. Era asemenea unui pâlc

de stejari bătrâni în jurul căruia se dezvoltase un întreg oraş.

Acum existau patru angajați care lucrau în acea încăpere. Stoll şi Viens lucrau spate în spate în mijlocul camerei. Mae Won stătea lângă peretele din spate, iar Jefferson Jefferson lângă uşă. Pe vremea când Hood era primarul oraşului Los Angeles, toți ciudații pe care-i cunoştea lucrau în cinematografie. Oamenii de ştiință constituiau o gaşcă aparte, serioasă şi conservatoare. Acum se schimbaseră lucrurile. Cei care lucrau în industria filmului nu mai purtau plete şi dețineau noțiuni complexe de matematică, iar ciudații erau reprezentați de către programatori. Mae, care se născuse în Taipei, avea un cercel în nas şi părul vopsit în portocaliu. J2, cum era poreclit Jefferson Jefferson, era ras în cap şi pe pielea scalpului avea tatuat un copac. De câte ori avea el chef, J2 adăuga arborelui noi ramuri şi frunze.

În anii 1990 acest gen de oameni n-ar fi reuşit să treacă nici măcar de primul interviu dacă îşi depuneau dosarul pentru un post în slujba guvernului. Acum, agențiile guvernamentale nu-şi permiteau luxul de-a pierde personal cu înaltă calificare în domeniile tehnic şi IT în favoarea companiilor private, ori, mai ales, a unor angajatori de peste hotare. Iar acest aspect se aplica mai ales în cazul agențiilor de informații şi de investigații. Conta mai puțin felul cum arătau angajații. Esențial era ce puteau ei face, sau ce noi tehnologii erau capabili să inventeze. În timpul lor liber, Mae şi J2 lucrau la ceea ce ei numeau cerneală universală. O coală de hârtie impregnată cu cerneala lor se transforma într-un ecran, grație unor microtranzistori de mărimea unui pixel, activați prin semnale wireless. Semnalul electronic determina, în funcție de sarcina sa, schimbarea culorii cernelii în doar câteva nanosecunde, permițând afişarea în timp real de ştiri, anunțuri de mică publicitate, ori chiar careuri de cuvinte încrucişate. Hood nu era prea sigur dacă denumirea aleasă de către cei doi pentru noua tehnologie, „oink”, urma să aibă succes pe piață. Suna precum numele unui animal de companie. Dar era o chestiune irelevantă. Directorul Centrului de Operațiuni ştia, din contractele de angajare ale celor doi tineri, că orice tehnologie nou descoperită de ei avea să fie brevetată pe numele lor, dar guvernul avea întâietate în dezvoltarea şi comercializarea produsului. Pe când trecea pragul camerei, Hood nu-şi putu înfrâna un gând: oare J2 avea să aplice tehnologia oink şi în domeniul

tatuajelor?

Viens aruncă o privire grupului de trei persoane care pătrundea în cameră.

— Bună ziua tuturor, salută Hood. Ce ai pentru noi, domnule Viens?

— Am obținut o fotografie de identificare pe baza unei legitimații extrase dintr-un fişier al IODM, răspunse Viens. Aceasta este Organizația Internațională a Negustorilor de Diamante. Presupun că individul vostru a fost angajat al organizației înainte de a deveni lider de sectă.

— Excelentă realizare, Stephen, zise Hood.

— Mulțumesc, replică Viens. IODM are toată baza de date cu dosarele personalului on-line, căci aşa cere legea. Computerul estimează că între tipul din fotografia de pe legitimația IODM, cu o vechime de trei ani, şi cel care apare în fotografia pusă la dispoziție de către Vatican există o potrivire de optzeci şi nouă la sută.

— Diferențele constau într-o aparentă pierdere de greutate, observabilă în zona pomeților şi a gâtului, în lungimea ceva mai mare a părului şi unghiul modificat al osului nazal ca urmare a unei posibile fracturi, adăugă Stoll.

— Eu apreciez că potrivirea e aproape perfectă, zise Hood.

— Da, este una bună, îşi dădu şi Rodgers acordul.

— Am pătruns în banca de date a oficiului de taxe din Gaborone şi am avut aproape instantaneu bafta să găsim ce ne trebuia, spuse Stoll. Numele omului vostru este Thomas Burton. Până acum patru luni era un simplu miner din Botswana.

— Lucra într-o mină care exploata diamante industriale sau pietre prețioase? întrebă Liz.

De la pupitrul ei, Mae Wong ridică în aer mâna stângă, agitând degetul ei inelar, pe care nu purta nimic. Hood îi zâmbi.

— Da, diamante, concluzionă Viens.

— Există o legătură între Dhamballa şi Henry Genet, remarcă Rodgers.

Hood studie legitimația de pe monitorul lui Viens, cu fotografia color ataşată ei. Dedesubt era aşezată imaginea trimisă de către Edgar Kline.

— Sunteți siguri că-i vorba de acelaşi bărbat?

— Suntem siguri, răspunse Stoll din fața consolei sale.

— Am obținut de pe Internet o știre dintr-un ziar, care constituie primul raport despre Dhamballa, interveni J2. Ca dată se potrivește perfect cu perioada de timp când Thomas Burton a încetat să mai dea telefoane de pe aparatul instalat la domiciliul său.

— Am aruncat o privire pe lista sa de convorbiri, adăugă Mae, plină de mândrie.

— Unde locuia Burton? întrebă Rodgers.

— Într-un oraș numit Machaneng, îi explică Viens. În apropierea localității, la o distanță de nouă kilometri, există o mină de diamante.

— Conform datelor primite de la domnul Kline, acolo s-a organizat prima întrunire la care a apărut Dhamballa și s-a obținut fotografia, sublinie Stoll.

— Altceva? întrebă Hood.

— Deocamdată e tot ce-avem, replică Viens.

— Am primit fișierul domnului Kline abia acum treizeci și cinci de minute, îi aminti Stoll directorului. Așa cum a spus și Stephen, am avut baftă.

— N-a fost deloc noroc chior, Matt, crede-mă, spuse Hood. A fost un miracol pe care voi l-ați realizat, băieți, iar eu apreciez asta.

J2 și Mae își făcură unul altuia, din colțurile opuse ale încăperii, un semn de victorie.

— Puteți accesa vreo fișă medicală a individului din poză? întrebă Liz Gordon.

— Da, dacă se află într-un fișier stocat într-un computer care este conectat la Internet, răspunse Stoll.

— Vrei să caute ceva anume, Liz? întrebă Hood.

— Tratament psihiatric, rosti Liz. Conform celor mai recente studii ale Organizației Mondiale a Sănătății, din zece lideri de culte religioase nouă au primit un astfel de tratament.

— Și dacă luăm în calcul persoanele care nu fac parte din vreo sectă, dar au mers măcar o dată la psihiatru? întrebă Stoll.

— Șaptezeci la sută din populație, replică Liz.

— Nu-i un motiv să-i punem pe liderii religioși în selectul club al nebunilor, continuă expertul în computere.

— Nici n-am vrut să susțin asta, îi spuse Liz. Dar poate că există unele date medicale pe care putem pune mâna. Cred că guvernul Botswanei are tot interesul să obțină motive pentru desființarea unei secte înainte ca aceasta să ia amploare.

— Nu a fost supus vreodată unei examinări psihiatrice, anunță J2.

Ceilalți se uitară spre el.

— Conform dosarului de resurse umane al domnului Burton, a fost şef de linie în mină, zise tânărul. Asta înseamnă că el era ultima persoană care vedea diamantele înainte ca ele să părăsească mina. Citesc din calificativele pe care IODM le dădea fiecărui angajat. Nu are cazier. Nici membrii familiei sale nu au cazier. Şi nu apare nicăieri tratamentul psihiatric.

— Totodată, conform unei note de subsol din acelaşi dosar, rata tratamentului psihiatric în Botswana este cu mult sub media la nivel global, completă Mae, studiind datele afişate pe ecranul monitorului propriu. Conform datelor OMS, în Botswana primesc tratament psihiatric doar trei persoane din zece. Iar majoritatea celor tratați sunt cetățeni cu funcții înalte şi ofițeri ai armatei.

— Probabil că restul populației nu-şi permite un astfel de tratament, aprecie Hood.

— Guvernul acordă subvenții pentru aşa ceva, replică Mae, care continua să citească datele afişate pe ecran.

— Poate c-ar fi bine să emigrez în Botswana, glumi Stoll.

— Oricum, țin morțiş să încercați obținerea, pe cât posibil, a cât mai multor detalii despre Dhamballa, le spuse Liz. Dacă reuşesc să-i realizez un profil demn de încredere, putem ghici care ar putea fi următoarea lui mutare. Vei avea nevoie de orice crâmpei de informație, Paul, indiferent de perioada de timp cât va ține criza.

— De acord cu tine, replică Hood.

— Oameni buni, interveni Stoll, ştiți bine că există şi o ramificație spirituală a crizei, legată de credința voodoo. Am făcut unele cercetări pe net. În 1996 vodunismul a fost recunoscut ca religie oficială în Benin. Are extrem de mulți adepți în Republica Dominicană, Ghana, Haiti, Togo, chiar şi pe teritoriul Statelor Unite, în oraşe precum New York, New Orleans şi Miami, spuse expertul în computere citind datele de pe ecran. Vodunismul este foarte răspândit şi în America de Sud, unde întâlnim diverse secte, ca de exemplu Umbanda, Quimbanda şi Candomble.

— Impresionant, remarcă Liz.

— Asta arată cât de parohiali suntem, zise Hood.

— Esența vodunismului este foarte asemănătoare catolicismului,

exceptând faptul că spiritele viețuiesc în pământ, nu în ceruri, continuă Stoll. Ambele religii cred într-o divinitate supremă şi au o ierarhie spirituală. În vodunism spiritele poartă numele de loa, iar în catolicism se numesc sfinți. Fiecare loa şi sfânt are atribuite puteri şi însuşiri unice. Atât voduniştii, cât şi catolicii cred în viața de apoi, în noțiunea de reînviere, în înfruptarea ritualică din carnea şi sângele divinității, în sacralitatea sufletului, în separarea binelui de rău, ori a magiei albe de cea neagră, conform referințelor din religia vodun.

— Interesant, rosti Rodgers. Şi totul are sens.

— Cum aşa? întrebă Hood.

— Aşa se explică de ce catolicismul a reuşit să se impună, pe parcursul secolului şaptesprezece, în regiunile din Africa unde nu era preponderentă credința islamică, spuse Rodgers. În absența unei biserici naționale vodun, africanii au găsit în structura bisericii catolice elemente familiare, în care aveau încredere.

— Probabil că de mare ajutor cauzei bisericii catolice au fost hrana şi vinul împărțite de către misionari localnicilor, completă Stoll.

— Ele i-au determinat poate pe oameni să stea şi să-i asculte pe misionari, zise Rodgers. Dar la viața mea am văzut cum operează recrutorii în armată. Trebuie să oferi mai mult decât o gustare cuiva pentru a-l convinge să adere la o anumită cauză.

— Aşadar Dhamballa vrea acum să-şi recucerească poporul, zise Hood.

— Da, ar putea fi culmea ambițiilor lui Dhamballa, spuse generalul. Marea întrebare este ce anume vrea Beaudin şi ce i-au promis asociații săi lui Dhamballa.

— Oare ce lucru pot dori de la el, pe care să nu-l poată obține acum?

— Un lider marionetă, zise Hood.

— Sau poate că nu vor nimic de la Dhamballa, ci urmăresc de fapt destabilizarea întregii regiuni, sugeră Rodgers.

— E posibil, acceptă Hood.

— Mai există posibilitatea ca Dhamballa să joace doar un rol pentru care este plătit, remarcă Viens.

— Echivalentul voodoo al unui teleevanghelist, rosti Stoll. Clătină din cap. Asta-i foarte trist.

— Eu unul n-aş pierde prea mult timp cu analiza acestei ipoteze,

spuse Rodgers.

— De ce? întrebă Hood.

— Hai să presupunem că Beaudin sau altcineva a scris scenariul pentru mişcarea vodun, zise Rodgers. Nu cred că şi-au pierdut brusc minţile şi se dau drept lideri religioşi. Ca să antrenezi pe cineva să joace un asemenea rol şi să-i convingi pe oameni că el este trimisul zeilor este o operaţiune dificilă şi mare consumatoare de timp. Seamănă cu o operaţiune HUMINT. Decât să infiltrezi pe cineva, e mai rentabil să găseşti o persoană aflată deja în zona vizată şi s-o convingi să lucreze pentru tine. E mult mai probabil că cineva l-a zărit pe Burton sau Dhamballa, l-a auzit predicând şi a văzut în asta o oportunitate. Au găsit o modalitate prin care să grefeze convingerile spirituale ale tânărului lider unui proiect aflat deja în derulare.

— Dacă-i adevărat ce spui înseamnă că Dhamballa n-are habar că este o simplă unealtă, zise Hood.

— Corect, zise Rodgers.

Hood încuviinţă. Apoi se uită către Matt Stoll şi echipa sa.

— Vă mulţumesc, băieţi, aţi făcut o treabă bună.

Stephen Viens zâmbi, J2 şi Mae făcură din nou un gest de victorie, iar Matt Stoll se-ntoarse către tastatură şi-ncepu din nou să apese butoanele. Deja avea noi idei în minte. Stoll se afla rareori pe aceeaşi lungime de undă cu cei din jurul său.

Hood se răsuci către Liz.

— Ai ceva timp la dispoziţie chiar acum?

— Cum să nu.

— Vreau să stai aici şi să vezi dacă poţi obţine orice date noi despre Dhamballa, îi spuse Hood. Istoricul familiei, prieteni, foşti colegi de şcoală sau ortaci din mină, lucruri de genul acesta. Încearcă să-i creionezi un profil.

— Sună interesant, replică Liz, nerăbdătoare să-nceapă munca. Era în mod clar încântată de interesul şi respectul pe care Hood îl arăta faţă de profesia ei.

Stephen Viens începuse deja să înlăture un maldăr de cutii cu dischete şi câteva cabluri de conexiune de pe un scaun. După ce stivui cutiile şi cablurile pe podea, trase scaunul liber lângă pupitrul său. Hood îi mulţumi lui Liz, apoi părăsi încăperea însoţit de Rodgers. Cei doi bărbaţi se-ndreptară către biroul lui Hood.

— Trasarea profilului lui Dhamballa nu constituie cheia pentru

dezamorsarea situației de criză, sublinie Rodgers.

— Într-adevăr, recunoscu Hood.

— Trebuie să trimitem pe cineva în preajma lui şi să-i captăm atenția, zise Rodgers.

— Cineva care să-i spună că europenii îl folosesc, completă Hood.

— Sau care măcar să-i vâre ideea în cap, fapt care-i va scădea încrederea în apropiații lui şi-l va obliga să acționeze ceva mai lent, spuse Rodgers.

— Sunt de acord, rosti Hood.

— Atunci e limpede că trebuie să-i urcăm cât mai repede într-un avion pe Aideen Marley şi David Battat, zise Rodgers. Mâine-seară pot ajunge în Maun, în jurul orei locale 6 P.M.

— Bine, spuse Hood. Iar acum, presupunând că agenții noştri îl vor putea găsi pe Dhamballa şi ajunge în preajma sa, ce vom face în privința părintelui Bradbury?

— Momentan, exceptând încercarea de-a ajunge lângă Dhamballa, mi-e teamă că nimic altceva, replică Rodgers.

— Atunci avem strict o operațiune de colectare a informațiilor, zise Hood. Nici măcar nu încercăm o acțiune de salvare?

— Cu excepția Mariei, nici unul dintre cei trei agenți nu are experiență în situațiile de răpire, spuse Rodgers. Iar Maria nu poate face față de una singură. Pe de altă parte, nici nu vreau ca ea să se pună în calea soldaților spanioli în cazul că ei plănuiesc o operațiune de salvare. Aş fi de acord totuşi, dacă reuşim să obținem, prin intermediul lui Kline, colaborarea spaniolilor. Şi numai dacă Darrell acceptă, completă Rodgers.

— Nu ştiu dacă Edgar ne va da permisiunea să ne coordonăm mişcările cu *Unidad Especial del Despliegue*, zise Hood. Cât despre Darrell, hai să nu-i spunem decât dacă suntem obligați s-o facem.

— De acord cu tine în această privință, spuse Rodgers.

— Nu cred că putem conta pe mult ajutor din partea autorităților din Gaborone, zise Hood. Până acum n-au arătat mare interes față de situația creată.

— M-am gândit şi eu la asta, zise Rodgers. Dacă era vorba de-o sectă măruntă, cu o credință obscură, guvernul ar fi luat deja măsuri drastice. Dar când e nevoit să se confrunte cu o religie veche de zece mii de ani, trebuie să fie foarte atent. La naiba, s-ar putea să fie vodunişti chiar printre membrii guvernului ori ai parlamentului.

Poate vor ca Gaborone să îmbrăţişeze noua credinţă în stilul în care Roma a acceptat creştinismul în secolul patru după Hristos.

— Vaticanului în mod sigur nu-i va plăcea asta, aprecie Hood.

— Nu-i va conveni absolut deloc, tocmai de aceea va face tot felul de presiuni pentru a-l recupera pe părintele Bradbury, zise Rodgers. Sau cel puţin să forţeze guvernul Botswanei să facă presiuni asupra lui Dhamballa.

Ajunseră lângă uşa biroului lui Hood şi se opriră.

— Mike, spuse Hood cu un aer gânditor, vom fi obligaţi s-o trimitem pe Maria la faţa locului, nu-i aşa?

Rodgers încuviinţă.

— Ţine cont de faptul că Maria vorbeşte spaniola, rosti generalul. Dacă reuşeşte să ia legătura cu *Unidad Especial*, va putea conversa cu soldaţii. Asta ne dă şansa să obţinem informaţii fără a apela la Edgar Kline.

— Mă-ntreb dacă sunt capabil să-l conving pe Darrell, zise Hood, aruncând o privire peste umăr, să fie sigur că omul de legătură al FBI nu era prin preajmă pentru a-l auzi.

— Vrei să spui că intenţionezi să-i vinzi ideea că soţia sa va merge acolo în onorabila postură de translator şi nu de spion? întrebă Rodgers.

— Mda, zise Hood.

— Nu sunt convins că va crede, îi zise Rodgers.

— Nici eu, îi spuse Hood. În regulă, Mike. Pune-i în mişcare pe Aideen şi Battat. Eu mă duc să vorbesc cu Darrell.

Rodgers se întoarse şi plecă, iar Paul Hood intră în biroul său. Aproape că se prăbuşi în scaunul din spatele mesei de lucru.

Hood era obosit atât din punct de vedere fizic, cât şi moral. În plus mai avea o senzaţie stranie, pe care n-o putea identifica. Probabil din pricina discuţiei care urma s-o aibă cu Darrell. Şi pentru că simţea nevoia unui sprijin moral, se gândi să dea un telefon acasă. Dorea să afle ce făceau Harleigh şi Alexander. Pentru el era revigorant să asculte şi genul de probleme care nu riscau să răstoarne un guvern.

„Acasă”, se gândi Hood. Chiar şi simplul fapt de a se gândi la căminul său îi aduse lacrimi în ochi. Abia atunci îşi dădu seama de ce se simţea ciudat. Îşi începuse ziua de lucru privind cum o familie este distrusă, iar acum o sfârşea în acelaşi mod.

Paul Hood încă mai considera locuința din Chevy Chase căminul său, cu toate că, practic, nu era. El nu mai locuia acolo. Trecea din când în când pe-acolo, în weekend, pentru a-i lua pe copii la plimbare cu maşina. În prezent căminul său îl constituia un mic apartament aflat la doar treizeci de minute distanță de sediul Centrului de Operațiuni. Noua locuință era modest mobilată, cu pereți goi, lipsiți de tablouri. Singurele obiecte care-i aparțineau lui Hood erau o serie de fotografii ale copiilor şi câteva scrisori primite din partea unor şefi de stat, înrămate şi puse la loc de cinste, plus câteva amintiri din perioada când fusese primar al oraşului Los Angeles. Doar aceste lucruri purtau încărcătura emoțională a trecutului său. Iar lui îi lipsea teribil vechea sa casă. Şi tocmai el era unul dintre oamenii care încercau să-l împiedice pe Dhamballa să-şi recapete căminul. Pe deasupra contribuia şi la împiedicarea eforturilor lui Darrell McCaskey de a-şi întemeia o nouă viață alături de proaspăta lui soție.

Atât pe parcursul anilor de mandat ca primar al Los Angelesului, cât şi de-a lungul perioadei când lucrase în sectorul financiar, Hood fusese un personaj creator. Construise drumuri, case, corporații, portofolii şi cariere. Îşi întemeiase o familie, pe care o lărgise şi o întreținuse. Iar acum ce mama dracului făcea?

„Mențin securitatea altor familii din lumea întreagă", îşi răspunse Hood.

Poate că era adevărat ce gândea el. Sau poate doar încerca să se amăgească pe sine însuşi. În orice caz, Hood era obligat să creadă în veridicitatea acelei idei. Ba mai mult, trebuia să fie pe deplin convins de ea. Altfel n-avea rost să mai ridice receptorul pentru a-l apela pe Darrell McCaskey şi nici nu putea fi capabil să-i ceară ajutorul ştiind că rugămintea sa urma să ducă la înrăutățirea situației în savana africană. Adică exact locul unde soția lui McCaskey îşi risca deja viața.

27

Maun, Botswana

Vineri, 8.00 A.M.

Leon Seronga şi Donald Pavant se treziseră la primele raze ale soarelui. La ora opt erau treji de aproape trei ceasuri şi aşteptau cu nerăbdare să prindă autobuzul cu destinaţia Maun. Lui Leon nu-i plăcea să stea prea mult într-un singur loc.

Totodată nu agrea nici ideea de-a juca rolul unui diacon. Seronga era conştient că nu-şi puteau asuma identităţile diaconilor Jones şi Canon atât timp cât se aflau în zona centrului turistic. Cu siguranţă directorul centrului îi cunoştea pe cei doi tineri. Ba mai mult, directorul îl văzuse pe Seronga atunci când fusese răpit părintele Bradbury. Cu toate că bărbatul îl zărise de la distanţă destul de mare, exista posibilitatea să-l recunoască pe şeful Viperelor. Seronga înjghebase o poveste, în caz că aveau nevoie. Nădăjduia totuşi ca el şi Pavant să treacă neobservaţi cât timp aşteptau autobuzul.

Sperase în van.

În acea dimineaţă doisprezece turişti se îndreptară către biserică. Spre mirarea lor uşile erau descuiate, dar în interior nu ardea nici măcar o singură lumânare şi nici urmă de prelaţi care să ţină slujba de dimineaţă. Puţin după ora opt directorul complexului turistic, Tswana Ndebele, sosi în zona de locuit rezervată diaconilor. Donald Pavant deschise uşa şi păşi peste prag, ieşind pe verandă.

Cutele de pe fruntea arsă de soare a directorului se adânciră brusc când Ndebele făcu ochii mari de uimire.

— Tu cine eşti?

— Diaconul Tobias Comden de la Catedrala Tuturor Sfinţilor, replică Pavant. Iar dumneavoastră sunteţi...?

— Tswana Ndebele, directorul complexului turistic, răspunse bărbatul, cu un aer agresiv şi plin de suspiciune.

— Încântat de cunoştinţă, rosti politicos Pavant, înclinând uşor capul.

Nu dorea să dea mâna cu directorul. Pielea palmelor era aspră şi plină de bătături. Nu erau deloc genul de mâini specifice unui

misionar.

Ndebele se trase de barba sa căruntă, cu fire cârlionțate.

— Catedrala Tuturor Sfinților, rosti directorul complexului turistic. N-am auzit de această biserică.

— E o bisericuță din Zambia, îi răspunse Pavant. Soldatul nu specifică locația exactă a locaşului de cult. Dacă Ndebele avea de gând să-l caute, suprafața de cercetat urma să fie imensă. Am sosit aici în cursul nopții.

— Ați sosit? întrebă Ndebele.

— Diaconul Withal şi eu însumi, replică Pavant. Soldatul se dădu în lături, permițându-i directorului să privească în interiorul încăperii.

Ndebele se înclină peste prag şi aruncă o privire în dormitor.

Seronga se ghemuise într-un pat, stând cu spatele spre uşă. Între faldurile hainelor ținea ascuns un pistol automat Walther PPK echipat cu amortizor de zgomot. Dacă Tswana Ndebele avea chef de-o discuție şi venea lângă pat exista riscul să-l recunoască şi atunci urma să facă uz de armă.

Ochii directorului complexului turistic se adaptaseră la lumina puternică a soarelui matinal, aşa că îi era greu să desluşească toate detaliile din încăperea învăluită în penumbră. După câteva clipe Ndebele se retrase din prag.

— Cum ați reuşit să ajungeți aici, domnilor? întrebă directorul.

— Am venit cu un Jeep, îl informă Pavant. Diaconul Withal a condus aproape tot drumul. Tocmai de aceea nu s-a trezit încă. Am ajuns aici foarte târziu.

— N-am văzut vreo maşină de teren afară, ripostă Ndebele, afişând iarăşi semne de suspiciune.

— Diaconii Jones şi Canon au luat-o la scurt timp după sosirea noastră, răspunse Pavant.

Ndebele nu putu să-şi ascundă surprinderea.

— Au plecat către Maun în toiul nopții, pe întuneric? Dar ştiau bine că nu există nici drumuri şi nici lumini indicatoare.

Seronga, stând întins pe pat, simți cum inima începea să-i bată mai iute. Lucrurile nu mergeau deloc bine. Spera să aibă câmp liber de tragere spre director. Nu-şi puteau permite să-l lase pe bătrân să plece având dubii legate de povestea lor.

— Diaconii au spus că ştiu foarte bine drumul, zise Pavant. S-a

stabilit ca două perechi de diaconi să meargă pentru a-l întâmpina pe episcop. E posibil ca răpitorii să fie încă pe undeva prin preajmă, la pândă. Eu şi colegul meu vom merge la Maun cu autobuzul.

Seronga îşi încordă auzul şi aşteptă reacția directorului. Să stea nemişcat în pat, jucând rolul unui om adormit constituia pentru Leon cea mai grea sarcină pe care o îndeplinise vreodată. Era extrem de frustrant să-şi lase soarta pe mâinile altcuiva.

După un lung moment de pauză Ndebele făcu un gest de încuviințare.

— Ei bine, cred că este o idee bună, admise el.

Seronga se relaxă. Din tonul vocii, directorul complexului părea convins de povestea lor.

— Vă cer scuze că v-am pus atâtea întrebări, continuă Ndebele. Directorul complexului părea acum puțin jenat de atitudinea lui. De când a fost răpit părintele Bradbury suntem cu toții tensionați, precum zebrele în preajma leilor. Tresărim la fiecare zgomot neobişnuit sau la orice lucru ieşit din comun.

— Vă înțeleg pe deplin, răspunse Pavant. Iar acum vă rog să ne spuneți dacă aveți nevoie de ceva în mod special.

— Am venit aici pentru că unii dintre oaspeții noştri doreau să aprindă lumânări, explică Ndebele. Vreau să ştiu dacă au permisiunea s-o facă.

— Fireşte că pot, replică Pavant.

— De obicei părintele Bradbury era cel care, în fiecare dimineață, aprindea primele lumânări, rosti Ndebele. Nu sunt catolic, aşa că nu ştiu dacă aceasta este sau nu o regulă.

— Nu-i nici un fel de problemă dacă oaspeții dumneavostră aprind ei primele lumânări, zise Pavant. Din păcate, nu le pot ține companie. Eu şi colegul meu am fost instruiți să rămânem, pe cât posibil, invizibili. Dacă răpitorii pândesc prin preajmă, nu vrem să ne atace şi pe noi.

— Fireşte că nu ne dorim asta, îl asigură Ndebele. Totuşi, doi dintre oaspeți şi-au exprimat rugămintea de a se întâlni cu dumneavoastră în particular.

— Nu cred că-i o idee bună, replică Pavant.

— Am înțeles. Le voi comunica acest lucru, spuse Ndebele. Sunt spanioli şi foarte credincioşi. O să-i sfătuiesc să nu vă deranjeze nici în autobuz. Le voi spune că nu vorbiți decât dialectul Bantu.

— Acționați după cum credeți de cuviință, surâse Pavant. Apreciem mult faptul că ne ajutați.

— Aş face orice pentru părintele Bradbury şi Biserica pe care-o slujeşte, rosti Ndebele.

Directorul plecă, iar Pavant închise uşa în urma lui. Seronga se întoarse. Comandantul Viperelor se ridică în şezut pe marginea patului. Adjunctul său păşi către el. Atât expresia de om cumsecade de pe chipul său, cât şi bunele maniere dispăruseră.

— Sunt mândru de tine, spuse Seronga. Ai rezolvat problema în maniera unui adevărat diplomat.

— Cum ți-ai dat seama că problema a fost rezolvată? întrebă Pavant.

— N-am fost obligat să-l împuşc pe director, replică Seronga. Scoase pistolul dintre faldurile hainei şi-l aşeză pe pat.

Pavant clătină din cap.

— Urăsc pălăvrăgeala. Nu rezolvi nimic prin vorbe. Vorbele nu fac decât să amâne momentul acțiunii.

— Ei bine, prietene, exact asta vom fi nevoiți să facem în această dimineață, sublinie Seronga.

— Cum zici tu, şefule, răspunse Pavant. Toate aceste cuvinte frumoase despre diaconi, preoți şi episcop îmi fac silă. Ar trebui să facem una cu pământul biserica de-aici, pentru a elimina complet amenințarea.

— De ce să risipim energie pentru a distruge ceva care se va nărui de la sine? îşi întrebă Seronga partenerul.

— Deoarece *uneltele* astea au un rol de jucat, răspunse Pavant agitându-şi pumnii. Am stat destul cu mâinile în sân câtă vreme străinii erau ocupați să ia şi pielea de pe acest popor, de pe națiunea noastră. Mâinile mele au nevoie de acțiune.

— Vor avea parte de acțiune, îl asigură Seronga. Dar pentru a construi, nu pentru a distruge.

În timp ce vorbea, Seronga îşi recuperă rucsacul şi scoase din el câteva hărți, pe care le despături pe pat. Apoi, împreună cu Pavant, studie ruta care avea să-i ducă, din Maun, înapoi în tabăra lor. Aranjaseră deja ca unul dintre adepții lui Dhamballa să-i aştepte la aerodromul din Maun.

Donald Pavant încă dădea semne de nervozitate. Seronga îşi putea da seama după sprâncenele sale încruntate şi felul cum îşi

ținea buzele strânse, ca şi după vorbele pe care partenerul său le rostea succint şi trunchiat. Fiind crescut în savană, Seronga avusese ocazia să cunoască tot soiul de animale de pradă, de la feline până la albine. Văzuse plante carnivore, crocodili, lei şi hiene. Dar nici unul dintre acei agresori nu poseda o calitate pe care o aveau, din păcate, prea mulți oameni: abilitatea de a-şi hrăni instinctul de prădător prin ură. Chiar şi atunci când era nevoit să ucidă, Seronga o făcea întotdeauna motivat de forțe pozitive, ca de exemplu dorința de-a vâna alături de tatăl său, sau speranța de a-l vedea pe Seretse Khama preşedinte, ori datoria de-a apăra granițele țării sale.

„Unii oameni se lasă conduşi în viață de vise, pe când alții fug de coşmarurile lor” , gândi Seronga.

Oricum, Leon nutrea speranța că atunci când luptele se vor încheia, toți locuitorii Botswanei aveau să fie uniți. Se rugă ca ei să fie unificați de către ceva ce dispăruse de mulți ani din viețile lor, aflat mai presus de instinctele animale.

Aveau să fie uniți de către Dhamballa şi, probabil, chiar de către zeii lor ancestrali.

28

Washington, D.C.

Joi, 5.30 P.M.

Discuția cu Darrell McCaskey fusese una monotonă, exact aşa cum se aşteptase Paul Hood. Darrell nu reacționase imediat. Analizase faptele, abia apoi reacționase. Singurul lucru care părea să-l supere pe fostul agent FBI era faptul că Paul venise până la el în birou ca să-i prezinte noile obiective ale Mariei în Botswana.

— Asta este operațiunea lui Mike, nu-i aşa? întrebă McCaskey.

— Da, răspunse Hood.

— Atunci el era cel care trebuia să-mi spună noutățile, zise

McCaskey. Văd că Bob a fost cel care-a contactat-o pe Maria în Madrid, iar acum tu vii la mine să-mi spui ce are ea de făcut. Ce mama dracului face Mike?

— Îi pregăteşte pe Aideen Marley şi David Battat, rosti Hood. Nu putea permite ca întreaga frustrare a lui McCaskey să cadă pe capul lui Mike Rodgers. Am crezut că-i în regulă dacă vin eu să vorbesc cu tine. Dar dacă vrei să fii atât de oficial, Darrell, atunci nici nu era nevoie să te punem la curent. În fond e misiunea Mariei, nu a ta. Ți-am spus totul pentru că suntem prieteni şi-am considerat necesar să te implic şi pe tine.

Asta îl mai detensionă pe McCaskey. El păru să se mai calmeze un pic, îi mulțumi lui Hood pentru informații, apoi reveni la munca sa de investigare a operațiunilor lui Beaudin.

Hood reveni în biroul său şi sună acasă. Telefonul copiilor prezenta ton de ocupat. Probabil unul din ei se juca la computer, pe internet. Cel mai probabil Alexander. Hood apelă numărul obişnuit de telefon al reşedinței. Îi răspunse Sharon. Fosta soție îl informă că Harleigh lucra la computer, conectată online, iar Alexander avea un meci de fotbal în nocturnă. Sharon îl sfătui să sune după ora zece. A doua zi nu se țineau cursuri la şcoală din cauza unei conferințe a profesorilor, aşa că Harleigh şi Alexander aveau voie să se culce mult mai târziu. Hood spuse că va suna, apoi o întrebă pe Sharon cum o mai duce. Dar femeia nu avea chef de discuții. Hood îşi cunoştea prea bine fosta soție şi ştia că atunci când ea îşi măsura vorbele, avea pe cineva în preajmă. Posibil un bărbat în postură de musafir.

„În fond, de ce nu?” se gândi Paul. Nimeni n-ar trebui să fie singur.”

Înainte de-a părăsi sediul ca să meargă la noul său apartament, Paul Hood îi vizită pe Aideen Marley şi David Battat. Cei doi agenți se aflau în biroul lui Ron Plummer. Expertul în politică internațională adunase câteva dosare cu date referitoare la Botswana şi îi pusese pe agenți să le studieze. În mod evident lui Aideen îi venea cam peste mână să fie acolo. Plummer îi luase locul Marthei Mackall, fosta şefă a tinerei femei. Aideen se afla în preajma Marthei când aceasta fusese asasinată.

În birou mai erau prezenți Bob Herbert şi Lowell Coffey III. Coffey deja îi instruise pe agenți în legătură cu legile şi structura politică din Botswana. În clipa când Hood intră în încăpere, Bob Herbert le făcea

agenților o prezentare a activităților întreprinse de către Vatican pentru găsirea părintelui Bradbury. Battat şi Aideen erau sfătuiți să fie atenți la „turiştii” spanioli şi să nu intre în legătură cu ei decât dacă soldații erau cei care inițiau contactul.

— Nu vrem să stați în calea vreunei operațiuni militare plănuite de ei, zise Herbert.

— Sau să fiți blamați pentru ea, completă Coffey.

— Ori să fim prinşi între linii în cursul unui schimb de focuri, sublinie Battat.

Barbara Crowe îşi făcu apariția aducând paşapoartele falsificate. Urma să-i informeze pe agenți care erau noile lor identități. Aveau să se numească Frank şi Anne Butler, un cuplu de tineri căsătoriți din Washington, D.C., aflați în luna de miere. Agenții vamali, ofițerii de poliție, cei din domeniul hotelier precum recepționerii şi ospătarii, şi chiar cetățenii obişnuiți aveau tendința să fie mult mai îngăduitori cu noii însurăței. Barbara le făcuse rost şi de verighete şi de un inel de logodnă. Anne lucra în domeniul imobiliar, iar Frank era critic de film. Battat şi-ar fi dorit o slujbă de agent guvernamental sau reprezentant al legii, adică o profesie înrudită cu adevărata lui meserie. El spuse că în felul acesta îi putea veni mult mai uşor să răspundă unor eventuale întrebări cu caracter profesional venite din partea tovarăşilor de călătorie. Dar genul acela de meserii puteau da naştere unor suspiciuni din partea vameşilor. Mai ales dacă cineva din avion dorea să facă o glumă de genul: „Lasă-l să treacă pe tipul ăsta! E polițist”. Botswana se mândrea cu stabilitatea internă şi vameşii erau extrem de grijulii să nu lase în țară potențiale persoane subversive ori capabile să dea naştere la tulburări.

— Nu uita că toată lumea e dornică să afle ce mai fac starurile americane, sublinie Barbara. E suficient să spui c-ai întâlnit-o pe Julia Roberts, care e o persoană foarte drăguță şi toată lumea va pleca fericită.

Cu excepția lui David Battat. Nu mai fusese la cinematograf şi nici nu mai închiriase vreun film de peste un an. Battat spuse că sperase ca pe parcursul zborului să poată citi câteva informații legate de Botswana, apoi să tragă un pui de somn. În loc de asta, urma să fie obligat să parcurgă datele referitoare la țara de destinație, apoi să citească revista *People* şi să vizioneze câteva filme. Declară că nici nu putea găsi ceva mai plictisitor de făcut.

Asta era şi părerea lui Hood, dar nu conta.

Hood ignoră lamentările lui Battat. Fostul agent CIA era un adevărat profesionist. Acceptase misiunea şi, indiferent dacă-i plăcea sau nu rolul său, avea să facă tot posibilul să-şi ducă însărcinarea la bun sfârşit.

În schimb Aideen era perfectă, ca întotdeauna. Ardea de nerăbdare să se implice în ceva important. La un moment dat glumise spunând că ea şi Battat erau „paladini ai luptei pentru libertate religioasă”. Lui Hood îi plăcuse comparaţia, aşa că Paladinii devenise numele de cod al noii echipe conduse de Rodgers.

După o şedinţă scurtă, dar intensă de instruire, Aideen şi Battat plecară spre New York. Acolo aveau să prindă o cursă de la începutul serii a companiei South African Airways. Aparatul Boeing 747 cu destinaţia finală Gaborone făcea escală la Johannesburg.

Hood se-ndreptă către locuinţa sa. Intenţiona să se culce relativ devreme, ca să fie înapoi la Centrul de Operaţiuni în jurul orei 6.30. În acel moment era programată sosirea la Gaborone a episcopului Max după ora Washingtonului. Hood deschise fereastra apartamentului, lăsând aerul proaspăt şi revigorant al nopţii să intre în încăpere. Apoi deschise o conservă cu paste şi răsturnă conţinutul ei pe-o farfurie. Cât timp cina lui se încălzea la microunde, Hood se aşeză la masa de lucru amplasată în dreptul ferestrei. Hotărî să nu-i sune pe copii. Îşi deschise laptopul şi iniţie o legătură video cu fosta lui reşedinţă. Ăsta era unul dintre avantajele de a-l avea în echipă pe Matt Stoll. Geniul computerelor al Centrului de Operaţiuni te putea ajuta să contactezi pe oricine doreai.

Linia era liberă şi Alexander, băiatul de doisprezece ani al lui Paul, îi răspunse. Hood fu surprins să observe primele semne de păr facial pe obrajii fiului. Poate că lumina îi juca o farsă, aruncând umbre pe pometi şi zona de sub nas a băiatului. Sau poate era murdar de praf. Alexander încă purta echipamentul de fotbal. Indiferent ce-ar fi fost, Hood simţi un dor teribil pentru fiul său. Îşi dorea să-l îmbrăţişeze pe băiat, să-şi petreacă braţele în jurul umerilor care nu mai păreau deloc atât de firavi cum şi-i amintea el.

Începură să discute despre meciul de fotbal pe care-l susţinuse echipa şcolii lui Alexander. Câştigaseră partida. Băiatul nu fusese pe lista marcatorilor, dar dăduse o pasă de gol. Uneori, spuse Hood, asta este tot ce ai. Vorbiră despre şcoală şi despre un nou sistem dedicat

jocurilor video, pe care puştiul pusese ochii. Dar nu aduseră deloc vorba despre fete. Poate că Alexander nu crescuse totuşi suficient de mult.

Nu încă.

Ca de obicei, Harleigh fu mai puţin vorbăreaţă decât fratele ei mai mic. Fata avea paisprezece ani şi, de la ultima lor convorbire avută cu o săptămână în urmă, se părea că mai câştigase ceva în greutate, ceea ce era un lucru bun. Părul ei lung şi blond avea câteva şuviţe de culoare verde, căci aşa era moda. Acolo fusese fără îndoială mâna lui Sharon. Poate că ideea şuviţelor venise de la Harleigh, dar culoarea sigur o alesese mama ei. Verdele era total opus roşului sângeriu pe care fetele îl alegeau de regulă pentru a-şi vopsi şuviţele. Harleigh încă evita un contact vizual direct. Liz spunea că acel comportament era tipic persoanelor care fuseseră ţinute ostatice. Evitând să-i privească în faţă pe răpitori, ostaticii se simţeau oarecum invizibili, deci în siguranţă. Deoarece trauma suferită le modifica părerea de sine, considerându-se extrem de vulnerabili, ostaticii continuau să evite contactul vizual direct chiar şi după ce erau salvaţi.

Hood şi fiica sa schimbară câteva cuvinte banale de salut.

— Hei, îmi place părul tău, dulceaţă, rosti în cele din urmă Hood.

— Chiar îţi place? zise fata, fără a-şi ridica privirea.

— Foarte mult, replică Paul.

— Mami crede că verdele e o culoare grozavă, spuse fata.

— Tu ce părere ai? o întrebă Hood.

— Îmi aminteşte de dealul pe care mă dădeam de-a rostogolul atunci când eram mică, răspunse fata.

— Cel de lângă casa bunicii din Silver Spring? rosti Hood.

Harleigh făcu un gest de confirmare.

— Îmi amintesc, spuse Hood. Nu acolo l-am vârât pe Alexander într-o cutie de carton şi i-am dat drumul la vale?

— Aşa cred, zise Harleigh.

— Chiar aşa aţi făcut! ţipă de undeva din afara ecranului Alexander. M-aţi traumatizat. Acum nu mai pot intra în spaţii mici şi închise!

— Alex, taci din gură, se răsti Harleigh. Nici nu ştiai ce-i aia traumă înainte să-ţi spună doamna Gordon.

— Asta nu-nseamnă că nu pot *fi* traumatizat, Harleigh, replică pe acelaşi ton fratele ei.

— În regulă, copii, încetați, le spuse Hood. Nu dorea ca fiica sa să mai discute despre acel subiect. Harl, cum merge cu şcoala?

Harleigh reveni la modul succint de-a răspunde. Orele erau „okay”, colegii erau „okay”, chiar şi romanul pe care trebuia să-l citească pentru ora de engleză avea un titlu compus dintr-un singur cuvânt: *Emma*. Oricum, Hood era fericit că fata sa totuşi spunea ceva. După terminarea crizei de la sediul ONU, timp de câteva săptămâni Harleigh abia dacă scosese vreo vorbă.

— Ce-mi poți spune despre mami? întrebă Hood. Ce mai face?

Nu era sigur că vrea să ştie, însă Liz Gordon îi explicase cât de important era să le lase copiilor impresia că încă era interesat de viața tuturor membrilor familiei.

— E bine, răspunse Harleigh.

Adolescenta îi ascundea ceva. Paul sesizase reținerea din glasul ei. Era posibil ca Sharon să aibă un iubit. Dar era totul în regulă. Dacă şi când va trebui, fata avea să-i dezvăluie totul.

Hood îi spuse lui Harleigh să aibă grijă de ea, apoi îi trimise o bezea. Îşi apăsă arătătorul pe buze şi după aceea îl apropie cât putu mai mult de minusculul obiectiv al camerei digitale. Ca rezultat obținu un zâmbet din partea fiicei, plus un scurt contact vizual direct. Harleigh întrerupse legătura şi ecranul computerului reveni la obişnuita temă de fundal.

Sharon nu venise în camera copiilor ca să ia parte la discuție. Dar nici Hood nu-i ceruse acest lucru fostei sale soții înstrăinate. Trecuse de mult perioada în care se implicau reciproc, atât emoțional cât şi intelectual, în acțiunile celuilalt. Acum ajunseseră într-un stadiu de neutralitate agresivă, o stare care lui Hood i se părea stranie şi nenaturală. Ba mai mult, Hood trebuia să se confrunte cu sentimentul de vinovăție dat de faptul că nu era capabil să petreacă mai mult timp în compania copiilor săi. Chiar şi micuții se adaptaseră acestei stări de fapt. Nu mai spuneau „Tati lucrează până târziu”, ci „Tati nu mai locuieşte cu noi.”

În cursul ultimelor săptămâni Hood învățase totuşi un lucru. Nu putea elimina cauzele care duseseră la destrămarea mariajului. Ar fi însemnat să se bată cu morile de vânt. Tot ce avea de făcut era să-şi vadă de viață.

Hood îşi aranjă cele două perne, sprijinindu-le de tăblia de la capul patului, potrivi alarma ceasului deşteptător la ora cinci

dimineața, apoi se descălță și se întinse pe pat, luând cu el castronul cu paste. Pe o măsuță din dreapta patului era așezat un televizor cu diagonala ecranului de 76 centimetri. Luă telecomanda și apăsă butonul de pornire. Pe canalul Discovery rula un documentar despre mumii. Întotdeauna erau difuzate documentare de acest gen pe acel canal. Dar Hood nu se obosi să schimbe programul. Măcar era vorba despre mumii aztece, nu egiptene.

Paul era epuizat. După câteva minute de privit la televizor, ochii săi dădeau semne de oboseală. Puse castronul cu pastele pe jumătate consumate pe tăblia noptierei și stinse televizorul. Creierul îl îndemna să se ridice din pat, să-și schimbe hainele, să stingă luminile din apartament și să închidă fereastra, ca să nu se facă prea frig.

Dar corpul lui refuza să se miște.

Trupul ieși câștigător și Hood ațipi în câteva minute.

29

Maun, Botswana

Vineri, 8.21 A.M.

Autobuzul către Maun trebuia să sosească în circa o jumătate de oră. Seronga și Pavant găsiră în cămară pâine și unt de arahide, din care-și făcură fiecare câte două sendvișuri ca să le consume acolo, pe verandă. Apoi mai făcură încă patru sendvișuri, ca să aibă ce mânca pe drum. După ce aveau să-l răpească pe episcop și să facă joncțiunea cu camionagiul Njo Finn, pierdeau orice șansă de-a face o oprire ca să ia masa.

Măcar nu se mai întorceau în mijlocul mlaștinii, iar Seronga era foarte fericit din acest motiv. Chiar dacă până la sezonul ploios propice izbucnirii epidemiilor de malarie mai erau câteva luni, regiunea Okavango constituia epicentrul zonei de infecție. Când

părăsise tabăra pentru a merge la centrul turistic, Seronga observase câțiva țânțari anofeli, purtători ai germenului malariei, uşor de recunoscut după silueta lor cocoşată. Nu-şi făcea griji pentru sănătatea sa, ori cea a Viperelor de sub comanda sa. Îl îngrijora starea de sănătate a lui Dhamballa. Nu-şi puteau permite ca liderul spiritual să se îmbolnăvească şi să cadă la pat.

Bărbații urmau să-l întâlnească pe Dhamballa la marginea sudică a mlaştinii. Apoi aveau să țină o mare întrunire la mina de diamante unde lucrase Dhamballa. După aceea aveau să-şi mute tabăra la Ghanzi, un oraş aflat la limita nordică a deşertului Kalahari. Prizonierii rămâneau pe insula din mlaştină, împreună cu o mică unitate de pază. Acolo trebuiau să fie la adăpost de căutările inițiate de către autorități. Coronamentul bogat al arborilor le oferea o bună protecție împotriva recunoaşterilor aeriene. Dacă echipele de căutare veneau pe calea apei, zgomotul bărcilor cu motor avea să-i dea de gol, oferindu-le paznicilor timp pentru a organiza apărarea. Viperele erau decise mai degrabă să-şi pună capăt vieții decât să se lase capturate. Important era că nu exista nimic care să-i asocieze pe membrii trupei de gherilă cu Dhamballa. Nu aveau uniforme, nu aveau acte şi nici vreun obiect de cult voodoo.

Dar mai ales nu aveau să existe martori oculari ai faptelor comise de ei. Seronga le ordonase să-i ucidă pe preoți în caz că pierdeau controlul asupra insulei. Ca şi uciderea celor doi diaconi şi această decizie de comandă fusese una dificil de luat de către liderul Viperelor. Însă, spre deosebire de Dhamballa, el nu putea apela exclusiv la magia albă.

Dhamballa alesese Ghanzi ca locație pentru noua tabără deoarece localitatea se afla în apropierea pistei de aterizare utilizată de către oamenii lui Albert Beaudin atunci când efectuau vizite în Botswana. Voduniştii puteau cumpăra provizii direct de la ei. Dacă se ivea necesitatea unei evacuări, personalul taberei putea scăpa rapid pe calea aerului. Oraşul cu o populație de 400 suflete reprezenta locul unde Dhamballa intenționa să ridice primul *hounfour*, adică templu Vodun. Dar în Ghanzi nu avea să existe o structură fizică permanentă, ci urmau să înalțe un simplu *poteau-mitan* portabil, un stâlp de lemn prin intermediul căruia zeii şi spiritele comunicau cu cei care li se închinau. Ceremonia de ridicare a stâlpului avea să fie una demnă de luat în seamă. Reprezenta prima acțiune Vodun de

sfințire a solului african din ultimele veacuri. Dacă preoții şi preotesele din partea locului, numiți *houngans* şi *mambos*, urmau să-şi facă bine datoria, mii de credincioşi aveau să li se alăture curând. Prin acest act Dhamballa era pe cale să devină o figură proeminentă în Botswana. La o zi după ce mii de oameni aderau la noua religie, alte zeci de mii, ori poate chiar sute de mii de noi adepți aveau să simtă imboldul de a li se alătura.

Când bărbații îşi terminau sendvişurile, doi bărbați tineri păşiră spre verandă. Purtau pantaloni scurți de culoare kaki, cămăşi cu mâneci scurte, pantofi sport Nike şi ochelari de soare. Pe cap aveau pălării de soare albe, cu borul ridicat într-o parte, după modelul australian. Arătau ca oricare turist participant la un foto-safari.

Dar nu erau simpli turişti.

Un bărbat avea puțin peste un metru nouăzeci înălțime. Celălalt abia dacă atingea un metru şaptezeci, dar era mult mai lat în umeri. Amândoi aveau pielea smeadă şi o postură rigidă. Se opriră exact la marginea verandei. Cel mai înalt îşi scoase pălăria şi făcu un pas înainte.

— *Buenas días, díaconos*, zise el cu voce puternică.

Seronga îi zâmbi cu amabilitate vorbitorului. Deşi nu era sigur, bănuia că omul spusese „bună dimineața”. Atunci când nu ştiai precis ce-ți zicea cineva, cel mai înțelept era să nu răspunzi.

— *Puedo hablar con usted por un momento, díaconos honorados?* continuă bărbatul.

Acum Seronga nu mai avea de ales; trebuia să răspundă.

— Îmi pare rău, prietene, dar nu înțeleg, îl informă liderul Viperelor. Vorbeşti cumva engleză sau setswana?

Bărbatul mai scund de statură făcu la rândul său un pas înainte şi îşi scoase pălăria.

— Eu ştiu engleză, rosti el cu o voce blândă. Îmi cer scuze. Credeam că misionarilor li se cere să stăpânească mai multe limbi.

— E o cerință utilă, dar nu obligatorie, replică Seronga.

Nici n-avea idee dacă ce spusese era adevărat sau nu, dar o rostise într-un mod autoritar. De regulă, pentru majoritatea oamenilor, era suficient pentru a da veridicitate celor spuse.

— Înțeleg, zise bărbatul. Ne puteți acorda câteva clipe pentru o mică discuție, stimați diaconi?

— Pentru una scurtă, da, răspunse Seronga. Trebuie să ne

pregătim de drum. Plecăm spre Maun.

— Exact despre asta vrem să discutăm, îi spuse bărbatul.

Seronga simți cum i se zbârlea părul de pe ceafă.

— Sunt sergentul Vicente Diamante, iar dumnealui este căpitanul Abreo, continuă bărbatul.

Căpitanul Abreo se-nclină uşor când îi fu menționat numele.

— Sunteți soldați aflați în permisie? întrebă Seronga.

— Nu suntem în permisie, domnule, replică Diamante. Noi şi camarazii noştri facem parte dintr-o unitate specială, *Grupo del Cuartel General, Unidad Especial del Despliegue*, plecată din Madrid.

Pavant îi aruncă pe furiş o privire lui Seronga. Leon Seronga n-avea nevoie să-l privească în față pe adjunctul său pentru a-şi da seama că-n ochii lui ardea acelaşi foc precum în clipele când îl ruga să-i ucidă pe cei doi diaconi.

— Soldați ai forțelor speciale, zise Seronga. Se strădui din greu să arate că era impresionat, ba chiar onorat. Dorea să-i facă pe cei doi bărbați să spună mai multe. Vă aşteptați cumva la o ofensivă armată?

— Nu ştim, recunoscu Diamante. Unitatea noastră a fost trimisă să-i ofere protecție episcopului care soseşte din America. Vom face tot ce ne stă în puteri ca să îndeplinim misiunea. Dorim să vă aducem la cunoştință faptul că noi considerăm autobuzul o potențială țintă.

— Vă mulțumim, replică Seronga.

— Dar să nu vă faceți griji, continuă sergentul. Doi camarazi vor fi în acelaşi autobuz cu dumneavoastră. Dacă se-ntâmplă ceva, vă rugăm doar să nu le stați în cale.

— Aşa vom face, replică Seronga. Spuneți-ne, vă rog, aveți vreun motiv special să credeți că se va petrece ceva anume în autobuz sau în oricare alt loc?

— Nu avem informații despre un complot împotriva episcopului, îi spuse Diamante. Dar după cele întâmplate părintelui Bradbury, nu mai credem în nimic. Vom fi înarmați şi vom fi atenți la orice activitate neobişnuită.

— Înarmați, rosti Seronga cu un gest de repulsie. Noi ne punem viețile în mâinile Domnului. Voi pe ce vă bazați? Mitraliere? Cuțite? Seronga trebuia să ştie cu ce avea să se confrunte.

Sergentul bătu uşor cu palma peste o umflătură ce se ghicea sub brațul său stâng.

— Armele noastre model M82 îl vor ajuta pe Domnul să vă apere.

— Asta îmi dă un sentiment de uşurare. Câţi soldaţi sunt aici? întrebă Seronga.

— Doisprezece, replică Diamante. Am aranjat cu *señor* Ndebele să împrumutăm una dintre maşinile de teren folosite la safari. Patru soldaţi se vor urca în ea şi vor urmări autobuzul. Alţi patru vor rămâne aici, la complex, pentru a asigura zona.

Seronga îşi puse palma pe piept şi se înclină uşor, în semn de recunoştinţă.

— Domnule sergent Diamante, deşi cred că toate aceste precauţii nu vor fi necesare, apreciez grija pe care o arătaţi.

Sergentul se înclină la rândul său, pentru a-i întoarce complimentul.

— În timpul călătoriei cu autobuzul ne vom preface că nu vă cunoaştem. Vă vom considera nişte simpli tovarăşi de drum. Sper să aveţi dreptate, domnule diacon şi să avem parte de o călătorie sigură şi liniştită.

Cei doi bărbaţi plecară. După ce trecură de colţul bisericii, Pavant sări din scaunul său.

— Nici unul dintre diavolii ăştia blestemaţi nu pricepe! rosti Pavant, plin de mânie.

— Ştiu, răspunse cu calm Seronga. O parte din mintea sa era preocupată să domolească furia adjunctului. Cealaltă parte încerca să prevadă ce-avea să se petreacă peste trei ore.

— Ei cred că pot să cheme din ce în ce mai mulţi străini ca să ne pună cu botul pe labe. Ei nu pricep că asta-i ţara noastră, zise Pavant bătându-se cu pumnul în piept, că luptăm pentru credinţa strămoşilor noştri, pentru istoria noastră şi pentru drepturile noastre native.

— Se înşală, îl asigură Seronga. În curând vor afla şi ei asta.

— Trebuie să-l alertăm pe Njo, spuse Pavant.

— De acord, replică Seronga. Era singura certitudine pe care-o avea Seronga. Îşi plecă privirea în pământ.

— Ce este? întrebă Pavant. Ce s-a întâmplat?

— Întrebarea este ce-o să-i spunem lui Njo? zise Seronga. Aveam sarcina să apărăm insula de-un atac care, cel mai probabil, n-avea să vină vreodată. Dar acum lucrurile s-au schimbat. Trebuie să decidem cât de departe vom escalada acest conflict, din punct de vedere

militar.
— Oare avem de ales? întrebă Pavant. Fusese mai mult o declarație decât o întrebare. Imediat ce-l vom duce pe episcop către camionul lui Njo, soldații vor înțelege că ceva nu-i în regulă.
— Ştiu asta, zise Seronga.
— Fie cerem întăriri pentru a ne asigura retragerea din Maun, fie organizăm un atac preventiv contra spaniolilor, decise Pavant.
— Soluția cu retragerea nu ține, zise Seronga. Chiar dacă-l avem drept ostatic pe episcop, ne vor urmări până la tabără.
— Atunci va trebui să atacăm, rosti Pavant pe-un ton ridicat.
— Vorbeşte mai încet, îl preveni Seronga, aruncând o privire rapidă în jur. Arătă către biserică. Era posibil ca soldații spanioli să stea acolo, fumând o țigară.
— Îmi cer scuze, rosti adjunctul comandantului Viperelor. Apoi se înclină, venind mai aproape de lider. Trebuie să ne asigurăm că nu părăsesc stația de autobuz şi nu ne urmăresc până la Dhamballa. Trebuie să-i ucidem.
— Sau să-i evităm, spuse Seronga.
— De ce? se miră Pavant. Dhamballa va trebui să înțeleagă că...
— Nu doar reacția lui Dhamballa mă preocupă, zise Seronga. Dacă-i atacăm pe aceşti oameni, guvernul spaniol va susține c-a fost un atac neprovocat. Vor declara că soldații erau simpli turişti. Îi vor eticheta pe Dhamballa şi adepții săi drept terorişti. În virtutea respectării legilor internaționale, a protejării contractelor comerciale şi a turismului, guvernul nostru va fi silit să ne vâneze.
Pavant îl fixă cu privirea pe Seronga. Ochii săi întunecați îşi mai pierduseră din strălucire.
— Atunci ce ne rămâne de făcut? întrebă el. Nu-l putem aduce aici pe episcop, căci asta va-nsemna o revigorare a parohiei. Biserica Catolică va ieşi învingătoare.
— Totodată vor afla că nu suntem diaconi adevărați, completă Seronga. Vom fi vânați fără încetare.
— Deci nu ne putem întoarce la biserică şi nu-i putem nici lăsa pe soldații spanioli să ne urmărească până la tabăra lui Dhamballa, zise Pavant. O nouă doză de furie răzbatea din vocea sa, iar focul din priviri se aprinsese iarăşi. Nu ne rămân prea multe opțiuni.
— Aşa este, admise Seronga.
De fapt nu le rămăsese decât o singură alegere. În ciuda

consecinţelor, lupta era singura lor alternativă. Seronga era decis să nu-l informeze imediat pe Dhamballa asupra hotărârii sale. Oricum, mai devreme sau mai târziu Viperele trebuiau să se desprindă de secta lui Dhamballa, numai că actualele evenimente nu făceau decât să grăbească această ruptură. Liderul religios dorea să fie cunoscut drept un adept al magiei albe. Credibilitatea sa urma să aibă de suferit dacă moartea celor doi diaconi putea fi dovedită ca fiind opera aripii militare a sectei. Seronga îi mai putea fi totuşi de ajutor lui Dhamballa, dar de undeva din afara ţării. Se gândea să plece în Orientul Mijlociu, unde şefii de stat denunţau în mod public organizaţiile militare radicale, dar practic beneficiau din plin de pe urma activităţii lor. Separarea Viperelor de secta lui Dhamballa se putea produce în câteva săptămâni, dacă liderul religios reuşea să strângă în jurul său suficient de mulţi adepţi care să-l poată proteja în faţa oricărui act de interferenţă din partea guvernului de la Gaborone. În acel moment în jurul său vor roi o mulţime de susţinători, însoţiţi de o armată întreagă de jurnalişti şi reporteri străini, care puteau servi drept scut uman. Europenii promiseseră că vor trimite o mulţime de reporteri imediat ce secta avea să susţină un miting la care participarea populaţiei avea să fie masivă.

Comandantul Viperelor se ridică de pe scaun. „Câteodată se întoarce roata”, gândi Seronga. Pe parcursul zecilor de ani în slujba guvernului, Seronga fusese implicat în numeroase angajamente militare, de la simple încăierări între patrulele de frontieră până la ambuscade. De cele mai multe ori Viperele fuseseră în postura agresorului. Dar existaseră cazuri când unitatea sa fusese atacată. Iar acum se aflau din nou în situaţia de-a juca rolul ţintei.

Seronga stăpânea în cele mai mici amănunte tacticile şi modul de acţiune în ofensivă şi defensivă ale unei unităţi de comando. De asemenea, cunoştea foarte bine zona unde aveau să debarce din autobuz. Dacă urmau să fie obligaţi să recurgă la acţiuni de autoapărare, atunci era bine să pregătească un plan de bătaie.

Seronga pătrunse în dormitor. Pavant rămase de gardă la uşă, asigurându-se că nu vor avea musafiri nepoftiţi. Seronga se duse până la pat, îşi luă rucsacul şi scoase din el telefonul mobil. Îl apelă pe Njo Finn. Şoferul se afla la aproximativ o sută de kilometri nord-vest de Maun. Semnalul era cam slab, aşa că Seronga îşi transmise mesajul cât mai succint posibil. Liderul Viperelor îi

comunică şoferului locul exact unde aveau să se întâlnească. Folosind cuvinte cheie dintr-un cod de comunicare cunoscut de toţi membrii unităţii sale, Seronga îl instrui pe Njo ce pregătiri trebuia să facă până la sosirea autobuzului în staţie.

Nu era cel mai strălucit plan de operaţiuni din istoria Viperelor, dar nu mai conta. Seronga avea o singură preocupare: ca schema lui să funcţioneze.

30

Washington, D.C.

Vineri, 5.03 A.M.

Paul Hood n-avusese parte de-un somn liniştit.

Visase că încerca să mute din loc imensele litere care compuneau cuvântul *Hollywood*. Era o muncă de Sisif. Una dintre imensele litere de culoare albă începea să se încline, iar el se repezea s-o sprijine şi s-o îndrepte. Abia reuşea s-o aşeze la loc că altă literă începea să se încline. Rata cu care tindeau literele să se încline nu se modifica, în schimb varia ordinea în care îşi modificau poziţia. Nu exista moment de pauză, nici vreun model anume după care să-şi desfăşoare activitatea. Hood se trezise în jurul orei trei şi jumătate dimineaţa, speriat şi transpirat fleaşcă. Oare aşa se scurgea viaţa sa? Încercând în mod constant să pună în mişcare acelaşi gen de lucruri, minut după minut? Oare totul era la fel de superficial precum Hollywoodul? Sau totul se lega de fostul lui trecut, de vremea când fusese primarul oraşului Los Angeles? Dacă era un semn care-i spunea că doar asta era capabil să facă? Management birocratic.

Hood porni televizorul şi selectă History Channel. Documentarul difuzat avea ca subiect teatrul european de operaţiuni în cursul celui de-al Doilea Război Mondial. De fapt toate documentarele difuzate pe acel post aveau ca subiect a doua conflagraţie mondială şi luptele de

pe teatrul european de conflict. Hood urmări o vreme imaginile, apoi decise că era o pierdere de timp. Oricum nu putea ațipi din nou. Făcu un duș, se îmbrăcă, apoi se îndreptă către Centrul de Operațiuni.

Personalul care lucra în tura de noapte nu fu surprins să-l vadă pe director. De când se despărțise de soție, Hood avea obiceiul să plece foarte târziu de la serviciu și să vină la lucru cu noaptea-n cap. Iar directorul nu fu surprins s-o găsească la muncă pe Liz Gordon. Psihiatrul Centrului era în biroul ei, împreună cu J2 și Mae Won. Cei doi specialiști în calculatoare aveau o energie specifică tinerilor. Stăteau în jurul biroului ei, tastând fără oprire la o rețea de laptopuri. Izul de cafea te izbea încă din prag.

Hood ciocăni în tocul ușii.

— Bună dimineața.

J2 și Mae răspunseră la salut. Liz nici măcar nu-și dezlipi privirea de monitorul computerului.

— Paul, încep să cred că te confrunți cu o problemă foarte serioasă în Botswana, îl anunță Liz.

— E mai gravă decât problema Vaticanului? întrebă directorul.

— Mult mai gravă, răspunse femeia.

— Explică-mi, o îndemnă Hood, pășind către birou.

Umerii femeii erau aduși în față din pricina epuizării. Liz își frecă ochii și ridică privirea spre Paul.

— De-a lungul istoriei au avut loc evenimente care-au declanșat ceea ce noi numim „mișcări ale maselor”. Ca exemple avem Revoluția Americană, Revoluția Comunistă din Rusia, mișcarea franceză de Rezistență din cursul celui de-al Doilea Război Mondial. Chiar și Renașterea poate servi ca exemplu, deși în cazul ei există încă polemici între savanți. Este rezultatul activității unui grup de oameni ale căror imaginații sunt stârnite și împinse la acțiune de către o persoană, un eveniment, sau chiar o idee.

— Exact cazul din *Coliba unchiului Tom* [1], zise Hood.

— Un bun exemplu, la care adaug romanul *Jungla*, scris de Upton Sinclair, completă Liz. Iei o mișcare de emancipare ori o revoluție tehnologică majoră în industria cărnii. Incitați de unul sau

---

[1] Roman scris de Harriet Beecher Stowe și publicat în 1852. Un manifest antisclavie, care a schimbat atitudinea cetățenilor americani față de persoanele de culoare și a intensificat conflictele sociale ce au dus la declanșarea Războiului Civil din S.U.A. (n.tr.)

mai mulți factori, oamenii se coalizează în jurul unui țel comun, eforturile lor conjugate ducând la obținerea unor rezultate ce păreau imposibil de atins.

— Întregul este mai mare decât suma părților, zise Hood.

— Exact, replică Liz. Cred că tocmai asistăm la un eveniment de această natură.

— Hai să recapitulăm puțin, îi spuse Hood. Presupun că tot ce mi-ai spus se bazează pe profilul lui Dhamballa, realizat de tine?

— Da, confirmă Liz. Nu este deloc un lider religios stereotipic. Tocmai din acest motiv privesc întreaga problemă ca pe un fenomen social, nu ca pe o aberație.

— Eşti sigură? spuse Hood.

— Absolut sigură, îi răspunse Liz. J2 şi Mae au reuşit să pătrundă în rețeaua informatică a celor de la Morningside Mines Ltd. Şi i-au accesat dosarul de la resurse umane.

— Morningside Mines? zise Hood. Unde îşi are compania sediul?

— Anvers, îl lămuri J2. La fel ca alte un milion de societăți dedicate exploatării şi comercializării diamantelor pe care le-am găsit.

Această informație putea sau nu să le ofere o legătură între Burton şi Henry Genet.

— Bărbatul investigat de noi, Thomas Burton, are treizeci şi trei de ani, zise Liz. Nu există înregistrări care să ateste că suferă de vreo boală mintală. Din contră. Este un personaj cu o minte extrem de ascuțită. Pe parcursul celor nouă ani cât a lucrat ca miner a fost promovat foarte rapid şi în mod repetat. De la un post de muncitor necalificat, care uda pereții minei cu un hidrant ca să-i pregătească pentru găurile în care se introducea explozibil, a trecut la postul de operator al unui perforator, apoi la cel de şef de linie.

— Linie? întrebă Hood.

— Instalația unde sunt spălate şi sortate diamantele, zise Mae.

— Aşadar era competent şi foarte zelos, spuse Hood. Cum de s-a produs saltul la lider religios?

— Încă nu avem date în acest sens, continuă Liz. Putea avea loc pornind de la lucruri pe care deja le ştia, ori de la vreun articol pe care l-a citit, sau e posibil să fi avut o revelație divină.

— Precum Moise când a vorbit cu Dumnezeu, zise Hood.

— Nu mai contează ce anume a declanşat asta, replică Liz.

Important e faptul că Burton este foarte dedicat rolului său de lider religios.

— Poate fi marioneta cuiva? întrebă Hood.

— Nu-i genul, replică Liz. Sunt sigură că-i posibil ca cineva să se folosească de el, dar Burton este un om onest. Dosarul său personal conține rapoarte de performanță extrem de precise. Este descris ca inteligent, conştiincios şi, mai ales, demn de toată încrederea. Proprietarii minei trimiteau în mod regulat detectivi particulari care să-i supravegheze pe lucrători, în special pe cei care ocupau funcția de şef de linie. Doreau să se asigure că angajații nu şterpeleau diamante pe care să le valorifice pe piața neagră. De multe ori detectivii angajau vânzători de magazin sau chelneri din diverse restaurante care aveau sarcina să ofere persoanelor investigate mai mulți bani când ofereau restul la nota de plată.

— Ca să vadă cum reacționează, specula Hood.

— Corect, confirmă Liz. Omul nostru dădea banii înapoi. De fiecare dată. Un precept filozofic susține că onestitatea unui om se poate transforma în dorința de-a propovădui semenilor. E drept că una înseamnă să predici unui singur individ şi alta e să te adresezi unei mase de oameni. Ea ridică din umeri. Dar ambele acțiuni se bazează pe adevăr şi cinste. Asta nu înseamnă că cineva l-a încurajat sau obligat s-o facă, adăugă femeia. Dar sunt sigură că el, în sufletul său, e absolut convins de acțiunile sale.

— Ai aflat ceva de familia sa? întrebă Hood. Să fie motivat de vreo criză familială ori de vreo răzbunare?

— Tatăl lui Burton a decedat, iar mama trăieşte într-un azil din Gaborone, zise Liz.

— Facturile de la azil sunt plătite de către fiu? întrebă Hood.

— Da, domnule, spuse J2. I-am verificat operațiunile bancare.

— Ştim cum a murit tatăl său? întrebă Hood.

— A fost bolnav de malarie, replică Liz. Apoi adăugă: Burton Senior a murit într-un spital de stat, nu într-o instituție medicală deținută de misionarii catolici. Thomas Burton nu are motive să acționeze contra Bisericii Catolice.

— Ce rude mai are?

— Nu are frați sau surori, îl informă Liz. Nu are nevastă.

— Asta este ceva neobişnuit în Botswana? întrebă Hood.

— Să fii necăsătorit? Foarte ieşit din comun, interveni J2. Am

verificat. Se aplecă în scaun, urmărind unele date afişate pe monitor. Doar patru la sută dintre bărbații cu vârsta peste optsprezece ani sunt burlaci. Procentul se împarte în felul următor: câte unu la sută în cazul militarilor, al preoților, al văduvilor şi al altor categorii.

— Dar preoților vodun li se permite să se însoare, completă Mae. Am menționat asta în fişierul referitor la religie.

— Pot exista şi alte motive care să explice de ce Burton a rămas burlac, zise Hood. Unul dintre ele ar fi că o are în întreținere pe mama sa. Care sunt cerințele pentru a fi preot vodun?

— Un preot bărbat se numeşte *houngan*, rosti Mae, iar pentru a deveni aşa ceva trebuie să comunici cu spiritele în prezența altui *houngan*. Seamănă cu un fel de teleconferință religioasă. Femeile preot se numesc *mambos* şi trebuie să treacă acelaşi test în prezența unei *mambo* experimentate.

— Bănuiesc că acesta-i un mod de-a dovedi că ambii bărbați aud aceleaşi lucruri, sugeră Liz. Fie asta-i explicația, fie este un mod de-a se asigura că în rândurile preoților intră numai cei care sunt agreați de preoții deja existenți.

— Adică totul are conotație politică, remarcă Hood.

— Adevărat, însă nici măcar nu ştim dacă Burton a devenit *houngan*, continuă Liz.

— Cum e posibil să nu fi devenit? întrebă Hood.

— Burton pretinde că este încarnarea puternicului zeu-şarpe Dhamballa, spuse Liz. Nu ştim dacă în acest caz se mai aplică regulile de înălțare la rangul de preot.

Directorul o fixă cu privirea.

— Vrei să spui că Thomas Burton se crede zeu-şarpe? zise el cu o voce plată.

— Exact, aprobă Liz.

Hood scutură din cap.

— Liz, nu ştiu ce să mai zic. Crezi că Burton chiar intră-n pielea lui Dhamballa? Ori doar se preface? A fost un biet miner. Poate c-a fost plătit să răspundă nevoilor politice ale lui Albert Beaudin şi asociaților acestuia.

— El nu lua bani de la vânzători şi chelneri, zise Liz. De ce ar lua de la Beaudin?

— Îngrijirea mamelor în cadrul azilelor poate deveni o activitate costisitoare, spuse Hood.

— Am făcut deja calculele, interveni J2. Salariul său era suficient de mare ca să acopere cheltuielile.

— Bun, sunt de acord cu posibilitatea ca Burton să fie folosit de către Beaudin şi partenerii săi, rosti Liz. Dar nu cred că joacă teatru.

— De ce? o întrebă Hood.

— Din două motive, îi spuse Liz. În primul rând, ascensiunea spirituală a lui Thomas Burton nu putea avea loc din neant. Chiar dacă n-ar fi avut pregătire religioasă, ar fi mers la cineva care avea. Cineva care-i putea explica ce simte şi ce gândeşte. Experienţa trebuie să fi fost atât de puternică încât, indiferent ce *houngan* sau *mambo* a contactat Burton, persoana respectivă a fost convinsă că are în faţă un om binecuvântat de zei. Sau cel puţin nici un preot vodun nu l-a luat la întrebări ori nu i-a stat în cale.

— Ştim sigur că aşa au stat lucrurile? întrebă Hood.

— Presupunem asta, admise Liz. Au trecut doar câteva săptămâni între momentul când Burton şi-a părăsit slujba şi clipa când Dhamballa şi-a ţinut prima întrunire religioasă. Dacă ar fi întâmpinat o rezistenţă serioasă din partea preoţilor vodun, ar fi trecut luni sau chiar ani până să iasă la lumină. Iar rezistenţa preoţilor probabil ar fi fost reprezentată de folosirea magiei negre împotriva sa.

— Magie neagră, spuse Hood. Acum ajungem să vorbim despre zombi?

— Mae? întrebă Liz.

Tânăra încuviinţă.

— Da, am ajuns şi la acest capitol. Numai că termenul corect este *nzumbie*, adică stafie.

Din nou Hood fu pus în situaţia să lupte cu un puternic sentiment de neîncredere. Faptul că era vorba de o lume necunoscută lui, cu un alt gen de practici religioase, nu însemna că nu putea exista. Îşi aduse aminte de-o întâmplare din vremea când era primar al oraşului Los Angeles. Era gazda unui dineu dedicat industriei cinematografice şi fusese aşezat între două figuri proeminente din lumea filmului, şefi de studiouri. Cei doi discutau aprins care dintre studiouri conducea în afirmarea următorului curent din a şaptea artă: realizarea de filme cu animale vorbitoare ori având ca subiect lumea într-o eră postapocaliptică. Hood îi adusese la aceeaşi masă pe producători ca să discute despre programe de

ajutorare a tinerilor din cartierele defavorizate ale metropolei. Nu-l interesa o polemică de genul *Babe* contra *Waterworld*. Dar producătorii, care puneau în joc sute de milioane de dolari, erau preocupați de această dispută.

Ei bine, voduniştii erau şi ei interesați.

— Zombi de care vorbim nu sunt personajele cu mers țeapăn, cu ochii goi şi instincte de ucigaş, aşa cum le ştim din filme, continuă Mae. Din ce-am citit eu, sunt ființe extrem de active şi comunicative. Absolut fără legătură cu băutul de sânge, mâncatul de carne crudă sau isteria colectivă.

— Dar sunt totuşi un fel de sclavi, care ascultă de-un stăpân? întrebă J2.

— Nimeni nu ştie cu certitudine dacă sunt sclavi sau indivizi cu personalitate şi voință proprie, replică Mae. Indiferent de statutul lor, se ştie sigur că sunt foarte devotați preoților sau preoteselor vodun care i-au creat.

— Aceşti zombi pot fi şi victime ale ingerării unor somnifere puternice ori a unor substanțe stupefiante folosite în operațiuni de manipulare psihică, sugeră Liz. În ultimii cincisprezece sau douăzeci de ani s-a dezbătut pe larg acest subiect în publicațiile cu caracter medical şi psihiatric. Concluzia unanimă a fost că subiecții nu mor, dar sunt în mod artificial introduşi într-o profundă stare de narcoză, apoi sunt reanimați.

— Droguri pentru manipularea minții, zise Hood. Era fericit că în sfârşit avea un element de care să se agațe. Componenții unității Viperele pot fi victime ale unei operațiuni chimice de spălare a creierelor?

— E posibil, dar puțin probabil, răspunse Liz. Activitatea unui soldat în câmpul operativ necesită abilitatea acestuia de-a putea acționa independent într-o situație de criză. Iar asta mă conduce exact la ceea ce reprezintă magia neagră. Pentru un vodunist ea nu înseamnă neapărat forțe supranaturale, ci pur şi simplu vărsare de sânge.

— Este exact motivul care ne face să considerăm că Dhamballa nu are încredere în magia neagră, sublinie J2. Dacă Viperele au recurs la violență pentru a-l ajuta pe Dhamballa, acest fapt sigur ar fi consemnat în vreun raport de supraveghere a regiunii scris de către serviciul de informații al Africii de Sud. Am verificat în arhiva lor.

Toate luptele şi încăierările consemnate de agenţi au pornit de la neînţelegeri teritoriale, rute comerciale şi alte chestii de genul acesta. Absolut nimic legat de religie.

— Poate că Viperele au rolul de-a ţine oamenii sub ascultarea lui Dhamballa, sugeră Hood.

— N-au ieşit la suprafaţă decât după ce Dhamballa şi-a ţinut prima întrunire, zise J2.

— Bine, rosti Hood. Deci Burton a avut o revelaţie, a început să predice unui mic grup de oameni care credeau în ce spunea şi făcea el, probabil în satul lui natal şi, posibil, chiar în mina unde lucra.

— Corect, acceptă Liz.

— Din acest punct proprietarii minei şi Genet au început să acorde atenţie activităţilor sale, continuă Hood.

— Da, zise Liz. Nu ştim sigur dacă Burton a continuat să lucreze pentru ei şi după ce a adoptat personalitatea lui Dhamballa, ori Genet şi partenerii săi l-au urmărit după ce a părăsit locul de muncă. De câte ori cineva îşi dă brusc demisia, detectivii particulari continuă să-l supravegheze pentru o perioadă de timp, asigurându-se că nu încearcă să scoată clandestin diamante din mină.

— Înţeleg, replică Hood. Liz, vorbeai ceva de-un al doilea motiv care te face să crezi că Burton nu joacă teatru.

— Aşa este, zise Liz. Are strânsă legătură cu problema de sănătate mintală. Un om care are o personalitate dezechilibrată şi care se crede zeu are câteva nevoi specifice. Se vrea a fi conducător suprem. Doreşte să fie Iisus Hristos, ori Napoleon sau... Mae, cum se cheamă zeitatea supremă în credinţa vodun?

— Olorun, răspunse tânăra după ce consultă ceva afişat pe monitor. El este „cel inaccesibil şi neştiut”. Mesagerul său divin pe pământ este Obatala, zeul însărcinat să raporteze despre activităţile oamenilor.

— Din tot ceea ce ni s-a spus şi din puţinul material scris pe care l-am studiat, ştim că Burton n-a pretins nici măcar o dată c-ar fi întruchiparea unuia dintre aceşti zei, spuse Liz.

— Nu, replică Hood, Dhamballa a pretins doar că este încarnarea unui zeu-şarpe.

— Trebuie să aflăm mai multe date sigure legate de problema asta, declară Liz. Preoţii vodun susţin că sunt mai curând reprezentanţii unui zeu decât încarnarea lui. Adică un fel de

purtători de cuvânt, dacă vă place comparația.

— Totuşi rămâne problema vocilor pe care el le aude, zise Hood. Tu crezi că individul e sănătos la cap?

— Cu un minut în urmă l-ai pomenit pe Moise, replică femeia. Ce te face să consideri că Thomas Burton e mai puţin raţional decât personajul biblic? De unde ştii că nu este ceea ce pretinde a fi?

Răspunsul pe care Hood dorea să i-l ofere era *bunul-simț*. Dar ceva din vocea lui Liz îl făcu să ezite. Femeia nu îi adresase o critică directorului Centrului, ci vorbise respectuos despre Thomas Burton. În acele clipe Hood realiză că el nu putea să se exprime în acelaşi fel în fața lui Edgar Kline.

Paul se simți cuprins de ruşine. Liz fusese îndreptățită să-i pună acea întrebare. Nu era de competența lui Paul Hood şi nici a vreunui alt om să facă aprecieri calitative despre vodunişti sau persoane de oricare altă credință.

— Dă-mi voie să te-ntreb altceva, spuse Hood. Dacă Burton crede că este întruchiparea, indiferent sub ce formă, a unei zeități, atunci de ce mai are nevoie de Vipere? Nu-i sare Olorun în ajutor atunci când se află la strâmtoare?

— Neîncrederea este o reacție specifică în cazul persoanelor mesianice şi a profeților, mai ales în primele faze ale activității lor, replică Liz. Aşa că un sistem de sprijin se dovedeşte a fi foarte util. Aaron l-a ajutat pe Moise, iar Iisus i-a avut de partea sa pe apostoli.

— Da, dar Moise şi Iisus nu răpeau preoți, spuse Hood.

— Totul capătă sens dacă priveşti răpirea nu ca un act de agresiune, ci ca un mod de-a face o declarație politică, zise Liz. Ceea ce au înfăptuit Viperele – în mod sigur cu permisiunea lui Burton – a fost mai curând o oportunitate, o cale de a-şi anunța intrarea pe scena politică şi a-şi afirma obiectivele.

Hood avu sentimentul că Liz făcea salturi prea mari în supozițiile sale, fără a avea date solide care să servească drept punți de legătură. Dar totul era în regulă. Liz, chiar dacă directorul nu era de acord cu ideile ei, făcea exact ceea ce era plătită să facă: explorarea posibilităților.

— Am auzit ce mi-ai spus, rosti Hood. Dacă tragem linie şi facem adunarea, ajungem la concluzia că avem de-a face cu un individ decis, dar probabil nonviolent. Până acum nu ştim în ce fel controlează Dhamballa detaşamentul Viperelor şi nici dacă secta lor

e interesată doar de religie sau şi de obţinerea puterii politice.

— Exact, admise Liz. Dar putem afla toate astea relativ curând. Într-un anumit moment din fazele incipiente ale oricărui tip de apostolat trebuie să apară un miracol. Amintiţi-vă de calamităţile lui Moise, sau de Iisus vindecând bolnavii. Burton ştie că trebuie să scoată la iveală ceva demn de luat în seamă. Lăsând deoparte intervenţia divină, cred că se bazează pe un ajutor mult mai pământean. Eliminând Biserica Catolică, cred că speră să reaprindă în sufletul compatrioţilor săi zelul pentru religia strămoşilor.

Hood rămase tăcut timp îndelungat.

— Ei bine, rosti el într-un târziu, a fost o lecţie foarte instructivă.

— Pentru noi toţi, completă Liz.

Hood o aprobă cu un gest.

— Nu v-aţi pierdut noaptea în zadar; aţi făcut treabă bună. Vă mulţumesc tuturor.

Hood se întoarse, pregătindu-se de plecare. Liz îl strigă, făcându-l să se-ntoarcă din drum.

— Să ţii minte un lucru, Paul, zise ea. Oamenii aceia se mândresc cu moştenirea lor spirituală. Aşa cum au dovedit-o evreii din diasporă şi primii creştini aflaţi sub stăpânirea Imperiului Roman, voduniştii deţin un mare avantaj.

— Care este acesta? o întrebă Hood.

— Credinţa nu poate fi înfrântă niciodată prin ameninţare, ori prin forţa armelor, replică Liz. Nu poate fi învinsă decât de-o ideologie superioară.

— Sau din interiorul ei, zise Hood. E mult mai simplu de realizat.

31

Maun, Botswana

Vineri, 1.30 P.M.

De dragul soțului ei renunțase la fumat. Tot ca să-i facă lui pe plac se stabilise în Statele Unite. Îl iubea şi era gata să renunțe la o grămadă de lucruri pentru a fi alături de el. Dar la un moment dat Maria Corneja realizase că exista ceva la care nu putea renunța: activitatea în câmpul operativ.

Femeia luase un zbor comercial către Gaborone, cu plecare din Madrid. Ea, împreună cu un mic grup de turişti dintre pasagerii cursei comerciale, îşi luaseră zborul către Maun în mai puțin de zece minute de la aterizarea pe aeroportul capitalei. De data asta erau îmbarcați într-un mic avion bimotor Saab 340 înmatriculat în Marea Britanie. Călătoria nu durase decât treizeci de minute. Unica pistă de aterizare a aerodromului era situată în afara localității Maun, într-o zonă cu teren plat, acoperit cu iarbă. Aerodromul dispunea de un turn de control modern, înalt de trei etaje. Față-n față cu el, de cealaltă parte a pistei, se înălța un turn solitar din lemn. Era destinat să adăpostească unul sau doi trăgători de elită. Țintaşii aveau sarcina să vegheze ca animalele sălbatice să nu se aventureze pe suprafața pistei. Dacă reperau o turmă deschideau focul şi continuau să tragă până când animalele speriate părăseau zona. De regulă ajungea o singură împuşcătură ca să sperie conducătorul turmei. Acesta schimba direcția şi o rupea la fugă, urmat invariabil de restul animalelor. Câteodată pe pistă se aventura un animal solitar, care era fie prea bătrân, fie prea bolnav ca să mai audă focurile de armă. Dacă nu părăsea zona imediat, santinela seda animalul cu ajutorul unei săgeți cu tranchilizant. Apoi animalul era înfăşurat într-o plasă şi remorcat de un tractor ce-şi avea locul de parcare în spatele turnului. Călătoria patrupedului se sfârşea la un adăpost local pentru animalele sălbatice, unde era supus unui control medical.

Turiştii care coborau din avioane nu erau duşi în Maun cu autobuzul. Nu exista un asemenea serviciu de transport. Pasagerii erau nevoiți să apeleze la taxiuri.

Ministerul Muncii, Transporturilor şi Comunicațiilor acordase licență de transport pentru acea rută familiei care odinioară deținuse terenul pe care se construise aerodromul. Familia luase decizia să înființeze o companie de taxi. Şoferii de taxi aveau ocazia ca, timp de zece minute, cât dura o cursă, să schimbe câteva vorbe cu turiştii. Le făceau fotografii străinilor care coborau pe scara avionului, le

vindeau suveniruri şi îşi ofereau serviciile în calitate de ghizi pentru călătorii în regiune.

Maria plănuise să închirieze o maşină la faţa locului. Dar cum staţia de taxi se găsea chiar în preajma biroului de închirieri auto, nimerise pe mâinile unui şofer de taxi numit Paris Lebbard. Lebbard păşise în faţa Mariei imediat cum o văzuse că se-ndrepta către oficiul de închirieri. Zâmbise şi, cu o mică plecăciune, se prezentase. O informase pe tânăra femeie că serviciile oferite de el costă mai puţin decât închirierea unei maşini. Adăugase faptul că-i putea oferi condiţii de securitate unei femei care călătorea singură şi că era apt să-i arate locuri ce nu erau marcate în ghidurile turistice.

Maria îl măsurase din priviri. Paris era un tânăr de douăzeci de ani, slab şi cu pielea extrem de închisă la culoare. Purta o cămaşă albă cu mâneci scurte, pantaloni de tenis şi sandale. Pe cap avea înfăşurat un batic negru şi arbora o pereche de ochelari de soare. Vorbea impecabil trei limbi străine: engleză, franceză şi spaniolă. Mariei îi veni o idee. Decise să-l testeze pe tânărul şofer. Îi ceru s-o ducă în Maun precizând că, dacă reuşea să o impresioneze, avea să-l angajeze în continuare. În caz contrar, trebuia s-o aducă gratis înapoi la biroul de închirieri auto.

Paris acceptă cu mult entuziasm oferta turistei.

— O să mă angajaţi, declară el. Pentru dumneavoastră voi face tot posibilul să aveţi parte de-o călătorie specială. Pe deasupra, adăugă tânărul, vă pot face fotografii *cu* dumneavoastră în cadru. În felul acesta n-o să vă alegeţi cu un album care va cuprinde doar instantanee cu animale.

În drum spre oraş Maria află că Lebbard fusese educat de către misionari. Era prieten din copilărie cu nepotul bărbatului care deţinea compania de taxi. Tânăra femeie se mândrea cu faptul că putea aprecia just caracterul unei persoane. Paris părea onest, sincer şi foarte zelos. Când ajunseră în preajma complexului turistic Maun, Maria îl anunţă că era încântată să-i accepte oferta de a fi ghidul ei.

Paris era în al şaptelea cer. O anunţă că tariful său era de cincizeci de dolari pentru cinci ore de muncă. Maria acceptă. Lebbard declară că pentru încă cincizeci de dolari îl putea angaja pe durata întregii zile următoare. Tânăra femeie îi spuse că va analiza propunerea.

Taxiul de culoare neagră, impecabil lustruit, ajunse în centrul

aglomerat al localităţii. Trase pe dreapta în spaţiul destinat taximetrelor, aflat pe-o latură a pieţei comerciale. Maria coborî, urmată de Lebbard, care se opri în spatele maşinii, vorbind aprins în telefonul său mobil. Tânărul era nerăbdător să-l anunţe pe dispecer că avea să rămână la dispoziţia clientei pentru restul zilei, ba poate chiar şi pe parcursul zilei următoare.

În timp ce vorbea la telefon, Paris îi dădu iarăşi asigurări clientei că avea să vadă o mulţime de lucruri inedite şi că va fi în deplină siguranţă alături de el.

— Nu veţi fi deranjată nici de animalele sălbatice şi nici de vreo brută de bărbat, o încredinţă tânărul spintecând aerul cu degetul arătător. Îi dezvălui faptul că în torpedou avea un pistol calibrul 38, iar în portbagaj o carabină.

În vreme ce Lebbard era ocupat să discute la telefon, Maria ardea de nerăbdare să înceapă munca pentru care fusese antrenată. Începu să dea ocol pieţei. Avionul care-l aducea pe episcopul american avea să aterizeze abia peste nouăzeci de minute. Între timp ea avea să se familiarizeze cu împrejurimile şi să observe ce fel de forţe poliţieneşti erau prezente în zonă. Dorea să cunoască topografia străzilor. Voia să vadă dacă era mai uşor să intri şi să ieşi din zonă la bordul unui taxi sau pe jos, ca simplu pieton. Era curioasă să ştie dacă uşile din spate ale caselor erau încuiate şi dacă în zonă locuiau mulţi copii. Dacă existau copii, atunci dorea să afle unde se jucau ei, pentru a nu fi prinşi în mijlocul unui eventual schimb de focuri. Oare copiii aveau biciclete? Unde îşi ţineau adulţii bicicletele, în caz că avea nevoie de una?

Maria Corneja păşea cu supleţea şi forţa unei atlete înnăscute. Măsurând cu puţin sub un metru şi şaptezeci, părea mult mai înaltă datorită felului trufaş în care-şi ţinea capul sus. Faptul că avea şi pomeţii proeminenţi îi dădeau o alură ce denota hotărâre şi încredere în sine. Părea o prinţesă spaniolă care-şi privea de sus supuşii. Avea ochi căprui limpezi şi calmi, nasul drept şi buze subţiri. Şuviţele lungi ale părului castaniu îi cădeau de-a lungul gâtului cu pielea smeadă. Purtând o pereche de blugi, o bluză neagră şi o scurtă de culoare verde, Maria nu sărea în ochi în comparaţie cu mulţimea de turişti veniţi din toate colţurile lumii şi care arborau ţinute mult mai exotice.

Bazarul reprezenta un punct de atracţie turistică şi fusese recent

renovat. Străzile fuseseră pavate cu piatră cubică, iar umbrarele erau confecționate din materiale textile fabricate manual. Bazarul era supranumit Vechiul Maun şi se afla situat exact în centrul modernului orăşel. Acoperea o suprafață de nouăzeci de metri pe lățime şi aproximativ două sute patruzeci metri pe lungime. Probabil că în acel loc, în urmă cu câteva secole, fusese o haltă pentru caravanele de cămile. Era un loc ideal de popas, adăpostit într-un cot în formă de L al râului Thamalakane. Oraşul se dezvoltase în jurul acelui spațiu şi dăinuise în timp. În prezent bazarul era înțesat cu turişti, localnici şi câțiva cerşetori care roiau încolo şi-ncoace. Mariei îi aminteau de sărmanii fără adăpost zăriți pe străzile din Calcutta şi Mexico City. Nu erau doar săraci şi neîngrijiți, ci păreau de-a dreptul bolnavi şi distruşi fizic şi mental. Puse câteva monede în punga de hârtie a unei bătrâne cerşetoare care trecea pe lângă ea.

Piața constituia de asemenea un amestec ciudat între tradiționalism şi modernism. Se vindea orice, de la fructe proaspete până la produse electronice de ultimă generație. Tarabele erau din lemn şi aveau umbrare din pânză groasă. Amplasate direct pe asfalt, erau acoperite cu nisip şi resturi de iarbă împrăştiate de vânt. De peste tot se auzea clinchetul tastaturilor de laptopuri. Comercianții le foloseau ca să țină evidența stocurilor şi a vânzărilor. În spatele pieței se înălțau clădiri de locuit nou-nouțe şi edificii administrative, construite din cărămidă şi vopsite în alb. Înghesuite printre ele, de-a lungul aleilor înguste şi întortocheate, se găseau o sumedenie de maghernițe cu acoperişuri coşcovite şi decolorate din şindrilă. Pe câteva dintre acele acoperişuri se ițeau mici antene parabolice, iar prin ferestre Maria putea zări licărul provenit de la ecranele televizoarelor color.

În capătul îndepărtat al pieței femeia zări o clădire ce servea drept capelă multiconfesională. Era pustie. Maria se-ntrebă dacă acest lucru se datora atacului asupra bisericii din cadrul complexului turistic. În partea diametral opusă a pieței se ridica un bar. Şi el părea relativ pustiu. Probabil era prea devreme ca cetățenii din Maun să servească o băutură.

Oraşul era foarte diferit față de Madrid. Şi atmosfera era alta, mult mai curată. Chiar şi razele soarelui păreau diferite. Nu exista smog, astfel încât nimic nu filtra căldura şi strălucirea emisă de astrul zilei. Maria adora acest lucru. O făcea să se simtă mai liberă şi

mai conectată la lumea înconjurătoare. Termenul „conectată” nu era o simplă figură de stil. Sub pielea ei treceau valuri de electricitate. Porneau din vârfurile degetelor, treceau de-a lungul gâtului în jos pe şira spinării şi urcau până la suprafaţa pometţilor proeminenţi. O parte din acel aflux de surescitare se datora faptului că se ştia o parte componentă din uriaşa maşinărie de cules informaţii care era Centrul de Operaţiuni. Dar majoritatea energiei provenea din cu totul altă sursă. Era vorba de ceva ce agenta îndrăgise încă din tinereţe când, la vârsta de patru ani, urcase pentru prima oară în şaua unui cal.

Era vorba de risc.

Ajunsă la vârsta de treizeci şi opt de ani, Maria aflase că existau două elemente care dădeau savoare momentelor speciale ale vieţii.

Primul consta în împărţirea acelor momente cu cel drag. Iar ei i se întâmplase asta de foarte multe ori în viaţă. Cu Darrell McCaskey o făcuse cel mai des, de fiecare dată trăirile devenind mai bogate şi mai profunde. Maria se săturase de aventuri de-o noapte. Tocmai de aceea se căsătorise cu Darrell.

Al doilea element preţios care dădea valoare vieţii era conştiinţa faptului că orice clipă trăită putea fi ultima. Orice părticică din trupul unei fiinţe se anima subit în asemenea condiţii. Simţeai cum trupul începea să se pregătească de înfruntare cu câteva zile înainte. Simţurile se ascuţeau, ca şi memoria, inteligenţa şi toate resursele fizice şi psihice aflate la dispoziţia individului în cauză. Când Bob Herbert o sunase cu o zi în urmă, Maria luase o decizie importantă. Ajunsese la concluzia că în viaţa ei putea avea parte atât de intimitate, cât şi de acţiuni riscante. Darrell trebuia să se adapteze acestui stil de trai. La urma urmei, el îi ceruse Mariei să procedeze la fel în cazul meseriei sale.

Conform părerii tinerei, în definitiv riscul era cel care dădea frumuseţe vieţii. La un moment dat, când erau pe punctul de-a pleca în urmărirea unei celule a Mişcării Separatiste Basce ETA, unul dintre camarazii din Interpol ai Mariei îi spusese: „La noapte vom face dragoste, căci mâine e posibil să murim”. Nu îl iubea pe acel bărbat, dar avusese parte de o experienţă intensă în braţele sale, timp de o noapte.

Chiar dacă în Maun nu avea să se petreacă nimic, Maria era foarte surescitată să se afle acolo. Chiar şi simplul fapt de a fi

implicată într-o operaţiune importantă constituia un motiv de incitare. Înainte de-a părăsi Spania, Maria căutase în banca de date a Interpolului fişierele referitoare la Botswana. Datele privind istoria ţării şi guvernanţii ei o ajutaseră să-şi facă o idee despre caracterul cetăţenilor. Într-o regiune bazată pe rivalităţi tribale şi condusă de dictatori avizi de putere, Botswana era supranumită „Giuvaerul Africii”. Era un stat democratic, stabil din punct de vedere politic şi cu o economie prosperă, care înregistra o creştere constantă. Din propriile ei călătorii efectuate în Africa, ştia că în Botswana existau legi foarte stricte împotriva femeilor de moravuri uşoare. Potrivit unor date oferite de către Departamentul de Luptă Împotriva Corupţiei şi Fraudelor Economice, crimele, traficul de droguri şi prostituţia erau pedepsite cu cea mai mare asprime. Dacă o femeie era condamnată pentru prostituţie, cea mai blândă pedeapsă era privarea de libertate timp de doi ani. Asprimea legilor privind prostituţia şi traficul de droguri nu se baza doar pe valorile etice tradiţionale. În Botswana, optsprezece la sută din populaţia adultă era infectată cu virusul HIV. Legile nu făceau decât să contribuie la încercarea de-a stăvili răspândirea maladiei SIDA.

Maria nu intenţiona să zăbovească prea mult în oraş. Şefii o trimiseseră acolo ca să vegheze neîncetat asupra episcopului american. Dar înainte de-a părăsi Spania fusese informată că doisprezece soldaţi aparţinând *Grupo del Cuartel General, Unidad Especial del Despliegue* sosiseră în zonă, aduşi de cursa aeriană anterioară celei cu care pleca ea. Militarii spanioli se puteau ocupa de siguranţa episcopului. Ea avea cu totul alt obiectiv. Dorea să dea de urma părintelui Bradbury. Când David Battat şi Aideen Marley aveau să aterizeze, Maria plănuia să le poată deja oferi unele indicii despre locul în care prelatul era ţinut ostatic.

După ce Paris încheie convorbirea telefonică, o luă pe urmele Mariei. Îşi găsi clienta în preajma unui stand care vindea eşarfe confecţionate manual. O întrebă pe Maria cum intenţiona să-şi petreacă timpul.

— Întâi de toate vreau să merg la hotel şi să fac o baie, îl informă femeia pe şofer.

— O alegere absolut normală, replică Paris. Presupun că staţi la Maun Oasis.

— Da.

— Ştiam eu, îi spuse el pocnind din degete, dorind parcă să arate că nu fusese deloc greu să ghicească. Dacă nu eraţi cazată acolo, atunci sigur aţi fi ales complexul turistic. Numai că în cazul acela aţi fi făcut parte dintr-un grup organizat. Şi acum, ca să fac şi eu un plan de lucru, care ar fi a doua dumneavoastră dorinţă? întrebă Paris.

Maria privi către şofer şi surâse. Tânărul îi întoarse zâmbetul, care îi pieri de pe buze imediat cum auzi ce dorea clienta. Cererea ei îl surprinse şi îl zăpăci în acelaşi timp.

— Doresc să mă duci înapoi la aeroport, spusese Maria.

32

Zborul 7003 al South African Airways

Vineri, 12.30 P.M.

Pe David Battat îl tot sâcâia un gând pe care nu reuşea nici să-l ducă până la capăt, nici să şi-l scoată din minte.

Battat şi Aideen Marley ocupau două fotolii largi şi confortabile în compartimentul de clasa I amenajat la bordul aparatului Boeing 747. Stăteau în primul rând de pe partea stângă a fuselajului, exact în spatele botului aeronavei. Fotoliul lui Battat era poziţionat spre centru, lângă culoarul de trecere. În faţa lui se ridica un perete capitonat, iar în dreapta se afla o măsuţă pentru servit băuturi. Deasupra lor, cu un nivel mai sus, se găsea cabina de comandă. Călătoreau la clasa I nu din considerente de confort, ci de securitate. Cu ajutorul laptopurilor treceau în revistă materiale informative strict secrete. Locurile lor erau cu mult în faţa celorlalte din acelaşi compartiment, iar Battat ţinea fotoliul cu spătarul ridicat în poziţie verticală maximă. Oricărui alt pasager îi era foarte dificil să poată vedea ce făceau agenţii Centrului. Instalaţia de aer condiţionat de deasupra scaunului era oprită, astfel ca David să poată auzi dacă se

apropia cineva de ei. Dacă se întâmpla acest lucru, Battat urma să închidă fişierul cu o mişcare naturală, atent studiată. Nu intenţiona să atragă atenţia vreunei însoţitoare de zbor făcând gesturi suspect de bruşte.

Motoarele cu reacţie scoteau un sunet surd, cu o tonalitate plăcută, ajutându-l pe Battat să se concentreze în munca de studiere a fişierelor. Pe parcursul a trei ore îi trecură prin faţa ochilor echivalentul a 400 de pagini scrise. Agentul revăzu fişierele, cam sărace în date, referitoare la părintele Bradbury, Edgar Kline şi Acordul de la Madrid. Battat era surprins. Nu-l mira foarte tare pactul încheiat între Vatican şi Spania, ci faptul că alte ţări nu se alăturaseră acelui acord. Sau poate că, procedând cu înţelepciune, Biserica nu-şi dorise alţi aliaţi. În acest mod nimeni nu putea fi tentat să pună pe picioare o coaliţie internaţională. Era posibil ca opinia publică mondială să reacţioneze negativ la perspectiva unei noi Cruciade.

Battat studie dosarele cu rapoartele diverselor servicii de informaţii care aveau ca subiect Botswana, precum şi dosarele personale ale Mariei Corneja şi Aideen Marley. Maria era un agent de primă clasă al Interpolului. Fusese implicată în tot soiul de misiuni, de la supraveghere până la infiltrări. Era fericit că o avea în echipă. Cât despre Aideen, aflase că nu fusese antrenată pentru munca în câmpul operativ. Aideen fusese aruncată în vâltoarea acţiunii în timpul unei misiuni la Madrid unde partenera ei, Martha Mackall, fusese asasinată. Faptul că o agentă de rang inferior, instruită pe probleme de relaţii politice, reuşise să supravieţuiască acelei misiuni şi să stopeze declanşarea unui război civil dovedea că avea instincte adaptate impecabil pentru munca operativă.

Când Battat terminase de citit toate fişierele, îi mai rămăsese de studiat materialul aflat pe o dischetă marcată cu literele CI, de la Centralizator de Informaţii. O asemenea dischetă era înmânată oricărui agent implicat într-o anumită operaţiune. Conţinea estimări şi informaţii care puteau ajuta la îndeplinirea misiunii. Datele erau actualizate de două ori pe zi şi cuprindeau nume, locuri şi instituţii care puteau fi contactate în cursul operaţiunii, ori detalii secundare ce puteau apărea în cursul operaţiunii. Deschizând acel fişier un agent putea căuta posibile legături, coincidenţe ori anomalii între fapte, oferindu-i un indiciu de urmat. Deseori, un fapt minor, aparent

lipsit de importanță, declanşa în mintea agentului operativ o legătură pe care alte persoane o treceau cu vederea.

Exact asta se petrecuse atunci când Battat deschise fişierul CI. Sesizase ceva şi acum gândul acela nu-i mai dădea pace. Ceea ce-l frustra pe fostul agent CIA era faptul că ştia *ce* nu era în regulă, dar nu-şi putea da seama *de ce*.

Spre deosebire de majoritatea angajaților Centrului de Operațiuni, David Battat nu provenea din cadrele armatei, nu făcuse parte din personalul diplomatic ataşat vreunei ambasade şi nu lucrase ca analist de informații într-o agenție guvernamentală. După cum spunea chiar el, fusese „pe cont propriu". Un agent solitar în câmpul informativ. Asta îl ajutase să cunoască numeroşi oameni şi, mai presus de orice, deprinsese obiceiurile şi felul de-a fi al multor oameni, aparținând unei multitudini de naționalități.

Înainte de-a fi repartizat biroului CIA din New York, Battat bătuse lumea în lung şi-n lat. Petrecuse mult timp în Afganistan, Venezuela, Laos şi Rusia. Datorită faptului că vorbea limba rusă fusese repartizat timp de patru luni într-o stațiune internațională de cercetări din Antarctica. Stătuse acolo de la începutul primăverii până la mijlocul verii. Misiunea sa era să tragă cu urechea la discuțiile spionilor ruşi aflați acolo în „postură" de savanți. Ruşii trimiteau spioni pentru a se asigura că americanii nu foloseau stațiunile lor ştiințifice drept baze militare.

Battat îndrăgise misiunea din Antarctica deoarece, în mod ironic, fusese cel mai confortabil loc de muncă avut vreodată. Opera un „post de ascultare", deşi denumirea potrivită ar fi fost „scaun pliant pentru ascultare". Câteva stații radio atârnau suspendate de pereți cu ajutorul unor cârlige, în jurul unui scaun pliant cu cadru metalic. El stătea pe acel scaun, lângă difuzoarele stațiilor radio. Petrecea zile întregi acolo, aşteptând să intercepteze o convorbire surprinsă de microfoanele fără fir plantate în gheață. În majoritatea timpului în difuzoare se auzea doar vântul. Când ruşii ieşeau din stațiunea lor, auzea o mulțime de văicăreli. Exact asta reprezenta adevărata valoare a muncii sale. Battat îşi dăduse seama că pentru ruşi munca la Polul Sud însemna o experiență umilitoare. Antarctica era percepută de către ei ca un surogat al Siberiei. Repartiția la o stațiune de cercetare din zona arctică reprezenta un exil, o degradare pe scară ierarhică. Bărbații aceia nu-şi făceau datoria aşa cum

trebuia deoarece se simţeau prizonieri.

Natura umană se baza pe aceleaşi principii oriunde în lume. Dar Battat era conştient de faptul că influenţele culturale afectau comportamentul oamenilor. Ele determinau caracteristici diferite, de nivele distincte, la oameni diferiţi. David era agasat de ceva ce citise în jurnalul lui Paul Hood. Era o referinţă nesemnificativă, un lucru care părea să fi scăpat atenţiei celorlalţi cititori ai jurnalului.

Referinţa făcea trimitere la Shigeo Fujima, şeful serviciului de spionaj extern japonez. Se ştia că japonezii aveau o „cârtiţă” în interiorul CIA. Era vorba de Tamara Simsbury, o tânără de naţionalitate americană. Fusese contactată de către Serviciul de Informaţii al armatei japoneze, *Jouhou Honbu*, pe vremea când studia la Facultatea de Drept şi Ştiinţe Politice a Universităţii din Tokio. Japonezii îi oferiseră un stipendiu anual consistent în schimbul unui mic serviciu: dacă avea să lucreze în cadrul CIA, trebuia să transmită unui ofiţer de legătură din cadrul *Jouhou Honbu* orice informaţie referitoare la China şi Coreea. Femeia se dusese la CIA şi mărturisise ce-i cereau japonezii să facă. CIA o angajase. Fără ca superiorii ei din arhipelagul nipon să ştie, raporta la CIA tot ce doreau cei de la Tokio să afle. Dacă Fujima avea nevoie de informaţii de la serviciile americane de spionaj, le putea obţine fără să-l mai întrebe pe Paul Hood.

„Aşadar, gândi David Battat, Shigeo Fujima a contactat Centrul de Operaţiuni din cu totul alt motiv.” Specialistul nipon în informaţii dorise să stabilească o legătură personală cu Paul Hood, de care să se poată folosi ulterior. Asta însemna că Fujima ştia mai mult decât voia să spună, că avea să existe un moment „ulterior” în care urmau să fie implicate interesele Japoniei.

Şi, cel mai probabil, şi cele ale Statelor Unite.

33

Maun, Botswana

Vineri, 3.00 P.M.

Leon Seronga stătea în mica zonă de observație din capătul îndepărtat al pistei de aterizare. Zona era marcată printr-o simplă inscripție pictată pe un panou de lemn amplasat deasupra unei porți înalte, cu o lățime de trei metri, blocată cu un lanț. Împrejmuirea era confecționată din pari de lemn şi sârmă ghimpată. În zonă mai aşteptau cinci persoane, dintre care trei erau copii. Erau nerăbdători să-şi vadă bunicul, care venea cu avionul de la Gaborone.

Pentru moment, singurele obiecte demne de observat erau două avioane mici. Erau parcate pe o bucată de asfalt amplasată pe marginea pistei, lângă turnul de control. Cel mai mare ca dimensiuni era un bimotor destinat zborurilor turistice şi era proprietatea companiei SkyRiders. Seronga văzuse de multe ori avionul în cauză survolând Mlaştina Okavango. Turiştii care nu aveau de gând să petreacă mult timp în Botswana puteau fi duşi pe calea aerului încolo şi-ncoace, zburând deasupra locurilor pe care doreau să le vadă. Celălalt aparat de zbor era un mic monomotor Cessna Skyhawk de culoare albă şi aparținea unei persoane particulare. Pilotul se afla în carlingă şi efectua unele verificări.

Seronga îşi dorea să aibă şi el acces la un asemenea avion. I-ar fi fost mult mai uşor să-l scoată pe episcop de-acolo pe calea aerului şi să aterizeze la marginea mlaştinii. Domnul Genet avea destule aparate de zbor la dispoziție, dar nu oferise niciodată vreunul Viperelor. Seronga bănuia că negustorul de diamante voia să se țină la distanță de activitățile grupului de gherilă.

Aproximativ douăzeci şi patru de persoane stăteau pe drumul de acces aflat de cealaltă parte a turnului de control. Primul nivel al turnului adăpostea modestul terminal al aeroportului. Dotarea era spartană: un stand cu gustări şi răcoritoare, o casă de bilete şi biroul de bagaje. Cu excepția taxiurilor şi a autobuzelor care asigurau legătura cu alte localități, pe drum nu mai erau parcate alte autovehicule. Nu exista decât o singură cale de acces către piste, păzită de un agent de securitate postat în pragul uşii. Omul era angajat al liniilor aeriene şi, ca armament, dispunea de un pistol calibrul 9 mm plus expresia de siguranță afişată pe chip.

Seronga cumpărase o sticlă cu apă plată de la standul de răcoritoare. Trase un gât ca să-şi potolească setea. Liderul Viperelor

era şi el înarmat cu un pistol automat, adăpostit într-un toc aflat sub braţ. Spre deosebire de paznic, Seronga se străduia să afişeze o expresie neutră. Trebuia să nu pară intimidat, trist ori jenat. Deşi nu-i era uşor, trebuia să arate exact ca un adevărat diacon.

De când ajunseseră acolo, cu circa o jumătate de oră în urmă, Seronga nu reuşea să se concentreze suficient. Era incomodat de soarele ce-i bătea din faţă şi de hainele grele, cu care nu era obişnuit. Transpira abundent din creştetul capului până la glezne. Deşi adia o briză uşoară dinspre nord-vest, curentul de aer nu reuşea decât să-i sporească disconfortul, căci aducea cu el nisip care intra în ochii celor care aşteptau în zona de observaţie. Trăgătorul de elită aflat în turnul de pază purta ochelari de protecţie. Când avionul avea să aterizeze, asaltul împotriva ochilor persoanelor adunate acolo avea să se acutizeze, căci suflul motoarelor avea să ridice de pe pistă toate materialele, praful şi gunoaiele depozitate de vânt.

Din punct de vedere emoţional, starea liderului Viperelor era şi mai precară. Seronga auzise odată expresia „Războiul este un infern”. Fusese enunţată de către un american şi oglindea fidel realitatea. Dar exista ceva mult mai distrugător pentru nervi decât lupta: aşteptarea.

Inactivitatea n-avea darul să aducă în minte lucruri pozitive. Rareori îi veneau idei bune pe fond de stres. Tensiunea nu reuşea decât să alimenteze mintea cu latura negativă de desfăşurare a evenimentelor care urmau să se producă.

Seronga sosise în Maun cu un plan extrem de simplu. El şi Pavant luaseră autobuzul care făcea naveta spre şi dinspre aeroport. Acelaşi autobuz avea să-i aducă înapoi împreună cu episcopul. Ajunşi în Maun, Seronga şi Pavant aveau să ia legătura cu Njo Finn. Până aici lucrurile erau clare. Dar doi soldaţi spanioli veniseră şi ei la aeroport. Susţineau că lăsaseră la vamă un sac de voiaj şi doreau să se asigure că se afla încă acolo. Prezenţa soldaţilor complica planul. *Dacă* spaniolii decideau să stea de vorbă cu episcopul în incinta aeroportului? *Dacă* se hotărâseră să stea foarte aproape de cleric când acesta ajungea în Maun? *Dacă* Seronga şi Pavant aveau să comită vreun gest pe care un diacon nu l-ar fi făcut vreodată? *Dacă* episcopul urma să devină suspicios? *Dacă* spaniolii remarcau faptul că episcopul nu se purta natural?

Seronga nu putea lua în calcul fiecare posibilitate. Cu toate

acestea ştia că trebuia să fie pregătit pentru toate. Exact aşa se comporta un adevărat profesionist. Tot ceea ce ştia cu certitudine era faptul că el şi Pavant trebuiau să părăsească localitatea Maun împreună cu episcopul, indiferent de împrejurări.

Dar aşteptarea dinaintea începerii acțiunii era asemănătoare cu mersul în gol al unui motor de automobil. Seronga era nerăbdător să demareze.

Seronga îşi miji ochii, aruncând o privire de-a lungul asfaltului prăfuit al pistei. Pavant se afla lângă el, ținând sub observație turnul de control. După câteva minute, luminile de poziție ale avionului îşi făcură în sfârşit apariția pe cerul senin. Seronga privi cum ateriza aparatul de zbor. Roțile ridicară praful la contactul cu pista. Cei doi norişori groşi de pulbere urmară avionul în timp ce rula, iar vântul îi împinse către spectatori. Mama copiilor trase micuții cu fața spre trupul ei, pentru a le proteja ochii.

În timp ce aparatul rula către locul de debarcare, Pavant îl împunse cu cotul pe comandantul său.

— Priveşte, zise Pavant.

Seronga aruncă o privire peste umăr. Cei doi soldați spanioli stătuseră în terminal de când coborâseră din autobuz. Acum se îndreptau către zona de observație.

— Ce crezi că fac? întrebă Pavant.

— Vin în recunoaştere, replică Seronga. Probabil au verificat fețele celor aflați în mulțime. Acum se asigură că pot trece rapid de împrejmuire. Episcopul e vulnerabil de la scara avionului până la intrarea în terminal. Seronga arătă spre latura îndepărtată a aeroportului. Poate le e teamă că cineva din avioanele alea două îl poate intercepta şi răpi.

— La asta nu mă gândisem, recunoscu Pavant.

— Nici eu, până în clipa de față, îl informă Seronga. Rânji către adjunctul său. E cu totul altfel când ştii cum se vor desfăşura lucrurile.

— Vor sta lipiți ca nişte umbre de noi, nu-i aşa? întrebă Pavant.

— Mai mult ca sigur, admise Seronga. Nu-ți face griji, Donald. Vom trece cu bine şi de misiunea asta.

Seronga îşi întoarse iarăşi atenția către pista aeroportului. Pavant îi urmă exemplul.

Cei doi bărbați urmăriră cum avionul cu reacție rula pe asfalt,

apoi şuieratul ascuţit al motoarelor se curmă brusc când piloţii le opriră. Chiar înainte ca praful să se aşeze la loc pe pistă, echipele de la sol începură deja să împingă spre aparat scara vopsită în alb şi argintiu. Un camion cisternă demară de lângă turnul de control. Lângă el se afla parcată o maşină de pompieri pe a cărei portieră era vopsit simbolul Crucii Roşii. Probabil că unul dintre pompierii aflaţi la bord era medic. Aşa erau organizate serviciile de intervenţie din Maun.

Uşa principală de acces a avionului de pasageri se deschise larg. După câteva clipe fu coborâtă şi trapa de acces a compartimentului de bagaje. Spre ea se-ndreptă un tractor care trăgea în remorcă patru cărucioare speciale, fabricate din oţel inoxidabil. Lucrând extrem de rapid, doi oameni stivuiră bagajele pe platformele cărucioarelor. Undeva, în partea dreaptă a aeroportului, cineva se îmbarca în aparatul Cessna. Aşteptase probabil aterizarea avionului de pasageri pentru a obţine aprobarea de decolare, ori aşteptase un pasager. Între timp călătorii de la bordul cursei aeriene începuseră debarcarea. Coborau încet treptele scării care se clătina sub rafalele vântului, cărând cu ei bagajele de mână. Era un amalgam de familii, oameni de afaceri şi turişti, de diverse vârste şi naţionalităţi.

Episcopul fu printre ultimii oameni care părăseau avionul. Ori cel puţin aşa bănuia Seronga, că acel bărbat era episcopul. Dintre toţi pasagerii era singurul care purta o cămaşă neagră cu guler alb. Probabil că celelalte haine şi obiecte personale aveau să treacă prin vamă.

Bărbatul cu cămaşă neagră îşi flutură braţul către Seronga. Liderul Viperelor îi răspunse în acelaşi mod.

— Să mergem, îl îndemnă Seronga pe Pavant.

Pavant îl prinse de braţ.

— Aşteaptă, rosti el. Tocmai mi-a trecut ceva prin minte.

— Ce? întrebă Seronga, pe un ton nerăbdător.

— Cum trebuie să procedăm atunci când îl salutăm pe episcop? întrebă Pavant. Trebuie să-i sărutăm inelul?

— Nu ştiu, recunoscu Seronga.

— Ar fi bine să ştii, îi sugeră Pavant. O asemenea scăpare ne poate da de gol atât episcopului, cât şi spaniolilor.

— Nu, zise Seronga. Hai să nu ne facem griji în privinţa protocolului. Dacă omitem unele formalităţi ne putem cere ulterior

scuze. Îi vom spune că dorim să-l urcăm cât mai repede în autobuz, unde va fi în relativă siguranță.

Cei doi bărbați părăsiră zona de observare şi se-ndreptară către latura opusă, spre turnul de control. Spaniolii trecură pe lângă ei mergând în direcția opusă. Soldații nici măcar nu le aruncară o privire. Seronga privi peste umăr. Spaniolii țineau sub observație gardul zonei de observare. Apoi se întoarseră spre turnul de control şi începură să facă poze cu un aparat foto digital. Gestul lor era perfect logic. Misiunea soldaților nu se reducea doar la verificarea persoanelor din mulțime şi asigurarea unei rute de evacuare pentru episcop. Încercau să obțină imagini ale oamenilor care aşteptau avionul. Dacă avea să se întâmple vreun eveniment nedorit, militarii trimiteau fotografiile în Spania prin rețeaua Internet, iar specialiştii de-acolo le confruntau cu imaginile din baza lor de date.

Seronga se răsuci lent, fără grabă. Mai luă o înghițitură de apă. Se întrebă dacă era posibil ca fotografia lui să se afle într-un fişier al forțelor de securitate. Probabil nu, decise el. Nu comisese nimic care să merite atenția unor instituții internaționale. Totodată se-ntreba cum naiba reuşeau diaconii să poarte roba aceea ridicolă. Probabil că erau precum acei catolici din vechime, despre care auzise şi el, practicanți ai autoflagelării. Biciuirea propriului trup reprezenta pentru ei o formă de penitență.

„De parcă faptul de-a fi un bărbat sau o femeie cu principii n-ar fi fost o pedeapsă suficientă”, gândi Seronga. Indiferent că erai catolic sau vodunist, patriot sau rebel, braconier sau ecologist, dorința de-a face doar ceea ce considerai că-i just constituia o povară teribilă. Lui Seronga îi trecu fugitiv prin minte întrebarea dacă episcopul era un astfel de om. Avea să se comporte pasiv, asemenea părintelui Bradbury, ori urma să se lupte cu răpitorii? Seronga descoperise un nou *dacă*, o nouă necunoscută.

Seronga şi Pavant ajunseră în fața turnului de control, apoi intrară în terminalul aglomerat. Se-ndreptară către uşa de acces spre pistă. În timp ce-şi făcea loc prin mulțime, Seronga se-ntoarse pe-o latură ca să treacă printre două grupuri masive de oameni. De fapt făcuse acea manevră pentru a vedea dacă cei doi soldați spanioli intraseră şi ei în terminal. Pătrunseseră deja şi se aflau doar la câțiva paşi în spatele său. Subit, Leon se gândi dacă nu cumva episcopul ştia de prezența militarilor. Dar acum nu mai conta. Indiferent de

preț, Seronga era ferm hotărât să-şi îndeplinească misiunea.

Episcopul tocmai trecea pragul uşii, pătrunzând în terminal. Zâmbi şi flutură iarăşi din mână când îl zări pe Seronga. Dar când trecu pe lângă coşul de gunoi de la intrare, agentul de pază se răsuci brusc către el. Bărbatul scosese pistolul. Lipi țeava armei de ceafa episcopului.

O secundă mai târziu, apăsă pe trăgaci.

34

Maun, Botswana

Vineri, 3.07 P.M.

Seronga privi, fără a putea interveni, cum murea episcopul Max.

Capul clericului zvâcni înapoi în vreme ce trupul îi era aruncat spre înainte. Ochii săi fură primii care arătară semnele morții. Seronga vedea cum licărul lor pierea. O clipă mai târziu, episcopul se prăbuşea cu fața-n jos pe plăcile de gresie ale podelei. Sângele i se scurgea cu viteză alarmantă din orificiul aflat la baza craniului. Pistolul agentului de pază fusese atât de aproape de capul victimei încât flacăra de la gura țevii arsese pielea din jurul orificiului de intrare al glonțului.

În mai puțin de-o secundă, în terminal se instaură haosul.

Toți oamenii aveau tendința de-a reacționa în mod asemănător când se petrecea pe neaşteptate un eveniment dramatic. Imediat după producerea faptului se instaura un moment de paralizie. Dacă pericolul trecea, aşa cum era cazul accidentelor de maşină sau al exploziilor, oamenii îşi reveneau lent din starea de şoc. Creierul le transmitea că nu mai exista nici un risc. Acest proces le oferea timpul necesar pentru a analiza situația şi a scăpa de starea de dezorientare. Dacă pericolul persista, aşa cum se-ntâmpla în caz de incendiu, inundație sau furtună, creierul se dădea de-o parte. Recunoştea

pericolul şi ceda comanda instinctului care depăşea şocul. Oamenii erau în felul acesta lăsaţi să-şi găsească un adăpost sigur. Singurele persoane care erau antrenate să-şi suprime ambele genuri de reacţie erau gărzile de corp, însărcinate cu paza preşedinţilor de stat sau a altor persoane importante. La primul semn de pericol ei erau antrenaţi să se interpună între cauza problemei şi potenţialul ei efect.

Când se trăgea un foc de armă lucrurile stăteau cu totul altfel faţă de un accident rutier ori faţă de explozia unei bombe. Reacţiile veneau una după alta, asemenea unui torent. În clipa când paznicul aeroportului trăsese cu arma, instinctul de conservare preluase controlul în cazul majorităţii persoanelor aflate în incinta terminalului. Oamenii au început întâi să ţipe, apoi să urle, iar în cele din urmă o luară la fugă. Existau doar trei excepţii.

Prima o constituia însuşi paznicul. După ce trăsese un singur foc asupra episcopului Max, bărbatul cu o statură uriaşă se răsuci, ieşi pe uşă şi o luă la goană în direcţia pistei. Din comportamentul său Seronga deduse două lucruri. În primul rând paznicul nu era un asasin profesionist, ci un amator lipsit de experienţă. Nu-i trebuiau decât câteva secunde suplimentare ca să mai descarce două sau trei gloanţe în trupul ţintei. Se cunoşteau destule cazuri cu oameni care supravieţuiseră unei răni de glonţ la cap. Două sau trei focuri în plus îi puteau oferi asasinului certitudinea morţii victimei. În al doilea rând, faptul că se apelase la un amator îi spunea lui Seronga că nu se urmărea în mod expres uciderea episcopului. Conta doar ca opinia publică să vadă violenţa atacului. Dacă o persoană îl dorea cu adevărat mort, atunci angaja un profesionist.

Micul avion care mai devreme se pregătea de decolare rula acum către terminal. Uşa de pe partea pasagerului era deschisă, iar paznicul alerga în întâmpinarea aparatului de zbor.

A doua persoană care n-avusese nevoie de timp pentru a-şi reveni din şoc era Leon Seronga. Fusese o chestiune de noroc. Atentatorul îi captase întreaga atenţie. Asta îl scutise de intrarea într-un blocaj traumatic. La nici măcar o secundă după ce episcopul lovise podeaua, Seronga se lansa în urmărirea atentatorului.

Seronga nu ştia exact din ce motiv alerga. El însuşi putea fi împuşcat şi ucis. Era conştient că acoperirea sa de diacon avea să fie aproape cu siguranţă spulberată. Însă trebuia cu orice preţ să încerce să-l prindă pe paznic. Şi nu doar de dragul dreptăţii, ci

dintr-un motiv mult mai intim. Cineva îl împiedicase pe liderul Viperelor să ducă la bun sfârşit misiunea care-i fusese încredinţată. Seronga dorea să afle de ce. Totodată trebuia să încerce să afle cine-l voia mort pe episcopul american.

Seronga îi îmbrânci într-o parte pe pasagerii panicaţi în timp ce-şi croia drum spre pistă. Când atinse suprafaţa betonată a pistei paznicul ajunsese aproape de avionul Cessna. În turnul de veghe se afla un om înarmat, dar nu avea câmp liber de tragere nici spre avion şi nici spre paznic. Avionul de pasageri cu reacţie era plasat între el şi ţinte, blocându-i câmpul vizual. Seronga reţinu numărul de identificare de pe fuselajul posterior al micului avion particular, cu toate că era conştient de inutilitatea gestului. Cessna avea să zboare la mică înălţime, evitând detecţia prin radar. Probabil urma să aterizeze pe vreun câmp, unde cineva avea să-l camufleze, apoi să-l revopsească. Seronga era sigur că un avion cu acel număr de identificare n-avea să mai fie zărit vreodată.

Paznicul aruncă o privire peste umăr. Nu putea auzi zgomotul paşilor lui Seronga peste vuietul produs de motorul avionului. Probabil se uitase în urmă din simplă precauţie. Atentatorul nu se opri când îl zări pe liderul Viperelor. Aţinti ţeava pistolului peste umărul stâng şi trase rapid câteva focuri, la nimereală.

Seronga plonjă pe asfalt. Se ridică încet şi îşi introduse mâna sub haina largă, apucând propriul pistol. Nu-şi putea permite să se lase omorât acolo. Autorităţile aveau să-i afle adevărata identitate. Apoi puteau face legătura între Vipere şi Dhamballa, ceea ce ar fi adus prejudicii cauzei Vodun. Dacă spaniolii urmau să-l ia la întrebări, le putea spune că purta armă ca măsură de protecţie împotriva animalelor sălbatice. Probabil minciuna lui avea să fie crezută. Dar asta nu mai conta. Oricum, el n-avea să se-ntoarcă la biserică.

Paznicul continuă să alerge spre avion. Seronga era în picioare. În timp ce se ridica auzise un zgomot înfundat, *pop-pop*, dinspre cabina aparatului de zbor. Paznicul încetini, apoi piciorul drept se îndoi sub el. Bărbatul căzu în genunchi. Pe spatele cămăşii sale albe se iviră două pete roşii.

„Nu!” scoase un ţipăt interior Seronga.

Bineînţeles că fusese angajat un amator pentru uciderea episcopului. Deoarece creierul aflat în spatele atentatului nu intenţionase niciodată să-l lase pe asasin să scape.

Seronga începu să alerge spre avion. O clipă mai târziu se auzi un alt *pop*. Paznicul se răsuci spre dreapta, apoi căzu într-o parte. În mijlocul frunții avea un orificiu de culoare roşie. Pilotul era un profesionist. Nu se mulțumea cu un singur foc tras.

Din interiorul cabinei avionului Cessna ieşeau norişori albi de pulbere arsă, care erau rapid împrăştiați de curentul provocat de către elice. Pilotul aruncă revolverul pe scaunul gol al pasagerului, apoi se aplecă spre uşă, pe care o închise. Seronga nu reuşi să zărească fața individului. Ceva mai devreme nu-l putuse vedea decât din spate, ceea ce constituise, în mod evident, o mişcare atent plănuită de către pilot.

Avionul țâşni pe pistă, căpătând viteză. Dacă ajungea în aer, Seronga intenționa să nu tragă. Deşi era o lovitură dificilă, putea nimeri totuşi pilotul sau o componentă vitală a aparatului de zbor, determinându-l să se prăbuşească. Însă avea să cadă exact peste turnul de control.

Seronga ajunse la cadavrul paznicului. Se lăsă într-un genunchi şi verifică pulsul. Rezultatul nu-l luă prin surprindere: puls zero. Bărbatul fusese împuşcat în inimă şi în cap. Ochii mortului erau deschişi. Leon îşi trecu mâna peste fața omului, închizându-i pleoapele.

Pavant sosi în goană. Îl ajută pe camaradul său să se ridice.

— Eşti bine? întrebă Pavant.

Seronga încuviință, apoi, cu rapiditate, ascunse pistolul în tocul de sub braț.

— Trebuie să plecăm cât mai iute de-aici, zise Pavant. Vor fi o mulțime de întrebări la care nu vom putea răspunde.

— Ştiu asta, replică Seronga. Palma stângă îi era mânjită cu sângele de pe fața victimei. Rupse o bucată din mâneca subțire a cămăşii şi se şterse pe mână.

— Ce facem? întrebă Pavant.

— Le vom spune oamenilor c-am fost rănit şi tu trebuie să mă duci urgent la un doctor din Maun, spuse Seronga.

— E o idee bună, admise Pavant.

Pavant îi cuprinse umerii „rănitului”, dând impresia că-l ajuta să meargă. Se-ntoarseră şi porniră cu un mers poticnit către terminal. Sergentul Vicente Diamante şi căpitanul Antonio Abreo alergau către ei. Ambii soldați îşi scoseseră armele automate M-82, dar le țineau

lipite de piept ca să le ascundă de privirea persoanelor aflate în terminal.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Diamante când fu suficient de aproape.

— Paznicul a tras asupra mea, explică Seronga. Mi-a zgâriat brațul.

Sergentul se opri în fața lui Seronga şi Pavant. Căpitanul Abreo se duse să verifice cadavrul paznicului.

— Lăsați-mă să examinez rana, insistă Diamante. Îl apucă pe Seronga de brațul dezgolit şi murdar de sânge.

Liderul Viperelor îşi întoarse încet trupul.

— Nu-i ceva grav, îl asigură el pe sergent.

— E doar o julitură urâtă, completă Pavant. Vom lua un taxi până la spital. Pe drum voi încerca să bandajez brațul.

— Sunteți sigur? întrebă Diamante. Privirea i se mută către camaradul său, care ajunsese lângă cadavru.

— Da, replică Seronga. Spuneți-mi, domnule sergent, în ce stare este episcopul?

Deşi ardea de nerăbdare să plece cât mai iute de-acolo, Seronga considerase că un adevărat diacon ar fi pus neapărat acea întrebare.

— Rana a fost mortală, răspunse Diamante. Îmi pare rău. Am încercat să ne poziționăm cât mai aproape de...

— Am văzut că v-ați dat toată silința, îl întrerupse Seronga. Nu puteați face nimic ca să preveniți atentatul.

— Să mergem, Seronga, îl îndemnă Pavant.

Îşi continuară drumul spre terminal. Diamante păşi alături de ei.

— O ultimă întrebare, domnule diacon, adăugă sergentul. Ați reuşit să vedeți chipul pilotului, ori ați reținut numărul de identificare al avionului?

— Îmi pare rău, n-am putut, replică Seronga. După ce paznicul a tras asupra mea mi-am acoperit capul cu brațele. Vă cer iertare.

— N-aveți de ce, gestul dumneavoastră este cu totul explicabil, zise Diamante.

Sergentul se-ntoarse pentru a se alătura căpitanului Abreo. Seronga şi Pavant continuară să păşească spre terminal. Brusc, Diamante se opri şi se răsuci către ei.

— *Señor* diacon! strigă sergentul.

— Da? răspunse Seronga.

— Directorul complexului turistic mi-a zis că numele dumneavoastră este Tobias, strigă militarul în direcția sa.

— Aşa este, replică Seronga. Simți un ghem fierbinte în stomac. Oare unde greşiseră?

— Confratele vostru tocmai v-a apelat „Seronga”, zise spaniolul.

Leon simți cum camaradul său îi înfigea unghiile în braț. Nici unul din ei nu sesizase scăparea.

— Vă înşelați, răspunse comandantul Viperelor. Mi-a zis „leule”. Asta-i porecla mea.

— Pricep, rosti Diamante. Îmi cer scuze. *Esté bien*, e totul în regulă, adăugă el. Ne revedem mai târziu la biserică.

Seronga şi Pavant porniră din nou spre terminal. Liderul Viperelor era fericit că episodul cu numele îi atrăsese îndeajuns de mult atenția lui Diamante încât să-l împiedice pe acesta să remarce capătul tocului pistolului care se ițea prin cămaşa ruptă. El trase mai sus materialul sfâşiat ca să acopere arma.

— Îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat, şopti Pavant în timp ce treceau pragul uşii de acces. Am fost foarte neglijent.

— Amândoi va trebui să ne cerem scuze pentru cele petrecute, şuieră Seronga. Hai s-o ştergem mai repede de-aici.

Cadavrul episcopului fusese acoperit cu o bucată mare de pânză. Țesătura groasă începuse să absoarbă sângele victimei. Modelul lucrăturii, dungi în zigzag alternând albul cu negrul, aparținea tribului Kava din nord-estul Botswanei. Majoritatea membrilor acelui trib erau vodunişti.

Toate persoanele aflate în terminal fuseseră profund marcate de atentat. Starea lor de spirit era profund diferită față de cea avută cu numai câteva minute în urmă. Acelor oameni avea să le fie imposibil să uite şocul momentului, imaginile văzute, zgomotele şi mirosurile înregistrate.

Ocupanții terminalului erau fie apatici, fie foarte activi. Oameni care până atunci nu se cunoscuseră absolut deloc deveniseră instantaneu uniți sub efectul tragediei la care asistaseră. Unii dintre ei se aflau încă sub stăpânirea groazei, alții scăpaseră de ea. Existau câteva persoane care începuseră să vorbească. Ceilalți oameni stăteau în jurul lor, tăcuți şi nemişcați. Mulți îi strângeau, lăcrimând, în brațe pe noii sosiți. Câțiva încercau să arunce o privire către cadavrul episcopului. Vânzătorul de la casa de bilete, un bărbat

scund, cu părul rar, încerca disperat să ţină oamenii la distanţă. Femeia cu forme sculpturale care servea la standul de răcoritoare îi dădea o mână de ajutor. Un alt soldat spaniol se apropie de Seronga întrebând dacă-l putea ajuta. Comandantul Viperelor îl refuză, susţinând că se simţea bine şi rana nu era decât o zgârietură. Seronga şi Pavant reuşiră să se strecoare prin terminal fără să fie opriţi.

Dar fuseseră totuşi remarcaţi.

35

Maun, Botswana

Vineri, 3.18 P.M.

Când paznicul trăsese în episcop existase o a treia persoană care trecuse la acţiune.

Era vorba de Maria Corneja.

Tânăra femeie îl lăsase pe Paris Lebbard s-o aştepte în taxi, iar ea intrase în terminalul aeroportului. Văzuse întregul atentat. Totul se întâmplase într-un spaţiu aglomerat, în vecinătatea multor martori oculari care puteau oferi o descriere exactă a asasinului. Deci individul era un amator. Îl văzuse pe diacon alergând pe pistă, urmat la distanţă de doi bărbaţi cu tenul măsliniu. Toate acele trei persoane se deplasau precum soldaţii. Maria n-avea nevoie de un glob magic ca să ghicească cine erau bărbaţii respectivi.

Agenta se luase după soldaţii spanioli, păşind spre asfaltul pistei. Micul avion particular îşi luase zborul cu mult înainte ca ea să ajungă la pista de decolare. În loc să-şi continue drumul, ea revenise în pas alergător la taxi, înhăţase aparatul de fotografiat şi făcuse rapid câteva poze aparatului aflat în zbor.

Lebbard sărise din taxi la auzul împuşcăturilor. Veni în întâmpinarea Mariei.

— Ce se petrece? întrebă şoferul.
— Un pasager a fost împuşcat, răspunse femeia. Întoarce-te la maşina ta. Acolo vei fi la adăpost.
— Bine, dar dumneavoastră ce veţi face? întrebă el.
— Sosesc şi eu în câteva minute. *Du-te* odată!
Paris făcu ce îi ordonase clienta. Între timp, Maria stătea pe loc ascultând frânturile de conversaţie din jurul ei. Asasinul era agentul de pază al aeroportului. Tânăra femeie nu fu deloc surprinsă să afle că fusese la rândul său împuşcat. Dacă n-ar fi fost eliminat pe asfaltul pistei putea pune pariu că urma să fie aruncat din avion, după ce aparatul câştiga altitudine. Individul nu constituia doar un element dispensabil, ci şi o conexiune. Maria era sigură că autorităţile locale, atunci când aveau să-l verifice, urmau să găsească pe numele său o cutie de valori plină cu bani, depozitată într-o bancă. Mai mult ca sigur banii erau dolari americani, valuta în care erau plătiţi asasinii. Femeia nu cunoştea bine legislaţia Botswanei, dar putea iarăşi paria că dolarii aveau să fie confiscaţi de către anchetatori. Iar cu timpul banii urmau să-şi găsească drumul către alte cutii de valori.
Maria stătea lângă uşa de intrare. Îi văzu pe cei doi diaconi părăsind terminalul. Imediat remarcă două lucruri. În primul rând, bărbatul cu braţul mânjit de sânge doar făcea pe rănitul. Agenta văzuse destui oameni împuşcaţi. O rană de glonţ lăsa urme vizibile pe corp. Plus că semnele rănii puteau fi citite pe expresia feţei victimei, în alura sa şi în privire. Oamenii aflaţi în jurul unui rănit se arătau preocupaţi, chiar îngrijoraţi de soarta lui. În cazul pretinsului rănit durerea se reflecta doar în ochii săi. Iar însoţitorul său nu făcea mari eforturi să-l sprijine. Părea mai degrabă preocupat să iasă cât mai repede din terminal. În al doilea rând, din felul în care mergea adus de spate falsul rănit ieşea în evidenţă o proeminenţă aflată sub braţul lui stâng. Acolo se purta tocul de armă pentru trăgătorii dreptaci.
Maria păşi paralel cu ei în vreme ce bărbaţii se îndreptau către drumul de acces spre aeroport. Tuşi pentru a-i atrage atenţia rănitului. Bărbatul răsuci capul, aruncându-i o căutătură scurtă. Era acelaşi chip din fotografiile pe care le studiase.
Leon Seronga.
Maria schimbă direcţia, îndreptându-se către maşina lui Paris. Văzu cum Seronga şi partenerul său luau un taxi. Apoi ajunse la

propriul ei taxi.

— Paris, vezi maşina albă din capătul şirului de taxiuri? îl întrebă ea pe şofer.

— Da, este taxiul lui Emanuel, zise el.

— Vreau să-l urmăreşti, spuse femeia.

— Să-l urmăresc? întrebă tânărul.

— Da, confirmă Maria. Păstrează, dacă-i posibil, o maşină sau două între tine şi taxiul alb.

— S-ar putea să nu mai întâlnim alte maşini pe drum, sublinie Paris.

— Atunci lasă între tine şi el o lungime de două maşini, spuse ea. Nu vreau să-şi dea seama că-i urmărim.

— Pricep, răspunse şoferul. Dar ce facem cu persoana pe care aţi venit s-o întâlniţi aici, la aeroport?

— Este în celălalt taxi, zise ea.

— Vă referiţi la bărbatul rănit, care sângera? întrebă Paris.

— Da.

— Şi nu vreţi ca el să ştie că sunteţi aici? întrebă Paris.

— Exact. Şi nu cred că este rănit cu adevărat, completă Maria.

— M-aţi zăpăcit, spuse Paris. Prima dată aţi zis că vă întâlniţi cu cineva pe care de fapt nu vreţi să-l întâmpinaţi. Iar acum credeţi că persoana respectivă nu este rănită, deşi sângerează.

— Te rog să conduci şi atâta tot, Paris, zise Maria. Va fi mai uşor pentru amândoi.

— Desigur, răspunse tânărul. Voi face exact ce-mi cereţi.

Se aşeză ţeapăn în scaun şi apucă volanul cât mai strâns cu putinţă. Încerca astfel să recapete o parte din demnitatea profesională care-i fusese pusă la grea încercare prin confuzia iscată de cererile contradictorii ale clientei.

Taxiul în care se afla Seronga se înscrise pe prima bandă a drumului care ducea în oraş. Cu câteva secunde întârziere la fel făcu şi taxiul lui Paris Lebbard.

— Ştiţi, aş putea da un telefon să întreb ce destinaţie au, sugeră Paris. Îşi ridică telefonul mobil.

— Dacă faci asta şi Emanuel îţi răspunde, s-ar putea să fie ultimele lui cuvinte rostite în această viaţă, îl informă Maria.

— Am priceput, zise tânărul. Rămase tăcut şi se făcu mai mic în scaun. Demnitatea sa avusese iarăşi de suferit.

Maria se simțea răzbunată. Şi în acelaşi timp stârnită. Îşi dorea să fi fost chiar ea la volanul taxiului. Sau, mult mai incitant, îşi dorea să fi fost la ghidonul motocicletei sale, ori în şaua unui cal. Simțea nevoia de acțiune, să facă ceva prin care să-şi consume energia.

Însă, pentru moment, trebuia să-şi țină în frâu dorințele şi să facă un lucru ce avea să-i ofere un alt gen de satisfacție.

Trebuia să contacteze Centrul de Operațiuni pentru a transmite ce se întâmplase.

36

Washington, D.C.

Vineri, 8.40 A.M.

De la nimicirea unității Striker în Kashmir, Mike Rodgers nu vorbise prea des cu colonelul Brett August, Când cei doi bărbați doreau să comunice o făceau fie prin intermediul telefonului, fie on-line. Niciodată personal, față-n față. Pur şi simplu nu doreau să privească unul în ochii celuilalt. Nici unul n-ar fi recunoscut că acesta era motivul. Dar nici nu era necesar s-o facă. Se cunoşteau prea bine şi de prea multă vreme unul cu altul.

Niciodată nu discutaseră despre moartea unui membru al unității. Îndată ce îmbrăcai uniforma de soldat acceptai şi riscul pierderii vieții. Responsabilitatea pentru moartea unui soldat creştea odată cu acumularea treselor pe epoleți. În mod oficial nimeni nu fusese acuzat pentru pierderile suferite căci, tot din punct de vedere oficial, misiunea din Kashmir nu existase. Dar rămânea sentimentul de vină. Deşi ambii bărbați încercaseră să-şi vadă în continuare de treburi, acel sentiment îi măcina. De câte ori nu aveau ceva de făcut, sufletul lor suferea. Ştiau că suferința avea să-i roadă în continuare până ce aveau să nu mai simtă nimic.

Ironia consta în faptul că, încercând să evite subiectul, fiecare

bărbat nu reuşea decât să se gândească mai mult la el. Întotdeauna trebuiau să cumpănească la ce puteau şi ce nu puteau să rostească. Asta nu făcea decât să întărească în sufletul fiecăruia amintirea celor căzuţi şi sentimentul că dăduseră greş. August şi Rodgers sufereau în tăcere pentru că fiecare din ei dorea să menajeze sentimentele celuilalt.

Colonelul August acceptase un transfer temporar la Pentagon. Postul lui se afla la nivelul doi din subsolul clădirii, alocat departamentului interarme SATKA [1]. Funcţia lui era de ofiţer de legătură între Pentagon şi foştii lui colegi din NATO. Studia datele care proveneau din regiuni reprezentând un potenţial focar de război şi determina forţa necesară pentru a restrânge aria de conflict sau pentru zdrobirea completă a agresorului. Responsabilitatea luării deciziei de folosire a forţei rămânea în sarcina superiorilor săi. Dacă lui August i s-ar fi dat posibilitatea să aleagă, el nu ar fi optat pentru acel post. Dar desfăşurase o operaţiune neautorizată în Kashmir. Chiar dacă reuşise să împiedice izbucnirea unui război nuclear între India şi Pakistan, cineva trebuia să-şi asume vina pentru depăşirea parametrilor misiunii. Pentagonul îl desemnase pe el drept ţap ispăşitor, dar la fel de bine în locul lui putea fi Rodgers.

August ştia că putea refuza postul oferit. Exista oricând posibilitatea să facă cerere de transfer înapoi în cadrul forţelor NATO. Dar actuala lui funcţie din Pentagon îi oferea şi un avantaj. Dacă August reuşea să se dea la fund cel puţin o jumătate de an, i se promisese că acţiunea lui din Kashmir nu avea să fie investigată de vreo comisie de anchetă, fie ea militară sau parlamentară. Membrii tuturor forţelor de elită din lume îşi asumau riscuri excepţionale în îndeplinirea sarcinilor specifice meseriei. Nu numai că ei erau primii care puneau piciorul în teritoriul inamic, dar tot ei erau primii trimişi în regiuni sensibile precum Cuba sau Iran. Grupuri de comando precum Striker desfăşurau operaţiuni de recunoaştere, sabotaj, căutare şi salvare. În plus erau însărcinate cu executarea de lovituri chirurgicale, pe obiectiv marcat. Forţele armate nu-şi puteau permite să submineze moralul soldaţilor din aceste unităţi. Departe de atenţia mass-mediei, aşa-numita „frăţie a centurionilor” avea grijă de

---

[1] SATKA – Surveillance, Acquisition, Tracking and Kill Assessment – departament însărcinat cu alegerea unei ţinte, supravegherea şi urmărirea ei, iar în final eliminarea ei (n.tr.)

camarazii lor.
Să stea ascuns într-un centru subteran de procesare a datelor nu era tocmai pe placul colonelului August. Tocmai din acest motiv îl sunase pe Mike Rodgers. Nu dorea să se plângă, ci doar să rămână conectat la vechiul lui stil de viață. Dorea să schimbe câteva vorbe cu cineva aflat într-un loc în care evenimentele nu doar se discutau, ci pur şi simplu se derulau. August ştia că vechiul său prieten, pe care-l cunoştea încă din copilărie, avea să-l înțeleagă.
Cei doi bărbați începură să flecărească despre munca lor şi despre cunoscuți. August îi povesti generalului cum se izbise pe unul dintre culoare de colonelul Anna Vasseri, care lucra în cadrul Comitetului Prezidențial de Coordonare a Serviciilor de Informații. Cu mulți ani înainte, în timpul conflictului din Vietnam, August primise o sancțiune neoficială pentru că modificase versurile vechiului cântec cazon *Vals de aniversare* (*The Anniversary Waltz*). Îşi intitulase versiunea *The Anna Vasseri Waltz*. Pe atunci Vasseri avea rangul de soldat şi scria articole pentru *Stars and Stripes*, revista armatei. Versurile speculau ce se putea întâmpla în timpul unei nopți pe care ea o petrecuse în afara oraşului Saigon, în compania unui soldat care îi era coleg de redacție. O furtună puternică, însoțită de o ploaie torențială care inundase drumurile, îi izolase pe culmea unui deal. Când fuseseră salvați în zorii zilei următoare, tot ce aveau pe ei erau păturile şi o sticlă de whisky Jack Daniel's pe care o luaseră cu ei pentru orice eventualitate.
— Te-a iertat pentru figura cu versurile? întrebă Rodgers.
— Nu, replică August. Dar asta nu mă miră. La cum arată, cred că atunci a fost ultima dată când şi-a dat jos uniforma. Cum dracu' se numea pisica aia mumificată pe care am văzut-o la British Museum?
— Bast, replică Rodgers.
Nu ştia cum de reuşise să rețină acel nume, dar îl găsise într-un colț al memoriei tocmai când avea nevoie de el.
— Corect, zise August. Bast. Ei bine, femeia asta e drapată în textile la fel de strâns ca şi mumia pisicii.
Rodgers fluieră lung ca răspuns la comparația făcută de amicul său. Era reconfortant să-şi aducă aminte de momentele vesele ale vieții, ca şi de micile greşeli care nu-i costaseră la fel de greu ca misiunea din Kashmir.

Rodgers vorbi puțin despre echipa pe care tocmai o forma. Nu-i dezvălui colonelului că deja trimisese în acțiune trei membri ai ei. August n-ar fi fost de acord cu decizia generalului. Lupii singuratici cu mare experiență în câmpul informativ puteau fi mult mai periculoşi unul pentru celălalt decât tinerii agenți lipsiți de experiență, dar care erau obişnuiți cu munca de echipă. Dar circumstanțele nu ofereau întotdeauna unui lider luxul de-a putea alege. Rodgers şi Paul Hood făcuseră alegerea cu ajutorul agenților înşişi.

Conversația le fu întreruptă de un apel în aşteptare. Rodgers îi comunică lui August că avea să-l sune săptămâna următoare şi, cine ştie, poate cinau împreună. Nu mai făcuseră de multă vreme acest lucru.

Rodgers apăsă un buton pentru a comuta pe cealaltă linie telefonică.

— Generalul Rodgers, se prezentă el.

— Domnule general, aici Maria, zise femeia. Nu-şi spusese şi numele de familie deoarece folosea o linie telefonică nesecurizată. Episcopul american tocmai a fost asasinat.

— Cum s-a întâmplat? întrebă Rodgers.

Generalul se luptă să-şi reprime prima reacție, involuntară, aceeaşi pe care-o avea în vremea copilăriei la auzul istorisirilor bunicului său. Bătrânul îi povestea de viața în prima linie în timpul Primului Război Mondial. Despre locotenenți care abia sosiseră la unitate, ori soldați aflați pe punctul de-a fi trimişi acasă, sau despre sergentul care tocmai aflase că avea un băiețel. Toți mureau. Rodgers refuza să creadă că Centrul de Operațiuni era blestemat să afle acelaşi gen de veşti.

— S-a întâmplat imediat după aterizarea avionului, zise ea. Gardianul aeroportului l-a împuşcat în ceafă exact când episcopul intra în terminalul de pasageri. Un aparat Cessna a început rulajul către pistă şi asasinul a alergat către el. Atunci pilotul a deschis uşa şi l-a împuşcat. Gardianul şi-a dat sufletul pe asfaltul pistei, iar avionul a decolat. Am reuşit să fac câteva poze digitale cu numerele de identificare de pe fuselajul posterior.

— Le poți descărca şi expedia? întrebă Rodgers.

— Imediat ce fac rost de un computer, îl informă Maria. Acum sunt într-un taxi.

— Au fost rănite şi alte persoane? întrebă Rodgers.
— Nu, spuse ea. Majoritatea oamenilor din terminal s-au ghemuit în spatele scaunelor şi a casei de bilete. Aşa am avut posibilitatea să văd ce s-a petrecut în continuare.
— Şi ce anume s-a întâmplat? întrebă Rodgers.
— Erau doi diaconi care-l aşteptau pe episcop. Au luat-o la fugă spre pistă, încercând să-l oprească pe ucigaş. Unul din diaconi era înarmat.
— Era unul dintre reprezentanţii Spaniei? întrebă Rodgers.
— Nu, replică agenta. Ambii diaconi erau negri.
Rodgers citise fişierul din baza de date referitor la *Grupo del Cuartel General, Unidad Especial del Despliegue*. Nici unul dintre soldaţi nu era de culoare.
— Sunt aproape sigură că unul din ei este bărbatul a cărui fotografie o avem la dosar, adăugă Maria.
Cu excepţia lui Dhamballa, singurul bărbat de culoare a cărui fotografie o aveau ataşată dosarului cu situaţia de criză din Botswana era Leon Seronga.
— Ai reuşit să-l fotografiezi? se interesă Rodgers.
— Da, însă nu-i o imagine foarte reuşită, continuă Maria. Aproape tot timpul a stat cu faţa întoarsă în orice altă direcţie, numai spre mine nu.
— Ce s-a întâmplat cu diaconii? continuă Rodgers.
— Asasinul a tras asupra unuia din ei, raportă Maria. L-a ratat pe diacon, dar el pretinde c-a fost atins.
— Eşti sigură? întrebă Rodgers.
— Foarte sigură, zise Maria. Cei doi bărbaţi au susţinut că merg la spital şi au părăsit aeroportul la bordul unui taxi. Acum sunt pe urmele lor.
— Ce-au făcut spaniolii? o interpelă Rodgers.
— Au rămas la aeroport, replică Maria. Presupun că ei chiar cred că cei doi sunt diaconi.
— Erau poliţişti la faţa locului? întrebă Rodgers.
— Eu una n-am văzut vreunul, replică ea.
Rodgers accesă cu ajutorul computerului fişierul cu planul de amplasament al aeroportului Maun. Se uită atent la harta cu obiectivele aflate în jurul aeroportului. Cea mai apropiată secţie de poliţie se găsea chiar în inima oraşului. Asta însemna că autorităţilor

le trebuia cel puțin o jumătate de oră până să sosească la locul atentatului. Fie din întâmplare, fie datorită unui plan atent elaborat, oricine ar fi fost implicat în asasinat avea suficient timp să părăsească locul crimei înainte de sosirea poliției. În plus existau mai multe rute de scăpare.

— Pe ce stradă te afli? întrebă Rodgers.

Generalul o auzi pe Maria cum îl interpela pe şofer.

— Zice că ne aflăm pe Nata Road, îi spuse ea.

— Poliția va veni către aeroport pe Autostrada Centrală, zise el. Cu siguranță diaconii noştri ştiu şi ei asta.

— Sunt absolut sigură, întări Maria. Pe de altă parte, s-ar putea ca ei să nu se îndrepte către Maun.

— Este adevărat, acceptă Rodgers. Trebuia să-i treacă şi lui prin minte asta. Aruncă o privire la ceasul afişat în colțul ecranului. Asociații tăi de la Washington ar trebui să ajungă-n Maun peste trei ore. Poți păstra ocupat taxiul?

— L-am angajat pe şofer pentru tot restul zilei, spuse ea. E un om de ispravă.

— În regulă, zise Rodgers. Mă voi asigura ca să facă ceilalți joncțiunea cu tine undeva, pe traseu. Încearcă să mă contactezi regulat, la fiecare treizeci de minute. Şi, Maria?

— Da?

— Fii prudentă, spuse Rodgers. Îți mulțumesc pentru veşti.

Maria îi mulțumi la rândul ei că-i oferise oportunitatea revenirii în activitate. Apoi întrerupse legătura. Generalul nu se mai obosi să schimbe receptorul. Pur şi simplu apăsă pe butonul care apela biroul lui Paul Hood. Se simțea de parcă Maria, prin informațiile oferite, îi dăruise o pereche de motoare reactive cu postcombustie. Încercă să-şi adune gândurile cât timp Bugs Benet îi făcea legătura.

Un preot american fusese ucis. Preşedintele țării şi Edgar Kline trebuiau informați imediat. La fel Aideen Marley şi David Battat. Centrului de Operațiuni îi mai reveneau două sarcini de îndeplinit. Trebuiau să afle cine avea interes ca situația din Botswana să scape cu totul de sub control, iar după aceea trebuiau să împiedice acest lucru.

37

Maun, Botswana

Vineri, 3.44 P.M.

După ce urcaseră în taxi, Leon Seronga îi spusese şoferului să se înscrie pe Nata Road. Apoi îi comunică s-o apuce de-a lungul autostrăzii care ducea spre oraşul Orapa. La următoarea curbă, şoferul trase pe dreapta şi luă telefonul mobil ca să apeleze dispeceratul din Maun.

Liderul Viperelor era surd la discuţia purtată de către şofer. Instalaţia de aer condiţionat din tabloul de bord scotea un huruit asurzitor. Pe deasupra maşina avea ţeava de eşapament spartă şi păcănea îngrozitor. Dar Seronga nu percepea nimic din aceste zgomote. Simţurile sale erau aproape adormite, fiind ocupate să depăşească şocul produs de asasinat. Nu i se mai întâmplase niciodată aşa ceva. Văzuse destui oameni ucişi, însă niciodată nu fusese atât de surprins ca acum. Pe deasupra se confrunta cu o situaţie de criză de o amploare pe care nu o mai întâlnise până atunci.

„Este limpede că cineva încearcă să pună atentatul pe seama lui Dhamballa, pentru a-l sili să iasă la lumină ca să se apere de acuzaţie”, gândi Seronga. Până în acea clipă nu realizase cât de vulnerabil era Dhamballa. Şi nu neapărat faţă de un atac fizic, ci de subminarea imaginii sale. Păstorirea turmei sale putea înceta chiar înainte de a fi început cu adevărat.

Cu timpul, sprijinul maselor pentru liderul vodun avea să crească exponenţial. Când numărul susţinătorilor avea să atingă un număr suficient de mare, Dhamballa intenţiona să adopte o poziţie extrem de fermă în privinţa chestiunii influenţei străine ori a controlului extern asupra religiei, culturii şi economiei Botswanei. Dar acest lucru nu avea să se petreacă prea curând, ci abia peste multe luni de zile. Pentru moment Dhamballa nu era destul de bine cunoscut pentru a se transforma într-un martir al cauzei naţionale. Dacă se descoperea o legătură între el şi atacurile împotriva Bisericii, plus faptul că putea fi învinuit de moartea episcopului, cauza

voduniştilor ar fi fost iremediabil pierdută.

Protejarea lui Dhamballa pe parcursul următoarelor ore şi zile constituia doar o parte a problemelor pe care Seronga le avea de rezolvat. Trebuia neapărat să afle cine era de fapt responsabil de asasinarea episcopului. După părerea sa, orice cârtiță din cadrul guvernului, sau oricare dintre soldații spanioli, ori chiar Vaticanul însuşi putea avea motive să-l omoare pe episcop. Dar indiferent cine se afla la originea asasinatului, consecințele erau aceleaşi. Numărul cetățenilor Botswanei care susțineau ideea unei acțiuni agresive contra rebelilor avea să crească dramatic. Pentru a arăta populației că încă deținea controlul asupra națiunii, guvernul de la Gaborone urma să-şi dubleze eforturile pentru găsirea părintelui Bradbury şi nimicirea voduniştilor. Iar sarcina Viperelor era să-ncerce prevenirea acestor fapte. Trebuiau să împiedice o reacție agresivă din partea guvernului, să găsească adevărații vinovați de uciderea episcopului şi să-l apere pe Dhamballa.

Mai exista o problemă de rezolvat: ce atitudine să adopte față de părintele Bradbury. Eliberarea preotului n-ar fi atras decât un răspuns punitiv prompt din partea guvernului, plus revenirea inevitabilă a misionarilor în Botswana. Se alegea praful de tot ce înfăptuiseră până atunci, iar populația avea să fie mai refractară la activitățile voduniştilor. Preotul trebuia să dispară la fel cum se întâmplase cu adevărații diaconi.

Dhamballa îşi dorise întotdeauna ca apostolatul său să fie unul al confruntărilor de idei şi al respectului reciproc. Nu al vărsării de sânge. Seronga nădăjduise ca acest lucru să fie posibil. Dar inima îi spunea că pacea şi buna înțelegere între diferite triburi erau imposibil de obținut, atât pe plan intern, cât şi internațional. Şi totuşi încă trăia cu speranța că Dhamballa avea să reunească toate triburile din Botswana cu ajutorul credinței vodun. Urma să rezulte un stat a cărui unitate să fie determinată de mândria națională şi nu de necesități economice. Un stat care să nu se teamă de eventuale represiuni militare externe.

Taxiul vechi şi rablagit se-nscrise pe asfaltul pustiu şi scăldat de soare al autostrăzii. În timp ce accelera, şoferul aruncă o privire, prin intermediul oglinzii retrovizoare, celor doi pasageri.

— Eminențele Voastre, vă pot pune o întrebare? întrebă şoferul.

Văzând că Seronga nu răspundea, Pavant îl împunse încetişor cu

cotul. Liderul Viperelor îi aruncă o privire însoțitorului său. Pavant făcu un gest discret, arătând din ochi spre partea din față a automobilului. Seronga remarcă în geamul oglinzii aerul interogativ al şoferului. În mod sigur omul îl întrebase ceva.

— Îmi cer iertare, nu te-am auzit, rosti Seronga. Eşti amabil să repeți?

— Am zis că vreau să vă pun o întrebare, Eminență! zise şoferul pe un ton mai ridicat.

— Fireşte că poți, replică Seronga.

— Aveți nevoie de îngrijire medicală? îl interpelă şoferul.

— Poftim?

— Aveți nevoie de-un doctor? spuse şoferul. Am întrebat deoarece am remarcat sângele de pe mâneca dumneavoastră.

— Oh, zise Seronga. Îți mulțumesc, dar nu am nevoie.

— Dacă sunteți rănit, am o trusă medicală în portbagaj, continuă şoferul.

— Nu-i sângele meu, îi spuse Seronga. Un pasager a fost împuşcat de către paznicul aeroportului. Am încercat să-i acord primul ajutor.

— Un pasager? zise şoferul. A fost rănit grav?

— A murit, rosti Seronga.

— Ah, spuse şoferul. Chiar mă întrebam de ce fugea lumea din aeroport. După cum vă puteți imagina, nu pot auzi mare lucru aici, în maşină.

— Nici n-a fost nevoie să-mi închipui, replică Seronga.

— O cunoşteați pe victimă? întrebă şoferul.

— Nu, răspunse sincer Seronga.

— În ce lume tristă am ajuns să trăim, aprecie şoferul. Clătină din cap şi se concentră asupra conducerii automobilului.

— Cum putem s-o facem mai bună? îl întrebă Seronga.

— Nu ştiu, recunoscu şoferul. Poate că toată lumea ar trebui să aibă copii. Atunci am dori să încetăm să ne împuşcăm unii pe alții. Sau poate că-i mai bine să ne petrecem timpul *făcând* copii. În felul acesta nu mai avem când să tragem în alți oameni. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Îmi cer iertare, Eminență. Am uitat că dumneavoastră nu vă este permis să aveți copii. Şi m-am găsit tocmai eu să vă dau lecții despre pace.

„Dacă ar şti adevărul”, gândi Seronga. Şoferul reveni la şofat, iar

Seronga se-ntoarse la gândurile sale.

În ultimele săptămâni discutase foarte mult cu Dhamballa, învăţând o mulţime de lucruri despre credinţa vodun. Brusc, comandantul Viperelor realiză că reuşise să atingă *veve*, idealul oricărui vodunist. Adică un model perfect simetric, un ciclu complet. Ce începea prin moarte, sfârşea în moarte. Din cauza faptului că vărsaseră sângele celor doi diaconi intraseră Seronga şi Pavant în actuala situaţie. Iar sângele episcopului american le oferise celor doi rebeli şansa să plece din aeroport.

„Am scăpat, dar în ce scop? Ce urmează acum să facem?” se întrebă Seronga.

Asta era cea mai importantă chestiune. Tentativa de răpire a prelatului american fusese un dezastru. Nici Seronga, nici Dhamballa ori vreunul dintre consilierii săi nu anticipase o astfel de desfăşurare a evenimentelor. Un răpitor nu avea cum să bănuiască faptul că un asasin urmărea aceeaşi ţintă şi îşi planificase lovitura în acelaşi timp.

Până atunci Seronga nu dăduse greş în vreo misiune. Gândul acesta îi dădea un sentiment neplăcut, însoţit de o letargie aparte. Un om care înregistra un eşec suferea de o prăbuşire generală a funcţiilor interne. Pielea îi îngheţa, ca sub atingerea morţii. Ritmul respiraţiei şi bătăile inimii se răreau. Gura îi rămânea încleştată, cu muşchii fălcilor paralizaţi. Creierul se bloca, incapabil să treacă peste şocul eşecului. Corpul stătea nemişcat pentru că nici nu dorea să se deplaseze.

„Dar creierul trebuie să fie activ”, îşi zise Seronga. Avea multe de făcut. Nu era timpul potrivit să stea şi să-şi plângă de milă.

Seronga îşi întoarse privirea către geamurile maşinii. Privi câmpia netedă şi vastă, acoperită de ierburi şi scăldată de razele soarelui, care se întindea până la poalele munţilor. Culmile stâncoase păreau extrem de îndepărtate. Lui Seronga i se părea că toate planurile şi obiectivele sale erau la fel de îndepărtate. Cu o jumătate de oră în urmă, Seronga ardea de nerăbdare să pună Biserica pe jar. Acum scenariul se schimbase. Seronga îşi dorea să stea de vorbă cu Dhamballa, dar nu-l putea suna. Se aflau în afara razei de acoperire, dar nu mai conta. În tabăra din Mlaştina Okavango Louis Foote monitoriza comunicaţiile radio ale autorităţilor din Gaborone. În curând avea să afle de cele petrecute şi să-l

informeze pe Dhamballa. Nădăjduia că belgienii aveau să-l ajute pe liderul spiritual la elaborarea unui plan de ieşire din situaţia nou creată. Cu toate acestea, i-ar fi plăcut să-l informeze personal pe Dhamballa.

Seronga se-ntrebă dacă era bine să-i dea un scurt apel telefonic măcar lui Njo, pentru a-i spune că soseau singuri. Se împotrivi acestei idei. Planul iniţial prevedea că sarcina lui Njo era să-i scoată din Maun cât mai rapid posibil. Singura deosebire acum era faptul că nu aveau un ostatic. Şi nici nu erau siliţi să fugă de cineva. Sau cel puţin nu ştiau să existe cineva care-i urmărea.

Acum, că mintea lui Seronga se pusese în mişcare, îi veneau o mulţime de idei. Se gândi la avionul care decolase. Oare unde zbura? Cine era proprietarul? Luă în considerare opţiunea de-a bate drumul până la complexul turistic ca să-i întrebe pe spanioli. Poate că ei reuşiseră să strângă informaţii suplimentare. Dar manevra aceasta ar fi fost prea riscantă. Între timp era posibil ca leşurile celor doi diaconi să fie găsite şi identificate. Sau se putea ca soldaţii să verifice la spitalul din Maun şi să afle că pretinşii diaconi nu ajunseseră acolo.

„Nu, decise Seronga. Cel mai bine e să ajung la Dhamballa."

Alături de el, pe bancheta din spate, Pavant era doar furios. Respira zgomotos pe nas, iar mâinile, care i se odihneau în poală, aveau pumnii strânşi. Era limpede că avea o mulţime de lucruri de spus, dar nu intenţiona să le rostească de faţă cu şoferul.

După ce trecură de bifurcaţia care ducea către cazarma poliţiei din Maun, Seronga îi ceru şoferului s-o ia pe Autostrada Centrală.

— Sunteţi sigur că vreţi să fac asta, Eminenţă? îl întrebă acesta. Era un bărbat în vârstă, cu părul alb şi pielea plină de riduri.

— Da, sunt, replică succint Seronga.

— Ruta asta n-o să ne ducă la Orapa, zise şoferul, ci la Maun, Tsau şi Shakawe.

— Ştiu, replică Seronga. M-am răzgândit. Am decis să ajung la biserica din Maun.

— Ah, pricep, spuse şoferul cu un aer spăşit. Vă voi duce la destinaţie, Eminenţă, dar voi fi nevoit să vă taxez suplimentar.

— Vom plăti cursa mai lungă, îl asigură Seronga. Tu du-ne, te rog, la destinaţie.

— Fireşte, confirmă şoferul. Apoi contactă dispeceratul ca să

anunțe schimbarea de destinație.

După ce taxiul parcurse câțiva kilometri, Seronga observă că şoferul se uita des în oglinda retrovizoare. După încă un minut, conducătorul îşi scoase telefonul mobil. Seronga se aplecă uşor în față şi îşi încordă auzul. Bărbatul tastă un număr, apoi începu să vorbească în dialectul Setswana, pe care nativii îl foloseau atunci când discutau cu prietenii foarte apropiați. În alte situații vorbeau în engleză, aşa cum procedase şoferul când i se adresase lui Seronga.

— Ce faci, Paris? întrebă şoferul.

Seronga nu putu auzi răspunsul omului aflat la celălalt capăt al firului.

— Ştiu că lucrezi, continuă şoferul. Dar de ce ai ales tocmai această rută?

Comandantul Viperelor se-ntoarse alene, cât mai firesc cu putință, şi aruncă o privire prin geamul din spate al taxiului. În spatele lor se afla un alt taxi. Cu excepția lui şi a altor două maşini, drumul era pustiu.

— Oh, zise şoferul în semn de răspuns. Apoi chicoti. Credeam că mă urmăreşti.

Lui Seronga nu-i plăcu ce auzise.

Şoferul şi prietenul său mai discutară o vreme. Când conducătorul taxiului puse capăt convorbirii, Seronga se aplecă spre scaunele din față.

— Îmi poți spune, te rog, de ce ai luat legătura cu celălalt taxi? întrebă Seronga.

— Paris Lebbard a ieşit de pe Okavanga Road în acelaşi timp cu noi, spuse şoferul. E neobişnuit ca doi oameni diferiți să aleagă această rută către Maun. L-am întrebat pe Paris de ce.

— Şi ce ți-a răspuns? întrebă Seronga.

— Mi-a zis c-a fost angajat pe durata unei întregi zile ca să arate împrejurimile unui turist, replică şoferul. S-a gândit că pe ruta asta va avea ce admira, continuă bătrânul conducător. Dar nu-i chiar aşa. Poate vrea să facă nişte kilometri în plus ca să-l încarce pe client.

— Domnul Lebbard a precizat cine este pasagerul său? întrebă Seronga.

— O femeie de cetățenie spaniolă, îi zise şoferul.

Pentru Seronga era o altă veste neplăcută.

— Ți-a mai dat şi alte amănunte? întrebă liderul Viperelor.

— Nu mi-a spus decât ce v-am comunicat, Eminență, spuse şoferul. În vocea sa începea să se simtă un aer de îngrijorare, de parcă ar fi comis o faptă rea. Vreți să-l apelez din nou şi să aflu mai multe?

— Nu, rosti Seronga. Nu accepta riscul ca femeia din taxiul care-i urmărea să capete informații suplimentare. Vezi-ți de condus. Nu-ți mai face probleme legate de asta.

— Da, Eminență.

Seronga se sprijini de spătarul banchetei. Sângele de pe mâneca sa începuse să se usuce. Realiză că rareori avusese ocazia să simtă sânge închegat. Când unul dintre camarazii săi cădea în luptă era ori evacuat rapid, ori lăsat în urmă. Cei rămaşi la fața locului sfârşeau invariabil prin a fi devorați de către animalele carnivore. Era straniu ca un soldat veteran precum el să nu întâlnească o atare situație decât extrem de rar.

Reveni la problema ce tocmai se ivise. „O femeie de cetățenie spaniolă", cugetă Seronga. Naționalitatea ei putea să nu însemne nimic. Putea fi o simplă turistă. Sau putea face parte din grupul de militari care descinsese la centrul turistic. Era posibil ca el şi Pavant să nu fi scăpat din aeroport aşa de uşor precum îşi imaginaseră.

Pavant, în mod clar, gândea la fel ca Seronga. Bărbatul mai tânăr se aplecă spre el. Şoferului îi era imposibil să-i audă din pricina zgomotelor scoase de aerul condiționat şi toba de eşapament.

— Ar trebui să ne oprim şi să-l lăsăm pe celălalt şofer să ne depăşească, şopti Pavant.

— Nu, zise Seronga.

— Dacă totuşi ne urmăresc? întrebă Pavant.

— Îi putem observa mai eficient dacă ei nu ştiu că i-am descoperit, îi spuse Seronga.

— I-am supraveghea şi mai bine dacă ar fi *în fața* noastră, zise Pavant.

— Procedăm cum am zis eu, insistă Seronga. Dacă ne urmăresc, vor opri în Maun. Acolo o să ne ocupăm de ei.

Seronga asudase. Spatele cămăşii sale negre era leoarcă de transpirație. În momentul când se sprijini de spătarul banchetei acoperită cu material sintetic ce imita pielea, fu cuprins de o senzație de frig. Îşi masă cu palmele baza gâtului. Simțurile sale reveneau la viață. La revigorarea sa contribuise cel mai mult gândul că avea o

potențială țintă, o posibilă legătură cu cine se afla în spatele acelei afaceri încurcate.

Pe lângă asta, mai avea şi altă sarcină de îndeplinit şi era ferm hotărât să nu mai înregistreze vreun eşec.

38

Washington, D.C.

Vineri, 9.00 A.M.

Vestea transmisă telefonic de către Mike Rodgers căzuse ca o lovitură de trăsnet.

Înainte de-a suna Rodgers cu noutăți despre asasinat, Bob Herbert, Liz Gordon – care era extrem de obosită după o noapte de muncă – şi consilierul pe probleme politice, Ron Plummer, petrecuseră aproape o oră în biroul lui Paul Hood, discutând despre iminenta sosire în Maun a episcopului american. Trebuia ca Darrell McCaskey să ia şi el parte la şedință, dar era tare ocupat să strângă informații de la colegii lui din sudul Africii. Lăsase vorbă că avea să vină imediat ce termina.

Analiştii Centrului de Operațiuni ajunseseră la concluzia că era posibil un atac contra episcopului, dar nu în următoarele două sau trei zile. Hood credea că Viperele aveau să-l lase pe prelat să se instaleze, apoi să-l urmărească pentru a se familiariza cu rutina sa zilnică. O acțiune de capturare încununată de succes presupunea ca răpitorul să cunoască perfect obiceiurile victimei sale. O supraveghere atentă a țintei oferea totodată avantajul de a-i cunoaşte sistemele de apărare.

— Ce spui tu are sens, Paul, dar nimeni nu-i la fel de precaut sau metodic ca tine, zise Plummer.

Hood trebuia să admită că acesta avea dreptate.

Herbert şi Plummer considerau că Viperele aveau să atace din

nou fără întârziere. Părerea lor era că rebelii doreau să arate că puteau lovi şi pleca nestingheriţi oriunde pe teritoriul ţării lor. Totodată rebelii nu-l puteau lăsa pe clericul american să se instaleze în Maun. Dacă acest lucru se producea, ar fi reprezentat un succes şi, în acelaşi timp, o mişcare sfidătoare a Bisericii Catolice, care-şi reinstaura prezenţa în Botswana.

Liz, pe de altă parte, avea o altă opinie. Ea nu privea situaţia de criză din perspectivă politică. Medicul credea că Viperele doreau instaurarea unei „zone în care se petreceau fapte dramatice", după cum spunea ea. Viperele aveau nevoie de asta.

— Nu pot folosi de două ori la rând acelaşi scenariu, insistă Liz. Din punct de vedere al efectului psihologic, răpirea unui alt cleric din complexul turistic ar însemna să bată pasul pe loc. Ar fi ca şi cum ar servi aceeaşi supă, dar reîncălzită.

— Un repertoriu monoton, zise Plummer.

— Exact, admise Liz.

— Poate că de data asta o să-l ucidă, sugeră Herbert.

— Nu cred, îl contrazise Liz.

— Revenim la ce ne spuneai mai devreme despre magia albă? întrebă Hood.

Liz făcu un gest afirmativ.

— Mai contează ce metodă folosesc, atâta vreme cât se apropie şi mai mult de obiectivul lor final, acela de-a alunga total Biserica din Botswana? întrebă Herbert.

— Pentru felul lor de-a fi contează, spuse Liz.

— Mda, presupunând că indivizii ăştia gândesc la fel ca tine, zise Herbert.

— Nu ne referim la un lucru pe care trebuie să-l conceapă, ci doar să-l pună în practică, rosti Liz. Dhamballa şi oamenii săi au arătat până acum că au instincte psihologice bune. Nu uitaţi că religia lor cuprinde tehnici de manipulare psihică ce au fost perfecţionate timp de zece mii de ani. Dacă sunt vodunişti adevăraţi, atunci ştiu o mulţime de lucruri despre natura umană.

— Dacă ai dreptate, interveni Hood, Viperele trebuie să-l atace pe episcop înainte să ajungă la parohia sa.

— Da, zise Liz. Dacă nu atacă rapid vor fi nevoiţi să-l urmărească până la biserică, iar apoi vor fi obligaţi să iniţieze o acţiune mult mai dramatică decât o simplă răpire.

Nici nu se stinsese bine ecoul ultimelor vorbe ale medicului psihiatru, când sună telefonul. Era Mike Rodgers. Hood comută aparatul pe speaker. Rodgers îl informă pe Hood de asasinat, oferindu-i datele pe care tocmai le obținuse de la Maria. Apoi informă grupul despre planurile imediate ale Mariei.

— Mike, de-acum e operațiunea ta, replică Hood. Vrei să vorbeşti cu Darrell?

— Mda, spuse generalul. Dar înainte de asta mai am de dat un telefon. Între timp voi trebuie să-l puneți la curent cu cele întâmplate pe Lowell Coffey. Dacă la aeroport erau amplasate camere de supraveghere, nu vreau ca Maria Corneja să cadă sub incidența vreunei fapte penale pentru că a părăsit locul crimei sau a plecat în urmărirea lui Leon Seronga.

— O idee bună, zise Hood.

Hood îi spuse lui Rodgers că avea să-l contacteze pe Edgar Kline, care se afla în New York.

Vestea despre asasinat îi şocase pe toți, cu excepția lui Liz Gordon şi a lui Bob Herbert.

— Ți se pare suficient de dramatic? o întrebă Herbert pe Liz.

Medicul consideră că nu avea rost să mai răspundă.

Ceilalți oameni părăsiră încăperea pentru a-l lăsa pe Hood să-l sune pe Kline. În timp ce Bugs Benet făcea legătura, Hood se lupta cu un profund sentiment de frustrare. Toți patru apreciaseră greşit care avea să fie următorul pas în derularea evenimentelor din Botswana.

Sau fusese o anticipare justă?

Hood şi Liz se puseseră de acord că era puțin probabil ca Viperele să se implice într-o tentativă de asasinat. Din raportul Mariei reieşea că altcineva, nu Leon Seronga, îl împuşcase pe episcop. Probabil cineva care nu era implicat în mişcarea vodunistă. Ipoteza aceasta îl tulbură şi mai mult pe Hood. Aveau să cheltuiască timp şi energie urmărindu-le pe Vipere, în timp ce adevăratul adversar se afla în alt loc. Poate că inamicul avea legătură cu Beaudin şi Genet.

„Dar atunci de ce l-au sprijinit până acum europenii pe Dhamballa?” se-ntrebă Hood. Ca să se asigure că el avea să fie învinuit de comiterea asasinatului? Ce câştiga Beaudin din asta?

Hood spera ca Edgar Kline să aibă mai multe informații. Câtă vreme aşteptă să i se dea legătura, Hood se-ntrebă dacă agentul operativ al Vaticanului se aştepta la o ambuscadă. Îşi mai puse

întrebarea dacă Sfântul Scaun putea profita de pe urma atentatului. Situația din Botswana părea una de ordin religios, privită de la suprafață, dar în realitate, examinată din interior, era de natură politică. Reprezenta o luptă dusă pentru cucerirea sufletului unei națiuni. În politică moartea reprezenta un instrument ca oricare altul. Un martir putea ajuta cauzei Bisericii, oferindu-i şansa revenirii în Botswana. Sau era posibil ca Vaticanul să fi crezut că Statele Unite, în cazul atacării unui cetățean american de către Vipere, puteau fi atrase în luptă de partea Bisericii.

Existau numeroase posibilități. Din păcate informațiile erau prea sărace pentru a susține vreuna dintre ele.

Edgar Kline se afla în biroul Observatorului Permanent al Sfântului Scaun la sediul din New York al Națiunilor Unite. Hood nu fu surprins să afle că sud-africanul ştia deja ce se petrecuse în incinta aeroportului din Maun. Kline îi destăinui că şeful grupului de militari spanioli îl informase. Adăugă că tocmai era pe punctul să-l sune pe Bob Herbert atunci când îl apelase Hood.

— Vestea asasinatului m-a întristat tare mult, spuse Hood.

— Toți am fost prinşi cu garda jos, replică Kline. Nimeni n-a crezut că răpitorii vor face aşa ceva. Acum trebuie să acceptăm ipoteza că l-ar fi putut ucide şi pe părintele Bradbury.

— Nu neapărat, zise Hood. Nimeni dintre angajații mei nu crede că Viperele intenționau să-l ucidă pe episcopul Max. Nu sunt convins că rebelii se află în spatele asasinatului.

— Cine altcineva ar putea fi? întrebă Kline.

— Nu ştiu, recunoscu Hood. Hai să discutăm despre asta.

— Botswana nu s-a aflat niciodată pe lista statelor cu grad ridicat de risc pentru vizitatori, sublinie Kline. Guvernul țării se mândreşte cu stabilitatea internă. Oricine îşi doreşte o slujbă este angajat.

— Este evident că Dhamballa şi susținătorii săi consideră că există loc pentru unele schimbări, spuse Hood.

— Interese economice mascate sub lozinci religioase, zise Kline.

— Ce vrei să spui?

— Cea mai mare bogăție a Botswanei o constituie diamantele, rosti Kline. Din exploatarea lor se câştigă două sute de milioane de dolari în fiecare an. Nimeni din afara granițelor țării n-ar agita apele pentru un câştig aşa de mic. Ar căuta să intre în afaceri cu stupefiante sau ar umbla după uraniu, ca să-l folosească la

fabricarea de arme. Acest gen de afaceri aduc câştiguri de miliarde de dolari.

— Ce te face să crezi că Dhamballa şi Viperele urmăresc să pună stăpânire pe minele de diamante? întrebă Hood.

— Cineva sigur vrea să intre în posesia lor, remarcă Kline. Dacă n-ar fi aşa, atunci Dhamballa şi-ar fi pornit cruciada într-un stat în care numărul cetăţenilor afiliaţi la religia vodun era mult mai ridicat. De exemplu, Mozambic. Jumătate din populaţia Angolei este de religie creştină, dar chiar şi-acolo credincioşii Bisericii Romano-Catolice sunt în număr mult mai mic decât cei din Botswana. Adevărul e că nimeni nu doreşte să acapareze pieţele de desfacere a bananelor şi a cashew-ului.

Kline avea un punct de vedere interesant. Dar Hood nu putea renunţa la ideea că era vorba de ceva mai mult decât o afacere cu diamante. Şi nu era singurul care gândea astfel. Ministerul nipon al Afacerilor Externe avea aceeaşi opinie.

— Soldaţii spanioli se aflau la faţa locului? întrebă Hood.

— Erau acolo, replică Kline. În mod discret, disimulaţi în mulţime.

— Ţi-au trimis vreo informaţie viabilă despre ce s-a întâmplat? vru să ştie Hood.

— Nici măcar una, replică Kline. N-au văzut mare lucru. Erau poziţionaţi la distanţă mare de pistă. Nu doreau să-şi compromită acoperirea, acţionând precum gărzile de corp. În mod oficial ei nici nu se aflau acolo.

„E posibil ca decizia lor să-l fi costat viaţa pe episcop”, gândi Hood. Se-ntrebă dacă nu cumva soldaţii spanioli aveau legătură cu asasinatul. Sau dacă ştiau că se pregătea un atentat.

— Unde se află în momentul de faţă soldaţii? întrebă Hood.

— Cei poziţionaţi la aeroport sunt tot acolo, replică Kline.

— Incognito? întrebă directorul.

— Nu, zise Kline. Intenţia noastră era să recuperăm corpul şi să avem ocazia efectuării unei expertize balistice a glonţului. Să vedem dacă ne poate oferi vreun indiciu. Soldaţii s-au legitimat ca trimişi speciali ai Vaticanului şi acum discută cu poliţia. Încearcă să obţină informaţii despre trecutul paznicului mort. De asemenea există o oarecare confuzie în privinţa identităţii diaconilor care l-au aşteptat pe episcop. Se pare că erau doi bărbaţi de culoare. Singura persoană

de culoare care a lucrat cu părintele Bradbury a părăsit Botswana şi a sosit deja la Cape Town. Dar ce informaţii ai de la agenţii tăi? continuă Kline. S-a aflat vreunul dintre ei la faţa locului?

— Da, îi spuse Hood. Maria Corneja.

— Unde se afla ea? întrebă Kline.

— Suficient de aproape încât să încerce identificarea unuia dintre „diaconi”, zise Hood. Crede că bărbatul pe care l-a zărit este liderul Viperelor.

— Leon Seronga?

— Da, zise Hood.

— Ce altceva ţi-a mai spus? vru să ştie Kline. Cunoaşte direcţia în care a plecat Seronga?

— Chiar acum îl urmăreşte într-un taxi, zise Hood. Speram să poţi trimite nişte oameni de-ai tăi să vegheze asupra ei. Maria e complet singură acolo.

— Mă ocup chiar acum de asta, zise Kline. Ţii legătura cu ea?

— Da, spuse Hood.

— Unde se află în acest moment? întrebă Kline.

— Se-ndreaptă către Maun, răspunse Hood.

— Ai zis că se află într-un taxi? continuă Kline.

— Corect.

— Poate că soldaţii reuşesc să închirieze un elicopter de la aeroport, ca s-o urmărească pe calea aerului, zise Kline. Sau poate poliţia locală are un mic avion pe care să-l poată folosi.

— Nu vreau să acţionaţi în acest mod, spuse Hood.

— De ce?

— Dacă diaconii sunt membri ai unităţii Viperele sau agenţi operativi experimentaţi, atunci cu siguranţă vor repera aparatul care-i supraveghează, zise Hood.

— Mai contează? întrebă Kline.

— Bineînţeles, dacă vrei să-l recuperezi pe părintele Bradbury, spuse Hood.

— Presupunând că este încă în viaţă, zise Kline.

— E viu, spuse cu toată încrederea Hood. Dacă Viperele sunt vinovate de asasinarea episcopului, atunci ştiu că au nevoie de-un ostatic. Dacă nu sunt implicate în asasinat, atunci nu au motiv să-l ucidă pe părinte.

Kline rămase tăcut pentru o vreme. Hood începu chiar să

se-ntrebe dacă nu cumva legătura telefonică fusese întreruptă.

— În regulă, rosti într-un târziu Kline. Accept ideea ta.

— Dacă Viperele bagă de seamă că au o „codiță”, părerea mea este că vor încerca să pună mâna pe avionul sau elicopterul de observare şi pe pilot. Cu ajutorul computerului, Hood accesă harta topografică a regiunii. Dacă reuşesc să facă asta, atunci ne va fi extrem de dificil să-i prindem din nou. Am putea folosi radarele de supraveghere a spațiului aerian aparținând Africii de Sud, dar ne va fi imposibil să-i interceptăm dacă zboară la joasă altitudine de-a lungul cursului fluviului Okavango.

— Asta ar putea fi adevărat, Paul, dar modul în care sunt vânate Viperele nu cade în răspunderea mea, îi spuse Kline. Au ucis un om. Conform raportului comandantului unității spaniole de comando, toate forțele polițieneşti din Botswana se vor arunca pe urmele asasinilor.

Hood înjură.

— Din câte au aflat spaniolii pe baza conversațiilor avute cu autoritățile locale, continuă Kline, poliția statală a preluat cazul de la poliția din Maun. Atacarea unui individ din partea locului ar fi constituit o problemă de interes local. Dar pentru că ținta atentatului a fost o personalitate din afara granițelor țării, în anchetă s-a implicat statul.

Hood remarcă pe monitorul computerului că primise un mesaj din partea lui Mike Rodgers, având ca subiect parohia din Maun.

— Edgar, dă-mi voie să-ți pun o întrebare, zise Hood. În Maun există o biserică în adevăratul sens al cuvântului?

— Este o capelă multiconfesională, replică Kline. La început a funcționat ca o biserică catolică. Când s-a deschis complexul turistic am deschis porțile ei şi pentru oameni de alte confesiuni. A fost un gest de bună credință.

— Ştii cumva dacă biserica are acces la Internet? întrebă Hood.

— Pot obține această informație, spuse Kline. La ce-ți foloseşte?

— Dacă poliția şi-a vârât nasul în afacere şi vom fi cumva puşi în situația să expediem agenților noştri date sensibile, vrem să realizăm acest lucru la o adresă unde să nu fie oameni ai legii care să tragă cu ochiul la ce fac, zise Hood.

Nu dorea să-i spună lui Kline că de fapt se gândea la expedierea de către Maria a pozelor făcute la aeroport. Era posibil ca autoritățile

din Botswana să-i confişte aparatul foto dacă aflau că avea probe legate de asasinat.

— Aşteaptă puţin, spuse Kline.

— Cât timp cauţi tu informaţia care mă interesează, continuă Hood, cum îl cheamă pe paznicul de la aeroport?

— Festus Mogami, zise Kline.

— Sunteţi siguri că acesta-i adevăratul său nume? întrebă Hood.

— Destul de siguri, spuse Kline. Conform mărturiei unui vânzător de bilete, Mogami lucra la aeroport de peste doi ani.

Hood îi expedie rapid lui Bob Herbert un mesaj în care era menţionată identitatea paznicului. La prima vedere, atentatul părea asemănător cu cele pe care le văzuse şi el în Los Angeles. O bandă de gangsteri angaja pe cineva din afara ei ca să elimine un personaj important. Apoi asasinul era ucis de pistolarii care, teoretic, trebuiau să-l acopere sau să-l ajute să fugă de la locul faptei.

— Biserica din Maun are adresă de e-mail, deci există conexiune la Internet, zise Kline.

Sud-afiicanul îi trimise lui Hood adresa, apoi o listă actualizată cu pastorii care slujeau la capelă. Hood îi retransmise toate aceste date lui Herbert.

— Mai sunt şi alte lucruri demne de ştiut? întrebă Hood.

— Ce anume te interesează? ceru precizări Kline.

— Detalii referitoare la asasinat şi orice lucru cu care s-ar putea confrunta agenţii noştri la faţa locului, îi spuse Hood. Pentru că acum suntem şi *noi* implicaţi în afacere. Şi nu mă refer doar la Centrul de Operaţiuni, ci la Statele Unite ale Americii. Cred că preşedintele se va limita doar la o declaraţie publică în care condamnă atentatul, dar nu se ştie niciodată ce poate urma.

— Paul, momentan nu deţin alte informaţii, deşi mi-aş dori să am, îi spuse Kline.

— Putem sta de vorbă cu comandantul unităţii speciale spaniole? întrebă Hood.

— O să mă interesez, replică Kline. Agenta ta din Maun e de origine spaniolă, nu-i aşa?

— Da.

— Contează mult în ce provincie s-a născut, zise Kline. Acest lucru poate constitui fie un avantaj, fie un mare dezavantaj în relaţia ei cu soldaţii, care sunt loialişti înfocaţi.

— Maria nu este o separatistă, dacă la asta te refereai, spuse Hood. A lucrat ani de zile în cadrul Interpolului.

— Asta-i bine, zise Kline. Voi suna chiar acum în Botswana. S-ar putea ca soldații să vrea să discute direct cu ea. Te anunț imediat cum obțin un răspuns.

Hood credea că agentul Vaticanului avea să facă presiuni asupra militarilor spanioli, determinându-i să fie cooperanți. Aveau nevoie de tot sprijinul pe care-l puteau obține.

— Înainte de-a închide vreau să mai aflu un singur lucru, Edgar, zise Hood. Biserica crede că ce s-a petrecut în Botswana reprezintă voia Domnului?

— Asta e o întrebare ciudată, spuse Kline.

— Nu şi pentru un membru licențiat al Bisericii, replică Hood. Noi credem că în toate lucrurile este implicată lucrarea Domnului.

— Catolicii cred în liberul arbitru, rosti Kline. Este privilegiul oricărei ființe inteligente să aleagă dacă acționează sau nu, fără nici o influență exterioară. Dumnezeu nu le-a insuflat răpitorilor şi nici asasinului voința de a întreprinde ce au făcut. Au fost alegerile lor.

— Dar Dumnezeu nici nu a intervenit pentru a opri răpirea ori asasinatul, spuse Hood.

— Nu era nevoit s-o facă, răspunse Kline. Nu l-a salvat nici pe propriul Lui Fiu. Crima este domeniul...

Brusc, Kline amuți.

— Primesc un alt apel, zise agentul Vaticanului. Vocea sa avea un cu totul alt ton. Vorbea succint şi grăbit.

— E totul în regulă? întrebă Hood.

— Nu ştiu.

— Atunci vorbim mai târziu, spuse Hood.

— Nu, te sun eu după ce preiau apelul, insistă Kline.

— De ce? întrebă Hood. Ce s-a întâmplat?

— Telefonul pe care-l primesc, rosti Kline. O să aflu veşti despre părintele Bradbury.

39

Washington, D.C.

Vineri, 9.00 A.M.

Înainte de a-l suna pe Darrell McCaskey, Mike Rodgers trebuia să-i telefoneze prietenului său de la Pentagon, locotenent-colonelul Matt Mazer. Generalul voia ca Mazer să ia legătura cu aeroportul din Gaborone şi să se asigure că avionul cu care soseau David Battat şi Aideen Marley la Maun avea să treacă printr-un control de securitate executat cu toată minuțiozitatea. De fapt întregul aeroport trebuia trecut prin filtru. Poate că atentatul din Maun fusese îndreptat doar împotriva episcopului, dar exista posibilitatea ca vreo persoană să intenționeze să împuşte cetățeni americani. Rodgers dorea să se asigure că Aideen şi Battat erau bine protejați.

Abia închisese generalul telefonul când Darrell McCaskey dădu buzna în birou.

— Te superi dacă intru? întrebă Darrell.

— Nu. Mă bucur că eşti aici, Darrell. Chiar voiam să te chem.

— Pentru ce? întrebă McCaskey.

— Am veşti de la Maria, replică Rodgers.

— Şi?

— E bine, îi spuse generalul.

— Doar „bine”?

— Nu, e foarte bine, zise Rodgers. Discuția nu decurgea aşa cum îşi dorise el. Rodgers se simțise mult mai confortabil în focul luptelor decât în situația de față.

McCaskey îl fixă pe general. Privirea sa trăda îngrijorare.

— Am eu impresia, sau există vreun „dar”, Mike? zise McCaskey.

— Ce ai remarcat în vocea mea este sentimentul de frustrare, Darrell, deoarece mă simt precum duhul închis într-o afurisită de lampă, spuse Rodgers.

— Mike, despre ce dracu’ vorbeşti? întrebă McCaskey.

— Vorbesc despre lucrurile care se petrec în exteriorul lămpii şi care ne afectează munca, zise Rodgers. Cineva freacă lampa, noi ieşim repede gata să ne oferim serviciile, având la dispoziție toate

resursele noastre, dar deținem un control extrem de mic asupra lor. Rodgers trase adânc aer în piept. Da, Maria e bine. Dar se afla pe aeroportul din Maun când un agent de securitate, sau cineva care se dădea drept agent de securitate, l-a ucis pe episcopul american.

— Poftim? exclamă McCaskey. L-au omorât pe episcopul trimis acolo?

— Da, zise Rodgers.

— Cum s-a întâmplat? întrebă McCaskey lăsându-se să alunece pe un scaun. Cel puțin pentru moment vocea sa suna monotonă şi calmă. O voce de profesionist.

— A fost ucis cu un foc de pistol tras de la mică distanță, îi spuse Rodgers. Pe când asasinul încerca să se îmbarce într-un mic avion de turism care se pare că îl aştepta, pilotul l-a împuşcat.

— Un fraier folosit pe post de țap ispăşitor, zise McCaskey.

— Fără urmă de îndoială, spuse Rodgers.

— Şi Maria?

— Ea a asistat la toată scena de pe margine, dar e sigură că a reuşit să-l identifice pe unul dintre bărbații aflați la fața locului, spuse generalul. Crede că face parte din unitatea Viperele. Chiar în acest moment îl urmăreşte la bordul unui taxi.

— Viperele au participat în vreun fel la atac? întrebă McCaskey.

— Din câte a văzut ea, nu, zise Rodgers.

— Am priceput. Maria are vreun sprijin? întrebă McCaskey.

— Aideen Marley şi David Battat urmează să ajungă peste puțin timp la Gaborone, îi spuse Rodgers. Peste aproximativ trei ore vor fi în Maun. I-am trimis lui Aideen un mesaj scris pe telefonul mobil. Apelurile telefonice către ei vor fi redirecționate prin intermediul consulatului nostru din Gaborone. Aideen o să ne sune înainte de-a se urca în cursa aeriană către Maun şi îi voi pune rapid la curent cu ultimele noutăți.

— Ce făcea poliția locală? întrebă McCaskey.

— La fața locului nu era prezent nici măcar un polițist, iar Maria a plecat în urmărire fără a aştepta sprijinul autorităților, zise Rodgers. Oricum, poliției i-ar fi trebuit o jumătate de oră să ajungă la aeroport.

— Dar o să informezi autoritățile despre acțiunea Mariei şi locul unde se află ea, spuse McCaskey.

— Maria nu vrea asta, replică generalul.

— Are importanță ce doreşte ea? rosti McCaskey.

— Da, are, zise Rodgers. Maria speră ca Viperele s-o ducă la locul unde se ascunde Dhamballa şi este ținut ostatic părintele Bradbury. Nu vrea să întreprindem nimic care să-i deconspire poziția.

— Mike, părerea ei nu contează, insistă McCaskey. Nu ea conduce operațiunea. Poliția din Maun îl poate sălta pe bărbatul urmărit şi obține informațiile pe care le vrea Maria. Oamenii legii din Botswana pot fi foarte agresivi atunci când vor.

— Şi în acest caz cum mai obținem *noi* informațiile? întrebă Rodgers.

— Ce nevoie mai avem de ele? întrebă McCaskey. Poliția îl poate găsi pe părintele Bradbury.

— Nu şi în cazul în care ținta observă că poliția strânge lațul în jurul său şi îşi avertizează camarazii, zise Rodgers. Ştii asta la fel de bine ca şi mine, Darrell.

McCaskey îl privea țintă pe general. Avea aerul unui jucător de poker: privire insondabilă şi o alură perfect neutră a buzelor. Era o tehnică pe care agenții o foloseau deseori în cursul interogatoriilor ca să-i țină în şah pe adversari. Cei interogați nu aveau de unde să ştie dacă atinseseră sau nu un punct sensibil, ori dacă scăpaseră sau nu o informație importantă. Rodgers nu ştia dacă fostul agent FBI încerca astfel să-şi ascundă sentimentele sau să le țină sub control. Era posibil ca lui McCaskey să nu-i fi plăcut veştile legate de soția sa.

— Dar tu ce părere ai, Mike? întrebă McCaskey.

— La ce te referi? spuse Rogers.

— Ce vrei tu de fapt? îl presă McCaskey.

— Vreau ca Maria să fie în siguranță, replică Rodgers. Totodată doresc să-şi îndeplinească misiunea.

— În ordinea asta? insistă McCaskey.

Lui Rodgers nu-i plăcu tonul lui McCaskey. Întrebarea lui sunase precum o acuzație.

— Exact în această ordine, Darrell, replică Rodgers. Mi-am atins deja cota de pierderi umane din rândul personalului Centrului de Operațiuni pe acest an.

McCaskey arăta ca şi cum cineva îl croise peste spinare cu o țeavă de fier. Urmă o tăcere de moarte, apăsătoare şi stranie. McCaskey îşi plecă privirea. Părea că o parte din furia sa se risipise.

Mike Rodgers era şi el, la rândul său, supărat. Dar nu pentru că

McCaskey adusese în discuție subiectul priorităților lui Rodgers. Dacă ar fi fost el în locul lui McCaskey ar fi pus aceeaşi întrebare, ba poate chiar mai puțin diplomatic decât o făcuse Darrell. Ar fi făcut asta din două motive. În primul rând, ca să se asigure că soția lui nu-şi asuma riscuri nejustificat de mari. Iar în al doilea rând, ca să mai elibereze din furia provocată de faptul că fusese exclus, încă din start, din cadrul lanțului decizional.

Iar acum Rodgers era supărat exact dintr-unul din motivele care nu-i dădeau pace lui McCaskey. Maria fusese forțată să improvizeze pe loc o întreagă operațiune de recunoaştere. Pentru ea nu existau planuri sau scenarii de urmat. Şi nici nu avea la dispoziție o strategie de final. Singurul lucru pe care-l puteau face pentru ea era să-ncerce trimiterea, unor întăriri în zonă.

— Hai să revenim la oile noastre, sugeră Rodgers.

McCaskey dădu încet din cap, aprobând propunerea.

— Unul dintre motivele pentru care intenționam să te chem este că avem în misiune un agent „orfan”, zise Rodgers. Ce cunoştințe ai în zonă?

— Nici una de care să ne putem folosi, replică McCaskey. Am verificat deja. În Johannesburg există un birou al Interpolului, dar e o pistă moartă.

— N-au nici un agent disponibil, ori nu vor să ne ajute? întrebă Rodgers.

— Interpolul din Africa de Sud are nevoie de acceptul conducerii Botswanei pentru a acționa pe teritoriul statului vecin, zise McCaskey. Durează câteva zile să obțină permisiunea.

— Nu pot acționa în mod neoficial? întrebă Rodgers.

— N-o vor face, replică McCaskey. Operațiunile polițieneşti care ies din tiparul legii sunt considerate crime de gradul unu, adică infracțiuni federale pentru care pedeapsa minimă este închisoarea pe viață. Iar sud-africanii nu se bucură de un tratament favorabil în instanțele din Botswana. Este o reminiscență de pe vremea politicii de apartheid.

— Nu mai există nimeni la care să putem apela? întrebă Rodgers.

— Singurele mele contacte din zonă sunt la biroul Interpol al Africii de Sud, zise McCaskey. Botswana n-a fost niciodată o placă pivotantă în cadrul activității serviciilor de informații.

— Poate tocmai acesta-i motivul pentru care infractorii noştri au

decis să atace acolo, gândi Rodgers cu glas tare.

— Prima regulă a celor care vor să declanşeze o revoluție, zise McCaskey. Întotdeauna încep acolo unde resursele sunt de partea lor. Şi pentru că tot veni vorba, Bob mi-a comunicat că Vatican Security Organization are în zonă câțiva agenți sub acoperire, membri ai *Grupo del Cuartel General*.

— Este adevărat, spuse Rodgers.

— Nu-i putem determina s-o ajute pe Maria?

— Paul va vorbi cu Kline despre asta, replică Rodgers. Nu cunoaştem care este mandatul lor. Totodată nu ştim cât de mult putem avea încredere în ei. Nu au excelat deloc în misiunea de protejare a episcopului.

— Aşa-i, recunoscu McCaskey.

— Dacă varianta cu spaniolii nu merge, am nevoie de alte opțiuni, zise Rodgers. Ce părere ai de ziariştii aflați în acea zonă? Cunoşti vreunul în Maun?

— Cred că pot să găsesc un prieten care are nişte cunoştințe acolo, zise McCaskey. De ce?

— Maria a făcut câteva poze la aeroport, imediat după asasinat, zise Rodgers. Am nevoie de ele. Vreau să-mi găseşti pe cineva în oraş care dispune de un computer conectat la Internet şi are la dispoziție programul necesar pentru a descărca imaginile de pe camera digitală a Mariei.

— Mă apuc de căutat, spuse McCaskey. Între timp, ar trebui să încerci şi la biserica din localitate. Probabil folosesc computerul pentru a ține legătura cu Vaticanul. Sunt sigur că amicul tău Kline îți poate oferi acces la el.

— Bună idee, zise Rodgers. Se întoarse către propriul computer şi-i trimise un mesaj fulger lui Hood.

— Mersi, domnule general, replică McCaskey. Mai vrei încă o sugestie foarte bună?

— Sigur că da, rosti Rodgers.

— Retrage-o pe Maria, spuse, cu un aer foarte serios, McCaskey.

— Crezi că va abandona misiunea dacă-i spun s-o facă? întrebă Rodgers. Ori crezi că nu-şi va da seama că tu m-ai îndemnat s-o retrag?

— Nu-mi pasă, zise McCaskey, atâta vreme cât se va întoarce la Washington.

— Poate că n-o va face, spuse Rodgers. Nu poți devia, de la unsprezece mii de kilometri distanță, ținta unei arme dotată cu dispozitiv laser de ochire.

— Ba poți, dacă eşti un trăgător priceput, zise McCaskey.

Lui Rodgers nu-i plăcu răspunsul lui Darrell, dar se strădui să nu se sinchisească de asta. McCaskey nu mai raționa, ci doar reacționa. Dacă generalul ar fi procedat la fel ca fostul agent FBI, aveau să ajungă la vorbe mult mai grele, ori poate chiar mai rău.

— Uite ce-i, Darrell, vorbi Rodgers. Nimeni nu ştie că Maria e în Botswana. Sunt sigur că nu va întreprinde nimic prin care să atragă atenția asupra ei.

— Ştiu, răspunse McCaskey, dând semne vădite de exasperare. Starea lui sufletească era lesne de desluşit după tonul vocii, după expresia feței şi alura trupului. La dracu', Mike. Maria nici măcar nu are o armă. Şi-a predat pistolul atunci când a demisionat din Interpol. Chiar dacă ar fi avut un revolver, nu risca să-l împacheteze în bagaje. Nu fără un permis pentru el. Orice scaner din aeroport putea detecta arma. Ar fi urmat o serie întreagă de întrebări, ea ar fi fost nevoită să spună cine este şi de-aici putea rezulta o scurgere de informații. Maria e o adevărată profesionistă şi niciodată n-ar accepta să se întâmple aşa ceva.

Mike Rodgers nu ştia ce altceva să-i mai spună prietenului său. Chiar dacă ar fi găsit ceva de zis, nu mai avea timpul necesar s-o facă. Rodgers intenționa să nu mai piardă nici măcar un minut alinând suferința altora. Tot ce-şi dorea el era să discute cu Bob Herbert şi Stephen Viens şi să se asigure că aveau să facă tot posibilul pentru a-i oferi ajutor Mariei.

— Darrell, vom face tot ce ne stă în puteri să o sprijinim pe Maria, rosti Rodgers. Dar am intrat deja în horă şi trebuie să dansăm după cum ni se cântă.

— Voi? se miră McCaskey. Ce mama dracului, ea e cea care trebuie să facă toată treaba şi e absolut singură. Se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Darrell? spuse Rodgers.

McCaskey se întoarse.

— Am auzit tot ce mi-ai spus, zise Rodgers. O voi scoate de-acolo cât mai curând posibil.

— Ştiu că aşa vei face, spuse McCaskey. Stătu pe gânduri preț de

câteva clipe. Îmi cer scuze dacă m-am luat prea tare de tine.

— Pot suporta câteva vorbe tari, zise Rodgers.

— Mda, glăsui McCaskey cu o umbră de zâmbet. Oricum, acum eşti ocupat cu strângerea de informaţii noi. Trebuia să-ţi spun ce-mi stătea pe suflet.

— Mi se pare corect, rosti Rodgers.

McCaskey părăsi biroul, iar Rodgers îi telefonă imediat lui Hood. Bugs Benet îi spuse că şeful vorbea încă la telefon cu Edgar Kline. Rodgers îi zise lui Benet să se asigure că Hood avea să vadă, înainte de-a încheia convorbirea, mesajul pe care i-l expediase.

Apoi îl apelă pe Matt Stoll. Generalul dorea să se asigure că dispuneau de softurile necesare descărcării pozelor făcute de Maria, indiferent de modelul de computer pe care agenta avea să-l găsească în Botswana.

În timp ce telefona, Rodgers avu o viziune. Era încredinţat că, pe viitor, războaiele urmau să fie duse nu de către soldaţi care trebuiau să regleze tirul artileriei, nici de către armate masive lucrând în tandem cu mari instituţii financiare şi o mulţime de diplomaţi, aşa cum se întâmplase în cazul Războiului contra Terorismului. Conflictele viitorului aveau să fie purtate de către persoane care stăteau în spatele unui birou şi căutau software-ul potrivit cu care să distrugă inamicul. Războaiele urmau să fie o combinaţie între atacuri cibernetice, activităţi de spionaj şi lovituri chirurgicale.

Mike Rodgers nu ştia dacă era pregătit pentru un asemenea viitor. Un viitor în care orice naţiune putea fi o superputere.

Chiar şi Botswana.

40

Mlaştina Okavango, Botswana

Vineri, 4.39 P.M.

Părintele Bradbury petrecuse aproape douăzeci şi patru de ore într-o colibă micuță din mijlocul insulei. Singurele obiecte din încăpere erau un prici de campanie cu cadrul din aluminiu, o lampă atârnată de tavan şi o rogojină din trestie împletită. Glezna stângă a preotului era prinsă cu cătuşe de cadrul priciului. Pe parcursul detenției fusese hrănit în trei rânduri cu tocană. Paznicii îi lăsaseră un bidon cu apă aproape caldă ca să se apere de deshidratare. Părintele fusese scos de două ori din colibă pentru a-şi satisface nevoile fiziologice. Obloanele de la ferestre erau în continuare închise, iar în interior se făcuse îngrozitor de cald, dar nu se compara cu canicula din celula în care fusese închis prima dată. Nu i se lăsase decât un singur lucru cu care să-şi omoare plictiseala. Era un pamflet subțirel care conținea ideile lui Dhamballa.

Bradbury stătea întins pe-o rână pe patul de campanie. Transpirase atât de mult încât cuvertura devenise cleioasă. Hainele sale erau într-atât de îmbibate cu apă sărată din mlaştină şi sudoare, încât le pusese deoparte. Acum zăceau pe podeaua de pământ, unde preotul spera că aveau să se usuce. Temperatura la nivelul solului era ceva mai joasă.

Din când în când, pe lângă colibă mai treceau oameni. Clericului îi era dificil să audă tot ce se discuta afară. Bradbury se întreba dacă era singurul captiv de pe insulă. Totodată era curios să afle ce se întâmpla în lumea exterioară. Dorea să ştie cum reacționaseră Biserica şi diaconii săi la vestea răpirii sale. Spera ca prietenul său, Tswana Ndebele, să fie teafăr. Acum că avea destul timp să se gândească la cele întâmplate, părintele Bradbury înțelese cât de mulți oameni erau îngrijorați de soarta lui.

De asemenea avea timp să reflecteze asupra suferințelor lui Iisus şi a altor sfinți şi martiri creştini: Sfântul Ioan Evanghelistul, care fusese bătut, otrăvit, iar apoi aruncat într-un cazan cu ulei încins; tânăra convertită Felicitas, care fusese târâtă într-o arenă şi călcată în copite de o vacă sălbatică; Sfântul Blaise, pieptănat cu țesale de fier şi apoi decapitat; iar enumerarea nu se oprea aici. În Evanghelia lui Ioan 16:33, Iisus prevenea oamenii că în lume aveau să vină mari năpaste. Părintele Bradbury nu se plângea însă de nenorocirea abătută asupra sa.

Preotul avusese timp să citească broşurica vodun de câteva ori. Era fericit că o avea. Probabil avea să-i ofere mijloace prin care să

comunice cu liderul voduniştilor. La prima lor întâlnire, cuvintele clericului n-avuseseră vreun impact asupra liderului spiritual. Dacă Sfânta Scriptură îl învățase totul despre zeloți, ştia că pentru ei cuvintele Bibliei rareori constituiau singura rațiune de urmat. Dar în cazul voduniştilor avea nevoie de alte căi de comunicare. Poate că aflând cât mai multe informații despre credința lui Dhamballa reuşea să găsească o punte de legătură între ei.

Gardienii veniră iarăşi după el. Erau doi bărbați echipați cu ținute de camuflaj şi înarmați cu puşti. Numai că de această dată părintele Bradbury remarcă în gesturile lor o grabă pe care paznicii n-o mai arătaseră. În timp ce unul din bărbați îl descătuşa, celălalt îl ținea strâns de braț. Preotul nu opuse rezistență.

— Vă rog, lăsați-mă să-mi iau hainele, zise părintele. Le arătă cu degetul în timp ce al doilea paznic îl apuca şi de celălalt braț.

Gardienii îi permiseră părintelui Bradbury să se îmbrace. Apoi îl împinseră spre uşă.

— Cărticica... spuse preotul. Gesticulă în direcția pamfletului, care căzuse pe podea. Paznicii îl ignorară.

Preotul nu se mai obosi să-i întrebe unde-l duceau. Lumina înserării, filtrată de coroanele bogate ale arborilor, era suficient de puternică încât să vadă fețele celor care-l escortau. Bărbații arătau semne de nerăbdare. Pe măsură ce se apropiau de mijlocul insulei, părintele băgă de seamă că se desfăşura o activitate intensă. Oamenii îşi strângeau lucrurile din colibe. Pe țărmul de pe latura îndepărtată a insulei alți oameni îndepărtau snopi de muşchi, crengi şi frunze, plus prelate de pe bărcile cu motor. Ambarcațiunile fuseseră până atunci perfect camuflate. Dincolo de ele clericul remarcă un mic hidroavion.

Era clar că se pregăteau să ridice tabăra. În cea mai mare viteză. Preotul văzuse destule filme care înfățişau evacuarea unor oraşe aflate sub ocupație, ori a unor lagăre de concentrare. Documentele, proviziile de prisos şi dovezile crimelor de război erau distruse. Martorii nedoriți şi prizonierii erau executați. Părintele Bradbury avu brusc sentimentul acut că bărbații îl duceau spre locul de execuție. Începu să murmure câteva rugăciuni. Nu-şi imaginase niciodată că avea să-şi dea el însuşi ultima binecuvântare. Aproape toată viața sa fusese stabilă şi extrem de previzibilă.

Soldații îl duseră pe preot la coliba lui Dhamballa. Interiorul era

aproape în întregime cufundat în întuneric, singura sursă de lumină fiind oferită de câteva lumânări aprinse. Atmosfera amintea de o ceremonie funerară. Gardienii îl lăsară în încăpere şi-i eliberară braţele. Preotul vodun era aşezat în mijlocul camerei. Alura sa era la fel de băţoasă ca la prima lor întâlnire. Numai că de această dată avea un însoţitor. Era un bărbat chel, scund, robust şi uşor adus de spate. Amândoi arborau expresii nefericite. Bărbatul mai scund, de rasă albă, transpira din abundenţă. Preotul nu putea spune dacă asuda din pricina căldurii sau a stării de stres. Probabil că din ambele cauze.

Soldaţii îi eliberară braţele părintelui Bradbury. Părăsiră coliba şi închiseră uşa în urma lor. Preotul se simţi, atât din punct de vedere fizic, cât şi emoţional, mult mai tare decât în primele două vizite făcute în acel loc.

„E bine, gândi cu oarecare uşurare părintele. Soldaţii nu mă vor executa."

Sau cel puţin nu încă. Preotul se-ntrebă ce-avea de gând Dhamballa să-i facă de această dată. Bradbury le transmisese deja misionarilor săi să părăsească ţara. Mai mult de-atât nu putea face, căci îi depăşea autoritatea.

Dhamballa păşi înainte, apropiindu-se de cleric până ce între feţele lor rămaseră doar câţiva centimetri. Ochii liderului vodunist aveau o licărire feroce. Arătă cu degetul spre telefonul aflat pe masă.

— Vreau să apelezi dioceza ta, rosti Dhamballa.

— Adică arhidioceza din Cape Town, zise părintele Bradbury.

— Da, replică Dhamballa.

Ceva trebuie să se fi întâmplat. Vocea liderului vodunist avea un ton tensionat şi plin de mânie. Ţinea degetul întins către telefonul aflat pe masa sa. Apoi aţinti acel deget către părintele Bradbury.

— Ce doriţi să le spun? întrebă Bradbury.

— Că eşti în viaţă, zise Dhamballa.

— De ce ar crede că nu sunt? întrebă părintele.

Celălalt bărbat îl înghionti pe preot.

— Asta nu-i tocmeală, îi reproşă el. Dă odată blestematul de telefon!

Individul vorbea cu accent franţuzesc.

Părintele Bradbury îl fixă cu privirea. Îl înfometaseră şi-l bătuseră atât de rău încât tot trupul părea să i se desfacă în bucăţi.

Iar atunci când trupul nu te mai asculta îți rămânea un singur atu: spiritul. Iar acesta era imun la lovituri externe.

— De ce? întrebă preotul.

— Îți spun eu de ce, zise Dhamballa. Înlocuitorul tău a fost executat după ce debarcase din avion, pe aeroportul din Maun.

— Episcopul? întrebă părintele Bradbury.

— Da, replică Dhamballa.

— Din cauza telefonului pe care i l-am dat diaconului? întrebă el.

— Nu, răspunse Dhamballa. Nu avem nimic de-a face cu acest asasinat.

Părintele simți o mare sfârşeală. Martirii constituiau o pagină de istorie. Era un fapt incontestabil. Dar el nu găsea nimic înălțător în asta, mai ales acum, când trăia un asemenea moment.

Îl împinse pe Dhamballa şi bătu câțiva paşi în retragere. Nu voia să mai audă nimic.

— Vreau ca lumea să afle că eşti sănătos, spuse Dhamballa. Şi să le spui că nu noi am comis asasinatul.

— Fireşte că voi l-ați comis, replică părintele Bradbury. Afirmația sa era la limita unei acuzații.

— Idiotule! rosti celălalt bărbat şi-l lovi pe preot.

— Încetează! strigă Dhamballa.

— Face acuzații când de fapt nu ştie nimic! acuză bărbatul.

— Ştiu că ați demarat o acțiune de discriminare, continuă preotul, îndreptată împotriva oamenilor care iubesc Biserica. Poate că le veți da curaj celor care nu îmbrățişează învățăturile Bisericii...

— Tot ce ştiu eu, preotule, este că n-am ucis pe nimeni, insistă Dhamballa. Tonul său era mult mai moderat, deşi în el se ghicea încă o notă amenințătoare. Dar dacă suntem siliți, vom face tot ce-i posibil ca să ne apărăm moştenirea culturală şi spirituală.

De cele mai multe ori exista o linie de demarcație extrem de subțire între o persoană stăpână pe sine şi încrezătoare în vorbele sale şi un om pe cale de-a fi copleşit de evenimente. Preotul se întâlnise deseori cu această situație, la confesional. Putea spune cu precizie când un individ era plin de căință şi înspăimântat de osânda veşnică. De asemenea îşi putea da seama când cineva mima ispăşirea. Acum realiza că Dhamballa şi celălalt bărbat erau disperați. Părintele nu ştia care era planul lor de extindere a influenței vodun. În momentele sale de luciditate sperase că planul

avea să fie dus la îndeplinire prin mijloace paşnice, adică prin ceea ce Dhamballa numea în scrierile sale „magie albă”. Dar acum nu mai era singurul lucru care stătea în cumpănă. Viețile tuturor puteau fi în mare pericol, iar părintele Bradbury nu era capabil să ignore un asemenea risc. Şi nici nu avea motive să se împotrivească la apelarea prin telefon a arhidiocezei. Nu trebuia să spună decât adevărul, iar el *era* în viață şi teafăr.

— Dacă voi da telefon, sigur îmi vor pune întrebări, zise părintele Bradbury. Vor dori să ştie cum mă simt şi cum am fost tratat.

— Le poți spune orice cu excepția locului unde ne aflăm, replică Dhamballa. Trebuie să priceapă că, deşi există multe diferențe între noi, suntem iubitori de pace.

— Vor spune că un susținător al păcii nu răpeşte prin forță alt om, sublinie preotul.

— Oamenii din secta ta au asmuțit Inchiziția împotriva pacifiştilor, zise Dhamballa. De asta ce mai zici? Lasă judecata mea în seama cuiva fără de păcat.

Liderul vodunist anticipase întrebarea preotului. Dar acum nu era momentul şi nu aveau nici timpul necesar să polemizeze pe tema acelui subiect.

Părintele măsură din priviri telefonul fără fir. Apoi îl privi pe Dhamballa.

— V-am citit pamfletul. În lumea asta există loc pentru toți oamenii, indiferent de credință.

— Este adevărat, spuse Dhamballa. Dar nu şi-n Botswana.

— N-avem *timp* pentru discuții de genul acesta, urlă celălalt bărbat. Dă odată afurisitul ăla de telefon!

Părintele se-ndreptă către măsuță. În timp ce păşea pe podeaua răcoroasă din pământ bătătorit, studia telefonul. Observă că era acoperit cu picături fine care luceau în lumina sărăcăcioasă din încăpere. Transpirație, fără nici o îndoială. Deci vestea cea rea fusese primită prin intermediul telefonului. În timp ce se apropia de aparat, părintele rosti în gând o scurtă rugăciune pentru episcopul ucis.

— N-ai decât maximum trei minute la dispoziție pentru a trimite mesajul, îl preveni Dhamballa. N-o să le ofer autorităților timpul necesar pentru a depista locul de unde suni. De asemenea, vom asculta ce discuți, adăugă el.

Dhamballa apăsă butonul ce activa difuzorul aparatului

telefonic. Sunetul puternic al tonului umplu încăperea. Părintele nu remarcase până atunci cât de clar era. Se părea că tabăra dispunea de propriul echipament de comunicații prin satelit.

Chinurile prin care trecuse până atunci părintele Bradbury îi afectaseră puterea de concentrare. Preotului îi trebuiră câteva secunde bune ca să-şi amintească numărul de telefon al arhidiocezei. Începu să-l formeze cu ajutorul tastelor. Transpirația îi intra în ochi, diminuându-i acuitatea vizuală, aşa că tasta cifrele foarte lent. Pe deasupra degetele îl dureau îngrozitor de rău la fiecare mişcare făcută. Abia acum observă cât de umflate erau. Umflăturile se datorau, în mod sigur, căldurii şi umidității din atmosferă şi, probabil, cantității prea mare de sare din tocana pe care-o mâncase.

„Cât de multe transformări au avut loc aici”, se gândi părintele. Şi chiar în acel moment părintele Bradbury mai avu o revelație. Realiză că atât trupul, cât şi mintea şi sentimentele sale trecuseră prin diferite grade de metamorfoză. Şi cu toate chinurile la care fusese supus, credința îi rămăsese nealterată.

— Mai repede! răcni bărbatul pe care prelatul îl bănuia a fi de origine franceză.

Părintele Bradbury îl examină pe european. Omul avea o expresie agitată şi îşi privea mereu ceasul.

„Activitatea febrilă de pe insulă, gândi preotul, plus nerăbdarea europeanului”.

Părintele Bradbury realiză că, brusc, destinul acelor oameni se schimbase şi soarta lor era pusă în cumpănă.

În ciuda articulațiilor înțepenite, degetele părintelui Bradbury se mişcară mai rapid, tastând numărul de telefon. După ce apăsă toate cifrele, se răsuci şi se sprijini de marginea mesei. Dhamballa stătea chiar în spatele lui. De data asta pe aparatul telefonic prinse să curgă sudoarea prelatului. În timp ce aştepta ca o persoană să răspundă, părintele Bradbury se întrebă ce căuta acolo europeanul. Limbajul şi gesturile sale nu sugerau un personaj cu aplecări religioase. Însemna că prezența lui în Botswana era cauzată de interese politice ori economice. Puterea şi bogăția reprezentau singurele motive pentru care oamenii lipsiți de credință îmbrățişau cauza religiei. Lucru valabil şi în cadrul Bisericii pe care-o servea.

La celălalt capăt al firului răspunse un secretar. Părintele Bradbury se prezentă şi ceru să i se facă legătura cu arhiepiscopul,

cât mai rapid posibil.

— Cum să nu, părinte! aproape că țipă în receptor tânărul secretar.

În mai puțin de o jumătate de minut la aparat se afla arhiepiscopul. Accentul său era inconfundabil.

— Powys, eşti chiar tu? îl întrebă arhiepiscopul Patrick.

— Da, replică părintele Bradbury.

— Lăudat fie Domnul, oftă uşurat arhiepiscopul. Eşti bine?

— Sunt...

— Te-au eliberat? îl întrerupse arhiepiscopul.

— Nu încă, Eminență, zise părintele Bradbury. De fapt, cei care mă țin captiv sunt lângă mine, adăugă preotul. Dorea ca arhiepiscopul să ştie că nu puteau discuta liber.

— Înțeleg, răspunse arhiepiscopul. Domnilor, dacă *puteți* să mă auziți, vă rog să-mi vorbiți. Ce trebuie să facem pentru a asigura eliberarea iubitului nostru frate?

Dhamballa nu răspunse. Stătea nemişcat fixându-l cu o privire nerăbdătoare pe părinte.

— Eminență, nu v-am sunat în legătură cu libertatea mea, rosti prelatul. Am fost rugat să vă comunic ceva.

— În regulă, zise arhiepiscopul. Ascult.

— Răpitorii mei insistă că nu sunt vinovați de moartea arhiepiscopului american, spuse părintele Bradbury.

— Îi crezi? îl întrebă arhiepiscopul Patrick.

— Nu am motive să mă-ndoiesc de ce mi-au spus, replică părintele Bradbury.

— Atunci ai motive să-i *crezi?* insistă arhiepiscopul.

Părintele Bradbury privi fix în ochii întunecați ai liderului vodun.

— M-au hrănit, mi-au oferit adăpost şi apă, zise preotul. Nu par că vor să-şi păteze cu sânge crezul.

— Pricep, rosti arhiepiscopul Patrick. Dacă sunt oameni buni, aşa cum ai spus, atunci când ne putem aştepta la reîntoarcerea ta, în deplină siguranță?

Preotul continua să-l privească țintă în ochi pe Dhamballa. Dar în ei nu găsi speranță sau vreun răspuns.

— Curând. Mă rog să fie aşa, replică prelatul.

Dhamballa luă aparatul din mâna părintelui şi-l aşeză pe baza lui.

— Mulțumesc, rosti Dhamballa. Dar duritatea din privirea liderului vodun era neschimbată.

— Bun, rosti europeanul, acum că am rezolvat problema asta, mă duc afară să văd cum stăm cu pregătirile.

Presupusul francez ieşi din încăpere. Părintele Bradbury îi întoarse spatele lui Dhamballa. Se sprijini de masă, cu umerii prăbuşiți. Clătină cu tristețe din cap. După câteva clipe, îşi strecură mâinile în buzunare şi se întoarse. Când începu să vorbească vocea îi era joasă, dar fermă.

— Vă rog, zise părintele Bradbury. Nu ştiu care sunt planurile voastre şi nici nu vreau să aflu. Dar recunosc frica, Dhamballa.

Liderul Vodun nu spuse nimic.

— Vă este teamă, la fel ca şi prietenului dumneavoastră, continuă părintele arătând cu bărbia în direcția uşii pe unde ieşise europeanul. Vă rog să discutați cu mine. Nu în calitate de prizonier, ci de prieten, îl imploră prelatul.

— Sau de confesor? îl întrebă Dhamballa.

— Dacă vă face plăcere.

— Nu-mi face, replică Dhamballa.

— Dhamballa, nu-mi pasă ce planuri aveți în privința mea, rosti preotul. Dar *sunt* îngrijorat de soarta susținătorilor dumneavoastră. Sunt conaționalii mei şi țin tare mult la ei.

— Dacă ții cu adevărat la Botswana, atunci nu încerca să-mi faci probleme, replică Dhamballa.

— Am încercat sau nu să fiu cooperant? întrebă clericul.

— Precum o termită care-şi iţeşte capul din peretele casei tale şi spune: „Dar masa nu ți-am mâncat-o", replică liderul vodun. Sabot, Alfred!

— Nu înțelegeți? zise părintele Bradbury. Se pot realiza mai multe lucruri prin negocieri decât prin luptă. Nu provocați izbucnirea unui conflict pe care nu-l puteți câştiga.

Cei doi soldați îşi făcură apariția în cameră. Se opriră, aşteptând instrucțiuni. Dhamballa îl fixă cu privirea pe preot.

— Noi suntem cei forțați, îi spuse Dhamballa părintelui. Suntem împinşi de rădăcinile noastre spirituale şi culturale, iar acum suntem obligați de prăbuşirea unui plan de acțiune moderat şi paşnic. În clipa asta, părinte, nu mai avem nimic de pierdut.

Dhamballa le ordonă soldaților să-l ducă pe preot înapoi în coliba

sa. Apoi plecă.

Părintele Bradbury suspină când soldații îl apucară de brațe. Nu se opuse în timp ce era scos afară. Soarele coborâse mult spre linia orizontului. Cei doi bărbați îl mutară rapid pe preot în penumbra din ce în ce mai profundă a înserării. Pe tot cuprinsul insulei activitatea părea mai intensă decât fusese cu câteva minute în urmă. Asta se datora probabil faptului că totul se desfăşura acum la lumina artificială furnizată de lămpi alimentate cu baterii. Lămpile erau atârnate de ramurile copacilor sau de cârlige fixate în pereții colibelor. În jurul fiecărui punct de lucru se forma o aură luminoasă care-i învăluia pe soldați. Vestoanele lor descheiate fluturau uşor în briza blândă ce adia dinspre mlaştină.

„Îngerii vodun în plină activitate”, gândi părintele Bradbury.

Preotul fu dus înapoi la coliba sa unde, din nou, glezna stângă îi fu încătuşată de pat. Părintele rămase în picioare până ce gardienii săi părăsiră încăperea şi încuiară uşa în urma lor. Prelatul ascultă cu mare atenție. Când fu sigur că soldații plecaseră, băgă mâna în buzunar.

Părintele Bradbury numărase paşii făcuți între coliba lui Dhamballa şi cea proprie. Conform numărătorii sale, fuseseră cam două sute de paşi, adică aproximativ cincizeci de metri. O distanță ce putea fi prea mare pentru planul său.

Preotul începu să caute prin buzunarul său adânc. În câteva secunde avea să afle dacă distanța era sau nu prea mare. Trebuia să acționeze rapid. Dacă-l surprindeau răpitorii şi vedeau că-i trăsese pe sfoară, situația lui avea să devină dezastruoasă. Întunericul din colibă îi fusese de ajutor, ascunzându-i mişcările. Dar nu avea să treacă mult timp până când Dhamballa urma să bage de seamă ce făcuse părintele Bradbury.

Trăgându-se mai aproape de conul de lumină aruncat de către lampa din propria colibă, părintele Bradbury studie receptorul telefonului fără fir. În momentul când îi întorsese spatele lui Dhamballa preotul palmase aparatul. Apoi îi fusese foarte uşor să-l ascundă în buzunar.

Duse receptorul la ureche. Distanța până la baza acestuia era în limita razei de acțiune a telefonului, căci avea ton.

Inima începu să-i bată mai tare, pompând sânge către creier, oxigenându-l şi acutizând simțurile preotului. Chiar şi degetele

păreau să i se mişte mai alert. Apăsă tasta de reapelare a ultimului număr format şi presă mai puternic aparatul de ureche.

Prelatului nu-i scăpă nebăgată în seamă ironia gestului pe care-l comitea. Ceva mai devreme îi asemuise pe soldați cu îngerii. Acum el însuşi era un tactician, un războinic de facto. Părintelui Bradbury nici măcar nu-i veni să creadă cât de calmă şi sobră îi era vocea când secretarul arhidiocezei răspunse apelului şi îl rugă să-i facă legătura cu arhiepiscopul Patrick.

După câteva secunde părintele se angajă pe o cale care ştia că era fără întoarcere. Se rugă Domnului să fie calea cea bună.

41

Gaborone, Botswana

Vineri, 4.40 P.M.

Când aparatul Boeing 747 aparținând South African Airways îşi începu coborârea către aeroportul din Gaborone, stewardul-şef veni în cabina de clasa I. Anunță pasagerii care erau porțile de îmbarcare pentru zborurile de legătură. Cei care depindeau de cursele către Cape Town în Africa de Sud ori către Antananarivo în Madagascar aflară că zborurile lor erau în grafic şi aveau să plece la timp. Însă cursa cu destinația Maun fusese amânată pentru o perioadă nedefinită.

În timp ce însoțitorul de bord îşi croia drum înapoi către cambuză, Aideen îl opri şi-l întrebă ce fel de problemă se ivise în Maun.

— Aeroportul a fost închis, o informă bărbatul de vârstă mijlocie.

— Care-i motivul? întrebă Aideen.

— Nu ne-au comunicat, replică însoțitorul de bord.

— Avem familii care ne-aşteaptă, minți Aideen.

— Sunt sigur că, îndată ce ajungeți în terminalul de pasageri, se

va face un anunț, spuse însoțitorul de zbor. Apoi, zâmbind politicos, se scuză şi plecă.

Aideen îi aruncă o privire lui Battat. Ținea buzele pleoştite, semn că nu era deloc fericită.

— Poate că s-au ales cu un soi de invazie a animalelor, sugeră Battat. Cred că aeroportul a fost asaltat de-un stol de berze călătoare, sau de-o turmă de gazele, ori de-un roi de insecte. Oricum, cred că e o problemă trecătoare.

— Sunt destul de pricepută la interpretarea limbajului folosit de către personalul liniilor aeriene, rosti ea. Este exact genul de anunț pe care-l fac atunci când într-un aeroport se află în plină desfăşurare o situație de criză, precum un incendiu sau o amenințare cu bombă. Totodată l-am studiat cu atenție pe steward. Sunt sigură că nu ştia care-i motivul întârzierii.

— Dar *ar fi ştiut* dacă era ceva legat de starea vremii sau de probleme cu fauna, zise Battat.

— Exact, replică Aideen.

La zece minute după aterizarea avionului, Aideen ieşea pe poarta de debarcare şi pătrundea în spațiul degajat, de mari dimensiuni, al terminalului de pasageri. Accesă mesageria vocală a telefonului ei mobil. Găsi un mesaj din partea lui Mike Rodgers. Înainte de-a pleca de la Centrul de Operațiuni, agenta primise din partea lui Rodgers codul de acces la căsuța vocală cu mesaje de interes general a Centrului. Era evident că generalul Rodgers nu dorea să lase în seama sistemului robotizat de recepționare a mesajelor primirea unor informații sensibile. Dacă oricine în afara agentei tasta în mod accidental codul ei de acces, putea obține date importante, compromițând securitatea.

Mesajul îi spunea lui Aideen de ce era închis aeroportul din Maun. Totodată o instruia să ajungă în acel oraş cât mai curând posibil. Maria Corneja plecase în urmărirea a doi membri ai unității Viperele şi era complet lipsită de susținere. În mesajul lui Rodgers se afla notat şi numărul celularului Mariei.

Aideen închise telefonul şi-l puse rapid la curent pe Battat. La capătul porților şi pe fiecare culoar de acces către ele se aflau agenți de securitate. Aideen nu dorea să se poarte într-un mod care putea trezi suspiciuni. De vreme ce un aeroport fusese atacat, presupuse că celelalte intraseră într-un grad ridicat de alertă. Arătă cu degetul

către indicatoarele atârnate de tavan în timp ce discuta cu Battat, comportându-se ca doi turişti care nu ştiau ce drum să aleagă.

Battat nu părea deloc surprins de vestea asasinatului. Aideen îl întrebă de ce.

— Cred că în această situaţie de criză sunt amestecaţi mai mulţi oameni decât ni s-a spus, zise Battat.

— Adică? întrebă Aideen.

— Belgienii, chinezii, japonezii, Vaticanul, noi, spuse Battat. Sunt prea multe naţiuni interesate de un câmp de luptă prea mic. E ca în Vietnam.

— Un teatru de conflict pentru superputeri, zise femeia.

— Şi mai am o ipoteză, remarcă Battat.

— Care?

— Nu sunt prea sigur, replică el, dar cred că Dhamballa sau apropiaţii lui au răspunsurile la întrebările noastre.

Aideen îl sfătui pe Battat s-o ia înainte şi să închirieze o maşină. Nu aveau asupra lor decât bagajele de mână. Femeia îi spuse partenerului ei că avea să recepţioneze ea bagajele de cală, să le treacă prin vamă, apoi aveau să se întâlnească în faţa aeroportului.

Tânăra femeie înşfăcă cei doi saci de voiaj şi porni să străbată terminalul modern, dotat cu aer condiţionat. Era neliniştită, în stare de alertă, cu simţurile ascuţite la maxim, deşi nici ea nu ştia de ce. Nu pericolul situaţiei pe care o avea de rezolvat era cauza stării ei, ci mediul în care se afla. Era ceva care o sâcâia.

Se opri şi privi împrejurul ei.

Îi sări în ochi eficienţa personalului de securitate. În toate călătoriile pe care le făcuse, atât pe teritoriul Statelor Unite cât şi în Europa, nu văzuse o rigoare atât de strictă. Postura agenţilor era perfectă, iar uniformele lor imaculate erau atât de bine apretate încât deveniseră rigide. Deşi se aflau în stare de alertă maximă, expresia de pe feţele lor rămăsese calmă, ba chiar senină. Citise în fişierele Centrului de Operaţiuni că Botswana semăna cu ţările din Orientul Mijlociu. Biserica şi statul erau inseparabile. Religia juca un rol important atât pe plan economic şi politic, cât şi în definirea caracterelor individuale.

Pentru tânăra femeie era un concept total străin şi îi provocă o subtilă, dar totodată neplăcută dezorientare. Aideen era protestantă, dar nici măcar nu credea în religia ei. Şi nu pentru că nu dorea acest

lucru, ci pentru că întotdeauna avea dubii cu privire la lucrurile pe care nu le putea atinge sau măsura. Îşi dădu seama că nu ştia cum să-i abordeze pe acei oameni. Iar asta o speria.

În continuarea porților se întindea un coridor care devenea din ce în ce mai îngust, conducând pasagerii către vamă. În timp ce Aideen pătrundea în holul aeroportului, o sclipire luminoasă undeva în dreapta ei, către vest, îi atrase atenția. Din mers aruncă o privire, prin panourile ferestrelor duble de mari dimensiuni, la peisajul de-afară. Panorama care i se înfățişa era de-a dreptul epocală. Partea inferioară a soarelui părea a se zdrențui în mii de fâşii în vreme ce se apropia de linia orizontului, care era perfect dreaptă. Aideen nu văzuse niciodată astrul zilei având o asemenea mărime şi o culoare atât de purpurie. Undeva departe, către nord, se zăreau crestele zimțate ale unor munți. Erau de-o nuanță albastră-cenuşie şi lipsiți de caracteristici, cu excepția zonei unde razele soarelui care apunea izbea piscurile acoperite cu zăpadă. Timp de câteva clipe razele purpurii dădeau naştere unor scânteieri care dansau în jurul unei creste, apoi treceau la alta. Din depărtare semăna cu o cascadă de flăcări.

„Un soare sângeriu şi un munte de foc”, gândi Aideen. Dacă era superstițioasă ori credincioasă, ar fi luat acele imagini drept semne de rău augur.

Aideen mai făcu o întoarcere pe după un colț şi ajunse în zona de primire a bagajelor. În spatele celor trei benzi rulante în jurul cărora se înghesuia o mulțime de oameni se afla vama. Zona era deja înțesată de pasageri care aveau doar bagaje de mână. Aideen îl căută din priviri pe Battat, dar nu-l zări.

„Bun”, gândi ea. El reuşise să treacă de vamă înainte să se aglomereze. În scurt timp aveau să fie în drum către Maun.

Aideen traversă zona de recepție a bagajelor şi pătrunse în holul vămii. Alese una dintre cele patru cozi şi se aşeză la rând. Era o schimbare dramatică între linştea din avion şi vacarmul din terminal.

O sumedenie de cuvinte stranii îi asaltau auzul. Priveliştea îi era familiară şi în acelaşi timp inedită. Vedea oameni îmbrăcați în stil american, fie cu costume, fie cu tricouri, dar şi persoane înveşmântate în straie tradiționale africane, în culori strălucitoare. Peste tot era mare agitație. Oamenii gesticulau unii la alții cu biletele

de avion sau cu palmele. Copiii alergau în cerc în jurul mamelor, precum căluții de bâlci. Dincolo de ghișeele vămii, vânzătorii ambulanți comercializau ziare, dulciuri şi băuturi.

Pe măsură ce aştepta la coadă, Aideen simțea cum îi revenea încrederea în sine. Apoi realiză şi de ce se întâmpla asta. În ciuda priveliştilor şi sunetelor inedite, se întorcea într-o lume pe care o înțelegea, care semăna cu cea pe care o lăsase în urmă.

Un univers al haosului organizat.

42

Maun, Botswana

Vineri, 5.22 P.M.

Taxiul cel zgomotos, care scârțâia şi zăngănea, ajunse în Maun când peste străzi se aşternea întunericul. Leon Seronga era fericit că se întuneca. Numai şoseaua principală era iluminată artificial. În felul acesta atât Njo Finn, cât şi camioneta sa aveau să treacă neobservați trecătorilor ocazionali. Finn le spusese că avea să parcheze pe-o străduță secundară îngustă, din preajma cinematografului. Acesta îşi deschidea porțile abia la şase şi jumătate, aşa că până atunci nu era țipenie de om în zonă. După ora şase şi jumătate Finn fusese instruit să se mute lângă stadionul de fotbal, aflat la marginea de nord a oraşului. Doar câțiva oameni ieşeau noaptea să bată mingea, la lumina lanternelor sau a felinarelor. În zonă exista un mic loc de picnic, unde Finn putea parca şi aştepta fără a fi zărit.

Seronga nu dorea să meargă la stadion. Dacă era obligat să recurgă la acel loc de întâlnire exista posibilitatea ca alți oameni să observe ce aveau să facă.

Cei doi membri ai unității Viperele îi spuseră şoferului să-i lase în piața din centrul localității. Magazinele îşi închideau obloanele,

punând capăt activității zilnice. Autobuze treceau huruind pe artera principală. Autocare de ultimă generație, ecologice, transportau turişti către Gaborone. Modelele mai vechi, cu tabla înfundată şi petice de vopsea menite să ascundă rugina, duceau săteni către aşezările lor din savană.

Vechiul cinematograf al oraşului Maun se afla exact peste şosea. Seronga zări camioneta lui Finn parcată în umbra străduței secundare.

— Sunteți siguri că nu mai aveți nevoie de serviciile mele, Eminențele Voastre? întrebă şoferul de taxi.

— Sunt sigur, zise Seronga. Liderul Viperelor păşi până-n dreptul geamului portierei şi plăti cursa. Contravaloarea călătoriei, făcând transformarea din moneda locală în valută, se ridica la circa douăzeci şi şapte de dolari americani. Seronga îi dădu şoferului cu o treime mai mult decât suma afişată pe aparatul de taxat.

Şoferul ridică privirea, cu un zâmbet larg întipărit pe figură.

— Mulțumesc, Eminență. Sunteți foarte generos.

În ciuda tensiunii în care acționa, Seronga găsi un moment ca să studieze atent fața bărbatului. Arşița suportată de-a lungul multor ani îi tăbăcise pielea. Avea ochii injectați cu pete de sânge datorită lungilor ore de trudă depuse pe parcursul unei vieți care nu fusese uşoară. Dar în ciuda acestor aspecte, chipul şoferului era de-a dreptul magnific. Reprezenta fața unui bărbat dintr-o bucată, un adevărat stâlp de sprijin al națiunii şi al rasei sale. Pentru acest gen de oameni luptau Viperele. Pentru truditorii Botswanei.

— Îi meriți cu prisosință, replică Seronga, cu o voce prietenoasă.

Taxiul demară de lângă bordură. Leon Seronga păşi pe trotuar şi i se alătură lui Pavant. Secundul său stătea în spatele unei cabine telefonice, la adăpost de lumina farurilor taxiului. Pândea sosirea automobilului în care se afla pasagera de naționalitate spaniolă.

— Vine, zise Pavant.

Seronga se poziționă lângă el. Amândoi priviră în josul şoselei cu două benzi de circulație. Pe carosabil erau câțiva biciclişti, probabil muncitori de prin partea locului aflați în drum către căminele lor. Practic nu mai circulau alte maşini pe stradă. Taxiul se apropia cu viteză redusă. Numărul de identificare lucea roşu în capsula sa de plastic de pe pavilionul vehiculului.

— Vreau să faci ceva, rosti Seronga. Traversează strada prin fața

taxiului. Poartă-te ca şi cum ai fi tare grăbit, dar asigură-te că ocupanții maşinii te pot studia bine în lumina farurilor.

— Şi apoi? întrebă Pavant.

— Du-te pe alee şi aşteaptă, împreună cu Finn, în spatele camionetei, îi spuse Seronga. Eu rămân aici. Dacă femeia te urmăreşte, mă iau după ea. Dacă văd că nu face nici o mişcare, mă alătur vouă în câteva minute.

— Avem nevoie de-o ostatică sau de-o nouă victimă? întrebă Pavant.

Întrebarea fusese pusă pe-un ton obişnuit, deşi chestiunea numai firească nu era. Seronga analiză opțiunile pe care le aveau. În balanță atârna viața unei femei. Dar Seronga trebuia să se gândească în primul rând la viitorul Botswanei.

— Dacă pătrunde pe alee fă tot ce-i necesar s-o reduci la tăcere, apoi să ne scoți din oraş, îi spuse Seronga.

— Dacă se decide să rămână în taxi şi să ne urmărească în continuare? întrebă Pavant.

— Atunci aşteptăm până ieşim din oraş şi-o eliminăm, rosti Seronga. Cu toate că eu cred că nu va proceda aşa.

— De ce? întrebă Pavant.

— În clipa de față femeia nu ştie că noi am prins de veste că ne calcă pe urme, explică Seronga. Nu ştie nimic despre camionetă. E obligată să afle de ce suntem aici.

Pavant dădu din cap în semn că pricepuse. Aşteptă până când taxiul ajunse mai aproape de ei, apoi păşi brusc pe carosabil. Taxiul frână, lăsându-l să traverseze. Pavant se răsuci către şofer în timp ce mergea. Fața comandantului-adjunct al Viperelor fu clar luminată de către farurile automobilului.

Între timp Seronga se îndepărtase de bătrâna şi uzata cabină telefonică. Se postă în intrândul de la uşa unei brutării care îşi terminase programul şi închisese. Taxiul mai parcurse cincizeci de metri, apoi încetini. În dreptul unei curbe trase pe dreapta, pe aceeaşi parte a străzii unde era amplasat cinematograful. Din vehicul coborî o femeie. Vorbi cu şoferul preț de câteva clipe. Apoi începu să meargă pe jos, în direcția cinematografului. Taxiul plecă. Femeia trecu de cinematograf, mai parcurse treizeci de metri, apoi se răsuci şi făcu cale-ntoarsă.

Seronga era nerăbdător să acționeze. Se lăsă uşor pe genunchiul

stâng. Scoase din teacă pumnalul de vânătoare. Acoperi lama descoperită cu palma stângă. Seronga nu-şi asuma riscul ca oţelul să sclipească în lumina farurilor vehiculelor care treceau pe stradă ori a lămpilor iluminatului public. Se ridică lent, ţinând arma albă la spate. Aşteptă să vadă ce avea de gând să întreprindă femeia.

Tânăra trecu din nou prin faţa cinematografului. De data aceasta aruncă o privire peste stradă. Lui Seronga nu-i păsa dacă ea observa că se afla cineva acolo. Pentru el nu conta decât ca femeia să nu-l poată zări clar, căci astfel era obligată să vină să se asigure fie dacă cel văzut era un diacon, fie dacă era singur sau cu celălalt bărbat. De cele mai multe ori era mai simplu să lupţi în defensivă decât în ofensivă. Atacatorul întotdeauna asalta în forţă. Îndată ce-şi etala forţa, îşi expunea şi punctele vulnerabile. Abia în acel moment lovea cel aflat în apărare.

Femeia trecu pe sub becul unui stâlp de iluminat. Era întâia oară când Seronga îi putea vedea chipul. Avea în jur de treizeci şi cinci de ani şi nu părea deloc neliniştită. Totodată nu existau semne că avea întăriri. Poate că femeia nu se aştepta să dea peste vreo piedică.

„Sau poate că-i mai deşteaptă decât am crezut”, gândi Seronga.

Femeia se opri şi studie anunţul scris de mână lipit pe fereastra casei de bilete. Aruncă o privire ceasului de la mână. Se purta de parcă aştepta pe cineva care întârzia să apară.

„Cineva care-o duce la film”, realiză Seronga.

Femeia nu zărise decât un singur diacon, deşi văzuse că-n taxi erau doi. Probabil că zăbovea ca să se ivească şi celălalt diacon. Sau să vină lumea la film înainte de-a pătrunde pe alee.

În orice caz, Seronga nu avea timp de pierdut. Uneori chiar şi cel mai prudent soldat era obligat să treacă la ofensivă.

Păstrând pumnalul ascuns la spate, Seronga părăsi adăpostul oferit de intrarea brutăriei şi păşi pe alee.

43

Maun, Botswana

Vineri, 5.31 P.M.

Graţie lungilor ani de experienţă în cadrul Interpolului, Maria Corneja îşi putea da seama când i se întindea o capcană.

Pe când se afla încă pe autostradă, Maria auzise conversaţia purtată între Paris Lebbard şi celălalt şofer de taxi. Când luase sfârşit, Paris o informase despre întrebările puse de către colegul său de muncă. În acel moment Maria realizase două lucruri. În primul rând că cei doi „diaconi” se duceau undeva şi nu doreau să fie urmăriţi. Iar în al doilea rând, că ei stăteau cu ochii pe ea.

În clipa când ajunsese în Maun, Maria îşi întărise convingerea că cei doi bărbaţi pregătiseră un plan special pentru ea. De-a lungul anilor, Maria participase la zeci de seminarii organizate de către Interpol pe tema stabilirii profilului unui infractor. Totul începuse pe vremea când ştiinţa era încă în faşă şi se numea „studiu de evaluare psihologică”. Oamenii care comiteau o crimă sau nutreau convingerea că erau suspecţi în această privinţă nu se arătau potenţialilor victime. Doar în cazul când erau sociopaţi sadea care ardeau de dorinţa unei confruntări. La aeroport îi studiase atent pe cei doi falşi diaconi şi nu dădeau semne de agresivitate ieşită din comun, ori de nepăsare în faţa pericolului. Cu toate acestea, unul din ei îşi pusese în minte să se zgâiască la ea în timp ce traversa prin faţa taxiului. Asta nu putea însemna decât un singur lucru: bărbatul voia în mod expres ca ea să-l zărească. Dorea să se ia după el. Iar asta conducea la o singură concluzie.

Diaconii intenţionau să o elimine. Faptul că cei doi bărbaţi nu stătuseră ascunşi ca s-o supravegheze sugera că erau în criză de timp. Iar acţiunile lor o îndrumau pe Maria cum să reacţioneze. Avea să facă o recunoaştere rapidă, apoi să tragă de timp, forţându-i pe cei doi să iasă la lumină.

Era clar că diaconul intenţionase să vadă dacă ea avea să-l urmărească în josul străzii, prin faţa cinematografului. O camionetă era parcată mai departe, pe o alee care dădea în strada principală.

Probabil vehiculul le aparţinea celor doi. Sau poate că trebuiau să se întâlnească, în cinematograf, cu alţi oameni. Cel care trecuse prin faţa taxiului nu era Leon Seronga. Acesta probabil o supraveghea de pe cealaltă parte a străzii. Mariei îi deveni clar că cei doi bărbaţi nu o considerau un agent de informaţii experimentat.

Maria se decise să aştepte în faţa cinematografului. Procedând astfel putea supraveghea atât aleea, cât şi pe bărbatul aflat pe trotuarul opus, în intrândul unei uşi. Dar exista o limită de timp. Studiase orarul afişat la casa de bilete. În curând sala de cinema urma să-şi deschidă porţile, iar spectatorii aveau să-şi facă apariţia. Legile din Maun erau foarte aspre în privinţa femeilor care hoinăreau pe străzi. Dacă nu se întâmpla nimic până la ora şase trebuia să pătrundă pe alee sperând că acolo avea să rămână nevăzută. Nu voia să rişte un conflict cu poliţia locală, căci dacă diaconii se strecurau pe lângă ea nu avea cum să-i urmărească.

Din fericire Maria nu fu nevoită să aştepte până la ora şase.

Bărbatul care stătea în dreptul intrării brutăriei porni către ea. Pe mâneca lui se vedea o pată de sânge. Când trecu prin dreptul unui stâlp de iluminat ştiu cu certitudine că era vorba de Leon Seronga.

Seronga păşea hotărât, cu ochii aţintiţi asupra ei. Maria realiză instantaneu că bărbatul avea o armă. Ţinea braţul drept ţeapăn pe lângă corp, în loc să-l balanseze în ritmul mersului. Nu ştia însă dacă era vorba de-un pistol sau de-un pumnal.

Maria continuă să aştepte în preajma cinematografului. Se prefăcea că nu îi acorda atenţie bărbatului. Dacă păşea spre el, Seronga putea considera mişcarea ei drept o provocare. Sau poate că bărbatul nici nu ştia sigur că femeia era interesată de el. Era posibil ca apropierea lui să fie doar o manevră de sondare.

Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci Maria avea o surpriză pentru Seronga. O surpriză care n-avea nici o legătură cu micul tub de spray paralizant pe care-l ţinea ascuns în palmă. Spray-ul avea să fie folosit doar în caz de necesitate, pentru apărare. Dar Maria venise acolo ca să obţină cu totul altceva. Trebuia să acţioneze atent şi să-l aducă pe Seronga unde voia ea. Trebuia să îi câştige încrederea şi să afle de la el locul unde era ţinut ostatic părintele Bradbury.

Seronga încetini, permiţându-i unui camion să treacă pe lângă el. După camion mai trecură doi biciclişti. Când pe stradă nu mai fu trafic, falsul diacon îşi continuă drumul către Maria.

Agenta privi spre alee. Din câte putea aprecia, nimeni nu stătea acolo. Era o decizie importantă. Nu putea risca să fie atacată din două părți. Din ce ştia ea, cei doi bărbați trebuiau să aibă unul sau mai mulți complici care-i aşteptau în vreo clădire sau pe una dintre străduțele laterale.

Seronga se afla la cinci metri de ea. Maria aşteptă până ce distanța aceea se înjumătăți, apoi trecu la acțiune. Trebuia să obțină ce-şi propusese. Trebuia să-l determine pe Seronga s-o conducă în siguranță pe aleea de lângă cinematograf.

— Ştiu că nu voi l-ați omorât pe episcop, rosti ea.

Seronga se opri.

— Cine l-a ucis? întrebă el.

— Nu ştiu, replică ea. Nu voia să-i vorbească despre fotografiile făcute la aeroport. Nu ştiu încă.

— Faci parte din unitatea militară spaniolă? întrebă Seronga.

— Nu, răspunse Maria.

— Atunci cine eşti? întrebă el. De ce ne-ai urmărit?

— Vreau să vă ajut, declară ea.

— De ce? o presă Seronga. Devenea tensionat şi îşi pierdea răbdarea.

— Pentru că eu cred în ceea ce faceți voi, minți Maria.

Seronga ezită. Maria nu dorea să spună mai mult de-atât. Dar trebuia să-l facă suficient de curios încât s-o ia cu el. Trebuia să-i câştige încrederea.

— Vreau să vă ajut, chiar dacă ai încercat să mă păcăleşti să-ți urmez partenerul pe acea alee întunecată, zise ea. Şi chiar dacă ții o armă ascunsă la spate.

— Eşti neînarmată? o provocă el.

Ea îşi deschise palma.

— Am aici o unealtă pur defensivă, zise ea. Apoi îşi ridică brațele. Poți să verifici. Nu am nimic altceva.

Seronga aruncă o căutătură către alee.

— În regulă, spuse el. Mergi în fața mea şi fă exact ce-ți zic.

Maria încuviință cu o aplecare a capului. Apoi păşi spre alee.

Gestul de încuviințare nu îi fusese adresat lui Leon Seronga.

44

Washington, D.C.

Vineri, 11.18 A.M.

Maria Corneja îi spusese lui Mike Rodgers că avea să-l contacteze imediat ce afla unde se ducea Leon Seronga. Conform indiciilor furnizate de harta afişată pe ecranul computerului lui Rodgers, Maria ar fi trebuit deja să ajungă în Maun. El încercă să nu se îngrijoreze. Maria era profesionistă. Din păcate, oricâtă experienţă avea, desfăşura o acţiune pe cont propriu.

După ce primise apelul telefonic al Mariei, Rodgers convocă o şedinţă cu McCaskey şi Herbert. În cursul discuţiilor li se alătură şi Lowell Coffey. Intenţia sa era să-i avertizeze în legătură cu orice posibilă violare a legilor internaţionale.

Bărbaţii dezbătură cum puteau obţine sprijin pentru Maria, fie de la FBI, fie de la Interpol ori de la sursele din acea zonă ale CIA. Singurul ajutor aflat la dispoziţia lor erau resursele ELINT ale celor de la CIA. Agenţia Centrală de Informaţii le putea oferi date obţinute prin monitorizarea comunicaţiilor fără fir din regiune. Rodgers îl rugă pe Herbert să facă o cerere către CIA pentru obţinerea informaţiilor. Supravegherea electronică urma să fie executată de către staţiile de ascultare din cadrul ambasadelor SUA din Gaborone şi Cape Town (Africa de Sud). Deşi erau operaţiuni executate de o singură persoană, se putea ivi totuşi o informaţie folositoare.

Deşi Rodgers era şeful nou înfiinţatei secţii HUMINT a Centrului de Operaţiuni, îl rugă pe Herbert să dea telefoanele necesare.

— Eşti mai priceput decât mine în a da o formă mai atrăgătoare acestor cereri de tipul „lasă totul baltă şi fă asta”, zise Rodgers.

— Dar e foarte simplu, îi spuse Herbert. Tot ce trebuie să faci este să te umileşti şi să foloseşti o limbă de lemn.

— E uimitor ce poţi descoperi în arsenalul diplomatic al lui Bob, remarcă Coffey.

— Lowell, e arsenalul *meu* diplomatic, replică Herbert. Şi constă în manevrele enunţate plus ameninţări că mă duc la *The Dugout* şi fac publice numele tuturor ticăloşilor care sunt interesaţi mai mult

de voturi şi obținerea unor posturi bune decât de soarta celor care-i votează.

— Ce emisiune? *The Dugout?* ricană Coffey. Moderatorul acela bâlbâit, Matt Cristopher, nu-i lasă pe invitați să scoată mai mult de trei vorbe înainte de-a le tăia microfonul.

— Nici nu am nevoie să rostesc mai mult de trei cuvinte, zise Herbert. „Barbara Fox, birocrat.” Ăsta a fost arsenalul meu diplomatic *inteligent*, destinat atacurilor la persoană. Nu trebuie decât să sădeşti ideea, apoi prinde rădăcini şi se dezvoltă pe cont propriu. La fel se întâmplă în sălile de judecată atunci când avocatul spune ceva şi judecătorul sfătuieşte juriul să ignore cele auzite. Juraților le place asta, nu-i aşa? Aşadar tot ce trebuie să facă telespectatorii este să-mi audă vocea calmă înainte ca Matt să-nceapă să dea din clanță.

Coffey izbucni în râs.

Rodgers nu se considerase niciodată ca fiind diplomat. Era un strateg şi un lider militar. Numai că, pentru moment, nu se prea simțea competent nici măcar în cele două domenii favorite ale sale.

Ceea ce-l îngrijora cel mai mult pe general era faptul că Maria încă nu dispunea de nici un fel de sprijin la sol. Aideen Marley şi David Battat aterizaseră în Gaborone. Dar Aideen îl sunase să-l informeze că aveau să ajungă în Maun la bordul unui automobil închiriat. Drumul până acolo urma să le ia câteva ore.

Rodgers se temea totodată că Aideen şi Battat aveau să sfârşească prin a ajunge la o destinație total greşită. Toți presupuseseră că Leon Seronga se îndrepta spre Maun. Dar dacă lucrurile nu stăteau aşa?

La scurt timp după încheierea şedinței, Rodgers primi în sfârşit un telefon din Botswana. Numărul de apel corespundea cartelei telefonului Mariei şi cel care sunase avea codul corect pentru a accesa directorul de telefonie privat al Centrului de Operațiuni. Apoi persoana respectivă nu mai trebuia decât să tasteze numele lui Mike Rodgers şi obținea instantaneu interiorul dorit. Fără acel cod de identificare apelul trecea prin centrală, iar operatorul putea urmări de unde provenea semnalul.

Numai că apelantul nu era Maria.

Bărbatul de la capătul firului se prezentă cu numele Paris Lebbard. Lui Rodgers numele îi era complet necunoscut, însă

accentul individului părea a fi egiptean.

— Ce pot face pentru dumneata, domnule Lebbard? întrebă generalul. Rodgers nu spuse nimic mai mult. Era posibil ca Maria să fi pierdut cartela, sau să-i fi fost furată. Dacă aşa stăteau lucrurile, Rodgers nu dorea să dea de înțeles apelantului nici unde sunase şi nici cu cine vorbea.

— Sunt şoferul Mariei, prietena dumneavoastră, rosti Lebbard. În Botswana. Mi-a dat cartela ei şi numărul dumneavoastră de telefon.

— Maria e bine? întrebă Rodgers.

— Mi-a făcut semn că e bine, replică Lebbard.

— Ți-a făcut semn? Nu înțeleg, se miră Rodgers.

— A dat din cap. Ăsta era semnalul nostru, spuse Lebbard. Am coborât-o din maşină să-l întâlnească pe bărbatul din aeroport. Apoi am parcat după colț şi m-am furişat înapoi pe jos. Am văzut cum vorbea cu bărbatul. Dacă nu-mi făcea semn, trebuia să mă duc la secția de poliție şi să anunț o răpire.

— Am priceput, spuse Rodgers. Generalul avea aceeaşi senzație de fier înroşit străpungându-i măruntaiele pe care o avusese în Kashmir. Un sentiment care-l anunța că era posibil să fi acționat în mod nesăbuit. Dorința de a-i obține întăriri Mariei se transforma brusc din necesitate în disperare.

— Mi-a zis că o să vă faceți griji, sir, adăugă Lebbard. Dar să ştiți că şi eu o plac tare mult. Şi mai ştiu că are un soț care-o adoră. Totodată mai ştiu că încearcă să mențină pacea în Botswana. Dacă aş fi avut cel mai mic dubiu în privința siguranței ei, m-aş fi dus imediat după ajutor.

Rodgers nu era deplin convins de asta. Dar generalul trebuia să ia decizii bazându-se pe datele transmise de agenții aflați pe teren. Iar în momentul de față, singura persoană de contact aflată în câmpul informativ era Paris Lebbard.

— Mulțumesc, domnule Lebbard, spuse Rodgers. Se răsuci către tastatura computerului, pregătit să tasteze. Îmi poți spune cum arăta acel bărbat?

— Era întuneric şi mă aflam la distanță prea mare ca să-i pot distinge trăsăturile feței, zise Lebbard. Dar era îmbrăcat precum un prelat creştin.

— Încotro s-au dus? întrebă Rodgers.

— Au mers împreună până la camioneta bărbatului, care era

parcată pe Bath Street, răspunse Lebbard. S-au urcat în ea şi au plecat.
— Când a plecat Maria cu bărbatul? întrebă Rodgers.
— Cu cel mult cinci minute în urmă, spuse Lebbard.
— Poţi descrie camioneta? întrebă Rodgers.
— Da, raportă şoferul. A trecut chiar pe lângă mine. Era un Chevrolet. Un model vechi cam de zece ani. Cabina era vopsită în verde măsliniu. Avea tabla înfundată şi multe pete de rugină. Bena era acoperită cu o prelată, iar pe laterale nu existau inscripţii.
— Ai reuşit să-i iei numărul de înmatriculare? întrebă Rodgers în timp ce tasta descrierea furnizată de Lebbard.
— Nu, zise Lebbard. Plăcuţele erau acoperite cu noroi.
— Ai vreo idee unde se duceau? continuă generalul.
— E greu de spus, replică Lebbard. Camioneta nu s-a înscris pe autostradă, ci a luat-o pe nişte drumuri lăturalnice.
— Şi ce-nseamnă asta? întrebă Rodgers.
— Că şoferul ei nu dorea să fie urmărit, răspunse tânărul. Noaptea, pe acele drumuri neasfaltate care trec numai prin sate, îşi poate da imediat seama dacă cineva i-a luat urma.
— În ce direcţie se îndrepta camioneta? vru Rodgers să ştie.
— Nord, replică Lebbard. Într-acolo nu poate avea decât o singură destinaţie.
— Care? întrebă generalul.
— În zonă n-a mai plouat de peste o săptămână, zise şoferul. Noroiul nu era prezent doar pe plăcuţele de înmatriculare ale camionetei, ci şi pe aripi, obloane, roţi şi bare. Era noroi umed. Exact genul de noroi întâlnit în zona mlaştinilor din nord.
Rodgers reţinu aceste amănunte. Îi expedie imediat un e-mail lui Stephen Viens, la Oficiul Naţional de Recunoaştere. Mesajul conţinea descrierea camionetei, locaţia sa, direcţia în care mergea şi posibila ei destinaţie. Exista şansa ca NRO să poată identifica vehiculul din satelit. Totodată trimise o copie a mesajului lui Aideen Marley.
— Amănuntele astea îmi sunt de mare ajutor, îi zise Rodgers tânărului şofer. Mai ai ceva să-mi spui, domnule Lebbard?
— Da, continuă şoferul. Maria mi-a dat şi alte instrucţiuni.
Ştirea îl luă prin surprindere pe Rodgers. Generalul schiţă un surâs slab. Tânărul părea a fi foarte meticulos. În acelaşi timp Rodgers se simţi şi un pic răzbunat. Avusese dreptate s-o aleagă pe

Maria pentru acea misiune. Era evident că agenta îi făcuse o impresie puternică şoferului de taxi.

— Continuă, îl îndemnă generalul.

— Mi-a lăsat un aparat foto digital şi o dischetă de computer, spuse bărbatul. Spunea că trebuie să vă trimit fotografiile pe care le-a făcut. Mai zicea că trebuie să ştiţi dumneavoastră unde pot găsi un computer.

— Chiar ştiu, îl informă Rodgers. Unde te afli acum?

— Sunt la un telefon public din Nhabe, la două străzi de malul estic al râului Thamalakane.

Rodgers afişă harta oraşului Maun.

— E perfect, rosti generalul. Cunoşti capela multiconfesională din centrul oraşului?

— Fireşte, replică Lebbard. E la vest de Mall. Capela Graţiei Divine.

— Corect, confirmă Rodgers. Du-te acolo. Eu voi suna pe cineva care o să-ţi ofere acces la un computer. Ştii cum să-l foloseşti?

— Maria mi-a zis să introduc discheta, zise tânărul. Apoi vor apărea instrucţiuni care-mi spun ce să fac mai departe. De ani de zile lucrez cu hărţi, aşa că sunt foarte priceput în a mă lua după indicii.

— Sunt sigur că te pricepi, îl încurajă Rodgers. Du-te acolo, domnule Lebbard. Între timp eu voi da câteva telefoane.

— Mă duc, răspunse tânărul. Sir, Maria nu mi-a spus cu cine lucrează. Ea e cetăţean spaniol, dar dumneavoastră vorbiţi ca un american. Sunteţi de la Organizaţia Naţiunilor Unite?

Rodgers se codea să răspundă, căci nu ştia cum avea să fie primită replica sa.

— Şi dacă am fi? întrebă generalul. Asta te-ar face fericit?

— M-ar face foarte fericit, sir, replică Lebbard. Când eram băieţel, câteva surori de la ONU au venit în satul meu. Ne-au făcut injecţii împotriva poliomielitei şi a variolei. Ne-au oferit hrană. De la ele am mâncat primul baton de ciocolată din viaţa mea.

Rodgers stătu câteva secunde pe gânduri. Voia ca Paris Lebbard să fie fericit. Dar în acelaşi timp nu dorea să mintă un aliat.

— Nu suntem de la Naţiunile Unite, domnule Lebbard. Dar am colaborat cu ONU, zise Rodgers.

Răspunsul păru să-l mulţumească pe tânărul african. Rodgers era mândru de el.

Poate că avea totuşi stofă de diplomat.

45

Mlaştina Okavango, Botswana

Vineri, 6.20 P.M.

După ce soldaţii îl lăsaseră în colibă şi plecaseră, părintele Bradbury nu se mai obosise să aprindă lampa din nou. Preotul îngenunche la piciorul priciului şi se rugă. Când termină, se aşeză pe marginea micului pat de campanie. Rămase cu privirile aţintite pe întunericul din cameră. Îşi lăsă mintea să colinde prin amintirea trecutului bogat în evenimente şi incertitudinea viitorului. Indiferent ce moment de pe axa timpului analiza, ajungea la aceeaşi concluzie.

Viaţa reprezenta o înlănţuire de alegeri.

Cu mulţi ani în urmă, părintele Bradbury decisese că cel mai primejdios lucru din lume era să faci o alegere. Când era un simplu învăţăcel şi servea drept băiat de altar, Powys Bradbury fusese prins într-un incendiu izbucnit în presbiteriu. Avea atunci treisprezece ani. O scânteie sărise din şemineu când îl alimenta cu lemne. Scânteia ajunsese pe-o Biblie deschisă, paginile ei luaseră foc, se desprinseseră şi căzuseră pe carpeta de pe podea. În câteva secunde întreaga încăpere fusese cuprinsă de flăcări. Tânărul privise în jurul său. Nu era timp pentru autoînvinovăţire ori reproşuri. Încercase să decidă ce anume ar fi dorit părintele Sleep să salveze.

Fotografii? Cărţi? Vasele de lut dezgropate la Bethleem? Nori negri de fum începuseră să se strângă în jurul băiatului. Gâtul tânărului Bradbury începuse să se inflameze. După câteva respiraţii chinuite îi fusese aproape imposibil să mai tragă aer în piept. Ochii îi lăcrimau şi nu mai putea zări nimic. Acela fusese momentul când îi venise extrem de uşor să-şi dea seama care erau priorităţile. Bradbury trebuia să iasă rapid din încăpere.

Cu patruzeci şi nouă de ani în urmă, Powys Bradbury avusese ocazia să aleagă dacă îşi risca sau nu viața. Acum nu mai beneficia de acest lux. Cu toate acestea, încă mai avea alegeri de făcut. Şi, într-un anume fel, acele alegeri erau mult mai importante decât să decidă ce anume trebuia să salveze dintr-un presbiteriu cuprins de flăcări. Acele alegeri nu-i ofereau o cale de scăpare, ci un mod de a-şi accepta soarta.

Nici Dhamballa şi nici europeanul nu arătaseră în vreun fel că viața părintelui era pusă în primejdie, dar soldații şi comandanții lor ridicau tabăra. Preotul văzuse cu ochii săi cât de zoriți erau acei oameni. Acum ajunseseră să țipe unii la alții şi să se grăbească şi mai tare. Plecarea avea să se producă într-o viteză nebună.

El reprezenta un bagaj în plus.

Viitorul părintelui Bradbury părea din ce în ce mai sumbru. Într-un moment în care ar fi trebuit să se aplece asupra celor sfinte era obligat să se gândească la lucruri de natură materială. Urma să aibă la dispoziție toată eternitatea pentru a medita asupra problemelor spirituale. Acum era timpul să se bucure de învelişul cu care fusese înzestrat de către Dumnezeu, să savureze întreaga beție a simțurilor: simplul act al respirației, un dar trecut omenirii chiar din nările Divinității prin intermediul lui Adam; frumusețea inimii care funcționa continuu, adaptându-şi ritmul bătăilor; miraculoasa împletire a tuturor organelor care lucrau la unison, într-o minunată armonie. Prin reflecție, el reprezenta o capodoperă a artei Creatorului. O operă pe care nici un om nu avea dreptul s-o distrugă.

„Şi cu toate astea oamenii se torturează şi se omoară între ei în fiecare zi”, gândi el. Tocmai de aceea era nevoie de oameni ca părintele Bradbury. Numai pacea Domnului putea pune capăt violenței.

Preotul începu să-i compătimească pe sectanții care aveau să primească sarcina de a-l ucide. Ei aveau să provoace, indirect, suferință oamenilor pe care preotul i-ar fi putut salva. Totodată părintele Bradbury îi iertă şi pe soldați, căci bărbații nu ştiau ce făceau. Şi pentru că nu pricepeau nu aveau şansa să se căiască în mod sincer de faptele lor. Ei nu puteau fi mântuiți.

Apoi preotul îşi sfârşi meditația şi îşi mută atenția asupra lumii din jurul său. În timp ce contempla ceea ce puteau fi ultimele sale minute de viață, părintele Bradbury admise fără ruşine că nu dorea

să moară. Îşi îmbătă sufletul cu frumuseţea peisajului sărăcăcios care-l înconjura şi cu înţelepciunea de care dăduse dovadă Domnul atunci când le permisese oamenilor să îmbătrânească. Creatorul îi modelase astfel încât simţurile şi trupurile să li se tocească în timp. Minunile lumii aflate la dispoziţia bătrânilor deveneau din ce în ce mai selective. Îmbătrânind, oamenii puteau savura doar ceea ce simţurile lor tocite puteau vedea, auzi, gusta, mirosi ori pipăi. Domnul făcuse o alegere pentru ei. Le arătase oamenilor cum să se bucure de lucrurile din jurul lor, ba chiar să împărtăşească acea bucurie. Dar Domnul nu intenţionase ca viaţa unui om să fie curmată brusc. Tocmai de aceea scrisese El în Poruncile Sale că omorul constituia un păcat. Părintele Bradbury dorea să se bucure de alegerile Domnului mulţi ani de-atunci înainte.

Uşa colibei se dădu de perete. Cei doi soldaţi se întorseseră. Nu le putea vedea decât conturul siluetelor oglindite pe fundalul luminos creat de lămpile amplasate afară. Postura lor era cu totul altfel decât cea afişată mai devreme. Mergeau cu genunchii uşor flexaţi. Umerii încordaţi li se reliefau de sub cămăşi ca două cocoaşe. Atitudinea lor exprima agresivitate.

Ţineau armele în mâini, la vedere.

Unul din bărbaţi pătrunse în interiorul colibei. Desprinse cătuşa de la glezna preotului. Apoi îl împunse într-o coastă pe părintele Bradbury cu ţeava armei. Era singurul ordin pe care i-l dădu soldatul.

Preotul se ridică. Din cauza epuizării şi fricii picioarele i se clătinau. Se prăbuşi pe umărul soldatului. Bărbatul nu-l îmbrânci, permiţându-i să se sprijine.

— Îţi mulţumesc, rosti părintele.

Dură un timp până ce părintele Bradbury îşi recăpătă echilibrul. Genunchii îi tremurau, coapsele îi erau lipsite de vlagă, dar reuşi să se ţină pe picioare.

„Alegeri”, gândi părintele. Nu putea să se gândească la viitor. Conta numai prezentul. Inima prinse să-i bată nebuneşte. Ceafa îi deveni cleioasă din cauza transpiraţiei. Iar picioarele i se încordară ca strunele unei harfe. Însă brusc fu copleşit de măreţia darului făcut de către Dumnezeu omenirii. Imediat ce păşi afară din colibă, soldatul îi puse o mână pe umăr. Îl forţă pe preot să se aşeze în genunchi, apoi păşi în spatele lui.

Părintele Bradbury simți că-l lua cu frig. Singurele lucruri de care era conştient erau bătăile dese şi puternice ale inimii, care izbea precum un baros în cavitatea toracică şi şuvoiul subit de lacrimi ce-i curgea pe față. Ridică privirea către primele stele apărute pe cer. Era recunoscător şi mândru pentru întreaga sa viață. Preotul trecea printr-o experiență deosebită. Simțea că se putea privi de undeva din exterior, dar fără a-şi părăsi trupul. Spiritul şi corpul îi fuseseră cuprinse de-o pace adâncă. Poate că asta era metoda Domnului de-a uşura moartea unui om.

— Nu!

Țipătul destrămă acel moment special. Părintele Bradbury privi de-a curmezişul insulei. Dhamballa gonea în direcția lor. Se părea că descoperise lipsa telefonului.

Sau se petrecuse cu totul altceva? Ceva care-l abătuse de la planul său? Alerga din toate puterile, dar nu avea un aer ostil.

— Coborâți armele, ordonă liderul spiritual. Preotul vine cu noi.

Soldatul din spatele părintelui Bradbury se dădu înapoi. Preotului îi veni inima la loc. Sângele, care i se adunase spre extremitățile corpului şi tâmple, începu iarăşi să circule normal. Până atunci numărase clipele care-i mai rămăseseră de trăit. Acum încetă numărătoarea.

Dhamballa se opri în dreptul părintelui Bradbury.

— De ce faceți asta? întrebă el.

— Noi doar respectăm ordinele, replică soldatul din spatele preotului.

— Ale cui ordine? întrebă Dhamballa.

— Leon Seronga, îl informă soldatul.

— Seronga?

— Da, confirmă soldatul.

— E aici? întrebă Dhamballa.

— Nu, replică soldatul. Ne-a contactat prin radio în urmă cu cinci minute.

— A rostit parola corectă? întrebă Dhamballa.

— Da, răspunse soldatul.

— Şi ți-a ordonat să execuți prizonierul? continuă Dhamballa.

— Mi-a spus, înainte de-a părăsi tabăra, s-o fac chiar eu, zise soldatul.

— Ți-a explicat de ce? insistă Dhamballa.

— Nu, *houngan*, îi spuse bărbatul.

Cu tot întunericul, preotul reuşi să vadă cât de surprins fu Dhamballa. Îl dădea de gol alura rigidă şi faptul că, timp de câteva lungi momente, rămase absolut încremenit şi fără grai.

— Dar n-ai considerat necesar să mă consulți şi pe mine, continuă Dhamballa.

— Eşti liderul nostru religios, răspunse soldatul. Dar el este comandantul nostru, adăugă el, cu o urmă de sfidare în glas.

— Nu ai comentat ordinul primit? îl presă Dhamballa.

— I-am cerut să-l repete, atâta tot, spuse soldatul.

Dhamballa veni mai aproape de el.

— Ştii ce s-a întâmplat astăzi în Maun?

— Da, *houngan*, spuse soldatul. Un alt preot catolic a fost ucis.

— A fost împuşcat în ceafă, exact cum intenționai şi tu să procedezi, îi zise Dhamballa. Asta ne modifică planurile. Când ne vom muta în Orapa trebuie să arătăm întregii lumi că nu suntem asasini. Acest om trebuie să vină cu noi.

— Am înțeles, răspunse soldatul.

— În acest caz, vei veghea asupra sa? îl întrebă Dhamballa. Vei avea grijă să ajungă teafăr la destinație?

— Da, *houngan*.

— Dacă Seronga te contactează din nou, anunță-mă, adăugă Dhamballa. În cel mult o oră pornim la drum.

Dhamballa plecă, iar soldații îl ajutară pe părintele Bradbury să se ridice în picioare.

În timp ce păşeau către țărmul insulei, preotului i se păru straniu că spiritul îi revenise în trup. Simțea iarăşi oboseala şi arşița. Senzațiile de sete şi foame îi reveniră. Dar indiferent că lecția dată de Domnul avusese scopul de a-l face fie mai curajos, fie mai pios, părintele Bradbury era sigur de-un lucru.

Creatorul îi arătase porțile eternității cu un scop precis.

Mlaştina Okavango, Botswana

Vineri, 6.42 P.M.

Dhamballa închise uşa colibei sale. Fu surprins să constate, atunci când aprinse lampa, că braţele îi erau lipsite de vlagă şi degetele îi tremurau. Se simţea singur şi dezorientat.

Liderului vodun nu-i venea să creadă ce-i spusese soldatul: că Leon Seronga ordonase uciderea preotului. Acel om pe care-l cunoştea Dhamballa n-ar fi dat în veci un asemenea ordin. Ordinul nu reflecta doar setea de sânge a celui care-l dăduse, ci era împotriva tuturor principiilor revoluţiei paşnice pentru înfăptuirea căreia amândoi puseseră umărul.

„Şi totuşi, chiar îl cunosc pe Seronga? se-ntrebă, cu mâhnire, Dhamballa. Este ofiţer, iar ofiţerii tânjesc să fie ridicaţi în grad şi sunt avizi de putere."

Însă Dhamballa nu voia să se gândească acum la această problemă. Era timpul să lase lumea materială de-o parte şi să le permită zeilor să-şi spună cuvântul.

Dhamballa scoase un mic sipet din birou. Îl aşeză pe rogojină, îngenunche alături de el şi deschise capacul. Scoase, cu mare atenţie, o pânză de culoare albă. O puse pe rogojină şi începu s-o despacheteze. Înfăşurate în acea bucată de pânză se aflau cinci oase de pui. Puiul era o fiinţă sacră pentru vodunişti, el reprezentând o sursă de subzistenţă şi un simbol al fertilităţii. Când începuse să înveţe primele taine ale meseriei de *houngan* Dhamballa uscase el însuşi acele oase. Le lăsase să se deshidrateze în lumina soarelui, apoi în nisip fierbinte, până când orice picătură de umezeală dispăruse şi oasele deveniseră tari ca fildeşul.

Cotrobăi din nou în sipet şi scoase o pungă. Îi desfăcu sforile ce-o ţineau legată la gură şi luă din ea o măsură de făină de porumb. Acea pulbere, numită de vodunişti *ma-veve*, reprezenta legătura directă cu sănătatea şi fertilitatea pământului. Împrăştie pulberea peste pânza albă şi apoi sprijini în poziţie verticală trei dintre oase deasupra ei. Doar cel mai mare dintre oase era marcat. Purta pe suprafaţa sa

crestături făcute dintr-un cap până-n celălalt. Apoi apucă ultimele două oase şi începu să le rotească lin între palme. Îşi închise ochii. Zgomotul activității din tabără părea pierdut undeva departe. Atunci când roteau oasele voduniştilor li se întâmpla adesea să intre în transă. Propriul lui mentor *houngan* îi dezvăluise odată că omul reprezenta adevăratul medium. Oasele nu erau decât simple fetişuri care ajutau la focalizarea atenției şi ghidarea spiritului preotului vodunist. În timpul acelei scurte transe, oasele nu ofereau informații detaliate despre viitor. De cele mai multe ori *houngan*-ul citea liniile de curent din fluviul străduințelor umane. Oasele prevesteau unde aveau curenții să-i ducă. Detaliile urmau să fie descoperite de către *houngan* prin muncă şi meditație.

Dhamballa eliberă oasele. Atunci când se aflau în aer, zeii suflau asupra lor. Liderul spiritual le simți respirația trecând pe lângă el. Cele două oase aruncate le izbiră pe primele trei.

Dhamballa deschise ochii. Studie modelul după care se împrăştiaseră oasele. Modelul îi confirma temerile.

Până în acea noapte, de câte ori rostogolise oasele, acestea îi sugeraseră încercări paşnice prin care aveau să treacă el şi adversarii săi. Încercări soluționate prin religie, prin filozofie şi prin răbdare. Oasele arătau către lună ori către soare pentru a spune dacă încercările aveau să vină noaptea sau ziua. Arătau către nord, est, vest sau sud pentru a indica din ce direcție urmau să apară provocările.

Dar acum ceva se schimbase.

Piramida inițială de oase se prăbuşise cu toate cele trei componente aterizând în cruciş, unul peste celelalte. Pentru liderul vodunist asta însemna haos.

Mai avea de făcut două aruncări. Prima aruncare îi spunea cum avea să fie viitorul dacă liniile de curent rămâneau netulburate. A doua aruncare îi permitea să vadă dacă evenimentele puteau fi modificate. Dacă oasele picau la fel ca la prima aruncare, atunci viitorul nu putea fi influențat. Dar mai întâi trebuia neapărat să facă ceva.

Dhamballa ridică osul cel mare, cu suprafața marcată de crestături. Îşi smulse un fir de păr din cap şi încercă, lucrând cu mare atenție, să-l introducă printr-un mic orificiu practicat la baza osului. Apoi înfăşură capătul liber al firului prin crestăturile făcute

de-a lungul osului. Din loc în loc erau semne reprezentând ochii, inima, stomacul şi şalele. Dhamballa potrivi capătul rămas liber în alt orificiu din vârful osului. Când liderul vodun termină treaba, el luă restul oaselor şi le aruncă din nou.

Celelalte patru oase aterizară pe vârful osului care avea înfăşurat pe el firul de păr al liderului spiritual.

Zeii îi spuneau lui Dhamballa că nu exista decât o singură cale de prevenire a haosului. Trebuia să ia întreaga povară asupra sa. Trebuia să analizeze toate ipotezele şi să găsească o soluţie.

Liderul vodun îşi făcu palma căuş şi adună oasele. Urma aruncarea finală. Ea avea să-i spună lui Dhamballa dacă avea să găsească soluţia de prevenire a haosului. Totodată avea să-i sugereze dacă aceasta urma să fie una paşnică sau violenţa era inevitabilă. Nu se mai obosi să se roage. Zeii se aflau acolo pentru a da sfaturi, nu pentru a asculta.

Se aplecă atunci când oasele se opriră din mişcare. Dacă nici unul dintre oase nu se atingea cu celelalte, atunci pacea era posibilă. Dar acum nu era cazul. Două oase căzuseră liber, fără a se atinge cu altele. Asta însemna că unii participanţi la acţiunile viitoare nu doreau să se confrunte cu Dhamballa ori între ei înşişi. Alte două oase căzuseră peste elementul care-l reprezenta pe Dhamballa. Zeii îi spuneau că, deşi o soluţie paşnică era posibilă, doi participanţi aveau să fie împotriva sa.

Se aplecă şi mai mult, uitându-se cu atenţie la dispunerea oaselor pe pânză. Cel mai mic os stătea aşezat exact peste semnul care marca inima lui Dhamballa. Era un indiciu important.

Cel mai periculos inamic al său avea să fie cineva la care nu se aştepta. Până atunci se gândise că era Leon Seronga. Dar dacă Prinţul nu-l trădase, atunci altcineva avea s-o facă. Genet plecase şi urma să nu fie prezent la mina de diamante. Dar atât Genet, cât şi partenerii săi aveau enorm de pierdut dacă mişcarea lui Dhamballa eşua, căci conveniseră să deţină dreptul exclusiv de desfacere pe piaţa internaţională a diamantelor provenind din Botswana. Lor urma să le intre în buzunare jumătate din cei cinci sute de milioane de dolari generaţi anual din vânzarea diamantelor.

Dhamballa ridică osul cu firul său de păr. Desfăcu firul cu mare grijă şi-l dădu într-o parte. În forma actuală osul reprezenta o efigie, o păpuşă stilizată care-i putea influenţa viaţa. Dacă spărgea osul sau îl

arunca în întuneric, acele vătămări aveau să se răsfrângă asupra lui. După ce scutură făina de pe pânză, Dhamballa o înfăşură în jurul oaselor şi le aşeză înapoi în sipet. Peste câteva clipe avea să iasă din colibă pentru a se alătura soldaților săi. Dar mai întâi îngenunche pe rogojină şi se strădui să-şi regăsească echilibrul interior. Nu putea permite mâniei sau fricii să-l perturbe.

Dhamballa nu se aşteptase ca evenimentele să ia o asemenea turnură. Însă una dintre învățăturile de bază ale vodunismului spunea că nimic pe lume nu era garantat. Chiar şi profețiile ori vrăjile puteau da greş dacă erau practicate de către cineva neglijent sau distrat.

„Asta-i situația”, gândi el.

Nu mai avea timp să strângă un număr sporit de adepți, astfel încât să atragă atenția mass-mediei. Nu mai putea prezenta guvernului o masă de oameni puternică şi solidară. Nu mai putea cere ca locuitorii Botswanei să nu mai fie manipulați prin adorarea de noi zei. Nu mai putea insista ca industria țării să fie controlată de către localnici şi nu de către străini. În momentul actual nici măcar nu ştia dacă liderul soldaților săi îl trădase.

„Nimic nu-i garantat, dar un singur lucru e cert”, îşi spuse Dhamballa. Trebuia să meargă la mină. Trebuia să predice aşa cum fusese planificat. Mai exista însă o şansă să poată aduna o mulțime de adepți loiali. Poate reuşea să aprindă un foc care să aducă alți oameni de partea lor. Cu puțin noroc aveau să adune destui oameni încât să-i țină în loc pe militarii guvernului şi să-i oblige să poarte discuții paşnice. Dacă dădeau greş, Dhamballa avea să fie asasinat. Şi chiar dacă nimeni nu urma să tragă asupra sa, avea să fie prins şi judecat, dar sub numele de Thomas Burton. Vorbele sale urmau să fie înăbuşite de autorități şi răstălmăcite de către procurori. Aveau să treacă o mulțime de ani până ce mişcarea vodun putea căpăta o nouă şansă de-a se prezenta poporului.

Numai că pentru Dhamballa nu mai putea exista un alt prilej.

47

Washington, D.C.

Vineri, 12.00 P.M.

Matt Stoll îi vorbise odată lui Paul Hood despre factorul electron. Hood crezuse că niciodată nu va avea ocazia să apeleze la acele cunoştinţe. Numai că, aşa cum se întâmplase şi-n alte cazuri, se înşela.

Lecţia de ştiinţă îi fusese predată cu două luni în urmă. Conducerea Centrului de Operaţiuni îl scosese pe Hood la cină cu ocazia zilei sale de naştere. După ce luaseră masa, Ann avusese ideea să prelungească sărbătorirea aniversării la un bar de lângă Teatrul Ford. Bob Herbert, Stephen Viens şi Lowell Coffey li se alăturaseră într-un separeu al tavernei pustii la acea oră. Stoll venise şi el, deşi nu era un băutor. El spusese că-i plăcea să-i vadă pe alţii cum consumă alcool.

— De ce? îl întrebase Ann.

— Vreau să văd ce devin acei oameni, zise Stoll.

— Sună puţin cam binevoitor, remarcase Ann.

— Nicidecum, replicase Stoll. E ceva inevitabil. Oricine şi orice are două feţe.

— Vrei să zici că şi tu ai? întrebase Herbert.

— Desigur.

— Exact precum Clark Kent, care era când jurnalist, când bătrânul Superman? întrebase Herbert.

— Există firi timide sau eroice, binevoitoare sau animalice, nenumărate variaţii de yin şi yang, zisese Stoll.

— Oh, da? exclamase Herbert ridicându-şi paharul cu bere în direcţia Capitoliului. Eu cunosc nişte indivizi care tot timpul put ca nişte cadavre. Mulţumesc mult de tot senatoarei Barbara Fox, neloiala tăietoare de buget care merită să fie asemuită domnului Hyde.

— Care în acelaşi timp este o mamă iubitoare, replicase Stoll.

— Ştiu, rostise Herbert. Am ajutat-o să afle ce s-a întâmplat cu fiica ei. Îţi aminteşti?

— Sigur că da, zise Stoll.

— Se pare că ea a uitat asta, remarcase Herbert.

— Nu. Dualitatea este un fapt al vieții dovedit, insistase Stoll. Este rezultatul fizicii.

— Al fizicii? se mirase Hood. Nu cumva al biologiei?

— Până la urmă toate se reduc la legile fizicii, îi spusese Stoll. Eu o numesc „factorul electron”.

— E propria ta teorie? îl întrebase Herbert.

— Nu e o teorie, replicase Stoll.

— Aşa-i. Matt a zis că e un „fapt al vieții”, intervenise Ann. Rânjise şi-l plesnise peste încheietura palmei pe Herbert. Faptele nu sunt teorii.

— Îmi cer scuze, replicase Herbert. În regulă, Matthew, vorbeşte-ne despre factorul electron.

— E simplu, începuse Stoll. Când un electron îşi face treaba rotindu-se în jurul nucleului unui atom, noi nu ştim că el se află acolo. Este doar un câmp de forță. Dar atunci când capturăm un electron ca să-l studiem, ceea ce examinăm nu mai reprezintă un electron.

— Şi atunci ce este? întrebase Hood.

— În esență este un electron „Hyde”, spusese Stoll. Un electron este definit prin ceea ce face, nu prin felul cum arată ori prin greutatea sa. Îndepărtați-l din habitatul lui natural, scoateți-l de pe orbita sa şi devine o particulă care n-are nimic de făcut.

Stoll continuase spunând că orice lucru din natură avea o personalitate dublă. Zisese că oamenii pot adopta când o fire, când alta, în orice moment, fie că erau iubitori sau supărăcioşi, treji sau adormiți, cu mintea limpede sau beți. Dar niciodată nu puteau adopta ambele stări în acelaşi timp. Stoll spusese că-i făcea plăcere să observe schimbarea de personalitate. Dorea să vadă dacă putea găsi pe cineva care să afişeze concomitent cele două personalități.

— Sigur că poți, rostise Herbert. Ce zici de cineva enervant şi plictisitor?

Stoll subliniase că cele două stări nu puteau apărea în acelaşi timp. Era evident că omul de ştiință îl agasase pe Herbert. Pe de altă parte, Herbert nu era câtuşi de puțin plictisit. Iar ca Stoll să fi supărat pe altcineva nu constituia decât o pură speculație. Iar dacă Stoll îi plictisise, atunci nu-i enervase.

Ann regretase că deschisese subiectul. Comandase încă un martini cu ciocolată pentru ea, iar Herbert mai luase o bere.

Hood continuase să tragă de berea lui slab alcoolizată. Fusese pur şi simplu fascinat de discuţie.

Îşi adusese aminte de conversaţie acum deoarece realizase că *el era* electronul. Cel staţionar, fără nici un scop.

Hood stătea în mica sală de baie amplasată în continuarea părţii din spate a propriului birou. Închisese uşa în urma sa. Pe lângă faptul că se simţea solitar din punct de vedere psihic, acum se izolase şi fizic. Luă apă în pumn şi îşi frecă ceafa, apoi se studie în oglinda fixată pe uşiţa dulăpiorului cu medicamente. Era incredibil, dar momentan nu avea decât o singură hotărâre de luat: dacă să prânzească la cantina Centrului sau să meargă la o pizzerie. De fapt nici măcar nu-i era foame, dar pur şi simplu trebuia să-şi găsească ceva de făcut.

„Izolat şi inutil, gândi el, la doar patruzeci şi cinci de ani."

Mike Rodgers conducea operaţiunile aflate în desfăşurare, Herbert aduna informaţii şi ţinea legătura cu Edgar Kline. Matt Stoll se ocupa cu strângerea informaţiilor ELINT. Liz Gordon făcea ultimele retuşuri la profilele lui Dhamballa şi Leon Seronga.

Hood n-avea nimic de făcut nici chiar în domeniul lui de bază, cel al contabilităţii. Senatorul Fox făcuse în locul său toate calculele privind reducerea de buget. Putea să stea închis la el în birou pentru tot restul zilei şi activitatea Centrului avea să se desfăşoare ca pe roate. Până şi Bugs Benet, Dumnezeu să-l binecuvânteze, avea mai multă putere de decizie decât el. Asistentul lui Hood rezolva o mare parte din munca ce trebuia îndeplinită de către director. Se ocupa de detalii operaţionale, completa şi tria acte, răspundea la e-mailuri. Benet îşi găsea timp să se ocupe şi de relaţia cu presa, sarcină care înainte îi revenea lui Ann Farris.

Ajuns cu gândurile aici, Hood se simţi brusc dezorientat. Exact în acel moment copiii săi aveau pauză de masă şi consumau prânzul pregătit de mama lor. Fusese o vreme când Paul ştia şi ce conţineau sendvişurile. Sau ce fel de suc le pusese mama în cutiuţele cu mâncare. Ori ce tip de gustări agreau. Ştia ce marcă de chipsuri le plăcea. Cunoştea lângă care dintre colegi le făcea plăcere să se aşeze. La naiba, acum nu mai ştia nici măcar ce orar aveau.

Toate acele lucruri se întâmplau în altă epocă. Acum copiii

trecuseră de etapa şcolii elementare. Circumstanţele se schimbaseră. Hood nu mai locuia sub acelaşi acoperiş cu ei. Dacă i-ar fi sunat în fiecare dimineaţă să-i întrebe ce au în pacheţelul pentru prânz, micuţii nu s-ar fi gândit că tata vrea să păstreze o legătură strânsă cu ei. Ar fi considerat totul o ciudăţenie de-a lui.

Indiferent că era vorba despre umbrele trecutului sau de cele ale viitorului, Hood trebuia să facă ceva. Centrul de Operaţiuni încă mai căuta o cale de funcţionare după ultimele transformări. Familia sa divizată îşi dorea o nouă personalitate. Hood trebuia să facă acelaşi lucru. Dacă avea să aibă parte de-o după-amiază liniştită, fără evenimente nedorite, după ce termina programul putea să meargă cu maşina să-i ia de la şcoală pe Harleigh şi Alexander. Ori, dacă Alexander avea antrenament la fotbal, putea sta să-l vadă cum juca.

Hood tocmai se pregătea să se spele pe faţă când telefonul fixat pe perete începu să emită tonuri de apel. Probabil era Lowell Coffey, care se plictisise şi voia să-l scoată la masă.

Era Mike Rodgers.

— Eşti liber? întrebă generalul.

— Da, replică Hood.

— Se pare că situaţia din Botswana s-a agravat, intrând într-o nouă fază, replică Rodgers. Ne întâlnim peste două minute în camera de conferinţe securizată.

— Vin acum, zise directorul.

Puse receptorul în furcă, se şterse cu prosopul şi ajustă nodul cravatei. Apoi deschise uşa.

Paul Hood era recunoscător că trebuia iarăşi să acţioneze.

48

Maun, Botswana

Vineri, 7.00 P.M.

Luminile oraşului Maun dispărură în spate, înghițite de praful ridicat de roțile camionetei. Vehiculul sărea şi se zgâlțâia continuu în timp ce se deplasa pe drumurile de pământ bătătorit care duceau în afara localității.

Cabina maşinii era cufundată în întuneric. Maria Corneja stătea înghesuită între şofer şi Leon Seronga. Pavant se afla în spatele lor, în bena camionetei. Era înarmat cu o carabină şi dispunea de ochelari cu viziune nocturnă.

În curând Leon trebuia să ia legătura prin radio cu cei din tabără. Acest lucru avea să se întâmple când vehiculul ajungea la bifurcația care-i ducea către nord, spre mlaştină, ori către vest, spre mina de diamant. Leon dorea să afle unde intenționa Dhamballa să-l întâlnească. Unul dintre soldații săi avea sarcina să monitorizeze permanent frecvențele poliției şi ale armatei. Seronga era sigur că liderul vodun aflase deja despre uciderea episcopului. Seronga mai dorea să-l asigure pe Dhamballa că el nu avea nici o legătură cu asasinatul.

În timp ce camioneta îşi continua goana prin noapte, Seronga se întoarse către femeia aşezată lângă el.

— Este nevoie să mă prezint? întrebă Seronga. Sau ştii deja cine sunt?

— Eşti Leon Seronga, comandantul unității Viperele, răspunse femeia.

— De unde ştii toate astea? întrebă el.

— Nu-ți pot spune, zise ea.

— Nu-mi eşti deloc utilă, spuse Seronga.

— Nici nu-i treaba mea să-ți fiu utilă, veni replica Mariei. Tot ce trebuie să ştii este că vă pot ajuta.

— Dezvăluindu-ne cine l-a ucis pe episcop, zise Seronga.

— Am făcut unele progrese în depistarea celui responsabil pentru asasinat, îi spuse Maria.

— Îmi poți spune care sunt acestea? întrebă Seronga.

— Am făcut câteva fotografii la aeroport, replică femeia. Am aranjat ca imaginile să fie analizate. Trag speranțe că tovarăşii mei de muncă vor fi capabili să afle identitatea oamenilor implicați în afacere.

— Te referi la colegii din Spania? o presă Seronga.

Maria nu răspunse.

— Dar *vei folosi* informațiile obținute ca să ne ajuți? întrebă Seronga.

— Am zis că voi utiliza acele informații pentru a vă disculpa, replică Maria. Atât şi nimic mai mult.

— Asta chiar o să ne-ajute, o ironiză Seronga.

Maria se prefăcu însă că nu aude remarca bărbatului.

— Dar vă voi sprijini numai dacă-mi oferiți ceea ce vreau, zise ea.

— Ce anume? întrebă Seronga.

— Trebuie să-l eliberați pe ostaticul vostru, părintele Bradbury, replică Maria.

— Şi dacă nu este posibil? pară Seronga.

— Orice este posibil, replică Maria.

— Cooperarea ta depinde de eliberarea preotului? întrebă el.

— Absolut, răspunse ea.

— Din nefericire, nu am autoritatea să-ți promit ceea ce tu spui că este posibil, o informă Seronga.

— Atunci obține-o, spuse ea.

— N-o să fie deloc simplu, rosti Seronga.

— Dacă revoluțiile politice ar fi simple, atunci toată lumea le-ar face, replică Maria. Fără ajutorul meu, mişcarea voastră îşi va da sfârşitul în câteva zile.

— Eşti sigură? zise bărbatul.

— Da. Maria îl privi țintă. Indiferent cine a fost cel care a ordonat uciderea episcopului, a vrut cu tot dinadinsul să-l ştie mort. Asasinarea unui preot de cetățenie americană e o mişcare de deschidere extrem de dură. Îmi pot imagina ce-o să urmeze dacă nu-i ies planurile.

— Şi zici că n-ai idee cine poate fi? zise Seronga.

— N-am nici cea mai vagă idee, replică ea.

— Dar dacă ai şti ceva, mi-ai spune? întrebă el.

— Nu ştiu, recunoscu ea.

Seronga îşi reluă poziția normală pe banchetă. Privea țintă prin fereastra portierei din dreapta. O crustă subțire de praf transforma strălucirea lunii într-o pâclă opacă. Bărbatul remarcă faptul că lumina se potrivea cu starea lor. Nimeni nu se putea concentra pe ce avea de făcut. Nimeni, cu excepția femeii. Avea încrederea de sine şi determinarea unui ghepard. Se întoarse iarăşi către Maria.

— Ce ştii despre mişcarea noastră? întrebă Seronga.

Femeia ridică din umeri.

— Nu mare lucru.

— Atunci dă-mi voie să-ți vorbesc despre ea, spuse Seronga.

— De ce? întrebă Maria.

— Ai putea fi captivată de justețea faptelor noastre, zise el. Mie aşa mi s-a întâmplat.

— Domnule Seronga, eu sunt din Madrid, rosti Maria. Am ascultat toate argumentele aduse de către separatiştii din Țara Bascilor şi de către monarhiştii din Castilia. Discursurile lor erau foarte pasionate şi, pe alocuri, persuasive. Dar atunci când încalcă legea, nu-mi mai pasă de vorbele lor. Dau cu ei de pământ. Se uită la el. Mă aflu aici pentru a asigura eliberarea părintelui Bradbury. Asta-i cauza mea justă. Şi nu pot fi oprită din îndeplinirea sarcinilor mele. Acesta-i prețul pe care trebuie să-l plătiți pentru obținerea ajutorului meu.

— Dar dacă singurul mod de-a supraviețui acestei nopți este să colaborezi cu noi? o întrebă Seronga. Nu-i plăcea să primească ordine din partea cuiva care nu-i câştigase încă respectul.

Femeia privi înainte, prin parbrizul camionetei. O clipă mai târziu strivea cu talpa ei stângă vârful piciorului drept al şoferului. Pedala de accelerație se duse până-n podea şi maşina prinse viteză. Țipetele lui Njo Finn umplură cabina în timp ce se lupta să mențină direcția. Concomitent, Maria îşi înfipse unghia lungă a degetului mare în scobitura gâtului lui Seronga. Unghia se opri exact deasupra sternului. Seronga încercă s-o împingă departe de el, dar agenta îşi folosi brațul liber pentru a-l apuca pe şofer pe după umeri. Drept urmare Finn se trezi țintuit de portiera maşinii. Cu cât împingea Seronga mai tare, cu atât mai mult îl bloca pe şofer. Finn nu putea lupta să se elibereze şi să conducă în acelaşi timp.

Maria apăsă mai tare pe gâtul lui Seronga. Bărbatul scoase un fel de gâlgâit. Simțea cum unghia ei lungă îi pătrunde prin carne.

Liderul Viperelor îşi ridică brațele. Maria îi eliberă pe ambii bărbați. Îşi ridică piciorul de pe pedala de accelerație.

— Sunteți scrântiți la cap! urlă Finn. Era cât pe ce să intru într-un copac!

Pavant bătu cu pumnul în tabla cabinei.

— Ce se-ntâmplă? E totul în ordine?

— Avem situația sub control! țipă Finn drept răspuns. Se uită

către Seronga. Nu-i aşa?

Liderul Viperelor dădu afirmativ din cap.

Finn îşi întoarse privirea către Maria. Ea nu-i răspunse.

— Iau asta drept un „da” din partea doamnei, zise Finn.

Cei trei ocupanţi ai cabinei păstrară tăcerea. Seronga îşi ridică lent braţul drept. Nu dorea să-şi alarmeze vecina de scaun făcând mişcări bruşte. Îşi atinse cu-n deget pielea gâtului. Simţi sânge. Apoi îşi coborî braţul.

— Domnule Seronga, un asasin al unui clan mafiot din Spania mi-a pus odinioară aceeaşi întrebare ca şi dumneata, rosti Maria. Era o ameninţare ascunsă sub forma unei întrebări. Ei bine, eu mă aflu acum aici, iar el îi ţine companie diavolului.

Vocea Mariei avea acelaşi ton ca înainte de incident. Această femeie era mai calmă decât orice luptător întâlnit până atunci de Seronga. Dar el îmbrăţişase cariera de soldat cu foarte mulţi ani în urmă. Nu trebuia să-şi dovedească nimănui valoarea. Nici tinerei femei, nici lui însuşi. Dar o subestimase. Impulsivitatea şi demenţa ei îl puseră în gardă. Nu avea să-i mai ofere încă o dată ocazia să-l surprindă.

Liderul Viperelor îşi strecură mâna dreaptă în buzunarul portierei. Ştia că Njo Finn păstra acolo un pistol automat. Voia să se asigure că arma se afla acolo. Da, era la locul ei.

Seronga se relaxă şi privi peisajul din faţa camionetei. În câteva minute avea să contacteze baza pentru a cere instrucţiuni.

Credea că femeia chiar i-ar putea ajuta. Nu dorea să pună în pericol acordarea ajutorului promis de către agentă şi nici s-o rănească. Dar era prea riscant s-o lase pe ea să dicteze politica de urmat.

Deja omorâse în numele credinţei, măcelărindu-i pe cei doi diaconi misionari.

Dacă era necesar, avea să ucidă din nou.

49

Washington, D.C.

Vineri, 12.05 P.M.

— Edgar, tocmai a sosit Paul Hood, zise Bob Herbert.

Herbert vorbea la telefonul din sala de conferințe, care era setat pe speaker. Sala era poreclită Tancul. Tancul era înconjurat de pereți străbătuți de fire electrice. Câmpul generat de acea rețea producea paraziți care bruiau orice microfon de interceptare audio, fie că era amplasat în interiorul Tancului, fie în exteriorul său.

— Bună ziua, Paul, salută Kline.

— Bună, răspunse Hood. Merse cu paşi mari până-n spatele lui Herbert şi se opri acolo. Mike Rodgers, Darrell McCaskey şi Lowell Coffey se aflau în încăpere. Judecând după figurile lor, situația era gravă.

În brațul scaunului mobil al lui Herbert se afla instalat un mic monitor. Când se afla în Tanc, el îşi conecta computerul şi telefonul la un cablu terestru de comunicații. Răsuci monitorul către Hood şi arătă cu degetul spre ecran, care afişa imaginea unui mic avion de turism. Herbert apăsă cu ajutorul tastaturii: *Poza tocmai ne-a sosit din Maun*. *E avionul cu care a fugit asasinul*. *Încercăm să-l depistăm după numărul de înmatriculare*.

Hood îl bătu pe umăr pe Herbert.

— Paul, tocmai le comunicam lui Mike şi celorlalți domni că Vaticanul vrea să ia măsuri împotriva celor care-l țin captiv pe părintele Bradbury, zise Kline. Se fac o mulțime de presiuni asupra noastră ca să trecem la acțiune.

— Te referi la tine sau la Vatican? întrebă Hood.

— La biroul meu, replică Kline. În mod oficial, Vaticanul face apel la răbdare şi la o soluționare pe cale paşnică a crizei. Neoficial, Sfântul Scaun vrea ca asasinul episcopului să fie prins, părintele Bradbury eliberat sau salvat cât mai rapid posibil, iar cei care l-au capturat să fie arestați şi judecați.

— Pricep şi eu de ce vrea asta, zise Hood.

— L-am găsit pe şoferul care i-a dus în Maun pe cei doi „diaconi”,

spuse Kline. Descrierea făcută de el confirmă destul de bine ceea ce suspectam deja. Indivizii nu sunt afiliaţi parohiei părintelui Bradbury. Căutăm printre rudele şi cunoştinţele tuturor diaconilor care slujesc sau au oficiat în Botswana, cu toate că suntem aproape siguri că suspecţii nu se află printre ei. S-ar părea că agenta voastră a avut dreptate. Impostorii pot fi membri ai formaţiunii Viperele.

— E posibil să fi furat straiele bisericeşti de la sediul vreunei parohii? întrebă Hood.

— Foarte uşor, replică Kline. Oricum, foarte curând s-ar putea să obţinem mai multe informaţii. Şoferul ne-a dezvăluit în ce loc i-a lăsat. Întregul grup spaniol de comando se îndreaptă într-acolo. Acelaşi şofer ne-a pus în legătură cu tânărul care a adus-o în Maun pe agenta voastră. Dar nouă refuză să ne zică ceva.

— Poate că nu cunoaşte nimic, sublinie Hood.

— Nu cred asta, rosti cu sinceritate Kline. Nici măcar n-a vrut să ne spună unde a lăsat-o pe agenta voastră. Sunt sigur că ştie.

— Nu pot eu să răspund pentru ce ştie şi ce nu ştie acel om, zise Hood. Poate că el nu vrea să fie amestecat în afacere. Poate îi este teamă.

Hood nu era surprins de atitudinea tânărului şofer. Fie Maria îl speriase de moarte, fie îl vrăjise cu farmecul ei. Indiferent ce-i făcuse, era ferm convins că tânărul nu avea să dezvăluie nimic.

— Paul, ţi-am oferit acces la acea capelă ca s-o foloseşti pentru colectarea şi transmiterea datelor, rosti Kline. V-am spus tot ceea ce ştim noi. Exact cum îi spuneam domnului Herbert, credeam că avem o colaborare.

— Domnul? murmură Herbert. Faţa i se schimonosi.

— Edgar, *noi cooperăm*, zise Hood.

— Atunci îţi voi pune aceeaşi întrebare la care subordonaţii tăi au refuzat să-mi răspundă, Paul, spuse Kline. Unde este acum agenta voastră? Se află încă în Maun, ori s-a luat după cei doi membri ai unităţii Viperelor?

Hood se uită către Rodgers.

— Edgar, sunt Mike, zise Rodgers. După cum ţi-am spus cu un minut în urmă, nu ştim unde se află Maria. Nu ne-a contactat.

— Trimiteţi o agentă în misiune, cât mai aproape de zona fierbinte, iar ea nu vă contactează pentru a raporta unde se află? spuse Kline.

— Trebuie să presupunem că-i foarte ocupată, zise Rodgers.

— Fie asta, fie nu-i în postura de-a putea comunica, interveni Herbert. Poate se ascunde în vreun blestemat de dulap, trăgând pe furiş cu urechea.

— Edgar, ce interes am avea să vă ascundem informații? întrebă Hood.

Pentru moment nimeni nu formulase o asemenea acuzație. Hood avea o mulțime de motive să facă acest lucru. Fără nici o îndoială la fel stăteau lucrurile şi în cazul lui Kline. Dar acum nu era momentul să facă un caz din asta. Tocmai de aceea pusese Hood întrebarea.

— Aveți alți agenți în drum către acea zonă, spuse Kline. Cum se vor întâlni cu Maria?

— Sperăm că ea ne *va* contacta, iar noi o să le transmitem informația celorlalți agenți, răspunse Rodgers.

— Ei bine, câtă vreme voi aşteptați să fiți contactați, noi vom găsi Viperele, zise Kline.

— Vă doresc succes, Edgar, spuse Hood. Sincer.

— O să găsim grupul de rebeli şi vom face tot ceea ce este necesar pentru a-i împiedica să ne mai terorizeze misionarii. Ceea ce nu doresc este ca oamenii aflați în subordinea dumneavoastră – *mulți* oameni de-ai voştri, domnule general Rodgers – să fie prinşi în mijlocul unui schimb de focuri pe teritoriu străin.

Ultima împunsătură se referea la pierderea unității Striker în Kashmir. Rodgers primi impasibil lovitura, însă Hood nu.

— Dacă vrei în continuare să cooperăm, Edgar, te vei adresa subordonaților mei cu mai mult tact, îi zise Hood.

— Ceea ce voi întreprinde, Paul, adică ce mă *concentrez* să fac este să-i dobor pe indivizii care-mi atacă Biserica, spuse Kline. Dacă cineva ni se pune în cale, cu mare părere de rău vom fi nevoiți să-i rupem oasele fără nici o urmă de tact. Se vor reface ulterior.

— Dar dacă părintele Bradbury va fi cel prins în mijlocul schimbului de focuri? întrebă Herbert. Cât de mult contează pentru voi?

— N-am de gând să-ți răspund la această întrebare, zise Kline.

— Nici n-ar trebui, spuse Rodgers. Fiindcă şi tu şi eu cunoaştem foarte bine felul cum lucrează *Grupo del Cuartel General* şi a sa *Unidad Especial del Despliegue*.

— Explică, rosti Hood.

— Paul, soldații ăştia lovesc dur, spuse Rodgers. Şi îşi protejează camarazii. Mai curând culcă la pământ tot ce au în bătaia armelor decât să sufere ei pierderi. Dacă vrei să respecți politica pe care chiar tu ai făcut-o publică, aceea cu răbdarea şi soluționarea paşnică, atunci oamenii noştri sunt cei capabili să-l scoată de-acolo teafăr şi în deplină siguranță pe părintele Bradbury.

— Şi cu Viperele ce facem? întrebă Kline. Cum putem împiedica un nou atac al rebelilor împotriva noastră?

— Asta cade în responsabilitatea guvernului Botswanei, declară Hood. Guvernul Statelor Unite va îndemna autoritățile din Gaborone să intervină, din cauza morții episcopului. Nu avem nevoie de-o încăierare izolată.

— Din păcate, decizia în această privință îi aparține Romei, nu mie, zise Kline. Şi Roma este de părere că trebuie să răspundem pentru a asigura protecția misionarilor noştri aflați pe teritorii străine. Sarcina mea este să le ofer tot ajutorul pe care-l pot obține. Trebuie să ştiu neapărat dacă şi voi veți asigura asistență.

Hood îşi cercetă din ochi subordonații. Nu întâlni consens în privirile lor. Apăsă butonul care dezactiva microfonul telefonului.

— Avem nevoie să dezbatem problema asta? întrebă Hood.

— Da, răspunse Herbert. Trebuie să discutăm.

— Avem numărul de telefon al lui Edgar? vru să ştie Hood.

Herbert încuviință printr-un gest.

Hood reactivă microfonul.

— Edgar, te sunăm noi peste zece minute, zise Hood.

— Aştept, spuse Kline şi închise.

Hood plecă din spatele lui Herbert. Se aplecă deasupra mesei.

— Bun. În primul rând, unde-i Maria? întrebă el.

— Se-ndreaptă către nord, cu un vehicul de teren, spre o destinație necunoscută, zise Herbert. Şoferul ei, Paris Lebbard, a văzut în ce direcție a plecat Maria.

— S-a luat după ea? întrebă Hood.

— Nu, replică Herbert. Dar Lebbard a văzut încotro a apucat-o camioneta. E suficient atât. L-am pus pe Viens s-o caute cu GOSEE-9.

GOSEE-9 era un satelit geosincron de observare şi o platformă electromagnetică de ascultare. De mărimea unui autobuz, satelitul se afla poziționat deasupra zonei de sud a Africii. Avea posibilitatea să

intercepteze convorbirile radio pe o bandă extrem de largă de frecvențe. Maria, Aideen şi Battat fuseseră cu toții echipați la plecare cu un OLB, un dispozitiv de determinare a orbitei. OLB semăna cu un stilou, lucru care-l făcea să treacă fără probleme de controlul vamal. La fiecare treizeci de secunde dispozitivul emitea o pulsație de înaltă frecvență. Computerul de bord al satelitului GOSEE-9 recepționa semnalul, determina locul de unde fusese emis şi afişa datele direct pe-o hartă dintr-un computer aflat la sediul NRO.

— Care-i ultima poziție cunoscută a Mariei? întrebă Hood.

— La aproximativ şapte kilometri nord față de locul unde a raportat Lebbard că a văzut-o ultima oară, spuse Herbert. Le-am trimis informația prin intermediul mesageriei vocale lui Aideen şi David. Au închiriat o maşină în Gaborone. Telefonul lor mobil nu are semnal, aşa că Central de Operațiuni nu poate comunica direct cu ei.

— Să-i ia naiba pe cei de la compania de telefoane, cu factura lor de roaming, zise Coffey.

— Turnurile de comunicații din Botswana sunt amplasate la distanțe prea mari ca să ne contacteze direct, zise Herbert. Totuşi, pot apela ambasada Statelor Unite din Gaborone. Ofițerul de comunicații de-acolo o să-i conecteze la o magistrală de date către SUA, astfel încât vor putea primi mesaje.

— Nu-l pot suna direct pe Mike? întrebă Coffey.

— Ba pot, replică Rodgers. Însă se pot afla într-un loc în care să fie liberi să asculte, dar nu şi să vorbească. Sau poate că nu vor ca vocile lor să fie înregistrate şi analizate de către un dispozitiv electronic de ascultare.

— Orice apel telefonic care durează mai mult de două minute este relativ uşor de localizat prin metoda triangulației, explică Herbert.

Coffey dădu din cap în semn că se lămurise.

— Conform semnalului OLB înregistrat la NRO, Aideen şi Battat au virat către vest înainte de-a ajunge în Maun, continuă Herbert. Se pare că au adoptat un curs de intercepție.

— Deci există o reală şansă să ajungă la Dhamballa şi să-l elibereze pe părintele Bradbury, rosti Hood.

— Păi, e cam greu să afirmăm asta, deoarece nu ştim unde şi cum este ținut captiv preotul, răspunse Rodgers. Teoretic, da, au o şansă. Tocmai de asta vrem să-i oferim Mariei ocazia să ia contact cu Dhamballa înainte ca soldații spanioli să calce totul în picioare.

— Numai că o salvare simplă şi eficientă ca cea dorită de noi nu satisface cerinţele Vaticanului, observă Hood.

— Nu. Vaticanul intenţionează să zdrobească o rebeliune, spuse Rodgers. Noi vrem să-l salvăm pe preot şi în acelaşi timp să ajutăm un aliat.

— Cu toate acestea, situaţia încă mai poate degenera într-un război, zise Herbert. Bătu cu degetele în fotografia avionului. Nu ştim deocamdată cine l-a împuşcat pe episcopul Max şi nici de ce.

— Momentan haideţi să lăsăm etica deoparte, spuse Hood. Dacă prevenim îndepărtarea lui Dhamballa şi a Viperelor din Botswana, asta va avea ca rezultat grăbirea sau amânarea izbucnirii unui război? Procedând astfel câştigăm timp?

— Vrei să spui că e posibil să fie implicată o terţă parte? întrebă Herbert.

— Exact, spuse Hood.

— Eu zic că vom încetini lucrurile, aprecie Herbert. Indiferent cine l-a ucis pe episcopul Max este evident că a vrut să arunce vina asupra lui Dhamballa şi astfel să scape de el, zise Herbert.

— Deci un atac al soldaţilor spanioli contra Viperelor îl ajută pe cel care l-a omorât pe episcop, zise Hood.

— E pur şi simplu o speculaţie, însă răspunsul este da, rosti Herbert. Din datele pe care le avem până acum, e posibil ca atentatul să fi fost comis chiar de către spanioli. Sau asasinul putea fi trimis de către autorităţile din Gaborone. Poate guvernul Botswanei caută un motiv să-l doboare pe Dhamballa.

— Scuzaţi-mă, nu cumva avem obligaţia să ajutăm guvernul legal? întrebă Coffey.

— Este legitim un guvern care ucide un cetăţean american nevinovat? întrebă Rodgers.

— Asta presupunând că autorităţile sunt implicate în moartea lui, îl completă Hood.

— Am spus *legal*, nu *legitim*, sublinie Coffey. Cu toţii ştim că guvernele legale comit uneori fapte ilegale.

— Sunt şocat, comentă Herbert.

— Uite ce-i, interveni Hood, nu vreau să păşim pe un câmp minat fără să fie necesar. Pentru moment vreau să ne concentrăm asupra agenţilor noştri.

— Aţi auzit ce-a zis şeful, spuse Coffey.

— Îi lăsăm să continue pe cont propriu, anulăm misiunea, ori le permitem să-i conducă pe soldații spanioli către țintă? îi întrebă Hood.

— Dacă spaniolii ucid cetățeni paşnici ai Botswanei, nu vreau să ne implicăm, zise Coffey.

— De ce nu? întrebă Herbert. S-ar putea ca preşedintele să vadă o coaliție viabilă între noi şi Spania.

— SUA şi Spania înhăitate împotriva Botswanei? zise Rodgers.

— Nu, replică Herbert. Două națiuni aliate care efectuează lovituri chirurgicale împotriva rebelilor ce țin ostatic un preot catolic. Guvernul Botswanei ne va mulțumi că nu ne-am atins de civili.

— Nu sunt sigur că aşa va fi, spuse Rodgers. Nici Spania şi nici SUA nu au obținut permisiunea guvernului „legitim” să inițieze operațiuni militare pe teritoriul Botswanei.

— Vom obține permisiunea post facto, admițând că totul va merge strună, rosti Herbert. Autoritățile din Gaborone vor fi chiar fericite să ne-o acorde.

— Mike, înclin să-i dau dreptate lui Bob, dar nu pentru motivele enunțate, zise Hood. El studie fotografia avionului. O terță parte, încă necunoscută, l-a ucis pe episcopul Max. Poate c-a fost Spania, poate guvernul de la Gaborone, dar mai curând înclin să cred că altcineva. Ce mă înspăimântă pe mine este acest *altcineva*. Mai ales că Beaudin are interese în acea regiune. Asta-mi sugerează că se pune la cale ceva la scară mare. Cu cât eliminăm mai repede din ecuație Viperele şi Vaticanul, cu atât aflăm mai rapid cine se află în spatele asasinatului.

— Tu presupui că Viperele *pot* fi eliminate din ecuație, spuse Rodgers.

— N-au mai luptat de ani de zile, zise Herbert.

— Este adevărat. Dar efectivul lor numără zeci, ba poate chiar sute de oameni, spuse Rodgers. Şi vor lupta pe un teren pe care-l cunosc foarte bine.

— Da, dar noi deținem un atu pe care ei nu-l au, spuse Herbert.

— Care este acesta? întrebă Rodgers.

— Avem pe cineva infiltrat în rândul lor, zise Herbert. Cineva de care ei habar nu au.

— Cineva care nu-şi va risca viața ca să oprească o mişcare ce-mi miroase a revoluție şi în care noi nu avem ce căuta, vorbi McCaskey.

— Darrell, Maria nu are instrucțiuni să intervină, îi spuse Hood. Îți promit că vom monitoriza atent acțiunile ei.

McCaskey avea brațele strâns încrucișate pe piept. Se lăsă pe spătarul scaunului și începu să se balanseze. Hood luă în considerare ideea să-i ordone să plece acasă. Apoi avea să vadă cum evolua starea sa.

— Știți, nouă ne scapă ceva, zise Coffey. Ajunsă la destinație, cum ne va ajuta Maria? Noi n-o putem contacta direct.

— Dar Aideen și Battat vor fi capabili să intre în legătură cu ea, rosti Herbert. Și ne vom asigura că vor fi complet instruiți, prin intermediul mesageriei vocale. Înainte de-a face vreo mișcare, vor verifica instrucțiunile și vor aștepta informații proaspete.

— M-am prins, zise Coffey.

— Ne vom înștiința agenții că spaniolii se pregătesc de atac, spuse Rodgers. Sarcina lor principală va fi să ajungă, dacă-i posibil, la părintele Bradbury. Dacă se poate, să-l scoată de-acolo. Prin asta ne îndeplinim obiectivul inițial și obținem o poziție morală avantajoasă.

— Cu alte cuvine trebuie să pătrundă în obiectiv și s-o șteargă de-acolo înainte de-a începe împușcăturile, clarifică Coffey.

— Da, căci în caz contrar vor trebui să țină capul la cutie foarte, foarte jos, zise Herbert.

Rodgers își ținea palmele încrucișate pe masa de conferință. Se uita țintă la ele.

— Vreau să fac o observație, începu generalul. Misiunea aceasta a început ca o operațiune de strângere de informații. Acum are un potențial obiectiv politic, cu o componentă militară. Ramura militară a operațiunii va fi pusă în practică de către soldați care nu au obiceiul și nici timpul necesar să verifice pașapoartele înainte de-a deschide focul. Agenții pe care i-am trimis nu sunt calificați să ia parte la acest gen de operațiune. Eu nu vreau, sub nici o formă, să-i implicăm în afacere.

— Maria vorbește spaniola, nu-i așa? întrebă Coffey.

— Da, răspunse McCaskey. Dar Mike are dreptate. Ei nu trebuie să interfereze cu soldații spanioli.

— N-am vrut să sugerez asta, spuse Coffey. Numai dacă se ajunge la o situație de urgență, ea poate contacta soldații.

— Da, zise Rodgers. Comunicare, nu colaborare cu ei. Îl privi pe

Hood. Suntem de aceeaşi părere?

— Dacă nu mă-nşel, e misiunea ta, deci hotărârea îţi aparţine, rosti Hood.

Herbert făcu o grimasă.

— Am avut şi eu o mică contribuţie la această misiune, Mike. Lui Darrell n-o să-i placă ce spun, dar lăsând siguranţa deoparte, cei trei agenţi sunt singurele noastre resurse în regiune.

— În domeniul culegerii de informaţii, îi reaminti Coffey.

— Da, dar numai dacă excludem un obiectiv pe care nu l-am discutat încă, spuse Herbert.

— Care este acesta? întrebă Hood.

— Posibilitatea ca agenţii noştri să prevină vărsarea de sânge, rosti Herbert. Nu ne aflăm aici doar pentru sporirea gloriei Centrului de Operaţiuni. Cred că o parte a misiunii noastre o reprezintă încercarea de-a salva vieţi.

— Începând cu vieţile agenţilor noştri, zise McCaskey. L-aţi auzit pe Kline. Vrea ca oamenii noştri să-i conducă soldaţii la Dhamballa.

— Asta nu înseamnă neapărat pentru a declanşa „o baie de sânge”, spuse Herbert. Oamenii noştri pot juca rolul unei forţe de mediere. În cazul acesta, soldaţii spanioli ne pot ajuta asigurându-le protecţia.

— Aşa cum i-au asigurat-o episcopului? întrebă McCaskey.

Hood îşi ridică braţele în aer.

— Oameni buni, ambele opinii sunt de bun-simţ. Dar eu cred că le putem combina.

— Ce să facem? întrebă McCaskey.

— Menţinem pacea şi-l eliberăm pe părintele Bradbury, zise Hood.

— Cum? ceru lămuriri McCaskey.

— Nu mai durează mult până când Aideen şi David o interceptează pe Maria, zise Hood. Presupunem că îi informează pe Maria şi pe Seronga despre ce va urma. Dacă reuşesc să-l convingă că mişcarea lor este în primejdie, există posibilitatea să se despartă în două grupuri. Unul sau doi dintre agenţii noştri merg cu Seronga să-l elibereze pe preot. Ultimul agent îi conduce pe soldaţii spanioli pe-o rută ocolitoare. Între timp noi îl prelucrăm pe Kline să-i convingă pe guvernanţii din Gaborone că Viperele nu sunt responsabile de uciderea episcopului.

Timp de câteva clipe în Tanc domni tăcerea.

— Nu-i un plan rău, spuse Herbert.

— Dacă Seronga nu-i atât de rezonabil pe cât crezi? întrebă Rodgers. Este soldat. Dacă se hotărăşte să lupte, atunci s-ar putea să-i conducem pe spanioli şi pe agenţii noştri direct într-o ambuscadă.

— Seronga nu-şi doreşte un asemenea circ, rosti Hood. Mai ales dacă Maria îl convinge că ne aflăm deja pe urmele celui care este adevăratul asasin al episcopului Max.

— Nu-i un plan lipsit de riscuri, dar este solid, spuse Herbert exact în momentul când telefonul instalat în braţul scaunului cu rotile începu să sune. Mai bine aşa decât să dăm bir cu fugiţii. Ridică receptorul şi rulă cu scaunul, îndepărtându-se de masă.

Hood se-ntoarse către Rodgers.

— Mike?

Rodgers stătu pe gânduri preţ de câteva secunde.

— Rămân o sumedenie de variabile, zise el.

— Ai văzut până acum vreo situaţie fără? îl întrebă Hood.

— Ai dreptate, dar cea mai mare variabilă este ce va întreprinde tripleta Seronga, Dhamballa, Beaudin – presupunând că francezul are vreo implicare în toată povestea. Fanaticii religioşi sunt celebri prin comportamentul lor iraţional, chiar şi-atunci când vine vorba de supravieţuire. Iar industriaşii nu renunţă niciodată la planurile lor de superexpansiune, dacă asta are Beaudin în minte.

— Nu avem nici o garanţie că lucrurile stau aşa, acceptă Hood.

— Şi fireşte că nu fundurile *noastre* sunt puse la bătaie, acolo pe teren, completă Coffey.

— Nu, dar ne vom ajuta oamenii să iasă teferi din afacerea asta, rosti Hood în timp ce Herbert revenea la masă. Bob, vrei să-l apelezi pe Kline?

— Mai lasă-mă un minut, replică Herbert. Bătu cu palma în fotografia avionului. M-a sunat amicul meu de la Serviciul de Informaţii al Aviaţiei Militare. A căutat numărul de identificare al aparatului de zbor şi a aflat unde-i înregistrat.

— Şi? îl întrebă Hood.

— A fost închiriat de la o companie aviatică locală numită *SafAiris*, zise Herbert. Avionul a aterizat pe un câmp şi a fost abandonat acolo.

— Cine l-a închiriat? întrebă Rodgers.

— Numele care le-a fost oferit celor de la companie este Don Mahoney, din Gaborone, îl informă Herbert. Pot pune pariu că respectiva persoană nu există.

— Amprente? întrebă Rodgers.

— Dacă există, n-avem cum să le obținem înainte ca forțele armate ale Botswanei să confişte aparatul de zbor, rosti Herbert. Poliția din regiune a identificat deja locul aterizării. Oricum, nu cred că amprentele ne-ar spune mare lucru. Oamenii care îndeplinesc astfel de misiuni nu uită să poarte mănuşi.

Hood îl cunoştea extrem de bine pe Herbert şi îşi putea da seama când şeful secției de informații mai avea şi alte idei în minte.

— Spune tot, Bob, zise Hood. Care-i restul informației primite de la amicul tău?

— Restul e o adevărată lovitură de măciucă în moalele capului, zise Herbert. Secția de monitorizare a comunicațiilor din cadrul Serviciului de Informații al Aviației a captat o transmisie efectuată exact de pe coordonatele locului unde a aterizat aparatul, la 4:31 *p.m.*, ora Botswanei.

— De ce ascultau tocmai transmisiunile din zona respectivă? întrebă Rodgers.

— Nu-i interesa neapărat. Au captat ceva doar pentru că monitorizau telefoanele date de către noi în regiune, spuse Herbert.

— Poți repeta? zise Coffey.

— Se pare că de când cu tămbălăul făcut de noi în Kashmir, secția lor de monitorizare a fost însărcinată cu interceptarea convorbirilor *noastre* cu străinătatea, spuse Herbert.

— Ce naiba fac? întrebă Coffey. Se asigură că ne-am cumințit?

— Dacă ne luăm după explicația oficială, se asigură că nu inițiem o operațiune militară care poate genera un răspuns armat, spuse Herbert. Adică să nu declanşăm ceva care să atragă implicarea şi altor categorii de forțe armate aparținând SUA.

— Până acum n-am făcut nimic de acest gen, rosti Coffey.

— Ăsta e un motiv de tot rahatul, zise Rodgers. Forțele aeriene ne fac asta ca să nu-i arătăm pe ei cu degetul.

— Da, ăsta-i de fapt motivul neoficial, fu de acord Herbert. Uite ce-i – nu sunt uimit de faptul că suntem spionați de către colegii noştri. Ce mă surprinde este natura semnalului pe care l-au

interceptat.

— Ce-i cu acesta? îl presă Hood.

— Serviciul de Informaţii al Aviaţiei monitorizează în mod obişnuit transmisiunile radio care sunt expediate marilor agenţii de informaţii de pe tot globul, zise Herbert. Chiar dacă nu le pot decripta, ţin o evidenţă a activităţii din eter. Important este nu numai conţinutul unui mesaj, ci şi volumul său şi frecvenţa pe care a fost trimis.

— Ca atunci când cineva scoate fonduri în exces cu un card de credit şi un semnal de alarmă apare în computerul băncii, spuse Coffey.

— Bingo, replică Herbert. Aşa am ştiut când aveau să atace ruşii Cecenia. Creştere în nivelul comunicaţiilor. Transmisia din zona de aterizare a fost remarcată de computerul celor de la forţele aeriene deoarece corespundea cu cele ale unei agenţii străine de informaţii pe care noi o apelasem.

— Despre cine-i vorba? întrebă Hood.

— IAB. Biroul de Informaţii şi Analiză condus de Shigeo Fujima.

50

Autostrada Trans-Kalahari, Botswana

Vineri, 8.07 P.M.

Aideen şi Battat părăsiseră capitala Gaborone la bordul unui vehicul de teren închiriat, un Jeep Wrangler Sahara. David se afla la volan. Se înscriseseră pe Autostrada Trans-Kalahari. Aproape instantaneu fuseseră şocaţi de peisajul rural. Battat bătuse Texasul în lung şi-n lat şi călătorise pe calea ferată Transsiberiană. Pe vremea când era adolescent traversase oceanul îmbarcat pe-un iaht care aparţinea unui magnat al petrolului. Dar niciodată nu mai văzuse întinderi atât de netede şi inexpresive. De-o parte şi de alta a fâşiei de

asfalt nu existau decât lăstăriş, pietre şi pământ brun-roşcat cât vedea cu ochii. Soarele care apunea se oglindea, ocazional, în câte un vârf de munte acoperit cu zăpadă. Dar piscurile se aflau la o distanţă atât de mare, încât erau rapid ascunse de norii de praf antrenaţi de către vântul care sufla peste stepă.

Când cei doi americani îşi începuseră călătoria către Maun, Aideen apelase ambasada din Gaborone pentru obţinerea accesului la căsuţa de mesaje vocale a Centrului de Operaţiuni. Battat fu surprins când află că primiseră noi instrucţiuni. Nu mai trebuiau să facă joncţiunea cu Maria Corneja în Maun.

— S-a întâmplat ceva rău? întrebă Battat.

— Maria a reuşit să se strecoare din Maun împreună cu Leon Seronga, îi spuse Aideen. Cei de la Centru cred că o duce în tabăra lui Dhamballa.

— La naiba, femeia aia ştie să se descurce, zise Battat.

— Mai am şi alte veşti, îi spuse Aideen. Soldaţi spanioli sub acoperire îi caută pe Seronga şi Dhamballa. Centrul de Operaţiuni înclină să le acorde asistenţă.

— N-ar fi mai bine s-o ajute pe Maria? rosti Battat. Avem la faţa locului un agent care poate dezamorsa situaţia de criză.

— Aici e vorba de politică internaţională, zise Aideen. Eu suspectez că de fapt ajutăm Vaticanul, nu Spania. Statele Unite au nevoie să păstreze bunele relaţii cu Roma şi, prin intermediul lor, să contribuie la menţinerea păcii în Africa. Nu ne trebuie o nouă Somalia.

— Indiferent pe cine sprijinim, Maria e împreună cu Seronga. Asta o plasează în bătaia focului, rosti Battat.

— Sau poate că nu, continuă Aideen. Hood vrea să-i întârzie pe soldaţii spanioli. De-asta trebuie să ajungem mai întâi la Maria. Apoi ne despărţim. Un grup merge cu Seronga, celălalt îi poartă pe spanioli pe o rută ocolitoare. Cei care se duc în tabăra vodun trebuie să-l scoată de-acolo pe părintele Bradbury înainte ca spaniolii să ajungă şi să-l ia folosind forţa. Ideal ar fi să-i convingem pe cei din unitatea Viperele să-i lase în pace şi să se ascundă o vreme.

— Oamenii disperaţi şi puşi cu spatele la zid nu fac întotdeauna ce vrem noi, remarcă Battat.

— Există şansa ca acest lucru să se întâmple totuşi, zise Aideen.

— Da, o şansă egală cu cea de-a fi salvaţi de către o turmă

furioasă de elefanți în galop, la fel ca-n filmele cu Tarzan, spuse Battat.

— Să ştii că s-ar putea să ne-asculte, dacă Seronga sau Dhamballa consideră că nu au altă soluție de scăpare, rosti Aideen.

— Ştim exact unde se află Maria? întrebă Battat.

— Centrul de Operațiuni o să ne trimită în câteva minute coordonatele poziției ei, prin intermediul ambasadei, direct pe laptopul meu, zise Aideen.

— Dumnezeu să binecuvânteze conexiunea wireless, spuse Battat.

— Va dura ceva mai mult până să-i expedieze aceleaşi coordonate şi Vatican Security Office, completă Aideen.

— Rodgers a oferit vreo indicație referitoare la care dintre noi are sarcina să-i ducă pe spanioli pe un drum greşit? întrebă Battat.

— Nu, replică ea. Presupun că Maria va face parte din grupul desemnat să-i conducă pe soldații spanioli. Vor fi mult mai dispuşi să urmeze o concetățeană de-a lor.

— Şi de ce? întrebă Battat. Doar pentru că-i spaniolă?

— Nu, replică Aideen. Pentru că este o femeie extrem de arătoasă.

— Atunci Domnul să binecuvânteze şi libidoul masculin, remarcă Battat clătinând din cap. Trustul creierelor de la Centru ți-a spus şi pe ce rută ar trebui să conducem trupele spaniole?

— Generalul Rodgers mi-a spus că, pe teren, eu dețin conducerea operațiunilor, îi spuse Aideen. Vrea să-i ofere celeilalte echipe, adică celei care rămâne cu Seronga, un interval de cel puțin două ore pentru a-l prelucra pe Dhamballa.

— Grozav, zise Battat.

— Ce-ai spus? întrebă Aideen.

— Nu contează, spuse Battat.

— Nu-ți place planul? insistă femeia.

— Planul e foarte bun, minți el.

Nu dorea să comenteze. Nu mai putea schimba nimic dacă se plângea.

— Dacă vrei, îl putem apela pe Rodgers prin intermediul ambasadei, sugeră ea. Îl voi ruga să clarifice lucrurile.

— Nu, replică Battat. O să ne spună să ne folosim spiritul de inițiativă. Şi ar avea dreptate.

— Generalul Rodgers a spus că va introduce în computer datele

furnizate de către dispozitivul OLB aparţinând Mariei după ora opt şi jumătate, continuă Aideen. Aşa vom fi siguri c-o interceptăm. Generalul ne-a comunicat că datele vor fi actualizate la fiecare trei minute.

Battat aruncă o privire ceasului de bord. Descărcarea datelor avea să se producă în cincisprezece minute.

— Generalul Rodgers ne-a mai transmis că Centrul va institui un SSB, continuă Aideen. Termenul mi-e necunoscut şi nu reuşesc să-l găsesc în nici unul dintre fişierele mele. Ai idee ce vrea să-nsemne?

— Este simularea unei căderi de sistem, îi spuse Battat. Agenţiile americane de informaţii împart accesul la tehnologia dispozitivelor OLB cu câteva servicii internaţionale de informaţii, plus Interpolul. Spania are un birou naţional în cadrul Interpolului. Este clar că Rodgers nu intenţionează ca datele privind coordonatele Mariei să fie accesate prematur de către Spania sau Vatican Security Office. Are nevoie de cel puţin o jumătate de oră să cureţe sistemul de download de toate conexiunile către agenţiile cooperante. Frumuseţea unui software SSB este că ne permite să-i blocăm pe aliaţi fără să pară că am făcut-o intenţionat. Vor fi interferenţe statice, deconectări ale sistemelor wireless, erori de program, o întreagă listă de probleme. Ne scuteşte să rănim unele orgolii şi să fim priviţi cu neîncredere în viitoarele operaţiuni comune cu alte agenţii.

— Am înţeles, spuse Aideen. Asta ar trebui să-ţi dea o idee cu câte probleme se confruntă cei de-acasă.

— Pe când noi, norocoşi cum suntem, n-avem decât o singură problemă, zise Battat.

— Părintele Bradbury, spuse ea.

— Îmi cer scuze, cu asta se fac două probleme, rosti Battat. Părintele Bradbury reprezintă chestiunea numărul doi. Numărul unu este să scăpăm cu viaţă din Botswana. Parcă era vorba că facem o simplă misiune de recunoaştere, nu operaţiuni de căutare şi salvare, plus inducerea în eroare a unei forţe spaniole de elită.

Aideen se încruntă.

— Eu una nu mi-aş face atâtea griji, zise femeia. Am citit toate informaţiile disponibile, am studiat hărţile, deci suntem pregătiţi.

— Chiar suntem? întrebă Battat.

— Atât de pregătiţi pe cât se poate, replică ea.

— Exact asta-i problema. Există întotdeauna lucruri pe care nu

le poți planifica, spuse Battat. Am avut o experiență de genul acesta. Acum vreo două luni îl vânam pe unul dintre cei mai greu de prins teroriști din lume.

— Harponierul, zise Aideen.

— Ăsta era nemernicul, confirmă Battat. Aveam ambiția să fiu eu acela care-l dobora. Trebuia să-mi răscumpăr o greșeală. Am adunat informații, am ochit locul în care trebuia să fie ticălosul, am cercetat întreaga regiune metru cu metru și am așteptat. Nemernicul era exact la o sută optzeci de grade față de locul unde credeam eu că este. Harponierul m-a fiert la foc mic. Putea să mă ucidă oricând, numai că avea nevoie de mine viu. Improvizăm pe-o scenă unde nu există loc pentru rateuri.

— Noi nu vom da greș.

— Cum poți fi sigură de asta? o întrebă Battat. Ia spune-mi, dacă mașina asta avea cutie de viteze manuală, o puteai conduce?

— Ce-are asta de-a face cu problema noastră? întrebă Aideen.

— Vreau să-mi răspunzi, zise el.

— Nu, recunoscu Aideen. Tu puteai?

— Da, replică el.

— Și unde-i problema? întrebă ea.

— Eu doream să demonstrez că, în orice clipă, ne vom lovi de tot felul de necunoscute, *chiar dacă avem un plan*, spuse Battat. Fără o schemă tactică de joc, ori un scenariu, riscurile sunt extrem de mari.

— Atunci trebuie să fim mult mai atenți, zise Aideen. Avem informații, avem cunoștințe solide și abilitatea de-a le folosi. De aceea ne-a trimis generalul Rodgers pe amândoi. Este evident că formăm o echipă bună.

— Aideen, am fost singurii care-au sosit la timp ca să fie expediați aici, îi aminti Battat.

— N-a fost doar din acest motiv, replică femeia.

— Oh?

— Mike Rodgers nu ne-ar fi trimis dacă nu era încredințat că suntem capabili să ducem misiunea la bun sfârșit, zise Aideen.

— Mike este general, iar sarcina generalilor este să trimită armate pe câmpul de luptă, altfel ar sta degeaba, zise Battat.

— Mike nu-i deloc așa, insistă ea. Și, pe deasupra, am impresia că privești lucrurile dintr-o perspectivă greșită. Avem mai multe opțiuni. Avem dreptul să ne folosim de propriul nostru discernământ.

— Oare? Dacă eu vreau să întorc maşina şi să mergem la Gaborone, asta-i ce am dori amândoi să facem? întrebă Battat.

— Doar tu ai vrea, spuse ea.

— Şi tu ce-ai face? întrebă el.

— Aş rămâne aici, replică femeia. Şi aş continua drumul pe jos.

— Până mâine în zori ai fi deja moartă, aprecie Battat. Asta-i Africa. Aici trăiesc prădători care nu stau să verifice paşapoartele.

— Mi-aş asuma riscul, spuse femeia. Tu n-ai proceda la fel?

— Clar că nu, replică Battat.

— Mulți oameni ar fi capabili să ucidă pentru genul de libertate care ni se oferă nouă aici, zise Aideen.

— Că veni vorba, să ştii că s-ar putea să fim nevoiți să facem şi asta, îi spuse Battat.

— La ce te referi? întrebă Aideen.

— Să omorâm oameni, îi zise Battat. Eşti pregătită să iei viața unui om? Vei înfige, dacă va fi nevoie, cuțitul în spatele cuiva, sau i-ai crăpa capul cu o piatră?

— M-am confruntat cu întrebarea asta în Spania, replică ea.

— Şi?

— Dacă-i în joc propria mea viață, sau a altei persoane, atunci oponenții sunt morți, spuse Aideen.

— Dar dacă în joc e viața *mea* sau a altcuiva? întrebă el.

— Suntem o echipă, replică Aideen. Ceilalți mor.

Battat surâse.

— Sunt fericit să aud *asta*.

— Nu te îndoi de capacitatea mea de-a rezolva o astfel de situație, zise Aideen cu un aer sumbru. Sunt aici. Voi întreprinde tot ce-mi cere meseria să fac.

— E bine, spuse el. Ce ştii de Maria Corneja? E aşa de dură precum o descrie toată lumea?

— Prima persoană din cadrul Centrului de Operațiuni pentru care am lucrat a fost Martha Mackall, îi spuse Aideen. Martha era o femeie extrem de dură. Nu glumesc. Avea o încredere şi o tărie de oțel.

— E cea care a fost ucisă în Madrid? întrebă Battat.

— Da. O rafală total neaşteptată, venită dintr-o maşină care trecea pe lângă ea, explică Aideen. S-a implicat Interpolul, iar cazul i-a fost încredințat Mariei. Mi s-a cerut să fac echipă cu ea şi s-o ajut la găsirea asasinilor. Dacă Martha era precum oțelul, Maria este de

fier. Nu-i la fel de cizelată, dar n-am văzut-o niciodată distrusă. Nici nu-mi imaginez cum de-a putut Martha să moară.

— Asta-nseamnă că Maria o să vrea să ia toate deciziile după ce facem joncțiunea, zise Battat.

— O să vrea, dar se va supune ordinelor primite de la Centrul de Operațiuni, spuse Aideen. Inclusiv celor referitoare la persoana care comandă.

— *Ordine*, zise Battat, clătinând din cap. Sunt sigur că toate lucrurile astea arată extrem de solide în simulările pe computer. Sau cel puțin plauzibile. La Washington avem, în domeniul informativ, nişte simulatoare care sunt adevărate capodopere. Agenții operativi sunt nişte indivizi respectabili, iar țintele sunt relativ modeste. Ce naiba, fac ca munca informativă să pară uşoară. Dar întotdeauna există necunoscute. Eu am avut noroc în Azerbaidjan. Aici, în Africa, îți pot arunca oriunde leşul şi toată lumea va spune că te-au mâncat animalele de pradă, nu că eşti de fapt victima unui asasinat.

— De parcă ar mai conta, replică Aideen.

Battat rânji.

— Cred că ai dreptate. Clătină iarăşi din cap. Acum un minut m-ai întrebat de ce mă plâng. Hai să-ți spun de ce. Noi, în realitate, nu avem vreo libertate. Ceea ce avem este un proiect în faşă de găsire a unui țap ispăşitor. „Libertate” în cazul nostru înseamnă de fapt „Dacă o dați în bară e pielea voastră în joc”.

— Centrul de Operațiuni nu lucrează aşa, zise Aideen.

— Ce te face să fii atât de sigură? întrebă Battat. Nu lucrezi de multă vreme pentru această organizație.

— Cum ți-am spus şi cu câteva momente în urmă, lucrez de suficient timp acolo ca să-mi dau seama că Paul Hood, Mike Rodgers şi restul echipei nu sunt doar nişte simple rotițe ale mecanismului birocratic, îi spuse Aideen.

— Dacă zici tu, acceptă, cu o urmă de dubiu, Battat.

— Dacă erau nişte birocrați, n-aş mai fi aici, rosti ea. Am fost fericită să activez în funcția de consultant pe probleme politice. Şi era o slujbă care oferea siguranță. Nu trăgea nimeni asupra mea. Făcu o scurtă pauză. Oricum, nu foloseau gloanțe.

Vocea femeii scăzu la nivel de şoaptă când rosti ultimele cuvinte. Battat zâmbi. În fine, descoperise că el şi Aideen aveau ceva în comun.

— Ai fost deseori ținta articolelor din presa capitalei? întrebă Battat.

— Nu doar eu, ci şi cauzele pe care le susțineam, explică Aideen. Şi asta durea cel mai tare. Erau ca şi copiii mei.

— Lasă-mă să ghicesc. Demodatele cauze liberale? întrebă Battat.

— Hai să le spunem *incomode*, replică Aideen. Cele mai multe se refereau la drepturile femeilor de pretutindeni.

— Iartă-mă, dar asta se bate cap în cap cu utilizarea Mariei pe post de Mata Hari, observă Battat.

— Problema nu constă în folosirea atractivității ca unealtă, explică Aideen. Chestiunea constă în a avea posibilitatea să alegi să faci acest lucru.

— Mie tot a contradicție îmi sună, zise Battat. Vrei să auzi ceva ironic?

— Desigur.

— Am fost luat în vizor de presă pentru că i-am oferit unei femei prea multă libertate, îi spuse Battat.

— Annabelle Hampton? îl întrebă Aideen.

— Da, ea era fata care spiona pentru terorişti, răspunse Battat. În presa conservatoare apăreau tot felul de referințe sugerând că „superiorii ei” urmau să fie investigați pentru trădare. Întotdeauna afirmații impersonale, dar toată lumea ştia la cine se refereau. Mai ales după ce-au aflat că, exact în acea perioadă de timp, fusesem la Moscova.

— Şi cu toate astea ai avut voința să revii în branşă, spuse Aideen. Impresionant.

— Voință sau teamă, rosti Battat. N-am vrut să demisionez din slujba guvernului având o asemenea pată la dosar.

— Eu zic că a fost caracterul tău, zise Aideen. În facultate am învățat ceva important. De la ora zero până la două dimineața aveam un talk-show radiofonic, intitulat *Noaptea târziu cu Aideen*. Ironia consta în faptul că primeam săptămânal cel puțin două amenințări cu moartea. Atunci am realizat că trebuie să-ți faci meseria indiferent ce gândesc, spun sau fac ceilalți oameni. Fie continui aşa, fie te-apuci de-o meserie mai sigură şi mai plicticoasă. Eu n-am vrut niciodată să încep altceva.

— Ei bine, aici n-o să ne plictisim, spuse Battat. Spaniolii şi

Viperele nu vor arunca insinuări şi noroi, ca ziarele de care pomeneam. Vor folosi gloanțe de 9 mm.

— Atitudinea mea va rămâne neschimbată, zise ea.

Battat spera să-şi respecte promisiunea. Când se trăsese împotriva sa în Baku, avusese cu totul alte sentimente decât atunci când, în slujba CIA, spiona clădirea ONU din incinta unui birou aflat în New York. Atunci ştia că dacă era descoperit, urma să primească altă misiune. Dar în Baku orice greşeală putea fi fatală. Unii oameni îşi arată adevărata valoare atunci când se află sub focul duşmanului. Fusese şi cazul lui Battat. Dar alți oameni se ofilesc în doar câteva clipe. Aideen spusese că mai înfruntase duşmani înarmați. Era evident că rezistase bine acelor confruntări. Altfel Mike Rodgers n-ar fi trimis-o înapoi pe câmpul de luptă.

Cei doi agenți rămaseră tăcuți până la opt şi jumătate. Studiind harta afişată pe ecranul laptopului, Aideen schimbă pe programul de decriptare.

— Se descarcă datele, anunță ea.

Dură mai puțin de-un minut ca datele expediate de la Centru să fie recepționate. Aideen calculă rapid noua lor rută. Era pe teren accidentat. Exact genul de călătorie pe care nici unul din cei doi agenți nu şi-ar fi dorit să o facă noaptea. Dar nici o misiune din lumea asta nu era concepută pentru confortul agenților operativi.

Autostrada Trans-Kalahari îi adusese pe Battat şi pe colega sa în apropierea râului Meratswe. Cursul lat de apă, care aproape seca în anotimpul secetos, se afla localizat la periferia Rezervației de Vânătoare Central Kalahari. În acel punct Jeepul părăsi moderna autostradă, dotată cu puncte de taxare, pentru cărările accidentate. Ca să aibă şansa de-a intercepta camioneta în care se aflau Maria şi Viperele trebuiau s-o ia de-a curmezişul unei depresiuni, al cărei fund era un imens şi pustiu platou de sare. Un drum de pământ marca traseul. Era greu de spus dacă acel drum fusese bătătorit de către autobuze sau de către miile de turme care treceau în fiecare an pe-acolo. Probabil şi de unele şi de altele.

Acoperişul de pânză al vehiculului era coborât şi pliat în spatele benei. Singurele sunete erau produse de către motorul cu 6 cilindri perfect reglat, de către vântul care şuiera pe lângă ei şi, ocazional, de câte un bufnet înfundat atunci când vehiculul de teren intra într-o groapă. Din fericire, suspensia sofisticată a Jeepului reducea efectul

şocurilor asupra coloanelor vertebrale ale pasagerilor.

Traversarea savanei africane nu se compara cu şofatul prin New York. Sau prin Moscova. Nici măcar cu condusul prin Baku, în Azerbaidjan. Şofatul în Africa îi amintea lui Battat de navigaţia pe-o ambarcaţiune cu vele. Dintr-un anume motiv, întunericul se lăsa foarte repede pe imensa întindere plată. Sau poate că senzaţia se datora faptului că toată acea uriaşă suprafaţă de teren se întuneca dintr-odată. Din alt punct de vedere, avea o senzaţie de libertate. Putea să-şi continue drumul către nord păstrând traseul marcat, sau se putea aventura către est, ori către vest. Ierburile erau suficient de scurte încât să-i permită să meargă cu maşina. Dar totodată exista un pericol clar şi constant.

Întunericul.

Dincolo de conul de lumină aruncat de farurile Jeepului, cerul avea o nuanţă ceva mai deschisă decât solul. Totodată părea, într-un fel, mai apropiat. Iluzia se datora Căii Lactee, care se arcuia, perfect vizibilă, pe bolta cerească. Battat nici măcar nu era nevoit să-şi abată privirea de la drum ca s-o vadă perfect. Ceilalţi aştri erau mai strălucitori decât stelele căzătoare care brăzdau, din când în când, tăriile. De câte ori Aideen vedea o stea căzătoare îşi dorea să fie mai multă lumină. Dar dorinţele nu i se împlineau. Drept urmare Battat nu îndrăznea să ruleze cu mai mult de cincizeci sau şaizeci de kilometri pe oră. Nu puteau şti când aveau să dea într-o groapă, să treacă peste un bolovan ori să izbească un indicator galben care anunţa ATENŢIE TREC ANIMALE. Indicatoarele erau răspândite în toată regiunea şi aveau desenate pe ele fie silueta unui elefant, fie a unui leu ori a unui rinocer. Trebuiau să fie atenţi la animalele sălbatice. Cei mai mulţi dintre prădătorii de talie mare fuseseră închişi în rezervaţie. Dar existau încă prădători rătăcitori, care umblau răzleţi, sau haite de câini sălbatici şi hiene, plus alţi răpitori nocturni.

Pe de altă parte, fiindcă era atât de beznă şi pentru că savana era perfect plată şi lipsită de identitate, Battat nu-şi imagina că puteau avea probleme în a repera vreun alt vehicul.

Mai rămăsese un singur lucru care-l sâcâia pe David Battat. Îi era frică de el mai mult decât de gropi şi de bolovani, ori de riscul de-a se rătăci în beznă. Fostul agent CIA se temea de ce s-ar putea întâmpla dacă vehiculul Viperelor îi repera primul şi de felul în care avea

Seronga să reacţioneze.

51

Washington, D.C

Vineri, 1.08 P.M.

Darrell McCaskey pătrunse, neanunţat şi total pe neaşteptate, în biroul lui Mike Rodgers. McCaskey voia informaţii. De fapt, analizând încă o dată situaţia, realiză că dorea altceva. O ceartă.

Şi o obţinu.

Agentul de legătură al FBI era mai supărat decât în ziua precedentă. Peste noapte nu dormise prea mult. Cu cât se gândea mai mult la cele întâmplate, cu atât mai mult îi creştea furia. Persoanele apropiate lui făcuseră ce era mai rapid şi mai la îndemâna lor, în loc să realizeze treburile corect. Era furios pe Rodgers fiindcă îi ceruse Mariei să plece în străinătate. Era turbat că Maria acceptase. Şi era dezgustat de Paul Hood, care-i dăduse aprobare să plece. McCaskey şi Maria abia se căsătoriseră. Ea renunţase la munca în sectorul informativ. „Unde mama dracului le fusese tuturor mintea?” În ce punct factorul uman interfera cu cel decizional? Unde erau loialitatea faţă de vechii amici şi grija pentru binele lor?

McCaskey venise neanunţat în biroul lui Rodgers fiindcă dorea să vadă ce faţă făcea generalul. Rodgers era genul de om care nu admitea să arate că e îngrijorat. Nici pentru colegi şi nici pentru prieteni. McCaskey auzise că singurul om căruia generalul îi destăinuia temerile sale era vechiul lui amic din copilărie şi camarad de arme, colonelul Brett August. Dar în acelaşi timp Rodgers era tipul de om care nu-şi putea ascunde sentimentele. Îl puteai permanent citi după privire şi după curbura buzelor. McCaskey nu voia să vadă acele semne, căci ele nu erau de bun augur pentru el.

Rodgers era aşezat în faţa computerului. Aruncă o căutătură spre

agentul de legătură al FBI care păşise în birou. Anii de experienţă în cadrul FBI îl învăţaseră pe McCaskey să surprindă, dintr-o singură privire, elementele definitorii ale unei persoane. Adică expresie, comportament, nivelul de transpiraţie. Îngrijorarea oglindită pe faţa lui Rodgers era considerabilă.

— Care-s ultimele veşti? întrebă McCaskey.

— Tocmai citeam mesajul de confirmare trimis de Matt Stoll, replică Rodgers. Expresia feţei îi deveni neutră. Mike Rodgers îşi recăpătase controlul. Datele descărcate de la OLB au fost recepţionate în Botswana. Aideen şi Battat merg să-ţi întâlnească soţia.

— Când se aşteaptă să facă joncţiunea? îl întrebă McCaskey.

— Conform estimărilor, în circa două ore, îi zise Rodgers. Tu ce ai făcut?

— Paul mi-a arătat fotografiile pe care Maria le-a făcut la aeroport. Mi-a oferit şi datele telefonului interceptat de către băieţii de la forţele aeriene, îl informă McCaskey. Investighez posibila implicare a lui Shigeo Fujima. Paul vrea să aflu ce-ar avea IAB de câştigat din asasinarea episcopului american. Sau cel puţin ce-ar dobândi prin implicarea lui Dhamballa în asasinat.

— Şi?

— Deocamdată nimic, îi spuse McCaskey. Interesele Japoniei sunt zero pentru Africa în general şi pentru Botswana în mod particular. Cu siguranţă nu au nimic de câştigat amestecându-se în comerţul cu diamante. Veniturile nu ar constitui decât un balonaş de săpun raportat la produsul intern brut al Japoniei. Oamenii mei cercetează alte piste, pornind de la ipoteza implicării lui Beaudin şi Genet. Vom vedea ce apare.

— Se poate ca japonezii să fi organizat atentatul în beneficiul altcuiva? întrebă Rodgers. O terţă parte pe care noi n-am luat-o în calcul?

— Este una dintre posibilităţile pe care le verific, rosti McCaskey. Ne-ar ajuta să ştim dacă atentatul a fost îndreptat împotriva Vaticanului, a episcopului în particular, ori contra Botswanei.

— Era mai simplu când aveai două naţiuni care se luptau pentru extinderea graniţelor, pentru obţinerea de rute comerciale sau din pricina unor duşmănii vechi de secole, spuse Rodgers. În cazul de faţă nici nu ştim care-i miezul problemei. Dar nu cred că este de

natură religioasă.

— Şi acum ce urmează? întrebă McCaskey.

— În Botswana? ceru precizări Rodgers.

McCaskey dădu afirmativ din cap.

— În circa zece minute Paul îi va trimite lui Edgar Kline acelaşi set de coordonate pe care Matt i le-a dat lui Aideen, spuse Rodgers. La câteva minute după asta, soldații spanioli se vor pune la rândul lor în mişcare spre locul respectiv.

— Ai vreo veste de-acolo? întrebă McCaskey.

— De la Aideen?

McCaskey făcu iarăşi un gest afirmativ.

— Nimic.

— Le-ai dat înstrucțiuni suplimentare? îl presă McCaskey.

— Nu, răspunse Rodgers.

McCaskey îi oferi generalului un răgaz să mai adauge ceva. Dar încăpățânatul naibii nu mai zise nimic. Rodgers ştia ce-şi dorea McCaskey să audă. Că din acel punct al misiunii Maria se putea retrage.

— Spaniolii ştiu că soția mea se află cu individul acela, Leon Seronga? rosti McCaskey.

— L-am informat pe Kline, îl asigură Rodgers. El va transmite informația mai departe. Pentru Vatican Security Office constituie un avantaj să dispună la fața locului de-un aliat care vorbeşte limba spaniolă. Mai ales că acesta îl urmăreşte pe Seronga.

— Uite ce-i, Mike, vreau să te rog ceva, zise McCaskey.

— Spune.

— Presupun că Maria decide când se încheie misiunea, nu bobocii? întrebă McCaskey.

Agentul de legătură al FBI devenea iarăşi nervos. Se vedea după felul cum îşi ținea umerii, brațele şi degetele, după linia buzelor. Era gata să izbucnească.

— Aideen decide pentru echipă, dar Maria poate să hotărască singură pentru ea, replică Rodgers. Şi Darrell... am nevoie să faci ceva pentru mine. Vreau să retragi ce-ai spus despre Aideen şi David.

— De ce? rosti McCaskey. Ultima dată când am verificat, eram încă pe ştatele de plată ale Centrului de Operațiuni. Am şi eu un cuvânt de spus aici.

— Ai, confirmă Rodgers. Dar acum vorbeşti sub imperiul

sentimentelor, iar asta nu ne-ajută. Battat şi Aideen sunt oameni de ispravă.

— Sunt începători, insistă McCaskey.

— Darrell...

— Le-am citit dosarele, continuă McCaskey. Nu au la activ suficiente ore de misiune în câmpul informativ. În CIA nu ar putea aspira nici măcar la postul de agent începător destinat misiunilor de recunoaştere.

— Battat are, zise Rodgers.

— Corect, replică McCaskey. Tipul care, în misiune, a fost depăşit de către Harponier.

Rodgers nu părea deloc încântat. Dar lui McCaskey puțin îi păsa.

— Aideen Marley a petrecut câteva zile în misiune, împreună cu Maria, continuă McCaskey. Câteva *zile*. Asta înseamnă mai puțin de nouăzeci şi şase de ore petrecute într-o funcție doar cu rol de suport. Şi da, din punct de vedere tehnic Battat are orele necesare. Dacă pui la socoteală mai mult de jumătate din cariera sa, petrecută într-un birou din New York. De-a lungul ultimilor cinci ani a petrecut pe teren mai puține ore decât Aideen, care a stat în Spania trei zile. Şi el a avut tot sarcini secundare, de suport.

— S-au distins amândoi, în ambele misiuni, zise Rodgers.

— Cum ai apreciat asta? În Spania mai toată treaba a fost făcută de Maria, iar Battat abia a scăpat cu viață din Baku, spuse McCaskey.

— Oponentul lui Battat *nu* a supraviețuit, sublinie Rodgers. În registrul meu asta e marcată drept victorie. Iar Aideen a dovedit că învață foarte rapid meserie. Maria, în persoană, i-a lăudat activitatea din Europa.

— Atunci de ce faptul că îi ştiu acolo, pe teren, împreună cu soția mea, nu mă umple deloc de încredere? întrebă McCaskey.

— Nu îți voi răspunde la întrebare, zise Rodgers.

— Eu da, rosti McCaskey. Pentru că o cunosc pe Maria. Dacă-i permiți să-şi continue misiunea, va avea grijă de pielea *lor*, nu de-a ei!

— Nu sunt de acord, dar să ştii că n-ajungem nicăieri dezbătând această temă, zise Rodgers. Se ridică de pe scaun. Darrell, ai căutat motiv de dispută încă de la începutul discuției. Eu unul n-am de gând să mă cert. Acum trebuie să mă duc la Paul...

— Mike, vreau să-mi faci o favoare, spuse McCaskey.

— Darrell, nu-i voi da ordin să se întoarcă, rosti Rodgers.

— Trebuie, insistă McCaskey. Maria a mers suficient de departe. Vreau s-o scoți de-acolo.

— Nu pot, rosti, cu emfază, Rodgers.

— De ce? ripostă McCaskey, aplecându-se peste birou. Mike, nu mai ai nevoie acolo de soția mea. O poți pune să facă joncțiunea cu soldații spanioli şi să-i instruiască. Apoi îi poți ruga pe soldați s-o expedieze naibii acasă. Mai departe se pot descurca apelând la ajutorul celorlalți doi agenți ai noştri.

— Nu-i chiar atât de simplu, îi spuse Rodgers.

— Ba poate fi.

— Aici e vorba de ceva mai mult decât exercitarea puterii asupra oamenilor, insistă Rodgers. Trebuie să câştigăm timp. Cineva trebuie să ajungă la Dhamballa şi să-l convingă să-i dea drumul părintelui Bradbury. Dacă nu, spaniolii vor da buzna acolo trăgând. Ei trebuie să descurajeze viitoarele amenințări la adresa misionarilor.

— De ce nu îi pot duce Aideen sau Battat acest mesaj lui Dhamballa? întrebă McCaskey.

— Ba pot, zise Rodgers. Dar în acelaşi timp avem nevoie de cineva care să-i țină departe de tabără pe spanioli.

— Acum chiar m-ai derutat, Mike, pentru că am făcut un calcul matematic şi rezultatul n-are sens, rosti McCaskey. Aideen îndeplineşte o sarcină, iar Battat pe cealaltă. Chiar tu ai spus că sunt capabili. Iar Maria pleacă acasă. Vezi, e simplu.

— E mult mai simplu cu trei oameni în loc de doi, spuse Rodgers. Şi sunt dator față de Aideen şi Battat să le ofer tot sprijinul posibil. Ei sunt cei din prima linie. Pe de altă parte, Maria nu va veni acasă până nu îndeplineşte misiunea. N-o să vrea ea să plece.

— O va face, de dragul meu, zise McCaskey. Dacă nu, poate o va face din pricina ta. Când spaniolii vor ajunge la Maria, îi poți *ordona* să se-ntoarcă.

— Abia ți-am spus că nu voi da ordinul, zise Rodgers. Exceptând cazul când ştiu că se află în pericol.

— *Dă-o dracului de meserie*, Mike, măcar pentru un minut! îl imploră McCaskey. E vorba de soția mea!

— Înțeleg asta, Darrell...

— Iisuse, chiar nu ştii că n-am mai văzut-o de când ne-am căsătorit! exclamă McCaskey. Venea încoace să fim împreună, nu ca

să plece în Africa. Vorbeai despre datorii față de cineva? Îmi datorezi mie acest serviciu.

— Ți-l datorez? spuse Rosgers. Pentru ce?

— Pentru că suntem prieteni, spuse McCaskey.

— Prietenia n-are nimic de-a face cu situația noastră, spuse Rodgers. Mi-a trebuit un agent, iar Maria este un agent al naibii de bun. Asta-i tot.

— Nu, Mike, povestea abia acum începe...

— Din punctul meu de vedere, nu începe, insistă Rodgers. Dacă Maria a încălcat o promisiune făcută ție, nu ştiu. Dacă *ai rugat-o* vreodată să-ți facă o făgăduială, nici asta n-aveam cum s-o ştiu. Faptul că fie eu, fie Bob trebuia să vorbească în primul rând cu tine rămâne o problemă de apreciere. Din nefericire atunci n-aveam timp de despicat firul în patru. Ceea ce *ştiu* însă cu precizie este că problema asta e între tine şi soția ta. Şi o să o puteți discuta când Maria se-ntoarce.

— Ăsta-i răspunsul tău? întrebă McCaskey.

— În linii mari, da, replică Rodgers.

— „Eu doar îmi fac meseria?" îl maimuțări McCaskey.

— Da. Şi vezi cum vorbeşti, îl avertiză Rodgers. Ai început să mă calci pe nervi.

— *Tu* eşti cel enervat? zise McCaskey. Simțea nevoia să-i dea un pumn. Suntem de opt ani împreună în această instituție şi am trecut prin multe războaie. Am soluționat crize, am avut pierderi umane şi profesionale, ne-am confruntat cu tot soiul de porcării. Acum când am nevoie de-un prieten şi de-o favoare, nu obțin nimic.

— Asta-i o prostie. Roagă-mă orice altceva şi-ți fac pe plac, spuse Rodgers. Dar nu asta. Am nevoie de toate mijloacele aflate la dispoziția mea.

— „Mijloace", rosti McCaskey. Vorbeşti ca afurisitul de Iosif Stalin care arunca simpli țărani împotriva trupelor germane bine antrenate.

— Darrell, voi trece cu vederea ce-ai zis, zise Rodgers. Aşa e mai sigur pentru amândoi. Rodgers ocoli biroul. Te rog să mă scuzi.

— Sigur, spuse McCaskey fără să se dea din calea generalului. Du-te la Papa Paul. El o să-ți ierte păcatele. O să-ți servească o doză din porcăria de prelegere „pentru o cauză justă". Îți va spune că meseria vine pe primul plan şi că ai procedat foarte corect păstrând-o în teren pe Maria. Eu? Îmi pasă mai mult de viețile colegilor mei decât

de cea a unui preot care era conştient de riscurile activităţii sale. Şi în primul rând nici măcar nu era răspunderea noastră!

Rodgers îl ocoli pe McCaskey. McCaskey îl apucă de braţ. Rodgers îl fixă cu privirea.

McCaskey îl eliberă, nu pentru că i-ar fi fost teamă, ci pentru că, chiar dacă se încăierau amândoi până le dădea sângele, nu ar fi reuşit s-o aducă acasă pe Maria.

— Mike, te rog, zise McCaskey.

Rodgers continua să-l fixeze cu privirea. Căutătura i se îmblânzi puţin.

— Darrell, crezi că mie nu-mi pasă de oamenii noştri?

— Nu ştiu, spuse McCaskey. Sincer nu ştiu.

Rodgers se postă exact în faţa lui McCaskey. Ofiţerul FBI nu-şi amintea vreun caz în care să fi văzut un sentiment atât de puternic de trădare oglindit în ochii cuiva.

— Repetă, Darrell, îi ordonă Rodgers. Mai spune o dată că îmi sunt indiferenţi. Că nu îmi pasă de Bass Moore, sau Charlie Squires, ori Sondra DeVonne şi Walter Pupshaw, de Pat Prementine şi ceilalţi oameni pe care i-am pierdut în Kashmir. Dar vreau să repeţi atunci când n-o să mai ţipi. Vreau să te-aud abia atunci când o să te gândeşti serios la ce cuvinte scoţi din gură.

McCaskey nu scoase un cuvânt. Când vorbise mai devreme nu se gândise la soldaţii unităţii Striker care-şi dăduseră viaţa de-a lungul anilor. Mintea îi era numai la soţia sa.

— *Repetă!* ţipă Rodgers.

McCaskey nu putea repeta cele spuse. Pentru că nu dorea s-o facă. Îşi lăsă privirea în pământ. Toată supărarea care se acumulase în el pe parcursul ultimelor zile dispăruse. Din păcate se descărcase pe cine nu trebuia. Şi în acea clipă Darrell McCaskey realiză pe cine era de fapt supărat. Nu pe Mike Rodgers, nici pe Maria. Era supărat pe el însuşi exact din motivele enumerate de către general. McCaskey n-ar fi trebuit niciodată să-ncerce s-o convingă pe Maria să renunţe la meseria ei.

— Mike, sunt dezolat că ai perceput în acest mod lucrurile, îi spuse McCaskey. La dracu', îmi pare rău.

Rodgers continua să-l fixeze cu privirea. Bărbaţii rămaseră tăcuţi un moment îndelungat. În cele din urmă, Rodgers îşi mută privirea. Se răsuci şi, încă o dată, se îndreptă către uşa biroului.

— Mă voi întoarce după ce Kline descarcă datele, spuse el cu voce calmă. Să-mi dai de ştire când afli ceva despre japonezi.

— Sigur, confirmă McCaskey. Mike?

Rodgers se opri şi privi peste umăr.

— Da?

— Dacă mai contează, să ştii că n-am vrut să mă refer la soldaţii tăi, zise McCaskey. Ştiu cum te simţi.

— Ştiu ce este în sufletul tău, amice, rosti Rodgers. Cu toţii trecem prin momente grele. Chiar în aceste clipe amândoi facem parte din sistemul de sprijin al soţiei tale. Hai să vedem ce putem face ca activitatea tuturor să se desfăşoare în cele mai bune condiţii.

Rodgers se-ntoarse şi părăsi biroul. Nu mai privi înapoi către McCaskey, care părea foarte, foarte tăcut.

McCaskey izbi cu pumnul drept în palma stângă. Plesnitura sună ca o lovitură de trăsnet. Ceea ce descria fidel situaţia. Ofiţerul FBI obţinuse ce-şi propusese. Îşi eliberase energia negativă. Dar o aruncase pe umerii unui vechi prieten. Se temea că prietenia lor nu avea să mai fie vreodată la fel ca înainte.

52

Maun, Botswana

Vineri, 10.09 P.M.

Exceptând zguduiturile ocazionale, în cabina camionetei era linişte, dar Leon Seronga nu se putea plânge de asta. Femeia din Spania privea înainte, prin parbrizul autovehiculului, iar Njo Finn păstra tăcerea. Ţinea palmele foarte strâns pe volan. După înfruntarea cu Maria, şoferul părea fericit că deţinea controlul maşinii.

Geamurile autovehiculului erau deschise. Aerul nopţii nu era suficient de răcoros, dar curentul de aer îi făcea să se simtă ceva mai

bine. Cu o jumătate de oră în urmă, Pavant le dăduse din bena camionetei un pachet cu şase cutii de Cola. Băutura era caldă. Seronga îi oferise o cutie Mariei, dar ea refuzase. În clipa de faţă Seronga lua înghiţituri mici din a doua sa cutie. La fiecare înghiţitură lichidul cald îi ardea gura, dar cafeina din compoziţia lui îl ajuta să rămână treaz. În poală ţinea o hartă despăturită. Ţinea harta cu mâna stângă, pentru a nu fi luată de curent. Seronga trasase pe hartă un cerc cu raza de o sută douăzeci kilometri. Baza voduniştilor era amplasată în centrul acelui cerc.

Călătoria de-a latul câmpiei cufundate în beznă îi oferise lui Seronga timp de gândire. Iar acum i se părea straniu că ajunsese acolo. Şi nu se referea la câmpie, ci la război. Până în clipa aceea liderul Viperelor nu înţelesese faptul că ducea un război religios. Credea că lupta pentru Botswana. Dar acum începuse să se îndoiască şi de asta. Începuse să reflecteze că Dhamballa putea avea dreptate, dar putea să se şi înşele. Cu toate astea, nu era o senzaţie neplăcută. Din contră. Gândul că zece mii de ani de cultură spirituală erau mai măreţi decât continentul african şi civilizaţiile sale era revigorant.

Cu câteva decenii în urmă, în timpul revoluţiei tăcute de alungare a stăpânirii britanice, Viperele făcuseră tot ceea ce reprezenta o necesitate pentru eliberarea Botswanei. Pe vremea aceea viziunea lui Seronga era limpede. La fel erau şi metodele sale. Mai presus de orice altă motivaţie stătea dorinţa de-a fi liberi, cel mai puternic deziderat al lor. Iar setea de neatârnare le era întărită de forţa armelor şi de răbdarea de-a le utiliza numai atunci când era nevoie.

Seronga simţise acelaşi amestec de ţeluri atunci când îl auzise pe Dhamballa vorbindu-le oamenilor. Religia încă nu-şi făcuse loc în cuvântările sale. Vorbele liderului spiritual făceau referire la Africa şi la africani. Adevărul era că Leon Seronga nici nu avea aplecări religioase.

Încă din copilărie zeul lui suprem fusese Africa. Nimic nu se putea compara cu măreţia acestui tărâm, cu teribila frumuseţe a prădătorilor săi şi cu serenitatea prăzilor. Sau cu insondabilele capricii ale vremii. În unele zile vremea era senină şi frumoasă ca un poem epic, înveselind sufletele tuturor. În alte zile, în funcţie de toanele pământului, vremea se schimba fie rapid, în forţă, fie amăgitor de lent. Câteodată începea din senin să plouă şi să bată

vântul. Altă dată ploile erau anunțate de-o adiere blândă acompaniată de-o burniță rece. Existau perioade de arşiță şi secetă care durau săptămâni întregi, sau inundații înfiorătoare când apa năvălea atât de repede încât oamenii se înecau în paturile lor. Apoi mai erau nopțile. Uneori, precum în acea noapte, cerul părea atât de vast şi de însuflețit, încât oamenii credeau că se află în imponderabilitate, zburând printre aştri. Altădată întunericul îl împresura şocant de strâns, făcându-l pe Seronga să-şi închipuie că era singurul om rămas pe fața pământului. În asemenea nopți până şi sunetul greierilor părea că provenea de pe altă lume.

Dacă pământul era zeul lui Seronga, atunci viețile şi bunăstarea locuitorilor săi reprezentau religia sa. Oamenii născociseră şi alți zei deoarece, după opinia lui, se temeau de moarte. Pentru Seronga moartea fusese mereu o componentă normală şi acceptată a vieții sale. Atâta vreme cât avusese norocul să fie o părticică a Africii, trebuia să accepte şi să fie o componentă din ciclul vieții. El nu fusese nicicând iritat de gândul că avea să moară. Şi niciodată nu se rugase pentru o viață lungă, deoarece o mare parte din ea putea fi irosită cu pregătirile pentru moarte.

Leon Seronga nu se îndoia de justețea acțiunilor sale din prezent. Chiar dacă urma să dea greş în actuala misiune, nu avea să-şi pună, retrospectiv, întrebări asupra faptelor comise. Însă pentru întâia oară în viața sa se-ntrebă dacă nu cumva greşise în privința religiei. Se minună la gândul că zeii vodun se aflau în sufletul lui după Africa şi locuitorii săi.

„Sau poate că nu-i o minune, gândi el. Poate-i speranță."

Pentru prima dată în viața lui, Seronga era dezechilibrat. Era pe pământul lui natal şi lupta pentru el, dar se simțea aidoma unui străin. În Maun erau soldați spanioli. Preoți dintr-o dioceză cu sediul în Africa de Sud. Observatori de la Roma. Aliații lui din Belgia, din Franța, ba chiar şi din China. Pe drumurile şi câmpiile continentului soseau tot mai mulți turişti. Africa înceta să mai fie acea entitate fizică pură pe care o ştia el. Devenea un parc pentru cei bogați. Un câmp de bătălie al orgoliilor şi ambițiilor. O sursă de suflete şi de venituri pentru Roma. Crezuse că Statele Unite nu acordau suficientă importanță continentului, americanii considerându-l doar o cauză pentru ecologişti şi un laborator pentru etnologi. De parcă ar mai fi fost nevoie de ajutoare şi de studii pentru a rămâne Africa.

Dar dacă Dhamballa avea dreptate, atunci Seronga căutase spiritul Africii acolo unde nu trebuia. Poate că pământul şi oamenii nu constituiau decât manifestări ale unei identităţi superioare.

„Ori poate că un veteran al Viperelor a devenit prea bătrân şi prea fricos”, trebui să admită Seronga.

Acest gând îl făcu să zâmbească. Nu-i plăcea să se vadă într-o asemenea lumină, dar poate că era momentul oportun s-o facă. Seronga văzuse cum leii bătrâni stăteau întinşi în ierburile înalte şi-i priveau pe tinerii membri ai familiei conducând vânătoarea. Deseori se-ntrebase ce gândeau acei bătrâni luptători. Oare nu doreau să arate că deveniseră prea lenţi? Erau prea osteniţi ca să se arunce în bătălie?

„Sau poate că-i vorba de cu totul altceva”, gândi Seronga.

Poate că o voce interioară le spunea bătrânilor lei să-şi aleagă momentul propice când aveau să participe la o ultimă vânătoare. Astfel, acei luptători veterani aveau mai multe şanse să devină legende. Seronga se-ntrebă dacă animalele, la fel ca şi oamenii, erau însufleţite de legende. Poate că acele legende constituiau esenţa poporului său.

Tocmai asta îl determinase pe Seronga să se-ntrebe dacă nu cumva Dhamballa avea dreptate.

Zeii cu care vorbea Dhamballa puteau fi nici mai mult nici mai puţin decât războinici din vremurile străvechi care căzuseră în luptă şi fuseseră imortalizaţi în legende. La urma urmei, se întrebă Seronga, ce erau zeii dacă nu fiinţe idealizate? Erau entităţi ce nu puteau fi provocate sau atacate, ale căror scopuri erau clare şi perfecte. Nu avea importanţă dacă erau spirite sau plăsmuiri ale imaginaţiei. Păstrând intacte amintirile lor, o naţiune îşi putea susţine existenţa. Chiar dacă o ţară era invadată, cucerită şi locuitorii ei transformaţi în sclavi şi expediaţi pe alte continente, legendele nu puteau fi eradicate. Zeii nu puteau fi distruşi.

— Aproape am ajuns, zise Finn.

Seronga construia giganţi şi eternităţi în imaginaţia sa. Vocea extrem de reală a şoferului îl trezi la realitate.

— Mulţumesc, replică Seronga.

Luă o înghiţitură de Cola. Furnicătura iscată de lichidul cald îl readuse în prezent. Aruncă o privire hărţii.

Punctul de care se apropiau se afla în raza de acoperire a staţiei

radio aparţinând lui Dhamballa. Chiar dacă el părăsise tabăra, ruta pe care ar fi urmat-o se înscria în cercul trasat pe hartă şi care reprezenta limita de bătaie a staţiei radio. Când camioneta avea să intre în interiorul acelui cerc urmau să-l poată contacta pe Dhamballa.

Seronga nu era sigur ce urma să afle atunci când avea să stabilească legătura. Nu ştia cum reacţionase Dhamballa la vestea asasinatului şi cum avea să afecteze acest fapt următoarea întrunire planificată de către liderul religios.

Trecură pe lângă un mic lac în formă de rinichi. Stelele se reflectau pe suprafaţa ochiului de apă. Câteva minute mai târziu, Seronga reperă silueta întunecată a piscului Haddam. Muntele înalt de 600 metri se înălţa singuratic în direcţia nord-est. Seronga recunoscu forma de tor încovoiat care bloca lumina stelelor. Era ultimul reper marcat pe hartă. Camioneta intra în raza de acoperire a staţiei radio. Comandantul Viperelor deschise uşa ruginită a torpedoului. Puse harta înăuntru şi scoase un aparat de radio subţire şi dreptunghiular, de culoare neagră. Era un radio model Algemene-7, de producţie belgiană. Utilizat de către agenţia federală de securitate şi informaţii a Belgiei, *Veiligheid van de Staat*, era o staţie de emisie-recepţie cu salt de frecvenţă, care asigura convorbiri sigure, imposibil de interceptat, pe o rază de o sută douăzeci de kilometri. Dhamballa avea singura staţie capabilă să-i recepţioneze semnalul.

Seronga apăsă butonul verde de activare aflat în colţul din dreapta jos al aparatului. Pe partea dreaptă era un buton roşu pentru emisie, iar pe cea stângă se afla o tastă albastră pentru recepţie.

Seronga îşi aşeză degetul mare pe butonul roşu. Apoi ridică aparatul, ducând microfonul în dreptul gurii.

Şi se opri. Aruncă o privire în jur.

— Ce-i asta? întrebă Seronga.

Finn îşi miji ochii, privind înainte. La fel procedă şi Maria.

— Unde te-ai uitat? întrebă şoferul.

— În direcţia orei nouă, spuse Seronga. Utiliză staţia radio ca un indicator, arătând cu ea către dreapta.

— Nu văd nimic, zise Finn.

— Eu văd, replică Maria. E o maşină. Un Jeep.

Femeia avea dreptate. Un mic vehicul de teren sclipea slab în

lumina farurilor camionetei. Se afla la aproximativ o sută de metri depărtare.

Finn încetini.

— Aştepţi pe cineva? întrebă Seronga.

— Da, răspunse Maria.

Seronga făcu ochii mari.

— Opreşte camioneta, ordonă el.

Finn strivi pedala de frână. Maşina se opri greu, derapând uşor. Seronga studie Jeepul prin fereastra laterală deschisă.

Seronga îşi aşeză aparatul de radio în poală. Îşi lăsă mâna dreaptă să alunece pe lângă scaun şi scoase pistolul din buzunarul uşii. Făcu în aşa fel încât Maria să nu zărească arma. Nu încă.

Pavant îşi băgă capul în cabină.

— Care-i baiul?

— Priveşte înainte, îi spuse Seronga.

— Îi văd, replică Pavant. Vrei să folosesc ochelarii cu infraroşu şi să interceptez ţinta?

— Nu încă, zise Seronga. O privi pe Maria. Cine sunt?

— Doi colegi de-ai mei, replică Maria.

— Ce vor? întrebă Seronga.

— Se află aici pentru a oferi ajutor.

— *Cui?* o presă Seronga. Ţie?

— Nu. Să te ajute pe tine şi pe oamenii tăi să supravieţuiţi acestei nopţi, replică Maria. Vocea ei prevestitoare de dezastru era rece ca gheaţa.

Seronga privi iarăşi în direcţia Jeepului. Vehiculul nu-şi schimbase poziţia. Staţiona.

— Cum au ştiut că vom fi aici? întrebă Seronga. Ai asupra ta vreun dispozitiv de semnalizare?

— N-are importanţă, replică Maria.

— Pentru mine are, insistă Seronga.

— Ce contează în momentul de faţă este faptul că o forţă spaniolă de elită a plecat în căutarea bazei liderului tău, îi spuse Maria. Colegii mei s-ar putea să aibă informaţii noi despre asta. Îţi sugerez să vedem ce au de spus.

Seronga remarcă faptul că Finn îşi plimba nervos palmele în jurul volanului.

— Va fi totul bine, Njo, zise Seronga.

— Aş vrea să ies din camionetă, spuse şoferul. *Trebuie* să cobor.

— Va fi bine, îți promit, îl asigură Maria. Dar trebuie să te decizi rapid şi să ai încredere în mine.

Seronga înălță pistolul. O lăsă pe Maria să-l vadă, dar nu-l ațintí asupra ei. Era clar că femeia era o luptătoare experimentată. Într-un spațiu restrâns precum cel în care se aflau, putea neutraliza foarte uşor arma venind mai aproape de Seronga. El nu-şi permitea riscul de-a trage la întâmplare.

— Coborâm toți, zise Seronga. Vom merge împreună până la Jeep. Pavant?

— Da?

— Zăreşti pe cineva care ne supraveghează din bena maşinii, sau adăpostit după ea? întrebă Seronga.

Pavant privi atent.

— Nu. N-au unde să se ascundă, replică el.

— În regulă. Rămâi unde eşti şi acoperă-ne, îi spuse Seronga. Deschise puțin portiera şi se strecură afară. Solul acoperit cu pietre scrâşni sub tălpile pantofilor. Să mergem, o îndemnă pe Maria.

Femeia se lăsă să alunece pe pământ alături de el. Seronga se dădu câțiva paşi înapoi. O lăsă pe tânără să meargă la o mică distanță în fața sa. Finn sări afară din maşină pe partea opusă. Seronga era fericit că şoferul n-avea armă. Finn era un bărbat loial şi de ispravă, dar nu luase niciodată parte la o luptă. Nu avea antrenamentul necesar unei asemenea situații. Partea afurisită era că nici Seronga nu se aşteptase să fie implicat în vreo luptă. Ei îşi doriseră o revoluție paşnică. O confruntare de idei, nu una în care să se verse sânge.

Cei trei păşiră către Jeep. Lui Seronga nici măcar nu-i trecea prin minte să pună la îndoială vorbele femeii, nici cele referitoare la soldații spanioli şi nici cele în care susținea că ocupanții Jeepului doreau să-i ajute. Era remarcabil cum reuşea Maria să insufle atâta încredere doar prin câteva cuvinte.

Finn se ținea în apropierea lui Seronga, în spatele femeii. Seronga căuta din priviri vreun semn de mişcare. Se-ntreba dacă ocupanții Jeepului erau la fel de stăpâni pe sine precum colega lor.

El unul nu era deloc calm. Şi, cu toate că nu o arăta la fel de deschis precum Njo Finn, îi era frică. Dar nu de propria-i soartă. Îi era teamă pentru cauză. În acelaşi timp îl încerca un gând care

pentru el constituia o premieră. Gândul acela care suna precum o şoaptă în mintea sa nu era un îndemn la speranță, ci o chemare.

Dacă zeii vodun existau cu adevărat, atunci acela era momentul oportun să se arate.

53

Washington, D.C.

Vineri, 3.10 P.M

— Şefule, am aflat că se petrec nişte lucruri stranii.

Telefonul din partea lui Bob Herbert sosi în timp ce Paul Hood verifica activitatea celorlalte departamente. Centrul de Operațiuni avea diverse secții care funcționau independent de grupul pentru gestionarea situațiilor de criză, ce constituia inima instituției. Mai existau o mică secție financiară, un birou de resurse umane şi un grup de comunicații care îi era subordonat direct lui Bob Herbert.

Acel grup monitoriza transmisiile prin fax, apelurile date şi primite prin intermediul telefoanelor mobile, plus activitatea sateliților din regiunile unde activau agenți ai Centrului de Operațiuni. Hood era norocos să aibă sub ordinele sale un numeros grup de specialişti, de la tineri abia ieşiți de pe băncile facultății până la veterani. Cu toții învățau meserie unii de la alții. Şedințele lor de informare erau foarte instructive. Aşa cum o spusese Herbert odată, mai în glumă, mai în serios: „Ei sunt fundația străzii pe care defilăm noi, bătrânii titani”. Hood era bucuros să aibă la dispoziția sa un grup de oameni care-i ofereau sprijin în activitatea desfăşurată. Era o mare schimbare față de timpurile când îndeplinea funcția de primar al metropolei Los Angeles. Spre deosebire de consiliul orăşenesc şi de diversele departamente ale primăriei, la Centrul de Operațiuni fiecare angajat era la fel de important.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Hood.

— Am interceptat o creştere neobişnuită în volumul comunicaţiilor forţelor aeriene ale Botswanei, zise Herbert.

— Defineşte cuvântul „neobişnuită”, spuse directorul.

— Un salt de la zece sau cincisprezece comunicaţii pe oră la mai mult de trei sute, replică Herbert.

În Statele Unite o asemenea creştere echivala cu intrarea în stare de alertă Defcon Unu [1].

— În afară de băieţii noştri, au băgat de seamă şi cei de la CIA, continuă Herbert. Aparatele lor de monitorizare a frecvenţelor de la ambasade nu se activează decât la un salt al traficului radio de o sută de procente.

— Ştim ce motiv are creşterea asta a traficului radio? întrebă Hood.

— Nu încă, răspunse Herbert. Toate transmisiile sunt cifrate. Le adunăm şi încercăm să le decriptăm chiar aici. Viens încearcă să ne obţină câteva imagini luate din satelit cu activitatea de pe bazele aeriene. Se străduieşte să ne ofere tot timpul de acces la sateliţii de care poate face rost. Problema e că Jody Cameron, de la serviciul de informaţii al NAVSEA [2], tocmai mi-a comunicat că au început să obţină spoturi radar. Unul dintre distrugătoarele lor, care navighează în Strâmtoarea Mozambic, le-a prins pe radar.

Secţia informaţii aparţinând NAVSEA consta dintr-un mare număr de cutere şi distrugătoare răspândite pe tot globul. Navele aveau sarcina să monitorizeze toate activităţile terestre şi maritime inaccesibile mijloacelor de supraveghere din bazele aparţinând SUA sau aliaţilor săi. Pe baza informaţiilor colectate de către aceste vase se stabilea dacă şi ce fel de navă de luptă aparţinând Forţei Maritime de Avangardă să fie trimisă în regiune. Navele Forţei de Avangardă trebuiau să asigure sprijin armat până la sosirea în zonă a forţelor

---

[1] DEFCON (Defense Readiness Condition) – termen care ilustrează treptele stărilor de alertă ale tuturor forţelor militare aparţinând SUA. Există cinci trepte de alarmare. Defcon Unu reprezintă cel mai ridicat nivel de alarmare şi se foloseşte atunci când un război nuclear este iminent. Niciodată în istorie nu s-a făcut apel la starea Defcon Unu. Cel mai ridicat nivel de alarmare a fost Defcon Doi, în octombrie 1962, în timpul „Crizei Rachetelor” din Cuba. (n.tr.)

[2] NAVSEA (Naval Sea Systems Command) este cel mai mare dintre cele cinci sisteme de comandă ale marinei militare americane. Principalul obiectiv al organizaţiei este proiectarea şi construirea de nave de luptă, plus susţinerea logistică a flotei şi a sistemelor de armament aparţinând U.S. Navy. (n.tr.)

expediționare compuse din navele capitale ale flotei. Navele care patrulau în Strâmtoarea Mozambic aveau sarcina să supravegheze regiunea cuprinsă între Africa de Sud şi Somalia.

— Ce sugerează spoturile? întrebă Hood.

— Elicoptere aflate în zbor, replică Herbert. Mai numeroase decât au fost vreodată văzute în acea zonă.

— Urmează un model de căutare, ori se-ndreaptă într-o anumită direcție, pe un curs stabil? întrebă Hood.

— Toate elicopterele se îndreaptă către nord. Au decolat de pe bazele aeriene din jurul capitalei Gaborone, zise Herbert. NAVSEA spune că asta-i ori o operațiune militară, sau un exercițiu de proporții.

— Noi trebuie să presupunem că nu-i un exercițiu, rosti Hood.

— Fireşte, fu de acord Herbert. Stai puțin... Matt Stoll tocmai mi-a expediat câteva informații culese din mesajele decriptate.

Urmă un scurt moment de tăcere, care directorului i se păru extrem de lung.

— Fir-ar să fie! exclamă Herbert. Ticălosul naibii!

— Ce-i? întrebă Hood.

— Au o destinație, îi spuse Herbert. Mlaştina Okavango.

— La dracu'! făcu Hood.

— Mesajele zic că Edgar Kline e cel care le-a oferit destinația, adăugă Herbert.

— Cum naiba poate Kline să le ofere o țintă? întrebă Hood. Nici măcar noi nu ştim unde-i tabăra.

— N-am idee, recunoscu Herbert.

Trecuse ceva mai mult de-o oră de când Hood îl sunase pe Kline pe telefonul mobil şi îi oferise coordonatele punctului de întâlnire între echipa Centrului de Operațiuni şi soldații din *Unidad Especial del Despliegue*. Era imposibil ca Vatican Security Office să fi putut extrapola poziția taberei lui Dhamballa din informațiile furnizate de către Hood. Centrul de Operațiuni nici măcar nu ştia cu certitudine unde-şi aveau voduniştii baza.

— Sună-l pe Kline şi fă-mi legătura, ordonă Hood.

— Cu plăcere, replică Herbert clocotind de furie.

Directorul deveni neobişnuit de grăbit. Îl apelă pe Mike Rodgers şi-l puse la curent cu ultimele veşti. Apoi trecu legătura cu generalul pe modul conferință ca să poată şi el participa la discuția cu Kline.

Cei doi bărbați stăteau în aşteptare când simbolul de mesagerie vocală al lui Kline începu să clipească pe ecranul telefonului mobil.

— Blestemat să fie! exclamă Herbert. Se-ascunde de noi.

Hood simțea frustrare şi furie, dar se strădui să rămână calm şi să se concentreze asupra misiunii sale.

— Bob, crezi că Edgar Kline se află încă la sediul Misiunii Sfântului Scaun din New York? întrebă Hood.

— Este singurul loc sigur de unde poate monitoriza o operațiune militară, îl informă Herbert. În mod cert Kline nu pleca de acolo dacă ştia că se coace ceva. Înainte ca Hood să poată spune vreun cuvânt, şeful secției informații adăugă: Sun acolo chiar în clipa asta. Dau eu de el.

— Dacă reuşeşti, lasă-mă pe mine să vorbesc, spuse Hood.

— S-a făcut, rosti Herbert. Cu condiția să mă laşi să-i sparg nasul după ce se va termina toată povestea. Blochează apelurile, continuă şeful secției informații. O manevră de cea mai joasă speță. Dacă vrea să întârzie pe cineva, să procedeze ca un bărbat adevărat, față-n față, folosind limbajul diplomatic în doi peri.

Paul Hood nu-l întrerupse şi nici nu făcu vreun comentariu. Lui Bob Herbert i se întâmpla frecvent să se enerveze pe cineva. Era în firea lui de băiat crescut în Mississippi să se poarte astfel. Numai că de data asta Hood trebuia să recunoască faptul că Herbert avea toate motivele să clocotească de furie.

Herbert reuşi să se conecteze la o centrală robotizată. Şeful secției de informații n-avea nici cea mai vagă idee ce birou folosea Kline şi care era numărul interior. Aşteptă până îi răspunse un operator uman. Acesta nu avea cunoştință de nici un individ cu numele de Edgar Kline. Exasperat, Herbert închise şi formă iarăşi numărul principal al Misiunii. Când vocea robotului îi răspunse şi începu să-i înşire lista de opțiuni, Herbert apăsă extensia către Librăria Fundației Calea spre Pace.

— Vă pot ajuta? răspunse o voce masculină tânără.

— Da, rosti Herbert. Cum vă numiți?

— Domnul Hotchkiss, spuse funcționarul. Cu ce vă pot fi de folos?

— Domnule Hotchkiss, începu Herbert, aveți o copie a slujbei de înmormântare?

— Avem, replică funcționarul. O găsiți în mai multe cărți. Cea

mai populară este *Concordanța Liturghiei Catolice*...

— O cumpăr, zise Herbert. Şi vreau un semn de carte pus la pagina unde începe slujba.

— Doriți un model aparte de semn?

— Nu, replică Herbert. Vreau să livrați cartea cuiva aflat în clădirea dumneavoastră.

— În clădirea noastră? spuse bărbatul.

— Chiar aşa, replică Herbert. Domnule Hotchkiss, mai lucrează altcineva în magazin cu excepția dumneavoastră?

— Da...

— Rugați-l, vă rog, să livreze cartea în timp ce eu vă dictez datele cărții mele de credit, spuse Herbert. Oh, şi vreau o inscripție pe pagina de titlu.

— Desigur, sir.

— Scrieți aşa: Răspunde la telefonul mobil, altfel vei avea nevoie de asta, îi dictă Herbert. Semnați Bob H.

— Poftim? zise tânărul.

— Faceți cum v-am spus, îl îndemnă Herbert. Viața unor oameni depinde de dumneavoastră.

Hood era impresionat de îngrijorarea şi convingerea care răzbăteau din vorbele lui Herbert. Şeful secției de informații era campionul persuasiunii.

— Scriu chiar acum, sir, replică funcționarul. Cui îi este destinată cartea?

— Numele bărbatului este Edgar Kline, spuse Herbert. Întrebați-i pe cei din sectorul diplomatic. Cineva trebuie să-l cunoască.

— Îl cunosc eu, zise bărbatul.

— Într-adevăr? întrebă Herbert.

— A fost aici cu puțin timp înainte, să cumpere un ghid turistic, îi spuse bărbatul.

— Referitor la zona de sud a Africii? întrebă Herbert.

— Adevărat, replică funcționarul.

— A vrut să vadă hărțile? întrebă Herbert.

— Chiar aşa! replică Hotchkiss. De unde ați ştiut?

— Am ghicit, îi spuse Herbert. Domnule Hotchkiss, pot conta pe dumneavoastră să faceți livrarea?

— Puteți, îl asigură funcționarul. De vreme ce ştiu cum arată, îi voi duce personal cartea.

— Mulțumesc, replică Herbert.

Funcționarul îi dădu receptorul colegului său, iar Herbert îi dictă acestuia datele cărții de credit. Între timp Hood închise telefonul. Studie pe computer o hartă înfățişând regiunea nordică a Botswanei. Punctul de întâlnire pentru Maria, Aideen şi Battat se afla la patruzeci şi opt kilometri de marginea mlaştinei. El nu-i oferise lui Kline nici un fel de informație care să-i conducă pe militarii Botswanei direct spre acea zonă. Pontul despre amplasamentul țintei trebuia să le fi parvenit pe alte căi. Dar cine ştia de asta şi îi contactase? VSO era o organizație foarte secretoasă. Nu întrețineau legături cu multe agenții internaționale de informații. Doar cu cele din Spania, din Statele Unite... şi brusc avu o revelație. Informația nu venise din exterior. Ei scăpaseră din vedere cea mai evidentă sursă.

Mike Rodgers intră în birou.

— Ce părere ai, Paul? îl întrebă generalul pe Hood.

— Eu cred c-a fost părintele Bradbury, zise el.

Rodger era năucit.

— Ce-i cu el?

— Este singurul care ştie cu precizie unde se află Dhamballa, rosti Hood. Fie VSO a descoperit o metodă să identifice locul de unde a plecat ultimul apel telefonic al părintelui, fie – varianta mult mai probabilă – Bradbury a găsit un mijloc prin care să le semnaleze poziția.

— Adică o stație radio sau un telefon, spuse Rodgers. Dhamballa trebuie să aibă aşa ceva în tabără. Da, este posibil.

— Domnilor, nu-i a bună, zise Hood. Trebuie să-i oprim pe oamenii noştri să pătrundă în tabără.

— Mi-ai luat-o înainte, spuse Rodgers.

— Guvernul Botswanei crede că oamenii lui Dhamballa l-au ucis pe episcop, zise Hood. Autoritățile sunt nevoite să ia măsuri contra lui. Aviația o să omoare o mulțime dintre ei.

— Dar nu înainte ca spaniolii să pătrundă acolo şi să-l scoată pe părintele Bradbury, spuse Rodgers.

— Poate că nu, zise Hood. Dacă ei sunt convinşi că voduniştii au ucis o dată, atunci pot fi învinuiți pentru încă o crimă. Cine-o să fie capabil să dovedească faptul că nu rebelii l-au ucis pe preot?

— Nimeni, interveni Herbert.

— Trebuie să le dăm celor de la Gaborone fotografiile făcute de

Maria, spuse Rodgers.

— S-ar putea ca asta să nu-i oprească, remarcă Herbert. Imaginile nu le vor spune decât că problema lor e mult mai vastă. Că au mai mulți inamici în interiorul granițelor. În prima fază vor vrea să termine ce-au început, adică să-i elimine pe voduniști cât mai rapid posibil.

— Eu tot nu cred că Vaticanul îl va sacrifica pe părintele Bradbury, insistă Rodgers. Nici nu vreau să cred asta. Roma nu poate lua o asemenea decizie atât timp cât mai are o opțiune.

— Poate că nu, fu de acord Hood. Ce opțiuni au?

— *Unidad Especial del Despliegue*, zise Rodgers. Vaticanul poate obține ca unul dintre elicopterele aviației Botswanei să-i transporte pe soldații spanioli în vecinătatea mlaștinei. Soldații pătrund în tabără și-l scot pe părintele Bradbury de acolo.

— Eliminând astfel nevoia de-a se întâlni cu agenții noștri, sublinie Herbert.

— Și încă n-am spus ce e mai rău, zise Rodgers. Oamenii noștri continuă să se-ndrepte către Mlaștina Okavango, împreună cu Seronga. Am în fața mea o hartă a Botswanei. Dacă estimările mele sunt cât de cât corecte, vor ajunge în tabără cam în același timp cu aparatele aviației militare a Botswanei.

Rodgers înhăță telefonul de pe biroul lui Hood. Apelă ambasada din Gaborone și ceru să fie pus în legătură cu Aideen Marley.

Urgent.

54

Maun, Botswana

Vineri, 10.31 P.M.

Aideen Marley și David Battat se hotărâseră să rămână ascunși pentru o vreme. Aveau s-o lase pe Maria să se ocupe de modalitatea

de abordare. Era cea mai experimentată dintre ei şi se afla deja infiltrată între inamici.

În momentul când văzură o pereche de faruri apropiindu-se, Aideen şi David îşi părăsiră Jeepul. Se întinseră pe burtă, adăpostindu-se în spatele unei ridicături de pământ înaltă de trei sau patru metri, care se afla la câteva zeci de paşi în spatele vehiculului. Nu puteau exclude posibilitatea ca Seronga să le mitralieze maşina înainte de-a veni mai aproape. Oricum, cei doi erau conştienţi că rămaşi fără vreun mijloc de transport, noaptea în mijlocul sălbăticiei, erau pierduţi. Nici nu ştiau ce fel de animale de pradă dădeau târcoale prin preajmă. Dar, nefiind siguri ce era în mintea lui Seronga, considerau că părăsirea maşinii era o măsură de prevedere înţeleaptă.

Aideen şi Battat văzură cum din cabina camionetei care se oprise coborî Maria, însoţită de doi bărbaţi. Cei trei se apropiară cu precauţie de Jeep. Lumina farurilor camionetei le bătea din spate, aşa că siluetele lor erau greu observabile, însă Aideen realiză că unul din bărbaţi era înarmat. Se părea că ţinea arma îndreptată către Maria, care păşea la câţiva metri în faţa lui. Aideen încercă să descifreze vreun semnal de avertisment din limbajul trupului Mariei. Dar femeia mergea de parcă se afla la plimbare acasă la ea, în Spania. Nimic nu părea s-o intimideze. Dacă s-ar fi aflat în pericol, cu siguranţă ar fi dat vreun semn.

— Salutare! zise în cele din urmă Maria. Sunteţi aici?

Aideen nu-l putea zări pe David. Pentru a comunica foloseau un cod de semnale bazate pe atingere fizică. Simţi cum colegul ei o freacă pe dosul palmei. Asta însemna că era mai bine să rămână pe loc. Aideen acceptă sugestia şi răspunse frecând şi ea dosul palmei lui Battat.

Cei trei se apropiaseră şi mai mult.

— Am venit cu domnii Seronga şi Finn, anunţă Maria cu o voce fermă şi puternică. Pe bancheta din spate a camionetei se mai află un bărbat. Nimeni n-o să vă facă vreun rău. Vor să stea de vorbă cu voi.

Aideen cunoştea foarte bine vocea Mariei. Din tonul ei îşi dădea seama că totul era în regulă. Ea credea că femeia spunea adevărul. Îl bătu pe David pe dosul palmei. Asta însemna că dorea să vorbească. Battat ezită. Apoi, cu reţinere, o atinse pe dosul palmei, semn că era de acord. Aideen se ridică uşor.

— Sunt aici, zise Aideen. Îşi depărtă braţele de corp, păşind către cei trei. Nu sunt înarmată.

— Ai veşti pentru noi? întrebă Maria.

— Da, răspunse Aideen. Există o unitate militară spaniolă care vă urmăreşte. Se află la cel puţin o oră distanţă de-aici. Trebuie să ne împărţim în două grupuri. Unul îi va atrage pe soldaţii spanioli departe de tabăra lui Dhamballa. Celălalt se va îndrepta direct către tabără.

— De ce? strigă unul dintre bărbaţii aflaţi mai la distanţă.

Aideen bănuia că acesta era Leon Seronga.

— Noi credem că singura opţiune prin care voduniştii pot împiedica declanşarea unui conflict armat este eliberarea părintelui Bradbury, rosti Aideen. Dădu ocol Jeepului. Cei trei se aflau acum la mai puţin de cincizeci de metri distanţă.

— Ai zis „noi”. Cine sunteţi? întrebă Seronga.

— I-am explicat deja domnului Seronga că nu vom discuta pe tema identităţii noastre, spuse Maria.

Aideen nici măcar nu intenţiona să-şi dezvăluie identitatea, însă îi era recunoscătoare Mariei pentru că preluase iniţiativa. Asta îi dădea posibilitatea să joace rolul poliţistului bun.

— Nu există vreun motiv să discutăm cine suntem, ci doar ce dorim să facem, continuă Aideen. Iar noi vrem să salvăm vieţile oamenilor.

— Vă cred, zise Seronga. Dar nu-mi pot permite să am încredere în voi. N-aţi vrut să-mi spuneţi nici măcar cine sunteţi.

— Nu intenţionăm ca informaţia aceasta să devină publică, în caz că ţi se întâmplă ceva, zise Aideen.

— Adică în cazul că sunt prins şi torturat, spuse Seronga.

— Da, zise Aideen.

— De ce ai impresia că societatea mea este una primitivă şi degenerată? o întrebă el.

— Nu cred asta, replică sec ea. Dar trăim în nişte vremuri primejdioase, în care oamenii comit excese.

— Ei chiar răpesc persoane, adăugă Battat, care se apropiase din spate de Aideen. Din păcate, şansele ca să se petreacă ceva rău cresc cu cât prelungim mai mult această discuţie.

Grupul lui Seronga se opri la câţiva metri de Jeep. Liderul Viperelor îi studie din priviri pe Aideen şi Battat.

Brusc se auzi un piuit slab.

— Ce-i asta? întrebă Seronga.

— Telefonul meu mobil, răspunse Aideen. Ea era surprinsă. Numai cei de la ambasadă aveau dotarea tehnică necesară ca s-o poată contacta acolo. Voi răspunde la apel, continuă femeia. Scoase telefonul din teaca ataşată la centură.

— Dă-mi-l mie, zise Seronga, întinzând mâna stângă.

— Mai întâi trebuie să răspund, replică Aideen. Dacă nu le furnizez un anumit cod, vor închide. Era o minciună, dar femeia nu dorea să-i dea telefonul lui Seronga. Nu înainte de-a afla cine-o suna şi de ce. Deschise aparatul. Barley la telefon, rosti ea. Alesese un nume care suna foarte asemănător cu Marley, astfel încât apelantul să creadă că era o problemă de recepție, sau o distorsiune datorată semnalului slab.

— Aideen? glăsui omul aflat la celălalt capăt al firului.

— Da.

— Aici Mike Rodgers, spuse generalul. Mă auzi bine?

— Da.

— Poți vorbi deschis? întrebă el.

— Nu chiar, replică ea.

Seronga păşi înainte. În timp ce se apropia gesticula să-i fie înmânat aparatul.

— Vi-l dau la telefon pe Leon Seronga, zise Aideen.

— Nu! spuse Rodgers. Maria şi David sunt cu tine?

— Da, îi zise Aideen. Se dădu câțiva paşi înapoi şi-i făcu semn lui Seronga să se oprească.

Comandantul Viperelor aținti pistolul spre ea, dar femeia nu se opri. Se mişca sub impulsul datoriei, nu al propriei securități.

Battat se interpuse între cei doi.

— Lasă doamna să vorbească, spuse el. Suntem aici ca să vă ajutăm.

Seronga nu coborî țeava armei. Dar nici nu apăsă pe trăgaci şi nici nu mai înaintă.

Aideen îşi continuă convorbirea telefonică.

— Ai nevoie de ei pentru ceva anume? întrebă ea.

— Nu, îi zise Rodgers. Vreau ca voi trei să anulați imediat misiunea.

— De ce? întrebă Aideen.

Seronga reuşise să audă nota de îngrijorare din vocea ei. Făcu un pas înainte.

— Credem că avioane de luptă aparținând aviației militare a Botswanei se îndreaptă către tabăra vodun din Mlaştina Okavango, îi spuse Rodgers. Trebuie să stați cât mai departe de acea zonă. Ai recepționat?

— Da, replică Aideen.

— Ce se petrece? o întrebă Seronga.

Femeia nu-i răspunse.

— Forțele armate ale Botswanei monitorizează probabil transmisiile din eter, aşa că voi închide înainte să poată localiza acest apel, rosti Rodgers. Ordinul meu nu se discută. Plecați de-acolo. Imediat.

Seronga îl împinse într-o parte pe Battat şi înaintă către ea.

— Ți-am pus o întrebare! se răsti el.

Battat îl prinse pe comandantul Viperelor de braț în momentul când acesta trecea pe lângă el. Se auzi o împuşcătură şi un gheizer miniatural de țărână şi pietriş țâşni lângă tălpile agentului. Focul fusese tras dinspre camionetă.

— Următorul glonț îți va trece prin inimă! îl preveni o voce venită din acea direcție.

Battat îi dădu drumul lui Seronga şi se retrase câțiva paşi. Seronga smulse telefonul din mâna lui Aideen şi-l duse la ureche.

— Alo, zise Seronga. Alo! După câteva secunde îi aruncă o căutătură urâtă femeii. Nu-i nimeni la aparat.

— Nu-i, spuse Aideen. Şeful meu nu dorea ca Forțele Aeriene ale Botswanei să localizeze convorbirea.

— Aviația? întrebă Seronga. Ce interes ar avea?

— Se pare că v-au găsit tabăra din Mlaştina Okavango şi avioanele de atac se îndreaptă într-acolo, zise ea.

Timp de câteva clipe Seronga rămase imobil. Apoi se răsuci pe călcâie şi urlă către bărbatul rămas în camionetă.

— Ia stația radio de pe planşa de bord şi apelează tabăra, zise Seronga. Află care este situația.

Bărbatul din camionetă confirmă ordinul primit. Seronga se întoarse iarăşi către agenții americani.

— Ce altceva mai ştiți? întrebă Seronga.

— Nimic mai mult, replică Aideen.

Seronga îşi agită pistolul în direcţia Mariei, a lui Battat şi Aideen.

— Urcaţi-vă în Jeep, toţi trei.

— De ce? întrebă Battat.

— Mergem în tabără, spuse Seronga.

— Ce să facem noi acolo? întrebă Battat.

— Dacă va exista un atac, atunci trebuie să ne asigurăm că va fi oprit, replică Seronga.

— Cum? întrebă Battat.

— Cred că voi doi sunteţi americani, răspunse Seronga. Vom contacta forţele armate ale Botswanei şi le vom spune că sunteţi aici. Vor fi mult mai puţini dispuşi să atace ştiind că riscă vieţile unor cetăţeni americani.

— Nu putem dezvălui nimănui prezenţa noastră aici, îi zise Battat.

— De ce? întrebă Seronga.

— Deoarece, din punct de vedere oficial, noi nu suntem aici, spuse Battat.

— Dar *sunteţi* aici, iar vieţile voastre sunt puse în primejdie, sublinie Seronga. Chestia cu statutul vostru legal e de-a dreptul ridicolă.

— Nu şi când guvernul de la Gaborone s-a hotărât să-l oprească prin orice mijloace pe Dhamballa, spuse Battat.

— Dar femeia asta ştie că nu noi l-am ucis pe episcop, zise Seronga.

— E irelevant. Singurul vostru atu ar fi eliberarea preotului, îl sfătui Battat. Am un presentiment că, în cazul unui atac al forţelor armate, prelatul va fi găsit mort în mijlocul resturilor fumegânde ale taberei voastre.

Aideen fu străbătută de un fior rece auzind ipoteza lui Battat. Era foarte convingătoare.

— Am alertat tabăra! strigă bărbatul din camionetă. Nu-i nici urmă de vreun avion!

— Unde sunt camarazii noştri acum? întrebă Seronga.

— Au ieşit din mlaştină, deplasându-se către mina de diamante, răspunse cel aflat la bordul camionetei. Vocea sa era plată şi lipsită de ecou, înăbuşită din pricina vastităţii savanei care-i înconjura.

— Spune-le că trebuie să schimbe direcţia şi să vină către noi, ordonă Seronga. Într-un minut le voi da coordonatele noastre.

— Şi dacă nu se supun? întrebă bărbatul din camionetă.

— Atunci vor muri! zise Seronga. Aici nu e vorba de-un raliu, ci de supravieţuire. Spune-le asta!

— Aşa voi face! strigă bărbatul.

Seronga se răsuci spre Aideen. În timp ce se întorcea, ochii îi fură luminaţi preţ de-o clipă de sclipirea farurilor camionetei. Avea privirea îngustată, feroce şi învăpăiată a unui animal de pradă.

— Nu ştii când este programat atacul? o presă Seronga.

— Nu ştiu, răspunse ea.

— Juri? întrebă Seronga.

— Nu vreau să-mi încarc conştiinţa cu alţi morţi, replică Aideen în doi peri.

Seronga păru să accepte spusele agentei. Privi în jur, de parcă era în căutarea unor soluţii sau a unei inspiraţii salvatoare.

— Sunt sigur că folosesc elicoptere, vorbi el după câteva clipe. Avioanelor cu reacţie le-ar fi prea greu să repereze ceva printre coroanele arborilor.

— Elicopterele nu pot ateriza? întrebă Aideen.

— Nu, dacă cred că ne aflăm încă în mlaştină, zise Battat. Nu există nici un loc favorabil de aterizare.

— Dacă ştiu că Dhamballa a părăsit tabăra? continuă Aideen.

— Ne putem dispersa şi ascunde, dacă suntem nevoiţi s-o facem, îi spuse Seronga. Şi putem riposta. Soldaţii mei sunt obişnuiţi să opereze atât în grupuri mici, cât şi individual, ca unităţi independente.

— Tocmai mi-a trecut ceva prin minte, vorbi Maria. Dacă spaniolii atacă primii?

Seronga şi Aideen se uitară către ea.

— Explică-ţi ideea, zise Seronga.

— Trebuie să acceptăm presupunerea că şi soldaţii spanioli au fost informaţi despre amplasamentul taberei, spuse Maria. În acest caz s-ar putea ca ei să nu vină încoace. E posibil să fi fost transportaţi cu elicopterele de la aerodromul din Maun.

— Ai dreptate. Este posibil ca spaniolii să ne-o fi luat-o înainte, rosti Aideen. La ora asta s-ar putea să fi ajuns deja la tabără, să se fi infiltrat în perimetrul ei şi să-l fi salvat pe părintele Bradbury.

— Oare Mike nu ne-ar fi informat şi pe noi dacă lucrurile se petreceau astfel? întrebă Battat.

— Probabil că da, dacă ştia, zise Aideen.

— Spaniolii nu sunt prea transparenți în privința operațiunilor militare, îi spuse Maria. În Spania există multe facțiuni separatiste care pot folosi aceste informații pentru a pune la cale acțiuni teroriste.

Seronga se-ndreptă către Maria cu pistolul ridicat amenințător.

— Treceți cu toții în Jeep! îi zori el.

— De ce? întrebă Battat.

— Mergem să ne întâlnim cu oamenii mei, răspunse Seronga.

— Mai degrabă ajung în iad decât... ripostă Battat.

— Acum! urlă Seronga. Nu-mi pasă dacă vă aflați oficial sau nu aici. Din clipa asta sunteți ostaticii mei. Guvernul vostru va fi informat despre acest fapt. Astfel vom reuşi să câştigăm un scurt răgaz.

— Am o idee mai bună, zise Aideen.

— N-am timp de dezbateri! spuse Seronga.

— Ne-ai oferit un monolog, nu o dezbatere, ripostă femeia, ridicând vocea. Ai vorbit doar tu. Domnule Seronga, îmi vreau telefonul înapoi.

— Ce-ai de gând să faci cu el? întrebă liderul Viperelor.

— Îmi voi suna colegii şi le voi cere să răspândească informații false, replică Aideen. Asta îi va bloca un timp pe cei din armata Botswanei.

— Ce fel de informații? întrebă Seronga.

— Nu ştiu încă, îi zise Aideen. Găsesc eu ceva. Uite ce-i, stăm aici şi pierdem timpul. Indiferent ce voi întreprinde, n-are cum să ne facă situația mai dificilă decât este acum, sublinie Aideen.

Seronga ezită, dar numai preț de-o clipă. Îi întinse telefonul.

— Poți suna din Jeep. Eu mă-ntorc cu camioneta. Vreau să mă alătur cât mai repede posibil oamenilor mei.

Aideen privi spre Battat. Nu-i putea zări expresia feței, dar putea observa cum îşi schimba greutatea de pe-un picior pe altul. Femeia nu reuşea să-şi dea seama dacă agentul avea de gând să-i accepte ideea sau intenționa să-l dezarmeze pe Seronga.

Aideen se hotărî să fie ea cea care lua o decizie. Se întoarse şi începu să păşească spre Jeep.

— Mergem să ne-ntâlnim cu voduniştii, anunță ea.

Battat stătea pe gânduri.

Maria ezită şi ea, dar pentru scurt timp. O urmă pe Aideen. În timp ce trecea pe lângă Battat se opri în dreptul lui.

— Aideen are dreptate, zise Maria. Dacă Centrul de Operaţiuni găseşte o modalitate de-a întârzia atacul, s-ar putea să aflăm o cale de-a stopa criza. Dar dacă acum dăm bir cu fugiţii, vor pieri mulţi oameni. Îşi ridică bărbia, arătând către camioneta staţionată ceva mai departe, cu lunetistul ascuns în interior. Poate inclusiv noi.

Maria îşi continuă drumul către maşina de teren. Se apucă cu braţele de bară şi sări peste portieră, aterizând pe bancheta din spate.

— Nu vii? îl întrebă ea pe Battat.

Battat mai aruncă o privire spre camionetă.

Între timp Aideen ajunsese la Jeep. De cum se instală la bord, formă numărul de telefon al ambasadei americane din Gaborone şi privi, la rândul ei, către camionetă. Îl zări pe Seronga cum lasă arma-n jos, apoi pleacă spre vehicul. Gestul său paşnic nu însemna nimic, căci bărbatul din interiorul maşinii de teren avea probabil în continuare puşca cu lunetă aţintită asupra lor. Dar faptul că acceptase ideea agentei americane fusese o mutare înţeleaptă.

Battat se răsuci în fine pe călcâie şi porni spre Jeep. Maria se întinsese pe locul din dreapta al banchetei din spate. Îşi sprijinise ceafa pe suportul cadrului de protecţie şi avea ochii închişi. Aideen stătea cu telefonul mobil lipit de ureche. Reuşise să-l contacteze pe operatorul din tura de noapte şi-i ceruse să-i facă legătura cu terminalul 82401. În timp ce femeia aştepta să se efectueze conexiunea, Battat se instală pe locul şoferului.

— Trebuia să protestăm, rosti bărbatul pe un ton de apărare.

— *Tu* n-ai putut să-ţi ţii gura, replică Aideen.

— Bine. N-am putut să tac, şuieră Battat. Nici nu ştiu dacă sunt de acord cu actuala evoluţie a situaţiei. Dacă rămânem cu Seronga, nu ne putem permite să fim identificaţi. Sper că înţelegi asta.

— Bineînţeles, îi spuse Aideen.

— Atunci de ce nu te dai jos din maşină? interveni Maria. Trimitem pe cineva să te ia.

— Rămân cu voi pentru că nu mai este vorba doar de propria mea securitate, se răsti Battat. Am intrat în mizeria asta mai adânc decât intenţionam. N-avem aprobarea Comitetului de Supraveghere a Activităţii Serviciilor de Informaţii, nici pe cea a preşedintelui.

Suntem complet descoperiți şi dacă ne deconspirăm repercusiunile pot fi dezastruoase pentru Centrul de Operațiuni. Mai ales dacă suntem prinşi ajutându-i pe rebeli.

— Ai dreptate, replică Maria. Însă această meserie, meseria *noastră* este plină de riscuri. Şi nu mă refer la cele de natură fizică, ci la cele de natură politică. De pe urma unei astfel de situații pot cădea guverne întregi. Dar indiferent ce urmează să facem noi, Statele Unite vor supraviețui. Principala mea îngrijorare o constituie oamenii care n-au şanse să prindă ziua de mâine dacă noi îi abandonăm.

— Tocmai ăsta-i motivul pentru care merg cu voi, spuse Battat. Dacă tot fac ceva greşit, măcar să fie pentru o cauză bună.

Aideen nu era sigură că totul era greşit, dar nu mai avu timp să se gândească la asta. Mike Rodgers o apela pe telefonul mobil.

55

Washington, D.C.

Vineri, 3.13 P.M.

Nu la mult timp după ce Bob Herbert terminase convorbirea telefonică avută cu domnul Hotchkiss de la librăria misiunii Vaticanului, Edgar Kline îl apelă pe Paul Hood. Kline acționa astfel nu datorită faptului că Herbert amenințase pur şi simplu că-l va ucide. Conform spuselor sale, dăduse telefon pentru că nu avea de gând să facă ceea ce Hood şi Herbert făcuseră deja. Edgar Kline susținea că dorea să spună adevărul.

Mike Rodgers, Bob Herbert şi Paul Hood rămăseseră cu toții în biroul lui Hood după ce contactaseră misiunea Vaticanului. Stăteau aşezați în jurul mesei de lucru în momentul când telefonul începu să sune. Directorul Centrului de Operațiuni comută aparatul telefonic pe speaker.

— Edgar... aici Paul, rosti Hood. Bob şi Mike sunt şi ei de față.

— Am primit mesajul tău, Bob, începu Kline.
— Bun, înseamnă că ți-a atras atenția.
— Edgar, se pare că intrăm în criză de timp, zise Hood. Ce se întâmplă acolo?
— Îmi cer scuze, dar n-am avut permisiunea să vă dezvălui cum stau de fapt lucrurile, spuse Kline. Nu doream ca informațiile să ajungă la Seronga. E foarte posibil ca cineva să-i fi spus unuia dintre agenții voştri aflați în misiune...
— Pe mine nu m-ai lezat în vreun fel, iar acum explicațiile nu-şi au rostul, zise Hood. Spune-mi doar în ce stadiu ne aflăm.
— Părintele Bradbury a reuşit să facă rost de-un telefon mobil şi a sunat la arhidioceza din Cape Town, spuse el. În scurtul timp cât a ținut convorbirea, Bradbury a reuşit să dea indicații despre direcția generală de deplasare şi durata călătoriei efectuate după răpirea sa, cât şi o descriere a locului unde se află. Detaliile au fost suficiente pentru a le oferi celor din forțele armate ale Botswanei o bună idee despre locul în care se ascunde Dhamballa. Bradbury s-a temut să vorbească mai mult, căci Dhamballa putea remarca lipsa telefonului ori faptul că pe consola de comunicații becul de emisie era aprins. Decizia de-a organiza o acțiune de salvare în tabăra voduniştilor a fost opera armatei naționale a Botswanei, nu a noastră, adăugă Kline.
— Dacă Dhamballa nu e responsabil de moartea episcopului? întrebă Hood.
— Dhamballa nu-şi poate dovedi neimplicarea în atentat, rosti Kline.
— Încearcă să tragi puțin de timp ca noi să putem verifica, sugeră Hood.
— Paul, mi-aş fi dorit să pot face asta, zise Kline. Dacă ar fi depins de noi, îi lăsam pe cei din *Unidad Especial* să se ocupe de problemă. Nu ne dorim decât recuperarea în siguranță a părintelui Bradbury şi reinstaurarea ordinii în Botswana.
— Edgar, interveni Herbert, în timp ce tu eşti ocupat să te dezvinovățeşti ce fac soldații spanioli? Unde se află?
— Nu-ți pot spune, zise Kline.
— Parcă vorbeai de încredere?! ricană Herbert.
— Am fost sincer, spuse Kline. Dar asta nu înseamnă că am permisiunea să vă dezvălui orice.

— Ştii unde sunt ei? îl presă Hood.

— Da, răspunse Kline. Dar în circumstanțele actuale nu vă pot împărtăşi această informație. De fapt asta este şi o parte din motivul pentru care nu v-am sunat ca să vă informez despre mesajul părintelui Bradbury. Nu doream ca informația să ajungă la Leon Seronga, fie accidental, fie voit.

— Aşa ceva n-avea cum să se-ntâmple, îi spuse Hood. Încă din start am avut cu toții acelaşi țel. Ne-am trimis oamenii în Botswana ca să vă dea o mână de ajutor.

— Ei bine, în lumea noastră lucrurile se schimbă foarte rapid, zise Kline.

— Nu şi loialitatea, ripostă Hood. În special a noastră.

— Singurul lucru care s-a schimbat a fost faptul că agenții noştri s-au trezit transformați din spioni în ținte de antrenament şi acum sunt într-un mare rahat, interveni iarăşi Herbert.

— Atunci retrage-i, spuse Kline.

— S-ar putea s-o fac, zise Herbert.

— Domnilor, să nu deviem de la subiect, îi rugă Hood. Scopul convorbirii este eliberarea preotului şi recuperarea în siguranță a oamenilor noştri. Totodată încercăm să salvăm, dacă-i posibil, cât mai multe vieți omeneşti. Există vreo cale prin care putem împiedica forțele aeriene ale Botswanei să bombardeze tabăra Viperelor?

— În momentul de față, mă tem că nu, replică Kline. Vor să facă din acest atac o lecție pentru mişcarea vodunistă.

— Dar dacă ofensiva nu este necesară? rosti Hood. Dacă vă putem ajuta să-l recuperați pe preot fără violență?

— Cum? întrebă Kline.

— Lasă-mă să vorbesc cu agenții mei aflați la fața locului. Tu vorbeşte cu oficialitățile de la Gaborone, zise Hood. Cere o amânare a atacului.

— Şi ce se va întâmpla dacă Viperele folosesc acest respiro ca să fugă sau ca să atace un alt centru turistic? întrebă Kline. Ce se va petrece dacă de data asta vor muri oameni, Paul? Dacă Viperele vor lua mai mulți ostatici? Sau dacă vor ucide alți preoți şi misionari?

— Nu pot garanta că nu vor acționa astfel, recunoscu Hood. Dar este improbabil. Mai ales dacă au aflat ce forțe sunt trimise împotriva lor.

— Nu vrem decât să le acorzi o şansă agenților noştri, spuse

Herbert. La naiba, Edgar, uită toate porcăriile care-au avut loc între noi şi încearcă să amâni atacul. Este o manevră diplomatică elementară, motivată de unul dintre perceptele de bază ale Bisericii.

— Care anume?

— Umanitarismul, zise Herbert.

Kline chicoti.

— Aş vrea eu să fie aşa de simplu.

— Chiar poate fi, îi spuse Hood.

— Cum rămâne cu învăţătura creştină de a întoarce şi celălalt obraz? întrebă Herbert.

— Îmi dispare din minte în clipa când palmele se transformă în focuri de armă, zise Kline. În plus aici nu-i vorba de-a suporta o insultă. Ne confruntăm cu răpirea şi uciderea unor preoţi. Contează mai puţin cine au fost autorii. Important este faptul că supravieţuirea Bisericii în Botswana şi în Africa a fost contestată. Trebuie să adoptăm o poziţie fermă, iar autorităţile din Botswana sunt obligate să demonstreze că deţin puterea. Să nu uităm, prieteni, că nu noi am vrut să declanşăm un război. Voduniştii au ales calea armelor.

— Poate, rosti Herbert. Dar nu voduniştii l-au ucis pe episcopul Max pentru a escalada situaţia de criză. Iar voi, dacă procedaţi în acelaşi fel şi exacerbaţi conflictul atacându-i pe vodunişti nu reuşiţi decât să le faceţi jocul celor care v-au atacat în realitate.

— În timp adevărul va ieşi la suprafaţă, zise Kline. Dar să nu lăsăm pe mâine ce putem face azi. Prima dată ne răfuim cu voduniştii şi cu răpitorii părintelui Bradbury. Abia apoi vom încerca să aflăm cine a atacat Biserica şi Botswana.

Exact atunci telefonul mobil al lui Rodgers începu să sune. Generalul verifică numărul afişat şi observă că aparţinea ambasadei din Gaborone. Asta însemna că numărătoarea inversă începuse. Nu mai avea timp să iasă din cameră ca să răspundă. Dacă apelul venea de la Aideen şi era redirecţionat prin centrul de comunicaţii al ambasadei, putea fi interceptat şi poziţia agentei determinată cu precizie în mai puţin de două minute. Rodgers îi aruncă o privire lui Hood şi îi făcu un gest cu degetul mare trecut orizontal în dreptul gâtului ca să dezactiveze speakerul. Hood făcu chiar mai mult decât atât: îi ceru lui Kline să aştepte câteva minute pe fir. Kline acceptă, iar Hood apăsă butonul Mute.

— Sunt surprins că fiul ăla de târfă ţi-a acceptat solicitarea, zise

Herbert.

— Ştie că merită să aştepte, zise Hood. Poate eu voi decide să împart cu el informaţiile care sosesc.

Între timp Mike Rodgers primise legătura şi ceilalţi doi bărbaţi făcură linişte.

— Da? rosti Rodgers. Nu se prezentase, presupunând că Aideen putea să piardă telefonul şi aparatul să fie găsit de către o altă persoană.

— Avem nevoie de ajutor, se auzi vocea apelantului.

Era chiar Aideen. Vocea sa suna calm, deşi rostea cuvintele cu grabă.

— Continuă, spuse Rodgers.

— Am luat contact cu Seronga şi acum mergem să ne întâlnim cu Dhamballa, îl informă ea.

— Rămâneţi în zonă? zise Hood.

— Suntem obligaţi, spuse Aideen. Voduniştii şi-au modificat traseul ca să ne întâlnească. Îl au cu ei pe părintele Bradbury. Vom încerca să obţinem eliberarea sa. În circa două ore ar trebui să facem joncţiunea cu ei. Ştiţi unde se află soldaţii spanioli?

— Nu, spuse Rodgers. Dar credem că şi ei încearcă să ajungă la părintele Bradbury.

— Am ajuns la aceeaşi concluzie, zise Aideen. Domnule general, avem nevoie de timp. Seronga pare decis să ne ajute. Considerăm că există posibilitatea să punem capăt crizei în mod paşnic. Puteţi da această informaţie autorităţilor din Gaborone?

— Nu ştiu, spuse Rodgers. Cei aflaţi la putere par decişi să încheie situaţia de criză într-un mod foarte public.

— Dacă le spuneţi că noi am obţinut deja eliberarea preotului? întrebă Aideen.

— N-am face decât să înrăutăţim lucrurile, zise Rodgers. Forţele Aeriene tot se vor duce să mături totul.

— Atunci trebuie să găsim altă cale să-i întârziem, spuse Aideen.

— Uite, voi discuta situaţia cu Paul şi Bob, rosti generalul. Încercăm să găsim ceva care să meargă.

— Vă mulţumesc, răspunse Aideen.

— Am recepţionat, zise Rodgers. Acţionaţi ca şi cum aveţi undă verde pentru o soluţionare paşnică a crizei. Dacă apare vreo problemă vă anunţ eu. Aţi făcut o treabă tare bună.

Aideen îi mulțumi, apoi Rodgers întrerupse legătura. Convorbirea durase puțin mai mult de-un minut.

— Ce-am aflat? întrebă Hood. Ia stai puțin, adăugă Hood. Comută iarăşi telefonul pe speaker. Edgar? Mai eşti pe fir?

— Sunt.

— Mike Rodgers tocmai a primit un telefon de la agenții noştri care sunt cu Seronga, îl informă Hood. Vei asculta raportul lui Mike în acelaşi timp cu noi.

— Mersi, dar nu văd cu ce ne ajută asta, vorbi Kline.

— Nu poți fi şi tu *puțin* mai afurisit de optimist, sud-african mizerabil? se răsti Herbert.

— Destul, Bob! ridică tonul Hood. Edgar, măcar ne va ajuta la restabilirea bunei colaborări pe care am avut-o la începutul acestei operațiuni, rosti Hood.

— Sună destul de rezonabil, replică Kline.

— Mike? zise Hood.

Lui Rodgers îi plăcuse felul în care acționase Hood. Pusese Centrul de Operațiuni într-o poziție din care nu avea nimic de pierdut. În plus împuşcase trei iepuri dintr-un foc. Neutralizase acuzațiile lui Kline conform cărora Centrul nu fusese destul de franc şi apropiat fața de VSO. Revitalizase ideea unei alianțe între Centru şi Vatican Security Office. Dar, mai presus de orice, aruncase responsabilitatea următoarei acțiuni în cârca lui Edgar Kline.

— Domnilor, cei trei agenți ai noştri sunt împreună cu Leon Seronga, zise Rodgers. Au spus că Seronga părea obosit. După toate aparențele, toți membrii mişcării voduniste sunt obosiți şi speriați. În mai puțin de două ore oamenii noştri se vor întâlni cu Dhamballa şi cu Viperele. Sunt convinşi că pot obține eliberarea părintelui Bradbury, ba chiar şi demobilizarea unității Viperele. Ne-au rugat să găsim o cale prin care să le facilităm demersul. Ne cer acordarea unui răgaz de două ore.

Hood aşteptă câteva momente. Apoi privi către difuzorul telefonului.

— Edgar? Ce părere ai?

Kline rămânea tăcut.

— Am spus-o deja şi mă repet, continuă Hood. Am demarat această acțiune ca o misiune umanitară, al cărei scop era salvarea de vieți omeneşti. Nu putem sta aici şi să nu facem nimic, susținând că

nu mai deținem noi controlul.

— Iar eu ți-am zis că Viperele şi-au ales singure soarta, rosti Kline. Nu suntem responsabili pentru ce urmează să li se întâmple.

— Ba suntem, Edgar, insistă Hood. Informația abia primită ne-a *făcut* brusc responsabili. Avem mai multe căi de urmat şi avem o datorie. Meseria noastră este să administrăm situațiile de criză, nu să stăm pe tuşă şi să privim cum ele fac explozie. Iar datoria ta, dacă-mi permiți s-o spun, este să reinstaurezi normalitatea. Putem realiza asta. Nimic nu-i imposibil.

— Răpirea părintelui Bradbury nu-i genul de crimă care să necesite un răspuns de amploarea unuia oferit în cazuri de genocid, zise Rodgers. A fost o faptă rea, ilegală, dar hai să-i acordăm un răspuns pe măsura ei, nu unul exagerat.

— Şi mai e un lucru care tocmai mi-a venit în minte, rosti Hood. Edgar, nici nu ştim cine călătoreşte împreună cu Dhamballa. Dacă în rândurile personalului din tabăra voduniştilor se numără copii care n-au nimic de-a face cu situația de criză? Şi ei trebuie pedepsiți?

Hood aşteptă câteva clipe ca ideea lui să pătrundă în mintea partenerului de discuție, apoi continuă.

— Edgar, n-avem destule informații ca să permitem lansarea unui atac aerian, concluzionă Hood. Măcar – cel *puțin* asta – dă-le timp oamenilor noştri să ducă la bun sfârşit misiunea pentru care i-am trimis acolo.

— Paul, nu ştiu ce să zic, răspunse Kline. Chiar dacă vreau să te ajut, nu ştiu dacă am autoritatea necesară să-ți duc cererea la îndeplinire.

— Măcar încearcă, zise Herbert.

— Soldații spanioli te vor crede pe cuvânt şi vor amâna pătrunderea în tabără, continuă Hood. Dacă ei nu intră acolo, elicopterele Botswanei vor ezita să bombardeze zona, de teamă să nu-l ucidă pe părintele Bradbury.

— Le poți spune că voduniştii îşi mută tabăra, spuse Rodgers. Este purul adevăr. Oricum, chiar dacă nu întârzie atacul este posibil să nu-i mai prindă.

— Paul, e totuşi posibil să fie încă acolo, împreună cu Viperele, spuse Kline.

— Atunci, Edgar, nu ne putem permite să pierdem nici măcar o secundă în plus, îl presă Hood.

Tăcerea care urmă fu extrem de tensionată. Zumzetul produs de ventilatorul de răcire al computerului părea la fel de puternic ca cel scos de o turbină.

Într-un târziu, Kline vorbi.

— Voi face tot ce-mi stă în putinţă. Le voi cere spaniolilor să stea în aşteptare, zise el. Dar nu garantez nimic în privinţa armatei Botswanei.

— S-ar putea să nu atace dacă n-au confirmarea că părintele Bradbury este în afara oricărui pericol, spuse Rodgers.

— Mă rog la Dumnezeu să ai dreptate, replică Kline.

Agentul Vaticanului întrerupse legătura.

— Ei bine, ca să se urnească din loc n-a fost necesară decât o morală bună administrată de către trei inşi, zise Herbert.

— Câteodată am nevoie de mult mai mult ca să te pun pe tine în mişcare, spuse Hood.

— Mda, dar de obicei eu am dreptate, zise Herbert.

Ceva mai calm decât înainte de discuţia cu Kline, Herbert părăsi biroul. Se ducea să vadă dacă Darrell McCaskey descoperise ceva legat de conexiunile japoneze ale lui Beaudin. Rodgers îl aţinti pe Hood cu privirea.

— Mă rog la Dumnezeu să avem cu toţii dreptate, zise directorul.

— Mda, rosti generalul. Măcar vrei s-o faci ca la carte?

Hood zâmbi.

— Vorbeşti serios?

Rodgers încuviinţă.

— A trecut cam mult de când am făcut asta, spuse Hood.

— Atunci lasă-mă pe mine să dau tonul, replică Rodgers.

Generalul se lăsă să alunece din scaun şi puse un genunchi pe podea. Hood îi urmă exemplul. Rodgers începu prin a-L ruga pe Dumnezeu să vegheze asupra tuturor oamenilor aflaţi la datorie, în special asupra celor care-şi riscau vieţile pentru binele altora. Generalul ştia, în urma nenumăratelor misiuni la care luase parte, că vorbele erau egale cu zero în comparaţie cu sentimentele. Inima şi sufletul său erau implicate în asta. Ştiind că dreptatea era de partea lor, dar mai ales fiind conştient de gravitatea situaţiei din Botswana, Rodgers punea tot sufletul în ruga sa. Dar mai presus de orice credea că doar intervenţia divină îi putea salva de la măcel pe Dhamballa şi Viperele sale.

Mlaştina Okavango, Botswana

Vineri, 11.19 P.M.

Sosiseră clipele care dădeau valoare vieţii lui. Urma genul de înfruntare pentru care fusese antrenat căpitanul Antonio Abreo. Avea şansa de-a se impune în faţa unui nou inamic şi a unui mediu ostil, nefamiliar lui.

Avea oportunitatea de-a savura plăcerea vieţii prin intermediul riscului.

Prietenii şi rudele sale care nu aveau legătură cu viaţa cazonă îi spuseseră de nenumărate ori că-şi alesese o modalitate trăsnită de a-şi câştiga pâinea. Ei erau fie pescari, fie fermieri, fie ghizi turistici. Cu toţii duceau o viaţă tihnită şi aveau să trăiască, probabil, până la adânci bătrâneţi. Dar lui Abreo nu-i convenea să ajungă la optzeci de ani după o viaţă de plictis. Riscul, mai ales cel căutat cu lumânarea, era exact ceea ce-şi dorea.

Căpitanul Abreo considera că o unitate mică, compusă din doi soldaţi, avea şanse mai mari să răzbată până la preot decât o întreagă trupă de comando. Îmbrăcaţi în ţinute de camuflaj de culoare verde, Abreo şi sergentul Vicente Diamante luaseră decizia să se paraşuteze în zona descrisă de părintele Bradbury.

Cei doi bărbaţi îşi luară zborul de pe aerodromul din Maun. Ca mijloc de transport foloseau un avion bimotor EMB-110 venit acolo de la Gaborone. Aparatul de producţie braziliană aparţinea Institutului de Cercetări Meteorologice din Botswana şi fusese împrumutat de către guvern pentru executarea incursiunii în tabăra rebelilor. Deoarece conducerea de la Gaborone susţinea că nu era de acord cu prezenţa pe teritoriul ţării a unor forţe militare străine, implicarea *Unidad Especial del Despliegue* avea să rămână secretă. Pentru guvernanţi cel mai mult conta să reinstaureze ordinea în ţară, indiferent prin ce mijloace. În acelaşi timp, restul unităţii spaniole de comando, împreună cu soldaţii din armata Botswanei aveau să-şi croiască drum prin mlaştină până la obiectiv.

Institutul de Cercetări Meteorologice le pusese la dispoziţie hărţi

detaliate ale regiunii. Cu ajutorul lor Abreo reuşise să stabilească locul în care era cel mai probabil să fie încarcerat părintele Bradbury. El şi sergentul Diamante aterizară pe o mică insulă aflată la patru sute de metri de tabăra rebelilor. Diamante despachetă din raniță o barcă gonflabilă. Cei doi bărbați erau echipați cu ochelari pentru viziune nocturnă, aparate de radio, pistoale automate M-82 şi cuțite de vânătoare cu lamele lungi de 22 centimetri.

În timp ce sergentul umfla barca, Abreo ascunse cele două paraşute în spatele unor tufe. Apoi cercetă cu privirea împrejurimile, căutând semne care indicau prezența unei tabere. Le găsi extrem de uşor: lumini, zgomote, activitate. Nici nu-i trebuiseră ochelarii speciali ca să le identifice. După ce-şi mânjiră fețele şi mâinile cu noroi, cei doi soldați spanioli lansară la apă barca pneumatică. Apoi, rapid şi silențios, îşi croiră drum către partea de nord a insulei rebelilor, care era pustie. Întreaga activitate părea să fie concentrată în partea sudică a micii bucăți de pământ. Era evident că voduniştii îşi strângeau tabăra. Pe insulă erau construite câteva mici colibe. Abreo puse ochii pe una care părea să nu aibă semne de activitate umană. Ferestrele ei erau închise, în ciuda zăpuşelii din atmosferă. Probabil că acea colibă servea drept carceră părintelui Bradbury. Îndată ce soldații spanioli reuşeau să-l elibereze pe preot, planul prevedea să se îndrepte către nord. Când aveau să se afle la nouă sute de metri distanță față de insulă trebuiau să-l contacteze prin radio pe comandantul avioanelor de atac aparținând Botswanei. Imediat după aceea putea începe bombardamentul asupra taberei. După încetarea atacului aerian unul dintre elicopterele forțelor aeriene avea să-i recupereze pe cei doi soldați şi pe preot.

Sergentul stătea ghemuit în partea din spate a bărcii şi mânuia pagaia care asigura propulsia. O afunda în apă pe-o latură a bărcii, apoi o trecea de cealaltă parte. Apele întunecate se scurgeau lin de-a lungul bordurilor. Căpitanul stătea în față, observând atent împrejurimile. Ignora norii de țânțari care se strânseseră în jurul urechilor şi obrajilor. Nu avea rost să încerce să-i alunge. Tot ce obținea dând din mâini era distragerea propriei sale atenții. În jur era surprinzător de linişte. Singurele zgomote pe care le auzeau proveneau de pe insulă şi din vecinătatea ei. Ofițerul era extrem de atent la toți stimulii externi: sunete, mirosuri, curentul slab iscat de înaintarea bărcii prin apă. De câte ori pornea într-o misiune de luptă

căpitanul Abreo se contopea cu mediul înconjurător, devenind parte din el. Era atent şi nu se pripea, o atitudine mai curând defensivă decât ofensivă. Crescut la o mică fermă de păstori din Ţara Bascilor, Abreo învăţase o lecţie foarte simplă de la vulpi. Cele care reuşeau să fugă cu prada erau cele pe care niciodată nu le zărise venind.

În timp ce soldaţii de elită se apropiau de obiectivul lor staţia radio începu să pâlpâie. Sclipirea maronie, de mărimea unui vârf de ac, nu putea fi zărită de la o distanţă mai mare de doi-trei paşi. Abreo ridică setul de căşti. Ataşă microfonul minuscul, în formă de disc, de o bandă elastică pe care şi-o petrecu peste laringe. În felul acesta dispozitivul prelua vibraţiile direct din zona coardelor vocale. Era suficient să vorbească în şoaptă ca să fie auzit perfect.

— Abreo, rosti el.

— Domnule căpitan, aici CHQ, se identifică apelantul. Indicativul reprezenta numele de cod al caporalului Enrique Infiesta, operatorul radio al grupului spaniol de comando. Infiesta vorbea fluent engleza şi fusese repartizat ca om de legătură cu forţele armate ale Botswanei.

— Continuă, replică Abreo.

— Domnule căpitan, ofiţerul de legătură al VSO ne-a cerut să amânăm operaţiunea, îl informă Infiesta.

— Pentru cât timp? întrebă Abreo. Ştirea îi retezase căpitanului tot elanul. Trebuia să-şi revină şi să se mobilizeze rapid, căci se aflau în teritoriul inamic.

— Două ore, replică apelantul.

— Care-i motivul? întrebă Abreo.

— Există o operaţiune simultană, căreia i s-a acordat prioritate, răspunse Infiesta.

— Prioritate? De către cine?

— Nu ştiu, domnule căpitan, îi spuse operatorul radio.

— Peste tot în jur sunt doar sectanţi, replică Abreo. Ştii cumva dacă o altă echipă s-a infiltrat în mijlocul Viperelor?

— Nu ştiu, domnule căpitan, îi spuse Infiesta.

— Sunt spanioli sau soldaţi din armata Botswanei? întrebă Abreo.

— Nici asta nu ştiu, domnule căpitan, răspunse Infiesta. Vreţi să-i apelez şi să-i întreb?

— Nu. Asta nu va aduce nici o schimbare, îi zise Abreo.

Căpitanul scrută insula. Sectanții alergau încolo şi-ncoace încărcând bărcile. Erau atât de dornici să plece mai repede încât nimeni nu mai supraveghea flancurile. Veşnica problemă a tinerilor lipsiți de experiență. Era evident că Leon Seronga, maestrul strateg, lipsea din tabără. Indiferent pe cine lăsase la comandă în locul său, era cert că nu reuşea să pună în aplicare o retragere ordonată. Sau poate că sectanții erau siguri că nimeni nu avea să-i atace vreodată în acel loc.

„Sau poate c-au aflat de atac”, gândi Abreo. Dacă obținuseră acea informație, atunci graba lor era perfect justificată.

— S-a ordonat efectuarea unei acțiuni secrete de recunoaştere? întrebă căpitanul.

— Nu, domnule căpitan, răspunse Infiesta. Ni s-a transmis doar ce v-am spus.

— Foarte bine, zise Abreo.

— Să trimit un mesaj de răspuns, domnule căpitan? întrebă operatorul.

— Spune-i ofițerului VSO de legătură că ordinul a fost recepționat. Atât şi nimic mai mult, ordonă Abreo.

— Am înțeles, domnule căpitan, replică Infiesta.

Căpitanul întrerupse legătura. Scoase căştile şi microfonul şi se întoarse către sergent.

— Mai este o echipă angajată în acțiunea de salvare, şopti Abreo. VSO vrea să amânăm ora atacului.

— Sunt militari din Botswana? întrebă Diamante.

— Nu ştiu, îi spuse căpitanul.

— Dar ne aflam doar la câteva minute de posibila găsire şi salvare a părintelui... zise Diamante.

— Ştiu, replică Abreo. În vocea sa se citea o urmă de iritare, de care trebuia să scape. Se aflau încă în misiune, iar enervarea îl făcea să fie neatent. Am primit un ordin şi-l vom executa. Oricum, instrucțiunile se refereau doar la întârzierea atacului. Ne vom continua înaintarea spre insulă şi vom desfăşura o acțiune de recunoaştere a terenului. Dacă se-ntâmplă să dăm peste preot şi el ne cere ajutorul, n-o să-l refuzăm.

— Ar fi o greşeală să facem asta, domnule căpitan, fu de acord Diamante.

— O mare eroare, adăugă Abreo.

Cei doi soldați își continuară înaintarea spre insulă, iar Abreo reluă munca de observator, scrutând atent împrejurimile.

Cu cât examina mai mult prin intermediul ochelarilor cu viziune nocturnă coliba pe care o remarcase anterior, cu atât mai mult își întărea convingerea că structura servea drept închisoare. În fața ferestrei atârna o perdea groasă de plante agățătoare. Nu se străduise nimeni să le curețe, ceea ce sugera că fereastra rămânea permanent închisă. Când se apropiară mai mult, ofițerul putu vedea că oblonul ferestrei era prevăzut cu un zăvor. Pe dinafară.

Până la malul de nord al insulei rămăseseră mai puțin de o sută de metri. Sergentul încetă să vâslească, lăsând barca să înainteze din inerție. Chiar dacă dinspre țărm se auzeau o mulțime de strigăte, nu-şi permitea riscul ca pleoscăitul pagaiei să fie perceput de urechea vreunui inamic.

După câteva minute debarcau pe uscat. În timp ce Diamante lega barca de trunchiul unui banian, Abreo cerceta cu privirea interiorul insulei. Coliba se afla la circa şaizeci de metri în direcția sud-est. Ofițerul se folosi de ochelarii pentru vedere nocturnă pentru a face un tur de orizont. Fiecare sectant era preocupat să părăsească insula cât mai rapid. Se părea că erau aproape gata de plecare. N-aveau mult timp la dispoziție pentru a le stopa retragerea.

În exteriorul colibei nu existau gărzi. Poate că erau postate în interior. Ori poate că preotul nu era acolo. Sau poate că sectanții nu păzeau coliba deoarece nu se aşteptau la o acțiune de salvare, crezându-se bine ascunşi în inima mlaştinei. Căpitanul Abreo trebuia să verifice fiecare posibilitate pe rând.

În mod sigur se afla cineva înăuntru, deoarece dâre argintii de lumină răzbăteau printre obloanele ferestrei şi crăpăturile din pereți. Prin lentilele ochelarilor speciali acele urme de lumină erau extrem de strălucitoare. Puse ochelarii la loc în tocul fixat la centură. Îi făcu semn sergentului Diamante să înainteze. Ambii bărbați îşi scoaseră pumnalele şi desfăcură clapetele de la gura tocurilor de pistol, pentru a putea scoate cât mai rapid armele. Dacă aveau să întâlnească vreun membru al trupei Viperele, urmau să-l ucidă în linişte, apoi să-şi continue misiunea. Mergând ghemuit, începură să avanseze.

Bocancii li se scufundară adânc în solul moale al insulei. Fiecare pas era acompaniat de un uşor *pop* atunci când se străduiau să-şi smulgă încălțările din strânsoarea noroiului. În tot acest timp Abreo

nu-şi dezlipise ochii de la colibă.

Spaniolilor le fură necesare patru minute ca să ajungă la peretele din spate al colibei. În acel punct căpitanul şi sergentul se separară. Ocoliră construcția, fiecare pe altă latură, ca să verifice fațada. Nu era nimeni acolo. Reveniră de unde plecaseră, oprindu-se în dreptul ferestrei din spate. Căpitanul Abreo căută o pietricică. Găsi una şi o azvârli cu boltă, ca să cadă pe acoperiş. Era procedura standard pentru acel gen de incursiune: producerea unui zgomot puternic şi neaşteptat, pentru a vedea apoi ce zgomote se auzeau din interiorul colibei.

Piatra zornăi pe acoperişul subțire şi se rostogoli, căzând pe partea opusă. Din interior nu se auzi nimic. Un prizonier nu avea tendința să reacționeze, însă gardienii ori intrau în alertă, sau, împinşi de curiozitate, ieşeau să vadă de unde provenea zgomotul. Din colibă nu răzbătu sunet de paşi şi nimeni nu deschise uşa ca să arunce o privire afară. Dacă preotul se afla înăuntru, existau şanse mari să fie singur.

Următoarea manevră era ceva mai riscantă. Abreo se ridică în picioare. Stând cu spatele lipit de zid, pe una din laturile ferestrei, folosi mânerul pumnalului ca să ciocăne în oblon. Bătu de două ori. Auzi foarte clar câteva zgomote înăbuşite, scoase de un om care avea căluş în gură.

Diamante şi Abreo schimbară o privire rapidă. Cineva se afla înăuntru, probabil preotul. Abreo veni mai aproape de fereastră, iar Diamante băgă pumnalul în teacă şi scoase pistolul automat.

Căpitanul examină fereastra. Era prevăzută cu un oblon care se deschidea prin ridicare. Zăvorul se afla amplasat în centrul laturii inferioare a oblonului. Îi făcu semn sergentului că se pregătea să ridice oblonul. Sarcina lui Diamante era să cerceteze interiorul în căutare de ținte, acoperindu-l pe ofițer. Dacă interiorul era lipsit de inamici aveau să pătrundă în cameră şi să salveze prizonierul.

Abreo ridică încetişor zăvorul. Bâjbâind cu mâna cealaltă pe jos, găsi o ramură căzută. O folosi la ridicarea oblonului. Dacă cineva deschidea focul, el avea să rămână la adăpost, în afara câmpului de tragere.

Abreo şi Diamante aşteptară câteva clipe. Din interior se auziră iarăşi câteva suspine înăbuşite. Diamante îl privi pe căpitan. Abreo îi făcu semn să cerceteze interiorul, iar sergentul dădu din cap în semn

afirmativ. Se ridică încet, ținând pistolul în față, gata de tragere.

Abreo își scoase și el revolverul. Dacă i se întâmpla ceva sergentului, el voia să reacționeze, răspunzând cu foc.

Diamante își băgă capul în interior. Privi rapid către stânga, apoi spre dreapta. După o secundă se ghemui iarăși la baza ferestrei. Abreo lăsă în jos oblonul și se așeză lângă sergent.

— E un bărbat înăuntru, legat de pat și cu un sac tras pe cap, șopti sergentul. Camera e goală.

— Are capul acoperit? întrebă Abreo. Atunci de ce stă lampa aprinsă?

— Probabil se vor întoarce curând să-l ia de-aici, sugeră Diamante.

Abreo dădu din cap. Era o ipoteză plauzibilă. În graba de-a strânge tabăra nimeni nu-și mai bătuse capul cu paza prizonierului.

Abia acum urma partea cea mai grea: executarea misiunii de salvare. Dacă reușeau să scape în liniște, era perfect. Dacă nu, urmau să apeleze la orice mijloc posibil ca să iasă teferi de-acolo. În caz că le era imposibil să fugă, cei doi soldați trebuiau să apeleze la un plan de rezervă care nu era pe placul nimănui.

Spaniolii studiaseră o veche fotografie a părintelui Bradbury. Îi cunoșteau vârsta, știau că e caucazian și că vorbea fluent engleza și bantu. Bărbatul de pe pat părea mai slab, era murdar și neîngrijit. Putea fi o momeală. Soldații nu puteau ști cine era cu adevărat până ce Diamante nu pătrundea în cameră și vorbea cu el.

— Ești pregătit? întrebă Abreo.

Diamante încuviință.

Abreo aruncă bățul, se apropie de oblon și-l înălță cu mâna lui. Preotul se afla înăuntru, legat fedeleș pe un prici și cu căluș în gură. Stătea întins pe-o parte, cu fața către fereastră. Căpitanul escaladă pervazul, urmat îndeaproape de sergent. Diamante se duse glonț către ușă și își lipi urechea de tăblia ei.

Abreo, în lumina aruncată de singura lampă din încăpere, cercetă rapid camera. Cu excepția lor și a prizonierului nu mai era nimeni înăuntru. Se repezi spre prici.

Din cauza cagulei de pe cap, preotul nu-l putea vedea. Bătrânul avea mâinile legate la spate. Hainele îi erau murdare și sfâșiate. Abreo îndepărtă cagula. De sub pânza neagră se ivi o figură trasă și palidă. Ofițerul îndepărtă bucata de cârpă care servea drept căluș.

— Padre Bradbury? întrebă Abreo.
— Da, replică bărbatul.
Căpitanul îl cercetă cu privirea preț de-o clipă. Preotul arăta precum un om trecut prin chinurile iadului. Avea o privire blajină şi mâini moi, fine. Se vedea că nu era nici soldat, nici muncitor.
Căpitanul aruncă pe podea cagula. Ținând încă pistolul în mâna dreaptă, scoase cu stânga pumnalul şi începu să taie legăturile prizonierului. Prima dată îi eliberă părintelui mâna stângă, apoi pe cea dreaptă. Bradbury se ridică în şezut.
Abia atunci auzi Abreo un zgomot surd şi spart, precum un şuierat, care venea de sub pat. Diamante îl auzi şi el.
Căpitanul văzu, prea târziu din păcate, sârma legată de mâna dreaptă a preotului. Cobora de-a lungul plăcii de lemn de la capătul patului. De sub saltea începură să iasă vălătuci grei de fum. Iată de ce i se puseseră prelatului căluş şi cagulă. Ca să nu-i poată informa ce capcană instalaseră răpitorii săi.
Atunci, subit, realiză Abreo de ce lampa stătea aprinsă. După eliberarea gazului lacrimogen, soldații africani care urmau să vină pentru a cerceta coliba aveau posibilitatea să identifice rapid locul în care se aflau spaniolii.
Nu mai aveau timp să ducă la capăt eliberarea preotului. Deja fumul opac, de culoare portocalie, acoperea fereastra. Diamante se afla încă lângă uşă. Trebuiau să fugă pe-acolo.
Abreo strigă către sergent să deschidă uşa şi să iasă afară. Tuşind, Diamante apăsă clanța şi ieşi. Căpitanul îl urmă în fugă, găsindu-şi drumul pe pipăite. Se ghidă după perete, găsi tocul uşii şi ieşi în mare viteză.
În jurul lor se auzeau strigăte. Li se ordona să se oprească. Abreo nu avea nevoie să înțeleagă limba; pricepea după ton ce spuneau africanii.
Abreo îşi frecă ochii, încercând cu disperare să scape de efectul gazului, care îi încețoşa privirea. Se răsuci spre stânga şi întrezări colțul colibei. Nu avea decât o secundă pentru a decide ce să facă în continuare.
Se părea că nu exista decât o singură ieşire.
Obiectivul cel mai important al misiunii nu consta în simpla salvare a preotului. Țelul lor era să-i lipsească pe vodunişti de imunitate față de atacuri. Atât timp cât Viperele îl țineau ostatic pe

părintele Bradbury armata Botswanei nu putea întreprinde operațiuni militare împotriva lor, căci actele de caritate prin care o mulțime de sate de pe tot cuprinsul țării primeau hrană erau finanțate de către Vatican. Guvernul de la Gaborone ar fi riscat pierderea acestor ajutoare numai în cazul când nu mai avea loc de întors. Însă dacă nu lua măsuri drastice contra rebelilor, aceştia se puteau regrupa şi apărea în alt loc. Voduniştii ar fi continuat să se revolte şi să încerce alungarea Bisericii Catolice din Botswana. Mai presus de orice, Abreo îşi dorea ca acest din urmă lucru să nu se întâmple. Era o sarcină dificilă, dar trebuiau să încerce. Nu se înrolaseră în forțele speciale ca să aibă parte de misiuni uşoare. Căpitanul se simțea în acele momente mai plin de vitalitate decât oricând. Aproape că uitase de pericolul la care se expunea.

— Acoperă-mă! urlă el către Diamante.

Sergentul recepționă ordinul şi-l execută fără comentarii, trăgând contra Viperelor care se apropiau. Abreo auzi cum focurile de armă scădeau în intensitate, îndepărtându-se către vest. Diamante încerca să-şi croiască drum către mal ocolind pe cealaltă parte a colibei şi utilizând norul de gaz lacrimogen ca pe o perdea de fum care-i ascundea mişcarea.

Căpitanul deschise la rândul său focul, apoi se răsuci către colibă. Deşi nu putea vedea bine, încercă să ochească în direcția priciului.

Nu apucă să apese pe trăgaci. Un glonte îi străpunse coapsa dreaptă. Ofițerul urlă de durere şi încântare. El riscase totul. Clipa supremă sosise şi el nu avea de gând s-o rateze.

Glonțul îl azvârlise înainte, prin cadrul uşii. Abreo ateriză cu fața la podea şi scăpă pistolul din mână. De undeva dinspre stânga auzi un țipăt. Era aproape sigur că fusese scos de Diamante. În gând, Abreo îl salută pe fidelul său camarad.

În vreme ce gloanțele îi şuierau pe deasupra capului, căpitanul clipea des, încercând să-şi limpezească privirea şi să-şi găsească pistolul. Îl zări la câțiva paşi mai în față. Soldatul încercă să se târască spre armă, dar piciorul său drept refuza să-l ajute. Era rece ca gheața şi complet amorțit. Abreo blestemă. Începu să se împingă înainte, ajutându-se doar de coate.

Căpitanul nu avansă decât o jumătate de metru. O rafală venită dinspre uşă îi ciurui spatele şi omoplații.

Abreo nu mai simţi izbitura plumbilor fierbinţi care-i treceau prin carne şi muşchi, sfărâmând oasele întâlnite în cale. Tânărul căpitan muri înainte ca senzaţia de durere să ajungă la creier, înainte chiar ca obrazul său să lovească podeaua.

O clipă mai târziu împuşcăturile încetară. Toată insula fu învăluită de linişte.

57

Depresiunea Makgadikgadi, Botswana

Vineri, 11.40 P.M.

Leon Seronga era obosit. Atât fizic, cât şi psihic. Ceea ce tocmai auzise îl secătuise şi mai mult de puteri.

Liderul Viperelor călătorea, alături de Njo Finn, în cabina camionetei. Se ţineau după Jeep prin savana acoperită de întuneric. Seronga trebuia să mai îndure ceva mai puţin de-o oră până la întâlnirea cu Dhamballa. În acel moment primi un apel din tabăra originală aflată în Mlaştina Okavango. Mâinile lui Seronga nu tremurau deloc atunci când apucă staţia radio pentru a răspunde. Nu dorea să audă veşti rele.

După ce trecu pe recepţie, mesajul radio din partea elementelor de diversiune lăsate în urmă fu de bun augur şi, în acelaşi timp, tulburător.

Membrii unităţii Viperele care rămăseseră în tabără pentru a-i împiedica pe spanioli să-l urmărească pe Dhamballa avuseseră succes. Rebelii îi lăsaseră pe soldaţii spanioli să debarce pe insulă. Le permiseseră să pătrundă în colibă. Ataşaseră o canistră cu gaz lacrimogen unui membru al unităţii care avea trăsături caucaziene şi care servea drept momeală, jucând rolul părintelui Bradbury. Viperele aveau instrucţiuni să-i ia prizonieri pe intruşi, dacă aceştia aveau să se predea. Dar spaniolii aleseseră să lupte. În schimbul de

focuri care urmase căzuseră doi membri ai unității Viperele. Ambii soldați spanioli fuseseră uciși.

Leon Seronga primi cu bucurie știrile. Îi devenea din ce în ce mai clar că părintele Bradbury putea fi cheia supraviețuirii lor. Dar nu în postură de ostatic, ci de avocat al apărării. Preotul vorbise cu Dhamballa și știa că liderul spiritual nu era un ucigaș.

Veștile îl tulburară totodată, deoarece doi dintre oamenii săi căzuseră. De-a lungul anilor, Seronga pierduse foarte puțini soldați. Nu le cunoștea bine pe victime și îi părea rău că nu reușise să se apropie mai mult de cei doi soldați. Unul dintre ei avea copii și nepoți. Celălalt abia împlinise optsprezece ani.

Preotul și ceilalți voduniști se puseseră în mișcare pentru a-i întâlni pe Dhamballa și restul susținătorilor săi. Acum depindea de americani să transmită acea informație superiorilor fără a furniza amplasamentul lor. Iar superiorii lor trebuiau să anunțe forțele armate ale Botswanei că părintele Bradbury era încă ostatic. În loc să-i atace, Gaborone trebuia să negocieze cu voduniștii.

Seronga îi ordonă lui Finn să prindă Jeepul din urmă. Finn merse paralel cu cealaltă mașină, iar Seronga le făcu semn americanilor să oprească. Deschise portiera și-i spuse lui Aideen să urce. Era mai ușor de discutat cu ea decât cu ceilalți. În tot acest timp Pavant stătuse cu pușca ațintită spre ocupanții Jeepului. După ce Aideen se instală în cabina camionetei, Seronga ordonă Jeepului să-și continue drumul. Finn continuă să-l urmărească.

— Nu pari prea fericit, zise Aideen.

— A avut loc un schimb de focuri, îi spuse Seronga.

— Între cine?

— Viperele mele s-au înfruntat cu elemente ale forței spaniole de elită, îi spuse Seronga.

— Unde? întrebă femeia.

— Mai contează? replică Seronga, cu un aer de resemnare.

Femeia se uită țintă timp de câteva clipe la Seronga. Apoi înjură.

— Ai făcut-o, nu-i așa?

Seronga nu răspunse la întrebare.

— I-ai prevenit pe cei din tabără că soldații sunt pe undeva, prin jur, țipă Aideen. De ce? Asta *nu* făcea parte din înțelegerea noastră.

— Oamenii mei trebuiau să fie pregătiți, replică Seronga.

— Ce trebuiau să facă subordonații tăi era să plece din zona

țintei! zise Aideen. Trebuiau să fugă din calea elicopterelor aviației militare. De-aia v-am dat informații.

— Dhamballa putea să-i întâlnească pe spanioli pe drum, sublinie Seronga. Cei doi soldați care au pătruns în tabără acționau independent de ceilalți.

— Este posibil, acceptă Aideen. Dar cel puțin puteam fi şi noi consultați în legătură cu planurile voastre.

— Dacă spaniolii nu ne-ar fi atacat, nici n-ați fi aflat despre asta, sublinie Seronga.

— Dacă voi nu-l răpeați pe părintele Bradbury, nimeni dintre noi n-ar fi acum în situația asta! aruncă Aideen.

— Genul ăsta de admonestare verbală n-o să te ajute! ripostă Seronga pe un ton răstit.

— Ai dreptate, admise Aideen. Hai să discutăm despre asta. Există răniți?

— S-au înregistrat patru victime, îi spuse Seronga. Două de partea lor şi două de partea noastră, zise el.

Seronga putea vedea, în lumina verzuie a aparatelor de bord, că femeia se uita lung la el. Aideen avea o expresie glacială.

— Opreşte maşina, îi zise femeia lui Finn.

— Ce faci? o întrebă Seronga.

— Vreau *să ies!* țipă Aideen. Femeia se răsuci în spațiul înghesuit al cabinei. Căută mânerul portierei. Scoase mâna pe fereastră şi deschise uşa din exterior.

Seronga o apucă de încheietura palmei.

— Dă-mi drumul! țipă Aideen. Vom pleca de-aici chiar acum, atât eu, cât şi oamenii mei.

— Aşteaptă! Ascultă-mă! spuse Seronga, clocotind de furie.

— Tratezi oamenii ca pe nişte gândaci, declară femeia. Dacă te supără, îi striveşti. N-o să te-ascult. Nu vreau să iau parte la afacerea asta.

— Nu e cum crezi tu, spuse Seronga. Spaniolii au intrat în tabăra noastră, înarmați şi pregătiți de luptă. Au încercat să fugă cu părintele Bradbury.

Aideen se răsuci înapoi către el.

— Poftim?

— Au pătruns în coliba unde stătea preotul, explică Seronga. I-am blocat înăuntru şi am folosit gaz lacrimogen, aşteptând să se

predea. Voiam să-i capturăm vii. Dacă spaniolii s-ar fi predat, nimeni n-ar fi fost rănit. I-am fi ținut captivi până când eliberarea lor devenea posibilă. Ei au încercat, în schimb, să-şi croiască prin forța armelor un drum de scăpare.

— Vrei să spui că spaniolii au avut o tentativă de operațiune de salvare, deşi le-am spus să se retragă? întrebă Aideen.

Seronga încuviință.

— Nu-mi vine să cred, rosti ea.

— Dacă doreşti, poți discuta personal cu părintele Bradbury. Îți va spune că a fost mutat din colibă şi altcineva i-a luat locul. Seronga îi întinse aparatul de radio.

— N-am de unde şti dacă vorbesc cu adevăratul părinte Bradbury, zise ea.

— Am anticipat asta, zise liderul Viperelor. Scoase o bucată de hârtie din buzunarul cămăşii. I-am pus pe oamenii mei să-mi furnizeze numerele de serie ale pistoalelor automate Star 30PK purtate de soldații spanioli. Le poți transmite superiorilor tăi. Ei le pot compara cu seriile armelor distribuite soldaților. Vei vedea că-ți spun adevărul.

Aideen acceptă bucata de hârtie.

— Aşa voi face. Dar asta nu dovedeşte totuşi că oamenii tăi nu i-au vânat pe soldați.

— Ce-am fi avut de câştigat? întrebă Seronga. Îl aveam deja pe preot. Nu ne trebuiau alți ostatici. Cu siguranță n-aveam nevoie să le oferim militarilor guvernamentali încă un motiv să ne atace.

— Nu ştiu nimic de asta, zise Aideen. Poate că tu şi liderul tău suferiți de complexul martirilor.

— Nici nu se pune problema, replică Seronga. Pentru mine, e prea târziu să devin martir. Iar pentru Dhamballa e prea devreme. El abia şi-a început apostolatul. Poate tocmai de aceea am o atitudine atât de protectoare față de el. Încă n-a ajuns la stadiul în care adepții să-i acorde protecție din fervoare.

— Ar fi trebuit să ne spui toate astea, spuse Aideen. Ai fi putut avea mai multă încredere în noi.

— Uneori oamenii ascultă mai bine după ce s-au întâmplat anumite lucruri, îi spuse Seronga. Acum importante nu sunt evenimentele care s-au petrecut. Contează ce va avea loc de-acum înainte. Dhamballa a părăsit mlaştina. Momentan a scăpat de

căutările patrulelor aeriene, dar nu pentru multă vreme.

— Trebuie să convingem autoritățile că încă îl aveți pe preot şi că nu-l veți vătăma, zise Aideen. Îl vei elibera, totuşi?

— Decizia îi aparține lui Dhamballa, îi spuse Seronga. Dar dacă reuşiți să-i țineți pe militari în loc, *eu* voi face aşa cum am promis. Voi găsi o soluție paşnică pentru această criză. Dar nici armata Botswanei şi nici spaniolii nu trebuie să-mi atace oamenii.

— Ai fost soldat. Nu cunoşti pe nimeni în armată? întrebă Aideen.

— Ştiu câțiva oameni, admise el.

— Nu poți discuta cu ei?

Seronga surâse cu tristețe.

— Dhamballa reprezintă schimbarea. Chiar dacă aş putea vorbi cu vechii mei prieteni, ei ar pierde multe avantaje sub o nouă formă de guvernare. Ei nu sunt idealişti. Sunt polițişti.

— Înțeleg, zise Aideen.

Seronga se scuză iarăşi că acționase fără să se consulte cu Aideen. Apoi îl puse pe Finn să prindă Jeepul din urmă. Aideen se alătură echipei sale. Cele două vehicule de teren îşi continuară drumul către punctul de întâlnire.

Comandantul Viperelor nu ştia dacă o rezolvare paşnică era totuşi posibilă. Forțele armate ale Botswanei aveau, în mod evident, o agendă de urmat. Poate că şi Vaticanul. Iar planul consta în eliminarea tuturor potențialilor insurgenți.

Exista o singură cale prin care guvernul îşi putea realiza scopul, iar Seronga nu-şi permitea să-i lase să-şi ducă intențiile la îndeplinire.

Pentru asta şi-ar fi jertfit cu bucurie propria-i viață. Dar nu ca să devină martir, aşa cum sugerase Aideen, ci pentru că asta fusese el întotdeauna: un soldat.

Vineri, 4.41 P.M.

Paul Hood, Bob Herbert şi Mike Rodgers nu părăsiseră biroul lui Hood, aşteptând veşti din teatrul de operaţiuni. Rodgers îşi petrecuse timpul studiind fişierele cu date referitoare la armata Botswanei. În caz că agenţii săi aveau să-i ceară informaţii, Rodgers trebuia să cunoască raza de acţiune, configuraţia armamentului şi capacitatea de manevră a elicopterelor aflate în dotarea aviaţiei Botswanei. De asemenea dorea să ştie câţi oameni putea transporta fiecare elicopter. Rezultatele căutării nu erau deloc încurajatoare. Aviaţia era înzestrată cu elicoptere de producţie franceză Aerospatiale AS 332 Super Puma. Puteau transporta fiecare până la douăzeci şi cinci de soldaţi. Existau o multitudine de scheme de înarmare pentru acest tip de aparat. Raza de acţiune era de 640 de kilometri. O autonomie suficientă ca elicopterele să ajungă la mlaştină, iar apoi să fie capabile să desfăşoare şi misiuni de cercetare aeriană. Dacă în componenţa escadrilei intra şi un elicopter cisternă, aparatele se puteau realimenta şi decola spre o nouă destinaţie aproape imediat.

Hood discuta prin telefon cu consilierul pe probleme de securitate al preşedintelui. Acum că un număr de cetăţeni americani se aflau într-o potenţială zonă de război, era timpul să fie informată Casa Albă.

— Unde se află acum elicopterele? întrebă Hood după ce dăduse raportul preşedintelui.

Herbert studie ecranul computerului încastrat în braţul scaunului cu rotile. Avea afişată o imagine radar.

— Elicopterele îşi menţin poziţia la marginea mlaştinii, replică el. Bănuiesc c-au fost surprinşi de schimbarea de plan efectuată de Dhamballa.

— Mike, asta o să-i determine să facă drumul înapoi? întrebă Hood.

— Nu neapărat, replică Rodgers.

Generalul îi vorbi despre punctele forte şi despre limitările elicopterelor utilizate de către aviaţia Botswanei. Hood pasă informaţia preşedintelui. Hood îi spuse comandantului suprem că avea să prezinte un nou raport imediat ce primea informaţii noi. Apoi închise telefonul şi expiră lung.

— Cum a primit vestea? întrebă Herbert.

— Vrea ca oamenii noştri să nu tragă nici măcar un singur foc, spuse Hood. Dacă, indiferent de motive, armata Botswanei pune gheara pe ei, trebuie să-şi țină gura.

— Să tacă din gură şi să meargă frumos la închisoare pentru ca guvernul de la Gaborone să nu-şi piardă prestigiul, zise Herbert. Apoi, dacă avem noroc, guvernanții vor considera că sunt nişte turişti care s-au rătăcit şi au ieşit de pe traseu.

— În linii mari aşa se va întâmpla, aprecie Hood.

— Ai de gând să-i spui asta lui Aideen? întrebă Rodgers.

— Tu ce-ai face? întrebă Hood. În fond e operațiunea ta.

— Le voi spune să facă tot ceea ce-i posibil ca să supraviețuiască şi să plece din regiune, răspunse Rodgers. N-o să-i las fără apărare.

— Sunt de acord, zise Hood. Aideen n-o să recurgă la violență decât dacă-i absolut necesar. Şi dacă nevoia apare, atunci Statele Unite trebuie să fie pregătite să suporte consecințele, indiferent de natura lor.

— Cu toții suntem de acord, rosti Herbert. Ordinea se naşte din haos.

— Sau acesta dă naştere unui haos mai mare, zise Rodgers. Eu şi cu Nietzsche nu ne-am pus niciodată de acord în această privință.

Buzele lui Herbert se subțiară, în timp ce cumpănea la cele auzite. În acel moment li se alătură Darrell McCaskey.

— Ce veşti ai de pe frontul japonez? îl întrebă Hood.

— Am aflat ceva care poate avea, sau nu, legătură cu situația din Botswana, spuse McCaskey.

Darrell părea să-şi fi recăpătat o parte din duritatea lui de oțel. Rodgers fu bucuros să constate asta.

— Un grup de turişti japonezi a fost oprit la vamă, în Gaborone, cu trei zile în urmă, zise McCaskey. Încercau să intre în țară cu tot felul de aparate electronice. Vameşii i-au lăsat să treacă. Conform registrului de la hotel, doi dintre turişti nu s-au cazat niciodată. Am încercat să le iau urma, dar n-am dat de ei. Oricum, doi turişti japonezi şi-au făcut totuşi apariția în Maun, unde au închiriat o maşină. Dar autoritățile vamale n-au nici un fel de date care să arate că aceşti doi turişti au intrat în țară.

— Şi tu crezi că e vorba de aceleaşi persoane? întrebă Hood.

— Timpii se corelează, dacă luau autobuzul care face cursa de după-amiază între Gaborone şi Maun, răspunse McCaskey.

McCaskey făcu linişte când telefonul lui Rodgers începu să sune. Generalul răspunse imediat.

— Da? rosti Rodgers.

— Sunt Aideen, zise apelantul. Doi soldați spanioli au încercat să salveze pe cineva despre care ei credeau că este părintele Bradbury. Au fost uciși.

— Oh, Iisuse, spuse Rodgers.

Ceilalți bărbați îl priviră atent.

— Voduniştii au pierdut doi oameni, adăugă Aideen. Preotul este încă în mâna lui Dhamballa.

— Când s-a petrecut asta? întrebă Rodgers.

Remarcă o fisură în expresia dură a lui McCaskey. Lui Rodgers îi fu milă de el, dar n-avea timp să-i explice că nu i se întâmplase nimic rău soției lui. Nu încă.

— Atacul a survenit în jurul orei locale 11.30, replică Aideen.

— După ce l-am sunat pe Kline, spuse Rodgers.

— Corect, zise Aideen. Seronga a lăsat în urmă ca momeală un preot fals şi câțiva oameni de-ai lui. Spaniolii au vrut să-l elibereze pe pretinsul părinte. Ca dovadă dețin seriile armelor pe care le aveau asupra lor.

Aideen îi dictă generalului numerele de serie. În timp ce aşternea totul pe hârtie, Rodgers recunoscu imediat prefixul modelelor PK aparținând variantei Star care se afla în dotarea armatei spaniole. Îi confirmă lui Aideen că, aparent, seriile corespundeau. Apoi acoperi microfonul cu palma şi-l rugă pe Hood să obțină legătura cu Edgar Kline.

— Ce se petrece? îl presă Herbert.

Hood îi făcu semn să tacă în timp ce Aideen îşi continua informarea.

— Voduniştii vor permite armatei Botswanei, sau VSO-ului, să discute cu părintele Bradbury, ca să dovedească faptul că-l au încă ostatic, continuă Aideen. Ne străduim să găsim o cale de ieşire paşnică din situația de criză.

— Vrei să te implici în asta? întrebă Rodgers.

— Nu cred că Seronga poate reuşi de unul singur, spuse Aideen. Dacă armata îşi face apariția, am o presimțire că soldații întâi vor trage, apoi vor căuta justificări pentru atac. Dar dacă ştiu că părintele Bradbury se află aici şi că suntem şi noi...

— Am înțeles. De cât timp aveți nevoie? întrebă Rodgers.

— Cam două ore, replică Aideen.

— Voi încerca să vă obțin acest interval, o asigură Rodgers.

— Ar trebui să facem joncțiunea cu Dhamballa în mai puțin de-o oră, spuse Aideen. Părintele Bradbury va sosi la scurt timp după aceea. O să vă apelăm pe acest număr de telefon. Trebuie să-i faceți părintelui legătura cu autoritățile, pentru a-i convinge că este teafăr. Dacă putem întârzia atacul, atunci vom dovedi şi că Viperele nu au nimic de-a face cu uciderea episcopului Max.

— Îmi place ideea, zise Rodgers. Ceea ce nu ştim este dacă acel telefon va satisface pretențiile guvernului de la Gaborone.

— Totodată sperăm să-i convingem pe rebeli să demobilizeze unitatea Viperele, completă Aideen. Am vorbit cu Seronga. Cred că s-au săturat de lupte.

— În regulă, zise Rodgers. Aici o să ne punem pe treabă. Între timp, toată lumea e teafără?

— Până acum suntem bine, replică ea.

— Bun, zise Rodgers. Să aveți grijă. Eu o să-i dau de veste lui Kline. Aideen?

— Da?

— Dacă n-o putem scoate la capăt şi se lasă cu păruială, spălați putina, o instrui Rodgers. E valabil pentru toți.

— Aşa vom face, promise femeia.

Rodgers închise telefonul. Îl privi pe McCaskey.

— Sunt toți bine, îi spuse acestuia.

Fostul agent FBI se relaxă vizibil.

Rodgers îşi mută atenția către Hood.

— Ai obținut legătura?

— Acum, zise Hood.

Rodgers îl rugă pe Hood să comute pe speaker. Rodgers îi informă pe ceilalți de cele aflate cât timp aşteptau să ridice Kline receptorul. Abia îşi termină informarea când Kline răspunse.

— Ce se-ntâmplă, Paul? întrebă Kline.

— Nu-i Paul, sunt Mike Rodgers. Domnule Kline, în urmă cu patruzeci şi cinci de minute, doi membri ai *Unidad Especial* au încercat să-l scoată, prin forță, pe părintele Bradbury din tabăra voduniştilor, îi spuse Rodgers.

— Eşti sigur? îl întrebă Kline.

— Da, replică Rodgers. Au fost uciși. La fel ca și doi membri ai unității Viperele.

— Ce porcărie! înjură Kline.

— Exact asta trebuie să fi fost acolo, fu de acord Rodgers.

— Domnule general Rodgers, te rog să mă crezi că n-am știut absolut nimic despre soldații spanioli, declară Kline. Li s-a ordonat să stea pe loc. Mesajul a fost recepționat și înțeles. Nu știu ce s-a petrecut pe teren. Poate că Viperele au fost partea agresoare.

— Nu asta e varianta care mi-a fost adusă la cunoștință, dar în momentul de față nu are importanță, spuse Rodgers. Ceea ce vreau să faci este să-i ții la distanță pe spanioli și pe militarii din Botswana. Știi că avem oameni la fața locului. Au nevoie de două ore. Ei cred că Viperele pot fi convinse să depună armele.

— Domnule general, cu certitudine nu am suficientă putere de convingere în rândurile oamenilor din organizația mea. Cu siguranță nu dețin prea multă influență printre guvernanții de la Gaborone, rosti Kline. Nimeni dintre noi n-are. Tocmai de aceea am apelat, încă din prima fază, la Spania. Totodată nu am de unde să știu dacă guvernul Botswanei va accepta o amânare, ori chiar și predarea lui Dhamballa. Aici nu se mai pune problema de-a face justiție, ci doar că guvernul Botswanei nu vrea să pară slab. Nu-și pot permite asta, mai ales dacă unitatea Viperele este responsabilă, de fapt, de uciderea soldaților spanioli.

— Înțeleg, spuse Rodgers. Tocmai de aceea trebuie să-i convingi pe cei de la Gaborone că, dacă atacă, părintele Bradbury va muri. La fel și oamenii mei. Poate o să te ajute dacă le pomenești autorităților că sunt trei turiști americani săltați de pe drum de Vipere.

Herbert dădu viguros din cap în semn de dezaprobare.

— Gaborone poate folosi declarația ca subiect de publicitate, îi preveni șeful secției de informații. Ar putea încerca să facă paradă cu talentele lor de negociatori.

— Dar cel puțin va opri atacul, remarcă McCaskey, oferindu-le oamenilor noștri șansa să scape de-acolo.

— Poate, spuse Herbert. Sunt de acord cu Edgar. În acest punct, guvernul Botswanei simte nevoia unei demonstrații de forță. O situație cu luare de ostatici va declanșa o serie de întrebări despre identitatea americanilor și despre cum au ajuns ei acolo. Nu ne permitem un asemenea risc.

— Atunci apelează echipa noastră şi spune-le să minimalizeze pierderile, sugeră McCaskey. Ce altceva ne mai rămâne de făcut?

— Să scape prin sălbăticie tocmai când piloții elicopterelor au ordin să caute fugari nu e un bun plan de acțiune, spuse Rodgers.

— Este probabil adevărat, întări Kline, cu toate că nu cred să deschidă focul asupra unor oameni al căror profil nu corespunde cu cel al Viperelor.

— Aideen o să însăileze o poveste cum că luau parte la un safari, spuse Herbert.

— Au şi un Jeep ca să dovedească asta.

— Domnilor, fără a pomeni ceva despre oamenii voştri, o să fac tot ce pot pentru a aranja lucrurile, promise Kline. Vă sun imediat ce obțin un răspuns.

— Şi fă în aşa fel încât *de data asta* să asculte ordinele, zise Herbert.

Hood deja se aplecase să apese butonul de încheiere a convorbirii. După ce Kline terminase de vorbit se aştepta în mod evident ca Herbert să adauge ceva. Rodgers nu credea că agentul VSO auzise ce spusese Herbert. Dar oricum asta nu mai conta. Kline nu se dovedise a fi un partener eficient.

— Aşadar la asta am ajuns, spuse McCaskey. Nu mai era furios, ci resemnat. Oamenii noştri continuă misiunea, indiferent de preț.

— Deocamdată, zise Rodgers. Doar momentan.

— Trebuie să ne împăcăm cu gândul că în clipa de față există unele riscuri, zise Herbert.

— Darrell, ai auzit ce instrucțiuni i-am dat lui Aideen, spuse cu voce liniştită generalul. Dacă ceva merge prost, *se vor retrage*. Sunt sigur că vor găsi un loc unde să se ascundă până trece criza.

— Poate, rosti McCaskey. Poate că Aideen şi Battat aşa vor face. Dar nu sunt sigur că Maria va asculta.

— Cu toții vor face cum le-am zis, spuse Rodgers. Dacă va fi cazul, le voi da ordin.

— Şi ordinul va fi mai convingător decât instrucțiunile pe care le-ai dat mai devreme? întrebă McCaskey.

— Da, replică Rodgers. De regulă mă bazez pe discernământul agenților care acționează pe teren. Dar acum situația este diferită. Oricum, tu uiți ceva important, Darrell.

— Ce anume?

— Maria te iubeşte, spuse Rodgers. Şi-a luat nişte angajamente faţă de tine. Vrea să se-ntoarcă la tine. Dacă lucrurile o iau razna acolo, n-o să stea pentru nimic în lume.

— Aşa e, admise McCaskey. Maria nu-i sinucigaşă.

— N-a fost căsătorită cu tine suficient de mult, zise Herbert.

Hood făcu o grimasă. Herbert o făcuse de oaie. Dar Darrell zâmbi pentru prima dată în ultimele două zile.

— Vă voi spune de ce mă tem eu, continuă McCaskey. Nu ştim ce gândesc cei din Gaborone. Poate că pentru conducerea Botswanei părintele Bradbury este mai valoros mort decât viu. Forţele aeriene pot susţine c-au atacat după ce părintele a fost ucis. Iar guvernul va folosi moartea lui ca să intervină dur, pe viitor, împotriva oricăror disidenţi. Dacă aşa stau lucrurile, nu le va păsa cine-i în preajma lui Dhamballa. Aviaţia va rade totul în calea ei.

— O voi informa pe Aideen despre temerile tale, zise Rodgers. Putem lua măsuri în acest caz. Le spunem oamenilor noştri să pună o distanţă sigură între ei şi Seronga.

— Mike, aş vrea să fac altceva, spuse McCaskey.

— Ce anume? întrebă Rodgers.

— Vreau să vorbesc cu Maria, spuse el.

— Nu cred c-ar fi bine, aprecie Rodgers. De câte ori discutăm cu ei există şansa să fim interceptaţi şi sursa semnalului localizată. Nu vrem să le oferim celor din aviaţia militară a Botswanei o hartă cu poziţia exactă a oamenilor noştri.

— Va fi ceva succint, promise McCaskey. Sau ai cu totul alte motive să te opui?

— Sincer să fiu, sunt şi alte motive, admise Rodgers. Nu vreau ca Maria să se supere sau să fie cu mintea la altceva. Nu acum.

— Ce zici de puţină încurajare? rosti McCaskey. Cred că îi poate fi utilă.

— Convorbirea cu tine nu va fi un eveniment neutru, spuse Hood. Ştii asta. Hai să vedem cum decurg lucrurile pe teren, bine? Poate mai târziu ne revizuim părerea şi te lăsăm să vorbeşti.

Darrell avu aerul că vrea să-l contrazică. Dar după ce se gândi bine, renunţă. În loc să se certe, se ridică în picioare şi vru să părăsească încăperea.

— Darrell, în legătură cu japonezii care au intrat în Botswana, zise Hood. Avem vreo şansă să aflăm cine sunt în realitate?

— Vorbim cu un tip din Tokio care fabrică paşapoarte false pentru toată zona Pacificului, anunță McCaskey. Nu el este cel care-a făcut paşapoartele folosite în Africa, dar crede că-l poate găsi pe autor. Va pune pe cineva să discute cu el şi să-l convingă să coopereze.

— Te pot scuti de efort, zise Herbert. Am o presimțire că indivizii lucrează pentru Fujima.

— Poate fi adevărat, rosti Hood. Ceea ce ne conduce, evident, la următoarea întrebare evidentă. De ce naiba sunt japonezii atât de interesați de Botswana?

— Nu ştiu, recunoscu Herbert. Dar un lucru sunt absolut convins că-i adevărat.

— Care? întrebă Hood.

— Că o grămadă de oameni ascund nişte secrete mari față de noi, replică Herbert.

59

Depresiunea Makgadikgadi, Botswana

Sâmb**ătă**, 12.30 A.M.

Maria Corneja ştia că atunci când era obosită nu era în stare să gândească aşa cum trebuia. În acele momente gândurile ei erau cinice, pesimiste. Adică exact ce nu-i trebuia în situația actuală.

Dar nu avea ce face. Asta era firea ei şi nu se putea schimba.

Femeia stătea încă întinsă pe bancheta din spate a Jeepului. Curentul de aer o ajuta să-şi mențină atenția trează în timp ce scruta întunericul ce înconjura vehiculul. Deşi sclipirea stelelor era vie şi intensă, răceala lor o deranja. La fel străluciseră şi pe vremea când maimuțele traversau imensa depresiune. Şi aveau să fie la fel şi atunci când Terra urma să fie o sferă lipsită de viață.

Aşa că la ce bun să facem asta?” se întrebă Maria. Stelele aveau

să strălucească, pământul avea să se învârtă în spaţiu şi viaţa avea să-şi continue cursul, indiferent dacă ei reuşeau sau nu să-şi îndeplinească misiunea. „Dacă aş abandona acum, nimic nu s-ar schimba.”

Cu excepţia unui singur lucru. Indiferent cât de impasibil era Universul, Maria tot trebuia să se confrunte în fiecare dimineaţă cu propriul ei chip reflectat în oglindă. Şi când făcea asta voia să ştie că avea conştiinţa împăcată. Din nefericire, în momentul de faţă aceasta era în impas. Nu credea că Leon Seronga era un om rău. Din câte văzuse ea, putea afirma că tacticile sale nu erau exagerate. Iar ambiţiile sale păreau să aibă un fundament moral. În acelaşi timp, din păcate, acestea erau ilegale.

Şi cu toate astea continua să se-ntrebe ce avea să facă atunci când urma să vină clipa. Deşi lucrase pentru Interpol, nu fusese niciodată un jucător de echipă. Pentru ea fiecare caz fusese o chestiune de bine contra rău. Din fericire, Interpolul obişnuia să fie de partea binelui.

Apoi mai era Darrell. Probabil că era nebun de furie, îngrijorare şi resentiment. Poate că era şi puţin mândru de ea, cu toate că avea să ţină acel simţământ ascuns undeva adânc în sufletul său. Maria refuza să se gândească la toate aceste aspecte. Dacă permitea să fie influenţată de sentimentele soţului, atunci le uita pe ale ei. Situaţia actuală nu avea nevoie de pasiune. Necesita tot calmul şi raţiunea pe care le putea pune la bătaie.

În timp ce mintea Mariei sonda tenebrele, ochii ei procedau în acelaşi fel. Era atentă să observe sosirea lui Dhamballa şi a Viperelor. Joncţiunea fu anunţată nu de către lumini profilate pe linia orizontului, ci de către camioneta lui Seronga care lua viteză. În câteva clipe ajunse în dreptul Jeepului.

— Grupul meu se apropie! strigă Seronga. Sunt la mai puţin de şapte kilometri de noi, lângă lacul Septone. Ne vom întâlni cu ei acolo.

— Au sosit toate Viperele? întrebă Aideen.

— Da! îi spuse Seronga. Se desfăşoară, ocupând poziţii printre stâncile de pe malul lacului. Cred că vrei să transmiţi această informaţie superiorilor tăi. Ei pot anunţa autorităţile de la Gaborone.

— Nu te-aş sfătui să facem asta, rosti Battat. Pot considera manevra voastră ca având caracter ofensiv, nu defensiv.

Maria ştia că schema de etalare întrunea ambele caracteristici. Chiar dacă Viperele nu intenționau să înfrunte escadrila de elicoptere, acțiunea lor sugera că erau pregătiți s-o facă. Dacă era în locul lui Seronga ar fi procedat şi ea în acelaşi mod.

Camioneta trecu în față, iar Jeepul se luă după ea. Era clar că Seronga nu-şi mai făcea griji că echipa Centrului de Operațiuni putea fugi. Poate că hotărâse să le acorde încredere. Era uşor să iei decizii atunci când nu aveai opțiuni.

În mai puțin de zece minute sosiră la malul lacului. Nu era chiar genul de fortăreață pe care şi-o închipuise Maria. În conul de lumină al farurilor femeia zări mai puțin de douăsprezece stânci, fiecare de mărimea unui scaun de birou. Erau înțepenite în sol şi fuseseră probabil aduse acolo de vreo inundație din vremuri imemoriale. Lacul însuşi avea o suprafață mai mică de 1 600 metri pătrați. Şi nici nu părea a fi prea adânc. Maria avu impresia că zăreşte trestii ițindu-se din unde chiar în centrul suprafeței de apă.

Ajunşi lângă lac, şoferul camionetei stinse farurile, păstrând aprinse doar luminile de poziție. Echipa lui Aideen procedă în acelaşi fel. Era o senzație stranie să se deplaseze prin bezna aproape absolută. Şi cu toate astea, impresia de vastitate a ținutului nu dispărea. Sunetul produs de vehicule părea a se propaga la nesfârşit în spațiu. Era total diferit de ecoul unui sunet care ricoşa din trunchiurile unor arbori sau din pereții de piatră ai unui canion. În savană sunetul se rostogolea spre orizont, diminuându-şi rapid intensitatea.

Camioneta se opri. La fel făcu şi Jeepul. De-a lungul malului lacului se aprinseră câteva lanterne. Un grup de oameni se apropie de cele două vehicule. Seronga îşi aprinse propria lanternă şi păşi în întâmpinarea lor.

Battat se aplecă deasupra Mariei. Li se alătură şi Aideen.

— Cum ai de gând să procedezi? întrebă Battat.

— Cred că acum totul depinde de Seronga, zise Aideen.

— N-ar trebui să ne implicăm şi noi în discuție? o presă Battat.

— Ba da, fu de acord Maria. Înainte să ia o decizie bătută în cuie.

Porni, pe neaşteptate, în direcția grupului de oameni. Ceilalți doi agenți se luară după ea. În timp ce se deplasau, Mariei îi trecu prin minte că aşa procedaseră, cu cinci mii de ani în urmă, triburile care intrau în contact. Nu se putea decide dacă să se bucure că lua parte

la făurirea istoriei, ori să se întristeze deoarece în toate acele milenii omenirea nu avansase prea mult.

Pe măsură ce se apropiau, Maria simți ceva în atmosferă. Era o vibrație de o frecvență extrem de joasă, precum bubuitul produs de un *subwoofer*. La început crezu că venea dinspre sol, dar nu era aşa. Indiferent ce anume cauza acea vibrație, făcea pământul să trepideze uşor, iar trupul Mariei să tremure.

Dacă la început trepidația fusese abia sesizabilă, deveni mai pronunțată pe măsură ce secundele se scurgeau. Maria se opri şi privi în sus.

— Simțiți şi voi? întrebă ea.

Aideen şi Battat se opriseră şi ei.

— Acum da, rosti Battat. Aduce a zgomot de tanc.

— Nu e tanc, zise Maria.

Auziră un zumzăit slab. Maria scotoci cu privirea printre aştri. În cele din urmă observă o stea care se mişca.

— Un cercetaş, spuse ea. Au trimis elicoptere în recunoaştere.

Începu să alerge spre lac.

— Seronga! urlă Maria.

— Am văzut! replică țipând el. Fără lumini! țipă mai tare Seronga. Toată lumea să stingă lanternele!

De-a lungul malului acestea fură stinse. Dar în timp ce lumina de pe cer devenea tot mai mare, iar sunetul din ce în ce mai puternic, Maria avu o presimțire că ordinul de camuflare venise prea târziu.

60

Depresiunea Makgadikgadi, Botswana

Sâmb**ătă**, 12.45 A.M.

Seronga ştia ce trebuia să facă. Avea o singură sarcină şi un unic obiectiv. Să-l salveze pe Dhamballa. Iar ca să reuşească asta, nu avea

decât o singură cale de urmat.

Comandantul Viperelor sprintă spre coloana de maşini. Din când în când ţipa pentru a se orienta. Celelalte Vipere îi răspundeau tot prin strigăte. Huruitul produs de rotorul portant al elicopterului nu era încă suficient de puternic ca să acopere strigătele. Sunetul vocilor oamenilor săi îi arăta direcţia corectă.

Unica sarcină a lui Seronga consta în apărarea viitorului vodunismului. Credinţa străveche era singurul loc unde inima pură şi sufletul Botswanei încă supravieţuiau. Trebuia să le menţină vii. Pentru a-şi atinge scopul, Seronga trebuia să se asigure că Dhamballa nu avea să fie capturat sau ucis. Asta însemna să-i ţină în loc pe atacatori şi să-l scoată de acolo pe Dhamballa. Ceea ce nu avea de unde să ştie Seronga era dacă Dhamballa urma să fie de acord cu planul său.

Seronga ajunse la cea mai apropiată stâncă. Pavant şi Finn sosiră şi ei după câteva secunde.

— Mai sunt trei oameni care vin în urma noastră, anunţă comandantul Viperelor în timp ce trecea pe lângă santinele. Lăsaţi-i să treacă.

Bărbaţii confirmară ordinul.

La zece metri mai departe zări sclipirea flăcării unei brichete mascate de căuşul unei palme. Recunoscu faţa celui care aprinsese ţigara. Nicholas Arrons, şoferul dubiţei în care călătorea Dhamballa. Seronga alergă în direcţia lui. Când ajunse la câţiva paşi de dubiţă, flacăra brichetei se stinse. Gâfâind din greu după cursa efectuată, Seronga se opri lângă partea anterioară a vehiculului.

— Ai auzit sunetul? întrebă Seronga.

— Fireşte, replică Arrons. Un cercetaş?

— Aproape sigur, spuse Seronga. Unde este grupul de diversiune?

— Au părăsit mlaştina în pas alergător şi ne-au ajuns cu vreo doi kilometri în urmă, îi spuse Arrons. Acum se odihnesc pe malul lacului. Sau cel puţin asta făceau până acum. Sunt sigur c-au auzit şi ei elicopterul.

— Trebuie să-i dispersăm în caz că vom fi mitraliaţi, rosti Seronga.

— Am dat ordin să pună în poziţie lansatoarele de rachete, îi zise Arrons.

— Nimeni nu deschide focul până nu se trage împotriva noastră, zise Seronga.

— Exact astea au fost ordinele mele, replică Arrons.

— Unde-i preotul?

— În cealaltă dubiță, anunță Arrons.

— Spune-i lui Terrence să-l aducă aici, zise Seronga.

— Calvarul din mlaştină a fost o grea încercare pentru el, spuse Arrons. La fel şi drumul până aici. N-a dormit şi n-a mâncat mare lucru.

— Curând va avea suficient timp şi pentru astea, rosti Seronga. Aduceți-mi-l acum.

— Am înțeles, spuse Arrons.

Soldatul se îndepărtă şi Seronga păşi în dreptul uşii laterale a camionetei. Deşi ținuseră legătura prin radio de când Dhamballa ridicase tabăra, în vocea lui Arrons se simțea ceva ciudat, de parcă îi ascundea ceva.

Seronga ciocăni la uşă, apoi o deschise. Dhamballa stătea aşezat, cu picioarele încrucişate, pe un covoraş. Luminile interioare ale dubiței fuseseră mascate cu bandă adezivă. Doar o lumină slabă şi opacă inunda habitaclul.

Seronga îşi plecă uşor capul. Nu exista vreun protocol care să indice modul în care putea saluta un *houngan*, dar Seronga simțea nevoia să-şi exprime într-un fel respectul. Alesese acest mod.

— Sunt fericit că eşti teafăr, Dhamballa, rosti Seronga.

— Ce s-a întâmplat la aeroport? întrebă Dhamballa.

Bătaia ritmică a rotorului devenise mai puternică. Seronga aruncă o ocheadă spre cer. Luminile elicopterului erau de trei ori mai strălucitoare decât ale stelelor.

— Putem discuta asta mai târziu, zise Seronga.

— Trebuie să ştiu, spuse Dhamballa.

Elicopterul era acum un punct perfect vizibil, care se tot mărea, de parcă aparatul de zbor îi reperase şi venea exact spre ei.

— Nu ştiu, spuse Seronga. Eu şi Pavant îl aşteptam pe episcop când cineva l-a împuşcat. Nu ştim cine a fost.

Dhamballa veni mai aproape. Studie atent chipul lui Seronga, tâmplele, colțurile gurii.

— Oasele mi-au spus că cineva apropiat mă va trăda, aşa că trebuie să te-ntreb încă o dată, spuse Dhamballa. Eşti responsabil de

moartea episcopului american, fie prin faptă, fie prin gând?

— Nici eu şi nici soldaţii mei nu avem de-a face cu asasinarea episcopului, spuse Seronga. Nu ne-am înţeles întotdeauna asupra politicii de urmat, *houngan*. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, ţi-aş fi spus.

Liderul Vodun îl mai fixă preţ de câteva clipe cu privirea.

— Te cred, rosti el.

— Mulţumesc, replică Seronga. Era fericit, cu toate că nu voia să recunoască asta prin viu grai. Poate că trădarea vine din exterior. De la bărbaţii care te-ajută să ajungi la putere.

— Dacă aşa stau lucrurile, voi afla, spuse Dhamballa.

Maria, Aideen şi Battat îşi făcură apariţia în spatele lui Seronga, însoţiţi de Pavant şi Finn.

— Domnule Seronga, trebuie să decidem ce facem, zise Aideen.

— Da, încuviinţă el. Făcu un gest spre grupul din spatele său. *Houngan*, pe parcursul ultimelor ore aceşti oameni ne-au ajutat cu informaţii şi îndrumări. Maria a fost cu mine la aeroport. A văzut asasinatul şi are dovezi care pot ajuta autorităţile în descoperirea adevăratului ucigaş.

— Arrons mi-a vorbit despre aceşti oameni şi despre faptele lor, zise Dhamballa. Vă mulţumesc tuturor.

— Sir, ne puteţi mulţumi dispersând grupul şi plecând de-aici cât mai curând posibil, rosti Battat.

— Şi noi ce vom face? întrebă Dhamballa.

Din întuneric răzbătu zgomot de paşi. Arrons se apropia dinspre partea posterioară a dubiţei. Îl aducea pe părintele Bradbury.

— Noi credem că există o cale să salvăm mişcarea, spuse Seronga. Dar pentru a reuşi să facem asta, avem nevoie de timp. Sunt două modalităţi prin care putem câştiga timp. Prima ar fi să-l predăm pe preot acestor americani. Trebuie să dăm de ştire guvernului că l-am eliberat. Iar a doua, trebuie să pleci, *houngan*.

— Unde? întrebă Dhamballa. Părea profund surprins de sugestia comandantului.

— Departe de zona asta, răspunse Seronga. Şi cât mai rapid, sir. În curând vom avea companie.

— Avem programată o întrunire, replică Dhamballa. Nu ne putem dezamăgi poporul arătând că suntem laşi. Acum că ne-am reunit toţi, ar trebui să ne continuăm drumul şi să lăsăm protecţia noastră în

seama zeilor.

— Nu veți *ajunge* la întrunire, insistă Maria. Zeii v-ar putea proteja spiritul, dar nu pun rămăşag că ar putea opri o rachetă de 70 mm.

— Seronga şi oamenii săi îmi vor sta alături, remarcă Dhamballa. Ei au arme. Şi eu cred că guvernul nu va dori să comită un masacru. Şi dacă toate aceste argumente nu sunt suficiente, încă îl avem pe părinte.

— Păstrarea ca ostatic a preotului Bradbury s-ar putea să nu vă ajute, îl preveni Maria. Opinia publică mondială va percepe incidentul de la aeroport ca un preludiu la instaurarea haosului. Iar cea acuzată pentru asta o să fie mişcarea dumneavoastră.

— Nu suntem noi responsabili pentru asasinat, zise Dhamballa.

— Din nefericire, nu veți avea ocazia să vă pledați nevinovăția, îi spuse Battat. Gaborone are interesul ca situația actuală să dispară.

— Situație? spuse Dhamballa. Aşa este percepută cea mai veche religie de pe fața pământului?

— Nu credința în sine, îi zise Battat. Faptele practicanților ei. Acum nu mai contează dacă l-ați omorât sau nu pe episcop. L-ați răpit pe preotul Bradbury. Ați accelerat derularea situației de criză. Eu ştiu cum stau lucrurile atunci când eşti acuzat de ceva. Şi vă rog să mă credeți: toată lumea vă va acuza.

— Pierdem timpul, le-o reteză Maria. Dacă elicopterul de recunoaştere v-a reperat, le va semnala asta celorlalte. Vor fi aici în mai puțin de-o oră. Veți fi arestați sau omorâți. N-o să mai existe nici o întrunire.

Dhamballa se răsuci către Seronga.

— Tu ce zici?

— Eu cred că riscurile enumerate sunt foarte reale, *houngan*, replică Seronga. Dacă murim cu toții, n-o să mai fie nimeni care să dezmintă declarațiile guvernului. Nu trebuie să le oferim ocazia de-a ne elimina.

Arrons şi preotul sosiră lângă ei.

— Îmi ceri să fug, i se adresă Dhamballa lui Seronga.

— Nu să fugi, ci să pleci cu demnitate. Mergi cu aceşti oameni, zise liderul Viperelor. Luați-l cu voi pe părintele Bradbury. Maria ştie că nu l-am ucis pe episcop. Scăpând din această depresiune părintele Bradbury poate demonstra, prin simpla sa apariție, că

şederea la noi n-a fost una tocmai plăcută, dar este viu şi sănătos.

Părintele Bradbury îi studia pe oamenii din jurul său. Privirea i se opri asupra lui Seronga.

— Hainele acestea, rosti brusc preotul. De unde le-ai luat?

Seronga nu răspunse.

— De unde le-ai *luat?* întrebă preotul. Nu, nu trebuie să-mi răspunzi. Ştiu. Sunt de la diaconii mei. Altă explicație nu există. Dacă ar fi plecat din Botswana, şi-ar fi luat cu ei hainele. Ce le-ai făcut? Sunt bine?

Maria îl fixă cu privirea pe comandantul Viperelor.

— Seronga, diaconii *erau* încă la biserică atunci când ai ajuns acolo?

— Da, replică Seronga.

— Acum unde sunt? îl întrebă ea.

Seronga îşi dorea să aibă timp să explice ceea ce făcuse. Că se aflau în război şi în aceste condiții pierderile de vieți umane erau inevitabile. Că îi trebuiau informații despre episcopul Max şi avea un singur mijloc să le obțină. Că mila putea distruge tot ce obținuseră prin luptă.

Îşi dorea, mai presus de orice, ca Dhamballa să nu fi auzit toate astea.

— Misionarii îi țin tovărăşie Domnului lor, replică Seronga.

— Au pierit de mâna ta? întrebă Dhamballa. Vocea îi devenise o şoaptă. Era întruchiparea neîncrederii.

— Da, recunoscu Seronga. I-am ucis. N-am avut de ales.

Dhamballa rămăsese înțepenit. Refuza să creadă cele auzite.

— Iisus a plâns, rosti părintele Bradbury. Făcu semnul crucii, apoi îşi împreună strâns degetele uscățive. Câți oameni trebuie să mai piară pentru această cruciadă dementă? întrebă el. Mâinile începură să-i tremure. Se uită la Dhamballa. Cum de te mai poți intitula un om sfânt atât timp cât *permiți* asemenea lucruri?

— Toate religiile ucid! țipă înfuriat Seronga. Când opresiunea nu poate fi oprită de rațiune, ce alt mijloc de acțiune mai rămâne?

— Răbdarea, replică părintele Bradbury.

— Am avut răbdare prea mulți ani, preotule, zise Dhamballa. Dar nu vreau să ne clădim cauza pe ultima suflare a celor morți.

— Nu vrei! Şi cu toate astea ştii ce se poate întâmpla când te înconjori tu însuți cu soldați, zise Seronga. Nu e nici măcar o singură

persoană dintre toate cele de față, nici măcar o religie şi nici măcar un singur guvern care să nu se fi apropiat de împlinirea unei idei prin crimă!

Elicopterul pierdu din înălțime, apoi începu să zboare la punct fix. Un proiector ataşat de fuselaj fu aprins. Oamenii ascunşi în spatele stâncilor puteau fi reperați.

— Dhamballa, trebuie să vă scoatem de-aici, rosti în grabă Maria. Pe dumneavoastră şi pe preot.

— Da, trebuie să plecați, fu de acord Seronga.

Dhamballa îşi privi adjunctul.

— Ce-o să faci? Vei lupta?

— Nu, făgădui Seronga. O să atrag elicopterele în altă parte.

— Cum? întrebă Dhamballa.

— N-am timp să răspund, zise Seronga. Maria, vrei să-i iei de-aici?

— Da, spuse ea.

Comandantul Viperelor îl privi pe Dhamballa.

— Sir, poate că existau şi alte metode prin care puteam rezolva lucrurile. Mă refer la toți când spun asta. Poate că ne-am înhămat la o sarcină prea mare pentru noi. Sau poate a crede în ceva înseamnă să acționezi în ilegalitate. Nu ştiu. Dar un lucru *este cert*. Că trebuie să continui ce abia ai început aici. Trebuie să transmiți mesajul tău poporului. Trebuie să trăieşti ca să vorbeşti despre toate astea.

— Şi rugați-vă pentru noi, sir, adăugă Pavant, cu ochii ațintiți către cer. Vă rugăm să faceți şi asta.

Cu tristețe Dhamballa încuviință înclinându-şi capul.

— Voi face tot ce mi-ați spus. Se uită la Seronga. În definitiv, trebuie să luăm în considerare viitorul, nu trecutul.

Maria îl ocoli pe Seronga. Ajunse la dubiță şi îi întinse mâna lui Dhamballa. El ezită. Apoi acceptă brațul ei şi împreună păşiră în noapte.

— Eu aduc Jeepul, zise Battat.

O boare blândă adia dinspre stânga lui Seronga, adică din vest. Nu era vorba de curentul iscat de rotorul elicopterului. Dhamballa se-ntoarse cu fața în direcția din care bătea vântul. Era un moment emoționant. Liderul religios părea că-şi lua la revedere şi scruta, în acelaşi timp, viitorul.

Aideen îl luă de braț pe părintele Bradbury şi-l conduse către

Jeep. Pavant şi Arrons plecară să se alăture celorlalţi rebeli. Rămăsese doar Maria. Se răsuci cu spatele la Seronga şi Dhamballa, dar nu plecă.

Dhamballa îl sărută uşor pe ambii obraji pe Seronga. Apoi presă degetul arătător şi cel mijlociu al palmei stângi pe fruntea comandantului Viperelor. Lăsă degetele să alunece de-a lungul nasului, până la nări.

— Fie ca zeii să te vegheze de sus şi să te ţină în viaţă, rosti Dhamballa. Îşi acoperi ochii cu palma dreaptă. Fie, totodată, să te şi ierte.

— Mulţumesc, spuse Seronga.

Dhamballa îşi coborî braţul. Îl ţinu întins, cu palma îndreptată în sus, schimbând o privire plină de înţeles cu Seronga. Apoi se răsuci şi plecă, însoţit de Maria. Seronga plecă în căutarea lui Pavant. Se opri şi se întoarse.

— Maria! strigă el.

— Aici sunt! ţipă tânăra ca răspuns.

— Să ajungeţi, cu toţii, teferi acasă, rosti Seronga. Vă mulţumesc.

— Sper să ne reîntâlnim, replică ea.

Liderul Viperelor îşi continuă traseul, căutându-l pe Pavant. El nu credea că avea să-i mai revadă pe Dhamballa, ori pe ceilalţi. Proiectorul elicopterului mătura terenul, apoi se aţinti asupra stâncilor şi începu să le cerceteze. În mod sigur echipajul le zărise pe Vipere.

Peste câteva minute Seronga avea să atragă elicopterul departe de lac. O părticică din sufletul său spera că aparatul de zbor urma să se ia după el. Seronga chiar credea în Dhamballa şi în lucrarea lui. Îşi pusese speranţe în liderul religios deoarece credea în Botswana. În Africa. Credea în oamenii printre care trăise, luptase şi se distrase. Nici nu putea cere o împlinire mai mare de la viaţă. Sau, dacă se punea problema astfel, o moarte mai desăvârşită.

Prinţul Leon Seronga se deplasă de la un grup de oameni la altul. Le ordonă tuturor să se ducă la maşini, să urce în ele şi să se-ndrepte către nord. Îi instrui să se împrăştie, adoptând rute diferite şi făcând astfel urmărirea lor mai dificilă.

— Ce facem dacă se trage asupra noastră? întrebă Arrons.

— Aş prefera să rămâneţi ascunşi şi să fugiţi atunci când puteţi, replică Seronga. Dacă e cazul, răspundeţi cu foc. Dacă este absolut

necesar, predați-vă.

— Tu ce vei face? întrebă Pavant.

Seronga stătu puțin pe gânduri înainte de-a răspunde.

— Trebuie să spăl magia neagră de pe mâna lui Dhamballa, răspunse el.

— Crimele? ghici Pavant.

— Da.

— Cum putem face asta? întrebă Pavant.

Seronga zâmbi.

— Numai eu pot face asta. Eu singur. Vreau să te alături celorlalți înainte să sosească restul elicopterelor.

Pavant mai zăbovi câteva clipe. Îşi salută comandantul cu o mişcare scurtă, precisă, ca la carte. Era prima oară, din câte îşi amintea Seronga, când Pavant saluta pe cineva. Apoi locotenentul se răsuci şi porni să alerge, dispărând în beznă. Curând, singurele sunete pe care le mai auzea Seronga fură bătaia rotorului portant al elicopterului şi mârâitul motoarelor dubițelor şi camionetelor care se îndepărtau.

Se ghemui în spatele unei stânci. Dar nu puse mâna pe vreo armă. Pur şi simplu urmări din priviri elicopterul. Şi se asigură că şi echipajul aparatului de zbor îl putu zări pe el preț de o clipă. Curând în zare îşi făcură apariția alte lumini. Venea restul escadrilei. Unul dintre elicoptere urma obligatoriu să aterizeze, pentru a verifica dacă zona fusese părăsită complet de Vipere.

Şi avea să fie, foarte curând.

Seronga scoase pistolul din toc şi se gândi la pământul Africii, la noapte şi la toată viața sa.

Seronga nu avea regrete. În mod surprinzător, îşi simțea sufletul foarte împăcat. Când toate aveau să se termine, trupul său urma să dăinuie ca o părticică a marelui continent african. Spiritul său avea să se alăture eternului colectiv.

La urma urmei, nimeni nu putea cere o moarte mai frumoasă decât asta.

După câteva minute, elicopterul de recunoaştere ateriză. Din el debarcară infanterişti. Siluetele lor aflate în mişcare rapidă se conturau clar în lumina strălucitoare aruncată de proiectoarele montate pe elicopter.

Seronga numără zece militari. Se deplasau de la o stâncă la alta,

asigurându-le pe fiecare în parte. Tinerii aceia erau buni. Se mişcau cu pricepere. Se-ntrebă cât de departe ar fi putut el răzbate dacă ar fi fost de vârsta lor şi s-ar fi măsurat cu ei.

Apoi soldații remarcară urmele dubițelor. Arătau cu brațele înspre nord şi nord-vest.

În cele din urmă militarii se îndreptară înspre poziția ocupată de el.

Seronga trase în direcția celor mai apropiate siluete. Dar nu ca să ucidă. Nici ca să rănească pe cineva. Pur şi simplu ca să-i întârzie. Soldații se aruncară la pământ, se rostogoliră în spatele stâncilor şi luară poziție de tragere, acoperindu-se reciproc. Tinerii aceia erau foarte buni. Se târâră schimbându-şi pozițiile, astfel încât să bată cu foc din trei direcții stânca în spatele căreia stătea Seronga.

După câteva minute lui Seronga îi fu clar că nu-i mai putea întârzia. Nu ştia dacă soldații aveau ordin să-l prindă viu. Sau dacă aveau să-l bată pentru a stoarce informații de la el. Ori poate că urmau să-l drogheze pentru a-l face să vorbească. Ultima variantă îl sperie. Ştia ce soartă îl aştepta pentru uciderea celor doi diaconi.

Plin de recunoştință pentru viața pe care o avusese, Prințul Leon Seronga îşi duse țeava pistolului la tâmplă.

Trase.

61

Washington, D.C

Vineri, 6.19 P.M.

În birou tensiunea atinsese cote pe care Paul Hood nu le mai întâlnise până atunci. Hood, Herbert, Rodgers şi McCaskey stăteau pe scaunele lor, aşteptând. Li se alătură şi Lowell Coffey. Nimeni nu vorbea, căci nu aveau ce discuta. Nu aveau infotmații noi despre japonezi, ori despre europenii lui Beaudin. Toți se concentrau asupra

situației din Botswana.

Hood îşi putea da seama că Herbert nu se împăca deloc cu acea tăcere. Nu-i stătea în fire să nu îi zică nimic acestui om căruia îi plăcea să vorbească atunci când se afla printre prieteni. După ce se foi de câteva ori în scaunul lui cu rotile, în cele din urmă Herbert vorbi.

— Când eram puşti am văzut un film de război intitulat *Bismarck*, zise şeful secției informații. Nu-mi amintesc dacă pelicula respecta întocmai adevărul istoric sau nu, dar un amănunt mi-a atras atenția, rămânând în memorie. Comandantul forțelor navale britanice conducea operațiunea de căutare şi distrugere a navei de război germane din cartierul său general aflat într-un buncăr subteran din Londra. După ce a primit vestea că *Bismarck* se scufundase, s-a uitat la ceas. Arăta ora şase. Lucrase fără pauză zile întregi. A ieşit să ia cina şi atunci şi-a dat seama că era ora şase dimineața. Acolo jos, în buncăr, ceasul său biologic se dăduse peste cap.

Toată lumea rămase tăcută preț de câteva lungi secunde.

— Vrei să spui că eşti complet întors pe dos, Bob? întrebă în cele din urmă Lowell Coffey.

— Nu, rosti Herbert. Vreau să spun că percepția e distorsionată când te afli într-o situație de criză. Stăm aici, complet izolați de alți stimuli. Nu există ferestre. Nu avem ştiri despre ce se petrece în lume. Nu primim telefoane de la prieteni ori de la familie. Nu ştiu dacă ăsta e un lucru bun.

— Fie că este sau nu, avem oare de ales? întrebă Coffey.

— Nu ştiu, dar ar trebui să vorbim cu Liz despre asta, replică Herbert. Poate vine cu o activitate recreativă, sau muzică, ori cu un decor feng shui care să ne ajute în menținerea nealterată a perspectivei.

— Ce ziceți de un tapet cu motive florale? zise Hood.

— Eu unul n-aş merge atât de departe, îl preveni Herbert.

— Odată am încercat să mă deconectez jucând blackjack la computer, povesti Hood. Am pierdut. Şi asta nu m-a făcut să mă simt mai bine.

— Niciodată nu ai un sentiment plăcut când pierzi, indiferent la ce, sublinie Herbert.

— Totuşi aveai o consolare, remarcă Rodgers.

— Care? întrebă Hood.

— În meniul jocului exista un buton de Reset, spuse generalul. În vocea lui se simțea o urmă de amărăciune.

— Eu cred că tot ce spuneți voi e irelevant, rosti McCaskey. Avem perspectivă, avem un scop şi resurse pentru îndeplinirea lui. Numai că ne lipseşte afurisita de determinare. Aşa o ia razna o persoană.

În timp ce Darrell McCaskey vorbea, sună telefonul mobil al lui Rodgers. Apăsă pe butonul de confirmare şi simultan îşi privi ceasul. Cu mare grijă, generalul notă ora apelului.

— Da? vorbi Rodgers.

— Veşti bune, anunță Aideen, îl avem pe preot şi ne îndreptăm către Maun. Dhamballa e şi el cu noi.

— Grozav! zise Rodgers. Cum e echipa?

Generalul observă că McCaskey se apleca deliberat peste masă. Fostul agent FBI îşi prinse fruntea în palme, pentru scurt timp. Apoi se îndreptă şi privi în direcția lui Rodgers.

— Toată lumea e bine, îi spuse Aideen.

Rodgers simți că i se luase o greutate de pe inimă. Îi făcu lui McCaskey semn cu degetul mare îndreptat în sus. Ofițerul de legătură cu FBI îşi închise ochii, dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

— Tocmai am auzit focuri de armă, continuă Aideen. Putem doar presupune că e vorba de Leon Seronga. A rămas în urmă pentru a ne acoperi retragerea.

— Cum se simte părintele Bradbury? se interesă Rodgers.

— E puțin zguduit şi zice că i-ar prinde bine o baie, dar în rest noi credem că e bine, replică Aideen.

— Dhamballa a venit cu voi din proprie voință? întrebă Rodgers.

Ceilalți îl priviră cu surprindere.

— Este *cu* ei? murmură Herbert.

Rodgers făcu un gest afirmativ.

— Seronga l-a convins că trebuie să plece, zise Aideen. Totuşi nu ştiu care sunt planurile lui Dhamballa.

— Crezi că Dhamballa va cere imunitate? întrebă Rodgers. Pocni din degete pentru a-i atrage atenția lui Coffey.

— Eu cred că vrea să rămână aici şi să-şi reînceapă cruciada, replică femeia.

— Pentru orice eventualitate, îl pun şi pe Lowell în legătură cu voi, zise Rodgers. Trebuie să analizăm situația din mers.

Coffey făcu semn că pricepuse. Îşi scoase propriul telefon mobil.

— Care-i situaţia Viperelor? întrebă Rodgers.

— Când am plecat, intenţionau să pătrundă mai adânc în zona depresiunii, îi spuse Aideen. Scopul lor era să atragă elicopterele cât mai departe de noi.

Rodgers aruncă o privire imaginii primite de la NRO şi afişată pe ecranul computerului.

— Radarul indică faptul că îşi continuă deplasarea către nord, rosti generalul.

— Mă bucur să aud asta, spuse Aideen. Vom sosi în Maun cu mult înainte de răsăritul soarelui. Odată ajunşi acolo, am scăpat de pericole.

— Aideen, zise Rodgers, aici toată lumea vă ţine pumnii. Aţi făcut o treabă minunată. Întreaga echipă. Vă mulţumesc.

— Acum chiar ne-aţi făcut fericiţi, admise Aideen.

— Transmite-i Mariei c-o iubesc, şopti McCaskey.

— Aideen? Maria poate vorbi? întrebă Rodgers.

— Da.

— Spune-i că soţul ei ar vrea să-i vorbească, rosti Rodgers. Îşi consultă ceasul. El şi Aideen discutaseră ceva mai mult de-un minut. Generalul îi aruncă o privire lui McCaskey. O să discute cu ea maximum treizeci de secunde, adăugă Rodgers.

McCaskey se ridică repede şi Rodgers îi pasă telefonul mobil. McCaskey îl luă şi ieşi pe hol.

— Frumos din partea ta, aprecie Hood. Mersi.

Herbert era nerăbdător. El nu era un tip sentimental. Ba chiar mai rău, pe durata unei situaţii de criză.

— Mike, ce se petrece acolo?

În timp ce Rodgers îi informa pe ceilalţi, McCaskey reveni în birou. Trecu pe lângă Rodgers, îşi puse palma pe umărul său şi strânse uşor. Pentru câteva clipe, lumea păru un loc în care toate lucrurile mergeau bine.

Brusc, Herbert aruncă o privire la ecranul computerului său.

— Ce porcărie. Au schimbat cursul, anunţă şeful secţiei informaţii.

Ceilalţi se strânseră în jurul său.

— Le vedeţi pe astea două? întrebă Herbert indicând o pereche de spoturi radar. Se deplasează spre sud-vest. Asta-i direcţia în care

se-ndreaptă oamenii noştri.

— Poate fi doar o manevră de explorare, sugeră Coffey.

— Sau poate am ţinut linia telefonică deschisă prea mult timp, zise Herbert. Cred că au triangulat poziţia sursei de apel.

Era posibil. Se culcaseră pe lauri şi deveniseră neatenţi. Se putea ca McCaskey să fi stat câteva secunde în plus pe fir.

— Acolo nu circulă multe vehicule noaptea, zise Herbert. Şi oamenii noştri nici nu au un avans prea mare.

Rodgers îşi recuperă telefonul de la McCaskey.

— Are cineva vreo idee? întrebă Hood.

— Dacă oamenii noştri sunt prinşi de către militari în tovărăşia lui Dhamballa s-au ars, spuse Coffey. Complicii unui revoluţionar n-or să dea deloc bine într-o sală de judecată din Botswana.

— Nu pot fi prinşi, rosti McCaskey.

— Nu vor fi, declară Rodgers. El o apelă pe Aideen.

— Ce-ţi trece prin minte? îl întrebă Hood.

— Cred că putem face ca situaţia să lucreze în favoarea noastră, replică Rodgers.

62

Depresiunea Makgadikgadi, Botswana

Sâmb**ătă**, 1.56 A.M.

Aideen Marley stătea pe bancheta din spate a Jeepului, între părintele Bradbury şi Dhamballa. Battat conducea, iar Maria stătea pe locul pasagerului din faţă. Jeepul se hurducăia ritmic, deplasându-se în viteză pe terenul accidentat. Făcuseră o singură oprire scurtă, pentru a face plinul rezervorului cu benzina din canistrele ataşate în spatele vehiculului.

Proiectoarele maşinii aruncau cercuri strălucitoare de lumină asupra peisajului aflat în faţa maşinii şi uşor în lateral faţă de

direcția de deplasare. Pietrele şi țărâna de pe sol păreau albe în lumina artificială. Părea o imagine desprinsă dintr-un album cu fotografii alb-negru.

Aideen fu surprinsă când telefonul se activă iarăşi. Se rugă să nu fie ceva de rău. Ultima convorbire durase ceva mai mult decât celelalte. Nu suficient de mult încât să fie localizată, spera ea.

— Alo! rosti femeia.

— Credem c-ați fost reperați, o anunță Rodgers.

Aideen îşi acoperi urechea liberă cu palma. Jeepul scotea o mulțime de zgomote în timp ce sălta peste denivelări. Voia să se asigure că auzise corect.

— Repetă! zise Aideen.

— Câteva elicoptere se îndreaptă în direcția voastră, spuse Rodgers.

— Cu ce intenție? întrebă ea.

— Intenția lor e neprecizată, dar e puțin probabil să fie moderată, replică Rodgers. Cred că am o soluție.

— Continuă! strigă Aideen.

— Echipa ta şi Dhamballa *trebuie* să părăsească Jeepul, îi spuse Rodgers. Lasă-i maşina părintelui Bradbury. Ai înțeles?

— Da, răspunse femeia.

— Când armata Botswanei îl va găsi, trebuie să le spună că a evadat, continuă Rodgers. Nu trebuie să scoată o vorbă despre voi şi despre Dhamballa. Jeepul e închiriat şi nu pot să dea de urma voastră în acest fel. Probabil meritul pentru eliberarea părintelui va reveni elementelor din armata Spaniei.

— Din partea mea pot să se împăuneze cu asta, zise Aideen.

Agenta aruncă o privire peste umăr. Avu impresia că trei stele se deplasau încetişor. Probabil erau sateliți. Sau avioane de mici dimensiuni.

Sau puteau fi elicoptere.

— Va trebui să găsiți altă modalitate de a scăpa din depresiune, rosti generalul. Să vedem dacă noi vă putem ajuta în acest sens.

— Găsim noi ceva, spuse Aideen. O să vă ținem la curent.

— Mult noroc, zise Rodgers.

Aideen închise telefonul. Îl bătu pe umăr pe Battat şi îi ordonă să oprească imediat. El se execută. Totodată opri motorul şi stinse luminile. În jur se făcu beznă. Sunetul insectelor nocturne era ciudat

de amenințător. Aideen se uită iarăşi în urmă. Luminile care se deplasau erau identice cu cele ale elicopterului de recunoaştere văzut ceva mai devreme. Stătu şi ascultă.

— E ceva în neregulă? întrebă Battat.

— Auzi asta? întrebă Aideen.

— Cicade, zise Battat.

— Nu, mă refer la sunetul care vine din cer, spuse Aideen.

Femeia auzise o bătaie ritmică, slabă şi foarte, foarte îndepărtată. Venea din direcția luminilor. Sigur erau elicoptere. Se aflau la douăzeci de minute distanță de ei.

Rapid, Aideen le explică şi celorlalți care era situația. Când termină, îl privi pe părintele Bradbury.

— O veți face? îl presă ea. Ne veți lăsa aici şi veți lua Jeepul?

Preotul îl măsură din priviri pe Dhamballa.

— Poți să-mi juri pe zeii tăi că nu ai nimic de-a face cu moartea diaconilor mei? întrebă preotul Bradbury.

— Crima este în contradicție cu credința mea. Este împotriva magiei albe, replică Dhamballa. N-aş autoriza niciodată o asemenea faptă.

— Atunci voi face ce-mi ceri, rosti preotul întorcându-se către Aideen.

Aideen îi mulțumi şi coborî din Jeep. Dhamballa o urmă.

— Cum putem fi siguri că ce facem nu e sinucidere curată? întrebă Battat. În timp ce conduceam mă uitam în jurul maşinii. Între ierburi am văzut scăpărând nişte ochi mari. Şi erau tare mulți.

— Eu mă voi asigura că veți rămâne teferi, zise Dhamballa.

— Cum? îl întrebă Battat.

— Ai o lanternă? întrebă Dhamballa.

— Da, răspunse Battat.

Scoase lanterna din torpedou, o aprinse, apoi i-o înmână lui Dhamballa.

— Vom folosi benzină, le explică liderul Vodun.

— Pentru ce? se miră Battat.

În vreme ce toți ceilalți ieşeau din Jeep, Dhamballa merse până în partea din spate a vehiculului. Cotrobăi prin spațiul descoperit de depozitare a bagajelor aflat în spatele roții de rezervă. Scoase canistra de 12 litri şi îi deşurubă capacul.

— Prădătorilor nu le place acest miros, îi informă Dhamballa.

Seamănă cu cel al cărnii putrezite. Dacă-ţi dai cu puţină benzină sub braţe şi pe coapse, toţi prădătorii cu excepţia hoitarilor vor pleca din calea ta. Iar hoitarii sunt laşi. Vei putea să-i sperii.

Aideen veni mai aproape.

— Ţipând şi făcând gălăgie multă? întrebă ea.

— Exact, zise Dhamballa. Se-ndreptă către Battat. Nu-ţi trebuie decât vreo câteva picături sub braţe şi pe coapse.

Battat scoase o batistă din buzunar. O făcu ghemotoc şi-i permise lui Dhamballa s-o stropească cu benzină. Apoi tampona cu ea locurile indicate de către liderul Vodun. După Battat urmă Aideen. O privi pe Maria, care stătea aşezată pe pragul Jeepului.

— Maria? spuse Aideen.

— Mă gândeam, zise Maria. S-ar putea să nu fim nevoiţi să stăm mult timp în sălbăticie. Dhamballa, care este cel mai cunoscut punct de reper în această zonă? Sat, munte, ori râu. Orice.

— Suntem la circa trei kilometri de Wraith's Point, îi spuse liderul Vodun. E un gheizer secat care şuieră atunci când soarele apune şi temperatura scade.

Maria ceru telefonul şi Aideen i-l dădu. Pe când tânăra spaniolă forma numărul, părintele Bradbury trecu la volanul Jeepului. Mai întâi se asigură că ştia unde erau poziţionate toate comenzile.

Aideen stătea în spatele maşinii de teren şi supraveghea cerul. Mirosul de benzină o ameţea. Respira pe gura ca să reducă efectul vaporilor de benzină. Luminile zărite ceva mai devreme îşi dublaseră dimensiunile. Zgomotul acela ritmat, ca bătaia unei tobe, crescuse în intensitate. Neliniştită, Aideen se uită spre Maria. Nu-şi putea imagina ce plănuia femeia. Dar indiferent ce idee îi venise, spera să fie una care putea fi pusă rapid în aplicare.

Brusc, Maria închise telefonul şi se ridică în picioare. Luă canistra cu benzină din mâinile lui Dhamballa şi îşi turnă câteva picături în palmă.

— Ar fi bine să plecăm, îi îndemnă Maria în timp ce se freca de zor cu combustibil în locurile indicate. Acelea sunt în mod cert elicoptere.

— Pe cine ai apelat? întrebă Aideen.

— Am chemat cavaleria, replică ea. Să mergem.

În Spania Aideen învăţase să nu-ncerce să stoarcă informaţii de la Maria. Trebuiau să se mulţumească doar cu ce le spunea colega

lor, căci nu aveau de ales. Battat părea prea ostenit ca să se mai contrazică. Şi nici nu avea timp pentru aşa ceva. Trebuiau să se depărteze cât mai mult de Jeep.

Aideen se răsuci către Dhamballa.

— În ce direcție mergem? întrebă ea.

— Către sud-vest, spuse liderul Vodun. O să vă las asta, adăugă el şi-i întinse lanterna.

— Ne părăsiți? se miră Aideen. Nu veniți cu noi?

— Nu, replică bărbatul. Eu o iau pe altă rută.

— Încotro? întrebă Maria.

— Către un nou început, replică el.

— Nu-i nevoie să faceți asta, susținu Maria. Le voi spune că nu l-ați ucis pe episcop.

— Oasele mi-au spus că cineva ne-a trădat, rosti Dhamballa. Trebuie să aflu cine. Iar *voi* trebuie să plecați!

— Aşa vom face, spuse Maria. Aveți grijă.

Dhamballa îi mulțumi. Apoi păşi către preot. Aideen trase cu urechea la discuția lor în timp ce ea, Maria şi Battat se îndepărtau.

— Îmi pare rău pentru toate cele întâmplate, declară Dhamballa.

— Cei care se căiesc cu adevărat vor fi iertați de păcate, replică preotul Bradbury.

— Nu am nevoie de iertarea ta şi nici de a altcuiva, rosti Dhamballa pe un ton plin de încredere. Dar data viitoare *voi proceda altfel*.

— Sper să faci aşa, replică preotul. Există destul spațiu pentru o coexistență paşnică între religiile noastre.

— Nu şi aici, replică Dhamballa. Nu în Africa.

Acelea fură ultimele cuvinte rostite de Dhamballa înainte de-a dispărea în întuneric.

Aideen auzi cum preotul Bradbury pornea motorul Jeepului. Se răsuci şi văzu cum aprindea luminile, apoi maşina de teren căpătă viteză, avântându-se în noapte. În curând sunetul motorului nu mai era decât un zumzet slab, iar luminile se pierdură în depărtare.

Zgomotul elicopterelor devenea din ce în ce mai puternic. Acum semăna cu cel produs de-un roi de lăcuste. Battat ținea privirea îndreptată către est în timp ce mergea.

— Cred că tocmai am fentat gloanțele, zise Battat. Elicopterele par a-şi modifica direcția de deplasare.

Aideen privi înspre elicoptere. Battat avea dreptate. Răsuflă lung. Aideen nu-şi dăduse seama până atunci cât de încordaţi îi erau nervii. Îndată ce văzu aparatele de zbor urmărind Jeepul simţi o imensă uşurare.

Era straniu. Ei trei realizaseră mult mai mult decât fuseseră trimişi să facă. Şi cu toate astea Aideen se simţea înfrântă.

Nu era vorba doar de sângele care fusese vărsat. Nu putea scăpa de gândul că, pe parcursul ultimelor câteva zile, ceva pur şi fragil fusese pângărit. O viziune. O idee. Un *ideal*. Poate că era prea vechi, ori prea nou ca să poată purta povara speranţelor puse în el. Poate că fusese pângărit de politică, bani şi de către faptul că avea în slujba sa o armată.

Nu ştia care fusese cauza coruperii. Dar ce ştia cu precizie era că acolo nu se obţinuse o victorie.

Nimeni nu ieşise învingător.

63

Depresiunea Makgadikgadi, Botswana

Sâmb**ătă**, 3.19 A.M.

Lumină.

Pe parcursul acelei nopţi lungi şi zbuciumate, pericolul fusese tot timpul întruchipat de lumina aruncată de proiectoarele elicopterelor. Privirea înfometată a prădătorilor ascunşi în vegetaţie. Iar acum, după un marş lung, Maria şi grupul ei se vedeau puşi în pericol de lipsa luminii.

Lumina lanternei pieri cu o jumătate de oră înainte să ajungă la gheizerul secat. Din fericire, Wraith's Point îşi merita numele. Agenţii îl puteau localiza foarte uşor. Gheizerul scotea un urlet profund şi sec. Îi amintea Mariei de şuierul vântului printre pereţii unui canion din Pirinei. Sunetul se auzea intermitent, la intervale de un minut.

Era provocat de gazele din subsol care, supraîncălzite în timpul zilei, îşi croiau drum către suprafaţă prin fisurile aflate sub faţa pământului. Grupul se ghidă pur şi simplu după sunet. Cum în acel spaţiu vast practic nu exista ecou, le era uşor să identifice sursa sunetului. Din loc în loc se mai împiedicau de bolovani sau cădeau într-o groapă. Dar nu era nici urmă de animale de pradă. Se părea că soluţia lui Dhamballa le ţinea la distanţă.

Aideen o întrebase pe Maria de ce mergeau spre gheizer. Maria îi spuse. Aideen acceptă informaţia fără să comenteze. Maria n-avea cum să ştie dacă femeia o crezuse sau nu. De fapt nici în ea însăşi nu ştia dacă putea avea încredere. Pe parcursul anilor devenise din ce în ce mai sceptică în legătură cu oamenii şi promisiunile pe care aceştia le făceau. Dar cinismul nu excludea speranţa. Iar ea avea nădejde.

Când cei trei agenţi ajunseră la conul gheizerului, îi dădură ocol aşezaţi în şir indian. Se mişcau cu mare atenţie, pipăind terenul înainte de fiecare pas. Stabiliră că ridicătura de teren avea un diametru de şase metri şi era înaltă de aproape un metru. Acum, când se aflau exact lângă sursă, zgomotul scos de gheizer li se părea că semăna cu şuieratul produs de-un individ care sufla într-o sticlă gigantică. Maria fu surprinsă să constate că din pământ răzbăteau extrem de puţine gaze. Fenomenul era în primul rând de natură acustică.

După ce dădu ocol gheizerului, grupul se aşeză pe sol. Nu aveau altceva de făcut. Telefonul mobil i-l dăduseră părintelui Bradbury. Erau siguri că, în acel moment, preotul se afla în siguranţă, la bordul unuia dintre elicoptere. Maria simţea că izbândise când se gândea la părintele Bradbury. Dar pe lângă asta era şi tristă atunci când îşi amintea de Dhamballa. El era un bărbat tânăr care avusese o viziune. Poate prea tânăr ca s-o poată duce la bun sfârşit. Dacă pentru el credinţa ancestrală era atât de importantă precum singur o declarase, atunci avea să revină.

Mariei îi părea rău şi de Leon Seronga. Nu-şi imagina că putea supravieţui acelei nopţi. Cineva trebuia să ia asupra sa vina pentru moartea diaconilor şi a soldaţilor din *Unidad Especial del Despliegue*. Seronga nu dorise ca întreaga unitate a Viperelor să poarte răspunderea. Soldaţii şi-ar fi protejat liderul. Maria presupunea că rebelii aveau să se întoarcă la activităţile şi vieţile avute înainte de începerea mişcării voduniste. Nu ştia dacă acesta era un lucru bun

sau rău. Uneori o națiune avea de câştigat în urma unor mari tulburări. Maria provenea dintr-o țară care avea propria ei mişcare separatistă, extrem de activă. Atâta vreme cât înfruntarea nu degenera în anarhie, ea considera că agitația produsă reprezenta un proces benefic pentru națiune.

Maria simțea un sentiment de mândrie pentru ceea ce reuşiseră, ea şi colegii ei, să realizeze. Îi făcuse plăcere să se afle în toiul acțiunii, mai ales într-un mediu absolut inedit. Dar exista şi ceva care-o deranja. Sentimentul familiar de singurătate al celui care purta povara responsabilității. Responsabilitatea de a conduce, de a determina prietenii şi adversarii să facă ceea ce dorea ea. Maria îşi punea acum aceeaşi întrebare ca în momentul când Darrell o ceruse a doua oară în căsătorie. Se interoga dacă era bine să continue să poarte acea povară. Provocările erau revigorante şi ațâțătoare. Dar atunci când responsabilitatea devenea prea apăsătoare şi trebuia să renunțe la ea, nu dorea să fie singură.

„Asta mă pune exact în situația în care eram atunci când am acceptat propunerea lui Darrell", realiză tânăra.

Agenții stătură aşezați, în tăcere, timp de patruzeci de minute. Unicele sunete pe care le percepeau erau cele scoase de gheizer. Pe cer nu se mai observau lumini mişcătoare. Ochii li se acomodaseră cu întunericul şi priveliştea oferită de stele le tăia respirația. Era bine să aibă un scurt moment de pace.

Apoi la orizont îşi făcu apariția o pereche de lumini. Acestea se aflau la mare depărtare şi se deplasau pe sol, îndreptându-se în direcția lor. Dacă Maria avea dreptate, acele lumini reprezentau ajutor, nu pericol. Câteva minute mai târziu se auzi şi un sunet.

— Nu-mi vine să cred, rosti Aideen. Ea începu să se ridice.

— Stai jos, o sfătui Battat. Nu ştim cine este.

— David are dreptate, spuse Maria.

Dar ea se ridică totuşi. Păşi încet în întâmpinarea luminilor, scuturând cu palmele țărâna adunată pe haine. Maria nu credea că e un vehicul militar. De obicei maşinile armatei circulau în grupuri de câte două, pentru a se proteja reciproc. Putea fi un paznic de vânătoare plecat în căutare de braconieri. Sau un grup de turişti plecați într-un safari adevărat, nu într-o excursie de lux. Probabil se îndreptau către un loc din care să admire răsăritul soarelui.

Dar nici una din ipoteze nu se adeveri. Era un taxi.

Şoferul era Paris Lebbard.

Botul automobilului oscilă atunci când frână, oprindu-se lângă gheizer. Maria se apropie de portieră în timp ce Lebbard cobora geamul. La lumina aruncată de faruri îi putea zări fața. Conducătorul zâmbea cu toată gura.

— Îți mulțumesc, zise femeia.

— Cu cea mai mare plăcere, replică tânărul. Cursa asta o să vă coste o grămadă.

— Nu e inclusă în taxa pentru o întreagă zi, pe care deja ți-am achitat-o? întrebă Maria.

Şoferul clătină din cap.

— Asta-i o nouă zi, prietena mea.

— Destul de adevărat, replică Maria. O să plătesc şi-ți mulțumesc din nou, Paris. Ne-ai salvat viețile.

— De câteva ori astăzi, sublinie Lebbard. Nu era o bravadă, ci o declarație plină de mândrie.

Ceilalți agenți se apropiară de taxi. Maria făcu prezentările, oferind doar numele lor mic. Lebbard îi invită să urce pe bancheta din spate.

— Mirosiți a benzină, zise Lebbard când Maria se aşeză pe scaunul de lângă el.

— Un mijloc de respingere a animalelor, replică ea. E bine că m-am lăsat de fumat.

Lebbard întoarse maşina, iar Maria se tolăni în scaun. Era frântă de oboseală. Mintea ei care stătuse încordată atâtea ore în şir îşi pierdu concentrarea. Se simțea detaşată față de ceilalți. Nu erau fețele familiare ale colegilor din Interpol. Şi ce era cu locul acela ciudat? Depresiunea şi oraşul Maun nu erau bine cunoscutele străzi ale Madridului şi ale suburbiilor sale. Iar ea nu mirosise niciodată în halul acela.

Toate acele elemente o dezorientau. Maria nu acționase niciodată ore în şir fără întrerupere. Ea era construită pe tiparul acțiunii pas-cu-pas. Poate avea nevoie de-o modificare structurală mai mult decât îşi imaginase vreodată.

„Voi avea suficient timp să mă gândesc la asta", îşi spuse Maria. Să reflecteze la trecut şi la viitor. Dar acum nu dorea decât să doarmă.

Nu-şi închise ochii, dar îşi relaxă mintea. Pentru moment asta

era suficient.

64

Gaborone, Botswana

Sâmbătă, 6.09 A.M.

Henri Genet admira răsăritul de soare.

Negustorul belgian de diamante stătea într-un fotoliu confortabil în camera sa din Gaborone Sun Hotel & Casino aflat pe Julius Nyerere Drive. Savura o cafea preparată la filtrul aflat chiar în camera de hotel. Fotoliul era poziţionat într-un anumit unghi, care-i permitea lui Genet să vadă atât soarele, cât şi impunătorul Stadion Naţional aflat în partea de sud-est a capitalei.

Nu existau roiuri de muşte sau insecte parazite. Nu se auzeau triluri de păsărele sau orăcăit de broaşte. Doar bâzâitul instalaţiei de aer condiţionat reglată la cea mai înaltă treaptă de putere. Era cu mult, mult mai bine decât coliba şi patul de campanie pe care fusese silit să le suporte în mlaştină.

Ar fi preferat ca lucrurile să decurgă altfel.

Genet zburase până în capitală la bordul micului său avion. Apoi se cazase la hotel în aşteptarea cursei cu destinaţia Londra, programată să decoleze luni. Părăsise tabăra arătând că se îndoieşte că Dhamballa era în stare să ajungă la mină pentru a-şi ţine întrunirea. În drum către hotel deschisese aparatul de radio. La ştiri se vorbea de o înfruntare în marea depresiune sărată. Crainicul anunţa că preotul catolic răpit de insurgenţi fusese salvat. Era citat comandantul forţelor armate care declara că Viperele fuseseră împrăştiate, iar liderul lor măcelărit. Raportul se încheia cu informaţia că Dhamballa, „liderul unui cult minor”, dispăruse. Oficialii presupuneau că se ascundea şi, probabil, avea să-ncerce să fugă din ţară. Guvernul dorea să reasigure întreaga lume că ordinea

fusese reinstaurată.

„Fireşte că au restabilit-o”, gândi Genet.

Numai că oficialii se înşelau.

Genet luă o înghițitură de cafea din ceaşca de porțelan alb. Medită la măsurile ce trebuiau luate de el şi de partenerii săi în următoarele luni. Le-ar fi fost mai uşor să le aplice dacă Botswana era cuprinsă de revoluție. Revolta ar fi trebuit să se extindă în Africa de Sud şi în toate celelalte state africane. S-ar fi declanşat un război care avea nevoie de cantități incomensurabile de arme şi muniții. Iar Albert Beaudin le-ar fi furnizat ambelor tabere. Războiul le-ar fi oferit lui Genet şi partenerilor săi minele de diamant, ca şi accesul la nenumărate exploatări aurifere.

Un război care le-ar fi adus bani pentru pregătirea următorului conflict de mari dimensiuni care, sperau ei, avea să vină. Iar acea conflagrație trebuia să-i facă să devină unul dintre cele mai importante consorții militaro-industriale din întreaga istorie a lumii.

Acum Beaudin şi oamenii săi erau nevoiți să se orienteze către altceva, sau să găsească un alt mod de declanşare a revoltei în Africa.

Genet era obosit, dar nu voia să se culce. Trebuia să-şi sune partenerii aflați la Paris. Aceştia trebuiau informați înainte de-a auzi veştile la programele de ştiri, ştiind astfel că au ratat şansa de-a pune o marionetă la conducerea Botswanei. Genet se cam codea să dea telefon. Operațiunea fusese supervizată direct de către el. Beaudin şi ceilalți aveau să fie nemulțumiți.

Dincolo de eşecul aducerii lui Dhamballa la putere, Genet era îngrijorat de ce se petrecuse *cu adevărat* acolo. Viperele nu-l uciseseră pe episcopul american. Nici oamenii lui nu fuseseră asasinii. Teoretic, era posibil ca Vaticanul să-l fi împuşcat pentru a câştiga sprijin internațional. Dar, exceptând faptul că o asemenea acțiune era contrară legilor creştine, mutarea ar fi reprezentat o imensă gafă politică. Dacă se dovedea că Biserica era implicată, acest lucru ar fi distrus imaginea ei pentru decenii întregi. Poate aveau chinezii idee cine erau autorii. Beaudin trebuia să-i întrebe pe oamenii lui de contact de acolo. Dar nu se ştia dacă aceia voiau să-i dezvăluie ceva. Pentru chinezi eşecul mişcării voduniste reprezenta o pierdere la fel de mare ca şi pentru Beaudin. Aveau să primească o cotă parte din beneficiile grupului industrial aflat în plină ascensiune al lui Beaudin. Multe dintre fabricile pe care industriaşul plănuia să

le deschidă urmau să fie amplasate în China. Beijingul nu numai că ar fi profitat financiar, dar ar fi avut de câştigat şi de pe urma cercetării, proiectării şi construcţiei de noi arme.

Genet privi ceasul aşezat pe noptieră. Era aproape şase şi jumătate. Avea să dea telefon la şapte. La ora aceea Beaudin se trezea ca să verifice cotele acţiunilor la bursele asiatice.

Negustorul de diamante luă o altă înghiţitură de cafea. Aruncă o privire la pachetul de cafea pe care-l folosise. În mod ironic, era un amestec ambalat în Franţa.

Lumea lui Genet păru, brusc şi în mod straniu, inversată. Nu avea idee cum avea să procedeze Grupul. Ştia totuşi un singur lucru.

Ştia cum avea să se sfârşească toată tărăşenia.

65

Washington, D.C.

Sâmb**ătă**, 12.52 A.M.

După ce Rodgers îi telefonă lui Aideen, sistemul de ventilaţie din biroul lui Hood încetă să funcţioneze.

— Suprasolicitat din cauza moscului şi a testosteronului pe care l-am pompat noi în atmosferă, rosti Herbert, cu o faţă inexpresivă.

Cauza defecţiunii o constituia, mult mai probabil, vechimea aparatului. Acesta nu fusese modernizat atunci când fostul centru de comandă al aviaţiei din timpul Războiului Rece fusese renovat pentru a găzdui sediul Centrului de Operaţiuni. Hood, Rodgers, Herbert, McCaskey şi Coffey se mutară în Tanc. Camera de conferinţe oferea mai mult spaţiu şi mai multe aparate telefonice. Pe de altă parte, ea fusese modernizată în cursul renovării. Hood ar fi trebuit să mute celula de criză încă din prima fază în Tanc. Dar fuseseră atât de prinşi în vâltoarea evenimentelor, încât nu se mai putuseră deplasa. Îşi luară sendvişuri de la aparatul automat de distribuţie aflat în

capătul culoarului şi discutară vrute şi nevrute în aşteptarea unei veşti din partea grupului celor trei agenți. Unii dintre ei îşi verificară poşta electronică. Faptul că ştiau că Aideen nu mai avea telefonul mobil asupra ei nu făcea decât să le tensioneze şi mai mult clipele de aşteptare. În cel mai bun caz aveau să primească veşti de la agenți abia când aceştia soseau în Maun. Cu puțin noroc, acest lucru avea să aibă loc în jurul orei două şi jumătate.

Hood primise câteva e-mailuri de la fiul său Alexander. Aşa comunica băiatul cu tatăl lui când acesta era ocupat cu probleme de serviciu. On-line aveau fiecare două vieți total separate. Un limbaj şi o ordine diferite de aranjare a cuvintelor în fraze. Chiar şi relația lor era diferită de cea care se înfiripa atunci când se întâlneau în mod fizic, față în față. Când erau on-line Alexander părea mult mai serios, iar Hood mai obraznic. Era ciudat. Hood expedie în grabă câteva răspunsuri, pentru ca băiatul să le poată citi dimineața, când se trezea.

Primul apel telefonic care sosi în Tanc provenea de la Edgar Kline. Hood puse telefonul pe speaker. Agentul VSO îi suna ca să-i informeze că preotul Bradbury fusese localizat de către un elicopter al aviației Botswanei. Era teafăr.

— Vreau să vă mulțumesc tuturor, declară Kline. În special vouă, Bob şi Paul. Ştiu că am avut câteva neînțelegeri pe parcurs, dar sper că nu vor sta în calea viitoarei noastre colaborări.

— În fiecare familie există certuri, replică Hood. Important este că noi încă suntem o familie.

Herbert făcu o grimasă. Îşi mişcă ambii pumni în sus şi-n jos. Avea dreptate. Dar astea erau regulile jocului şi el o ştia prea bine. Şi, într-un final, conta doar rezultatul.

— Împotriva sorților potrivnici, oamenii voştri i-au asigurat libertatea părintelui Powys Bradbury, continuă Kline. Probabil i-ați salvat viața.

— Îți mulțumim pentru apreciere, dar noi n-am ştiut că viața prelatului este în primejdie, îl atenționă Hood.

— Poate că n-ar fi fost ucis în acelaşi mod precum episcopul, recunoscu Kline. Dar am primit informații că a fost torturat şi arată mai mult mort decât viu. Nu avem certitudinea că, fără ajutorul vostru, ar fi murit. Dar acum putem fi siguri că va trăi.

— Recunosc că asta aşa e, spuse Hood. Voi transmite

mulțumirile tale şi celorlalți.

— Mai vreau să vă informez că o patrulă a armatei l-a găsit pe Leon Seronga, raportă Kline. E mort.

— Cine l-a ucis? întrebă Hood.

— Şi-a luat singur zilele.

— Militarii sunt siguri de asta? întrebă Herbert.

— Foarte siguri, replică Kline. Are o singură plagă împuşcată la tâmplă. Ştia că totul se terminase. Sau poate a vrut să evite interogatoriul şi judecarea lui de către guvern.

Hood schimbă priviri cu Herbert şi Rodgers. Era clar că se gândeau toți la acelaşi lucru. Leon Seronga se sinucisese pentru un scop mai nobil. Îşi pusese capul sub sabie pentru Dhamballa. Le oferise guvernanților de la Gaborone un vinovat şi un cadavru. Autoritățile puteau susține că amenințarea unei rebeliuni încetase odată cu moartea sa. Situația din Botswana avea să revină imediat la normal.

Kline nu mai avea nimic altceva de spus. Îi rugă să-l lase să discute cu cei trei agenți operativi imediat ce era posibil. Vaticanul voia să le mulțumească personal. În mod sigur şi părintele Bradbury dorea acelaşi lucru. Hood promise că va întreprinde tot ce trebuie pentru ca aceasta să se întâmple.

— Dar voi ce faceți? întrebă Kline. Aveți informații noi despre asasinarea episcopului Max sau ceva legat de Dhamballa?

— Nu, replică Hood. Absolut nimic.

Urmă un scurt moment de linişte. Hood învățase să interpreteze tăcerea oficialilor străini. Doreau să arate că nu credeau în ultima afirmație făcută, dar erau prea diplomați să protesteze.

Făcându-şi în acest fel cunoscut punctul de vedere, Kline le mulțumi iarăşi tuturor şi închise.

— Da, amice, murmură Herbert. Îți vom spune că l-am lăsat pe Dhamballa să plece frumos în amurg.

— Sincer vorbind, nu cred c-am făcut bine, aprecie McCaskey.

— Am stabilit de la bun început parametrii misiunii şi i-am respectat. Oamenii noştri sunt teferi şi se-ntorc acasă. Am făcut exact ce trebuia, declară Rodgers pe-un ton ce nu admitea replică.

— Dar am pierdut o bună ocazie să stabilim legături mai strânse cu guvernul Botswanei, sublinie McCaskey. Într-un final, genul acesta de relații se poate dovedi extrem de folositor.

— Mai ales dacă descoperim că în regiune se mai petrec şi alte evenimente, completă Herbert.

— Şi-atunci am fi nevoiți să le explicăm ce căutam noi pe-acolo şi cum am pătruns în zonă, le reaminti Hood.

— Ceea ce nu poate constitui o bună fundație pentru negocieri bazate pe încredere reciprocă, zise Rodgers.

— Încrederea nu este principalul factor în relația cu oficialii de-acolo, Mike, îi zise McCaskey, ci *necesitatea*. Dacă ei au nevoie de noi, restul problemelor sunt irelevante.

— Putem merge în Botswana când toată povestea se va termina şi să stabilim noi canale de comunicare cu autoritățile, spuse Hood. Îi făcu cu ochiul lui McCaskey. Relația dintre fostul agent FBI şi Rodgers devenise iarăşi încordată. Hood dorea să mai detensioneze lucrurile. O poți face tu când te duci s-o iei de-acolo pe Maria. Consider-o o lună de miere întârziată.

— Asta ar fi chiar frumos, admise McCaskey.

— Ar fi şi mai bine să ne dăm seama care-i rolul japonezilor în toată tărăşenia, spuse Herbert.

— Totodată trebuie să facem cumva să transpire informația că nu Viperele l-au ucis pe episcopul Max, rosti Coffey. Nu ştiu dacă pot simpatiza cu Dhamballa şi Leon Seronga. Cu siguranță nu-mi place ce-au făcut. Dar nu trebuie să fie blamați pentru ceva ce n-au comis.

— Sunt sută la sută de acord cu tine, zise Hood. Trebuie să-i spălăm de vină şi în acelaşi timp să adunăm probe de ce şi cum sunt legați japonezii de acest caz.

— Ne-am ales bine momentul să desființăm biroul de relații cu presa, remarcă Herbert. Ann ar fi găsit câteva metode bune prin care să lase informația să transpire.

— Echipa mea se poate descurca la fel de bine, indiferent ce trebuie să prezinte mass-mediei, zise Coffey.

— Mda, dar Ann Farris avea clasă, spuse Herbert. Ştia să prezinte lucrurile presei din zece perspective diferite. De-aici, prin intermediul ziarelor, la un talk-show radiofonic şi aşa mai departe. Era un asalt coordonat.

— Bob, găsim noi o cale să ne facem treaba, interveni Hood.

— Poate Ann o să ne ofere consultanță, sugeră Herbert.

— Facem noi treaba, îl asigură directorul. Îşi mută atenția în altă parte. Nu dorea să se gândească la Ann Farris. Era o problemă atât

de ordin personal, cât şi profesional. Dar acum nu avea timp de aşa ceva.

Telefonul începu să sune. Hood înşfăcă receptorul.

— Hood, se prezentă el.

— Paul, sunt Aideen.

— Spune, Aideen! zise Hood.

— Am reuşit, îi spuse ea. Suntem în Maun.

Hood se relaxă. Abia atunci îşi dădu seama că stătuse cu umerii încordaţi. Ceilalţi bărbaţi din încăpere ovaţionară.

— Auzi asta? o întrebă Hood.

— Aud, zise ea.

— Cum vă simţiţi? se interesă Hood. *Unde* vă aflaţi?

— Paris ne-a lăsat la hotel... ceva cu Sun & Casino. Aveau locuri libere. Am luat o cameră.

— Faceţi-vă comozi, spuse Hood.

— Chiar asta facem, replică Aideen.

— Aţi ieşit cu toţii bine din toată povestea? întrebă Hood.

— Suntem obosiţi şi-atâta tot, explică Aideen. Un moment. Maria ar vrea să-i vorbească soţului ei.

Hood dezactivă funcţia speaker. Transferă legătura lui McCaskey. Ceilalţi bărbaţi se ridicară în picioare şi ieşiră din Tanc, pentru a-i oferi lui McCaskey puţină intimitate.

Coffey şi Herbert plecară spre casele lor. Rodgers se pregătea şi el de plecare. Hood îi puse o mână pe umăr.

— Ai făcut o treabă grozav de bună, Mike, îi zise directorul. Îţi mulţumesc.

— Ei au făcut-o, zise generalul arătând către Tanc. Cei aflaţi pe alt continent.

— Dar tu i-ai selecţionat, i-ai convins să plece acolo şi ai condus misiunea, spuse Hood. Te-ai descurcat al naibii de bine. Eu cred că echipa HUMINT funcţionează de minune.

— Cred că ai dreptate, replică Rodgers.

— Du-te acasă, îi spuse Hood. Odihneşte-te. Mâine o să avem nevoie de tine pentru întocmirea raportului misiunii.

Rodgers încuviinţă şi plecă. Hood remarcă faptul că, în ciuda oboselii, umerii generalului stăteau drepţi şi plini de forţă, ca pe vremea când era un simplu recrut, la vârsta de nouăsprezece ani.

Pe când Hood se pregătea de plecare îşi făcu apariţia McCaskey.

Arăta precum un puşti în noaptea de Ajun.

— A fost o convorbire plăcută? întrebă Hood.

— Da, răspunse McCaskey. Foarte plăcută. Maria părea stoarsă de vlagă, dar era mulțumită de sine.

— Aşa şi trebuie, sublinie directorul. Ea şi ceilalți au fost fantastici.

— Vrea să vină acasă cât mai curând posibil, continuă McCaskey. Voi lua avionul către Londra să-mi întâlnesc soția.

— Grozav, spuse Hood. Simți un fior de tristețe. Pe el îl aştepta un apartament gol.

Privirea lui McCaskey deveni melancolică.

— Ascultă, îmi pare rău de felul în care m-am purtat de când a început criza. A atins o coardă sensibilă...

— Nu-i nevoie să te scuzi, zise Hood. Şi eu am anumite sensibilități. Cu toții avem. Zâmbi. Ceea ce contează cu adevărat, Darrell, este faptul că am învățat ceva important.

— Ce anume? întrebă McCaskey.

— Cum să *nu* angajăm, pe viitor, agenți HUMINT, replică Hood.

McCaskey surâse, apoi plecă. Hood reveni în biroul său în care temperatura atinsese cote înalte. Se duse până la dulap, scoase din el un ventilator de modă veche, îl aşeză pe podea lângă scaunul său, reglă unghiul de înclinare, apoi îl porni. Senzația era plăcută. Dacă închidea ochii îşi putea închipui că era pe plaja din Carlsbad, California, acolo unde obişnuia să-i ducă pe Harleigh şi Alexander când erau micuți. Se plimbau pe digul care se întindea pe kilometri întregi şi, uneori, coborau pe plajă pentru a sta pe nisip, a consuma băuturi răcoritoare, ori pentru a observa delfinii.

Oare unde dispăruseră acele zile suave şi inocente? Cum de ajunsese să fie singur? Cum de aterizase în subsolul lipsit de ferestre al unei foste clădiri cu destinație militară, unde conducea o echipă de soldați, diplomați şi spioni având misiunea să identifice şi să anihileze focarele de pericol din lumea largă?

„Ai vrut să te retragi din viața politică, dar să faci totuşi ceva important”, îşi reaminti sieşi Hood.

Ei bine, Paul Hood obținuse ce-şi dorise. Dar odată cu noua însărcinare veneau anumite presiuni şi cerințe.

„Cu toate astea, există şi momente de profundă satisfacție”, trebui el să admită. Iar acum trăia o astfel de clipă.

Dar acum era timpul să se-ntoarcă iarăşi la treabă. Înainte de-a pleca să se odihnească voia să-i trimită un e-mail lui Emmy Feroche în care să-i mulţumească pentru ajutor şi să-i spună că de-acum nu mai trebuia să se teamă de Stiele. Apoi, după ce avea să doarmă bine, trebuia să-ncerce să aibă o mică discuţie cu omul care ştia despre situaţia de criză din Africa mai mult decât declarase: Shigeo Fujima. Hood suspecta că, în cel mai bun caz, conversaţia avea să decurgă precum cele avute cu Edgar Kline. Adică la subiect, dar fără să-i aducă informaţii revelatoare. Şi presărată cu multe pauze.

Numai că de data asta Paul Hood urma să folosească acele pauze atent dozate.

66

Tokio, Japonia

Luni, 3.18 P.M.

În biroul lui Shigeo Fujima din incinta Ministerului Afacerilor Externe începu să sune telefonul roşu.

Şeful Biroului de Informaţii şi Analiză nu intenţiona să răspundă până ce apelul nu avea să sosească pe linia sa particulară. Fujima aştepta nişte informaţii foarte speciale. Fără ele, celelalte convorbiri erau irelevante. Pe moment acela era singurul apel care-l interesa. Celelalte puteau fi luate în primire de către subordonaţii săi.

Tânărul ofiţer de informaţii, cu o ţinută impecabilă, fuma o ţigară fără filtru. Stătea cu receptorul la ureche în timp ce studia o hartă a Botswanei afişată pe ecranul computerului. Pe hartă fuseseră făcute tot felul de marcaje, fiecare cu altă semnificaţie: cupru, cărbune, nichel şi, fireşte, minele de diamant. China avea o producţie impresionantă de cărbune. Dar celelalte materii prime le-ar fi fost foarte utile niponilor. De asemenea harta era însemnată cu steguleţe roşii. Acelea erau ţintele pe care le atacase. Un steguleţ era pus la

aeroportul din Maun. Altul, reprezentând o operațiune de război psihologic, stătea deasupra taberei lui Dhamballa din Mlaştina Okavango. Agenții săi folosiseră un laptop pentru a recrea, din înregistrările convorbirilor radio interceptate, vocea lui Seronga. Tot din interceptările radio obținuseră parola lui Seronga. Apoi trimiseseră propriul lor mesaj lui Dhamballa, prin care Seronga anunța că el era cel care-l ucisese pe episcopul american.

Această manevră strecurase în mintea lui Dhamballa îndoiala în privința loialității lui Leon Seronga. Dacă autoritățile din Botswana nu reuşeau să-l doboare pe Dhamballa, Fujima trebuia să se asigure că mişcarea lui era destabilizată din interior. Nu le putea permite voduniştilor să realizeze ce-şi propuseseră.

Acum mai rămâneau două lucruri de făcut:

În primul rând să se asigure că planurile celor doi europeni aveau să dea greş. Asta era o sarcină uşoară.

Apoi mai era chinezul. Era o sarcină mai dificilă, care avea să le ia mai mult timp, dar trebuia îndeplinită. Beijingul şi Taipeiul reprezentau amenințări mai mari decât cea venită din partea europenilor.

Linia pentru comunicații externe continua să sune. Fujima aprinse o nouă țigară de la mucul celei vechi. Îşi privi ceasul. În Botswana era opt dimineața. La ora aceea agenții operativi ajunseseră deja în zona țintei. O urmăriseră încă din mlaştină, mai întâi la bordul unei bărci, apoi cu avionul. În mod sigur o depistaseră.

Apoi sosi telefonul aşteptat. Fujima continua să fumeze în timp ce apăsa pe butonul de primire a apelului. Trase rapid fum în piept, apoi îl expiră lent pentru a se relaxa.

— Mach doi, rosti el folosind cuvintele-cheie care se schimbau zilnic. Spune.

— Aş fi recunoscut stilul acela de-a expira fumul de țigară chiar dacă n-ai fi utilizat codul, remarcă apelantul. La fel şi un inamic, dacă ar fi folosit telefonul meu securizat.

— Atins, recunoscu Fujima. Asta era problema cu majoritatea agenților operativi. Trebuiau să fie nevăzuți şi tăcuți aproape tot timpul. Când aveau şansa să spună ce gândeau, o făceau. Agentul Kaiju nu constituia o excepție.

— L-am găsit, continuă Kaiju.

— Unde? întrebă Fujima. În timp ce vorbea, şeful IAB accesă din bara de comenzi o fereastră cu lista oraşelor din Botswana.

— Oraşul unu, sectorul şapte, raportă agentul operativ.

— Am găsit, replică Fujima. Belgianul se afla în Gaborone, lângă stadion. Trase în linişte din ţigară. Apoi expiră fumul pe la colţul gurii.

— Este într-un hotel, îl informă Kaiju. Firma este în engleză. Nu pot s-o citesc.

— Sun & Casino, îi spuse Fujima, consultând harta. Este singurul din zonă.

— Foarte bine, zise apelantul. Ce trebuie să facem?

Fujima se gândi câteva clipe.

— Obţineţi informaţii de la ţintă şi neutralizaţi-o, replică el.

Kaiju repetă instrucţiunile. Fujima confirmă. Agentul închise, nu înainte de-a promite că urma să sune iarăşi când el şi colegul său aveau mai multe informaţii.

Fujima trase puternic din ţigară. Expiră cu furie fumul. Nu-i plăcea să autorizeze un asasinat. Dar eliminările erau uneori necesare pentru a preveni, în viitor, pierderea unui număr mare de vieţi. Îi venea mai uşor să dea ordinul ştiind că ţinta era unul dintre oamenii care contribuiseră la crearea actualului haos.

Dar nici prin eliminarea acestei ţinte Fujima nu-şi imagina că va îndepărta definitiv criza. Tot ce puteau obţine din interogarea europeanului erau informaţii suplimentare şi timpul necesar pentru a plănui un răspuns adecvat.

Telefonul roşu continua să sune. Fujima îl ignoră din nou. Nu dormise de mai bine de douăzeci şi patru de ore şi era obosit. Nu dorea să răspundă căci ar fi putut scăpa vreun cuvânt pe care apoi să-l regrete.

În loc să răspundă, şeful IAB strivi ţigara în scrumieră. Se lăsă pe spătarul înalt al fotoliului din piele, închise ochii şi aşteptă. Aştepta confirmarea că şi ultima parte a misiunii fusese îndeplinită. Deşi suspecta că perioada de respiro obţinută avea să fie una scurtă.

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER #1

Centrul de Comandă

Misiune de onoare

într-o serie creată de

Tom Clancy și Steve Pieczenik

Seria „Centrul de Comandă“, creată de unul dintre cei mai cunoscuți autori de thrillere politice, a ajuns la volumul nouă.

La prima vedere, pare un caz simplu: membrii unei miliții africane au răpit un preot și au somat toate misiunile catolice să părăsească Botswana. Dar Vaticanul nu dorește acest lucru. Centrul de comandă investighează și descoperă că motivul real este de a destabiliza guvernul pentru a putea pune mâna pe minele de diamante ale țării.

ISBN 978-606-609-237-1

editura rao

www.rao.ro
www.raobooks.com